

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Russo Saga Book Six

CAPO

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

nicolina martin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CAPO

RUSSO DESTANI - ALTINCI Kitap
NICOLINA Martin

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Sandra Havro tarafından

düzenlendi Deranged

Doctor tarafından kaplandı

KONTENJANLAR

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Sonsöz

Nicolina Martin

tarafından da Teşekkür

PROLOLUE

MAFYAYI Anlat ve Öl

Şikago

Chloe

Y*Konuşursan ölürsün.*
Kelimeler sırtımdaki deriyi ürpertiyor. İçimden bir ürperti geçerken direksiyon simidindeki eski, yıpranmış deriyi gıcırdayana kadar kavıyorum. Panele uzanarak, hava o kadar soğuk olmasa da kaloriferi birkaç kademe yükseltiyorum. En iyi arkadaşım korkuyordu. Gerçekten ama gerçekten korkuyordu. Birkaç hafta önce onu karanlık evinde saklanmış, perdeleri kapalı, normalde aydınlık ve mutlu olan evini ürkütücü bir sessizlik içinde bulduğumda içinde bulunduğu durumda kimseyi görmemiştim. Sanki içinde bir şey ölmüş gibiydi. Bir mafya tetikçisi onu öldürmeye çalışmıştı çünkü duymaması gereken bir şeye kulak misafiri olmuştu. Ölümden kıl payı kurtulmuştu ama sanki ölüm onu yine de yakalamıştı.

Kimseye söyleyemezsin. Bu işe bulaşmak istemezsin.

O da böyle söyledi.

Sonra ben de olaya dahil oldum ve San Francisco'dan kaçmasına yardım ettim.

Bir blok sürdükten sonra durup uzunca bir süre oturdum ve onun evin içinde kayboluşunu, omzunun üzerinden son bir kez bakarak kuzenimin peşinden gidişini izledim. Duruşu sertti, sanki vücudu yenilgiyle çökmek isterken beyni onu dik durmaya zorluyordu, boyun eğmeyecek kadar gururluydu. Chicago'ya taşınması bir şeyi çözecek mi bilmiyorum. Peşinde profesyonel bir katil varken yeryüzünden kaybolması gerekiyor ama modern ABD'de bir insan bunu nasıl yapar? Her yerde iz bırakıyoruz. ATM'ler. CCTV. Makbuzlar. Cep telefonu görüşmeleri.

Bense her şeyle baş başa kaldım. Evini daha düzgün bir şekilde kilitlemem lazım. Suyu ve gazı kapatın. Isıyı en aza indirmeliyim. Annesiyle konuşmalı ve hiçbir şey söylemeden elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

Peki arkadaşlarımıza ne diyeceğim? İnsanlar soracak.

Bu Kerry'nin suçu değil, ama ona olanlar hayatımı cehenneme çevirecek. Çok uzun bir süre arkamı kollayacağım.

Mafya.

Mafya.

Luciano Salvatore. Yarı zamanlı muhasebeci olarak çalıştığım otistik çocuklar merkezinde küçük David'in babasıyım. Geri kalan zamanımda kendi işimi yürütüyorum ve ayakta kalmak için kıcımlı yırtıyorum. Sanırım bundan sonra tek işim bu olacak. Merkeze bir daha adım atmaya cesaret edebileceğimi sanmıyorum. David artık orada değil, ama her şeyin başladığı yer orası, Kerry'nin cehenneminin başladığı yer orası.

Salvatore.

Benim kim olduğumu bilmiyor. En azından ben bildiğini sanmıyorum. Neden onun radarında olayım ki? Eminim

kızartacak daha büyük balıkları vardır. Bir iniltiyle direksiyonun üzerine düştüm. Belki ben de Chicago'da kalmalıyım?

Kuzenimin yıkık dökük, beyaz boyası neredeyse görünmeyecek kadar dökülmüş küçük evine son bir kez bakıp Kerry'yi oraya yerleştirdiğim için suçluluk duyarak arabayı çalıştırıyor ve vitesi boşa alıyorum. Hayır. Eve gidiyorum. Korkacak bir şeyim yok.

BİR

On sekiz AY sonra

San Francisco

Chloe

R.I.P.

George ve Samantha Bourne.

Gitti ama asla unutulmadı. Sonsuza dek özlenecek.

Sbir ölüm tarihi. Aklıma kazınmış bir tarih.

Atlanta'dan gelen uçak San Francisco Uluslararası Havaalanı'nın pistinde sekerek ilerliyor. Zihnim hala şu görüntüye takılı kalmış durumda.

gri granit mezar taşı. Kapının yanında durduğumuzda bile rüzgâr uçağı titretiyor. Zor bir yolculuktu.

Birkaç ayda bir, her yıl onları ziyaret ediyorum, vazoya taze çiçekler koyuyorum, kurumuş yaprakları fırçalıyorum, beni bununla yalnız bıraktıkları için kardeşlerime lanet ediyorum.

Eve döndüğümde, her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Mezardan kurtardığım bir yaprağı alır ve bir zarfa koyarım. Sonra aynı şeyi ikinci bir yaprakla yapıyorum. Islahevlerine iki farklı adres yazıyorum, pul yapııştırıyorum ve gönderiyorum. Gönderen yok. Postayı kontrol ettiklerinde gardiyanları kızdırmasını seviyorum, ama sonunda onları alan kardeşlerim için daha derin bir anlamı da var. Benden onlara küçük bir kucaklama ve bir yerlerden geldiklerini, ailelerimiz olduğunu ve bir hayatımız olduğunu hatırlatan küçük bir hatırlatma.

Bir fincan çay hazırlarken Gayle'i arayıp ne yaptığını sormakla bilgisayarımı açmak arasında tereddüt ediyorum. Yarın için iki, ertesi gün için de iki teslim tarihim var. Küçük işletmelerin muhasebesini tutmak bana kolay geliyor. Rakamlarla aram iyidir. Sanki benimle konuşuyorlar. Hataları sanki göz kamaştırıcı bir kırmızıyla yazılmış gibi görüyorum, eksik bir fatura onu bulmam için beni çağırıyor. Dedektiflik gibi. Arkadaşlarım buna sıkıcı diyor ama ben seviyorum. Yine de merkezdeki neşeli saatleri her zaman özleyeceğim. Çocukları. Kerry ile çalışmak çok eğlenceliydi, her zaman komik, her zaman nazik, her zaman şefkatliydi. Daha gençtik, daha masumduk. Güzel zamanlardı.

Diğer taraftan. Mezar. Kardeşlerim yüzünden huysuzum. Yorgun ve uzun bir yolculuk. Çalışmanın canı cehenneme. Gayle'i arıyorum.

"N'aber kızım?" Nefes nefese kalmış.

Ağız dolusu çayımı hızla yutuyorum. "Selam. Neyin var senin?"

"Dışarıda koşuyordum."

Neredeyse kekeliyordum. "Koşmak mı? Sen mi?"

"Forma girmeliyim."

Sesinde gözlerimi kısmama neden olan bir şey var. "Neden?"

"Evde misin? Yolculuk iyi geçti mi?"

İç çekiyorum. "Evet, aileyle tanışmak her zaman çok eğlencelidir. Bir sürü yemek ve sohbet." Yalan her zamanki gibi kolay geliyor. Varlığımın içine işlemiştii. "Dışarı çıkmak ister misin?"

"Tabii. Duş almam lazım."

"Ben de."

Bir zaman ve yere karar verip telefonu kapatıyoruz.

İşim bittiğinde iki yatak odalı küçük dairem buharla kaplanmıştı. Gardırobu karıştırıyorum ve bir çift antika görünümlü, kahverengi deri pantolon ve arkası dantelli beyaz bir bluzda karar kılıyorum. Makyaj yapmayı es geçiyorum ve saçımı dağınık bir topuz yapıyorum. Canım sıkılmıyor. Flört etmek için çıkmadım. Bir arkadaşım la bir kadeh beyaz şarap içmek istiyorum ve öylece bırakıyorum.

HER GECE OLDUĞU GIBI O GECE DE YATAKTA TEK BAŞIMA YATARKEN, HAYATIN BENİ GEÇİP GİTMESİNDEN DUYDUĞUM ÜZÜNTÜNÜN ACISINI HİSSEDİYORUM. GAYLE'IN YENİ BİR

Sevgilim. Yirmi altı yaşımdayım ve kimsem yok. İhtiyaçlarımı, sıcaklık, tutku ve biraz da tehlike özlemimi karşılayabilecek biriyle henüz tanışmadım. Telefonumdaki arkadaşlık sitesini açmak bu hissi daha da artırıyor. Birbiri ardına sapıkça reklamlara göz atıyorum ve hiçbirini beni etkilemiyor. Hepsi Domculuk oynayan küçük çocuklar gibi görünüyor. Bana ipleri gösterebilecek birini istiyorum, tabiri caizse. Hiç deneyimim yok, sadece daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyorum, hayatımdaki gerilim eksikliğini telafi edebilecek, beni doyurabilecek bir şeye. Gerçek gibi görünen tek kişi zaten bir ilişki içinde ama eğitim için daha fazla denizaltı almaya istekli ve ben bununla ilgilenmiyorum. Benim için ve sadece benim için olan birini istiyorum.

Herkesin istediğini istiyorum. Sadece görölmek istiyorum. Benim için uzun boylu, sıradan bir sarışından fazlası var. Çok daha fazlası. Ama taşıdığım sırlar benim olarak kalacak gibi görünüyor, çünkü kimse kazmadı, kimse sormadı.

Luciano

Yemeğimi yiyorlar, şarabımı içiyorlar ve fahişelerimi beceriyorlar.

Masanın etrafındaki adamlar gülüp şakalaşüyor ve benim gözüme girdiklerini düşünüyorlar. Ama yanılıyorlar. Etrafımda düşündükleri kadar güvende olan çok az kişi var.

"Luci, Crimson Corp'un devralınması hakkında ne düşünüyorsun?" Eric dikkatimi çekmek için Christian'a doğru eğildi. Eric Reed. Benim ikinci komutanım. Onu yirmi yıl kadar önce, henüz onlu yaşlarının sonlarındayken yanıma almıştım.

"Onlara sopalarının değeri kadar ödeme

yapacağız," diyorum. "Neymiş o?"

Gülüyorum. "İddia ettikleri gibi değil. Daha çok yüzde otuz gibi."

"Bence onları ortadan kaldıralım," diyor Christian tartışmaya katılarak. "Berbat durumdalar. Hâlâ pay sahibi olmak istiyorlar.

Gidip kendilerini becerebilirler."

İki yeğenim bu akşam yemeğe katılıyor. Kız kardeşim Bianca'nın ikinci en küçük oğlu, solumdaki Matteo Russo iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor ve masanın karşısındaki bir kızla derin bir tartışmaya dalmış, canlı bir şekilde el kol hareketleri yapıyor. Kız gülüyor ve kızarıyor. Matteo güzel olan her şeyin peşinden gider. Bu gece onu misafir odalarım dan birine bağlayacak ve muhtemelen ona hayatının en iyi sikişini yaşatacak. Yarın kız yürüyemeyecek kadar ağrıyacak ve o da başka bir hatun bulacak. Biz Salvatore/Russo erkekleri iyi oynamayız.

Ben, başka türlü bir hayatı nasıl yaşayacağımı bilmiyorum ve yaşamak da istemiyorum. Olduğum yerde mükemmelim.

Christian Russo sağımda oturuyor. Çok az konuşuyor, bol miktarda viski tüketiyor ve benim en acımasız adamım haline geldi. Karanlık ruhu onarılamaz gibi görünüyor. Bir görevi batırmak, neredeyse ölmek, vurulduğu kişiye fena halde aşık olmak ve sonra hem kızı hem de bebeklerini kaybetmek ona göre değil. Kızı korkutup kaçırmasına, onu yeryüzünden silmesine şaşırmadım. En az onlar kadar acımasızım ama bugünlerde ben bile onun kötü tarafına geçmek istemezdim. Yine de çok kullanışlı. Onu

ve hiçbir tanık bırakmadan kurtulur.

Tanık yok. Biri hariç, Eric'in beklenmedik bir şekilde kadın olarak seçtiği kişi. Anna.

Bazı nedenlerden dolayı Christian onu bağışladı. Hatta bu alingan küçük bayana değer verdiğini düşünüyorum. Belki de geçmişteki hatasını telafi ettiğini düşünüyor. Belki de Eric'in isteklerine saygı duyuyordur. Hayatlarının yarısında birlikte çalıştılar.

Bu iyi bir şey. Ve kötü. Adamlarımın birbirlerine güvenmeleri gerekiyor ama aynı zamanda emirlerimi sorgulamadan bana itaat etmeleri de gerekiyor ve son zamanlarda bu konuda oldukça gevşek davranıyorlar.

Eric'in yanında Ivan Sokolov oturuyor. Ona güvenebilirim. Yıllardır benim en kirli işlerimi yapıyor. Çok az konuşur ama dinler. Bir ev gibi inşa edilmiş ve kaba hatları ve kırık burnuyla beyinsiz bir vahşi gibi görünüyor, ama o gözlerde zeka var. Bir parça bifteği mideye indirip birasını yudumlarken adamlarımı gözlemliyor, durum değerlendirmesi yapıyor. Bir şeyler ters gittiği anda beni uyaracak.

En uçtaki adamlardan birine bakarken gözlerimi kısıyorum. Roberto. Kucağında bir fahişe var ve bir eli bluzunun içinde, göğüslerini yoğuruyor. Las Vegas'ta bir kulüpte rakipleriyle konuşurken görülmüş. Tahminimce San Francisco dışında buluşmanın güvenli olduğunu düşündü ama şafak sökmeden durumun böyle olmadığını anlayacak. Her yerde gözlerim ve kulaklarım var. Salvatore ağs çok geniş ve ben yirmi yılımı bu ağs kurmak için harcamadım.

"Antoine ikna edilebilir," diyorum. "Onunla daha önce de uğraştım. Batı yakasındaki kumar kulübünde."

Christian omuz silkti. "Evet, ama nihai kararı verecek olan o değil."

Ayaklarımın dibinde oturan, Elena'nın beni genelevde bulduğu koyu tenli güzel kızı işaret ediyorum. Kırmızı dantelli bir sütyeni ve ona uygun bir tangası var. "Sütyenini çıkar." Hâlâ dizlerinin üzerinde, ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor. Karo zemin uzun süre oturmak için berbat olmalı ve ben onu kırk dakika boyunca orada oturttum. Yavaşça arkasına uzanıyor ve o şeyi çözüyor, yanına bırakıyor, koyu kahverengi gözlerini bana diyor. Meme uçlarından birini başparmağımla işaret parmağım arasında sıkarak çimdikliyorum, onunla göz temasını kesmiyorum. Eric boğazını temizliyor. "Devam et," diyorum başımı kaldırmadan. "Sence kıpırdayacak mı?"

"Siktir, patron. Hayır, bize boyun eğceğini sanmıyorum. O Andrew'a sadık."

Acıyla savaşıırken kızın göz kapakları titriyor, irkilmemek ve geri çekilmemek için savaşıyor. Ona söylediğimi yapmazsa daha çok canının yanacağını biliyor. Hepsi bunu biliyor.

"İyi yaşlı Andy. Buraya gelip kulüplerini açtığından beri başımın belası oldu." Kızın kalın kıvrıkcık saçlarını tutup onu kasıklarına doğru iterken Eric'e bakıyorum. "Onun maskaralıklarından bıktım."

"Öyleyse hadi lanet olası bir ele geçirme yapalım," diye homurdanıyor Eric.

Kız fermuarımı indiriyor ve sikimi çıkarıyor, uzun zaman önce olması gereken yere yemyeşil dudaklarını koyarken parmaklarını etrafına sarıyor.

Homurdanıyorum. "Otuz adamı öldürmek mi istiyorsun?"

"Andrew ve en yakınlarından bazıları iyi iş çıkaracaktır. Diğerlerinin ikna edilebileceğinden eminim." "Onlara bir bok için güvenemeyeceğiz," diyor Christian.

"Onlara güvenmemize gerek yok. Onları işe almayacağım."

Eric ellerini havaya kaldırır. "Beş kulüp için personeli nereden bulacaksın?"

Aletim kızın becerikli ağzında sertleşmeye başlar. Saçlarını daha da sert bir şekilde kavırıyorum ve başını kendime doğru

itiyorum, kendimi kabzasına kadar gömüyorum, içimden bir ürperti geçiyor. Kız çok iyi. Elena'ya teşekkür etmeyi unutmamalıyım.

"Bu bir sorun olabilir." Konuşmaya odaklanmak için mücadele etmek zorundayım çünkü şu anda tek yapmak istediğim bu kızı çekıştirmek.

Saçlarından tutup evin özel bölümüne götürdüm, bağladım ve salı gününe kadar becerdim. Çekiyorum ve başını yukarı kaldırıyorum. "Hey, fazladan para kazanmak ister misin? Bir kulüpte çalışmak?"

Gözlerini kocaman açıyor. "Evet efendim," diyor nefes nefese, "isterim."

Sırıtiyorum ve onu geceki görevlerine geri dönmeye zorluyorum, sonra Christian ve Eric'e bakıyorum. "Bunu çözeceğiz. Devralıyoruz."

Bizi dinlediği belli olan Ivan, Roberto'ya son bir bakış attıktan sonra birasını bırakıp masanın bizim tarafına doğru eğiliyor. "Bunu ne zaman yapıyoruz?"

Eric'e doğru başımı salladım. "Sen organize et ve bana geri dön."

Başımı sallar. Christian konuşmak için ağzını açtı. Sözü

kesiyorum. "Yeterince uzun süre ayık kalabilir misin?"

"Ne oluyor lan? I-" "Dil,"

diye hırslıyorum.

Christian masanın diğer yarısına, birkaç adamın konuğmamıza ilgi gösterdiği tarafa bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor, siyah gözleri parlıyor. Ölümcüllük saçıyor. Tam da onu istediğim gibi. Dudakları kıvrılıyor, sonra ayağa kalkıyor.

"Otur," diye tısladım.

Gözlerinde bir meydan okuma ifadesiyle bana bakıyor, sonra tekrar yerine oturuyor. "İşimi yapacağımı biliyorsun." "Güzel,"

diyorum sesimdeki kesinlik ile. "Bu gece yapacak işlerimiz var." Ne hakkında olduğunu bilen Ivan'a başımla selam

veriyorum. Ben de

Adamlarımın ne kadar sadık olduklarını test etmek için. Roberto'nun işlerini onlar bilmiyor, sadece Ivan biliyor ve birazdan o sansarın işini bitirmeleri için verdiğim emri onlara iletcek. Roberto on beş yıldır bizimle çalışıyor. Onu iyi tanıyorlar, karısını ve çocuklarını tanıyorlar, bu adamla birlikte öldürdüler ve eğlendiler. Şimdi onu öldürecekler.

Ayağa kalktım ve kızı ayağa kalkana kadar ensesinden tutup yukarı çektim. Aletimi tekrar pantolonumun içine sokarak onu çift camlı kapıya doğru yönlendiriyorum. Göz ucuyla Ivan'ın ayağa kalkıp silahını çıkardığını ve Roberto'ya doğru ilerleyip kafasına dayadığını görüyorum.

"Yürüyelim," diyor.

Yalvarışlar başlıyor. Matteo, Christian ve Eric de kalabalığın geri kalanı gibi ayağa fırlıyor. Önümdeki kızı iterken sırtıyorum, kaos seslerinin tadını çıkarıyorum. Benim uzmanlık alanım. Roberto'nun bu gece canı çok yanacak ve bunu düşünmek bile beni kaya gibi sertleştiriyor. Ivan bana kimin tereddüt edip kimin etmediğini söyleyecek.

Kızı yatak odama yönlendirerek kapıyı kapattım ve elimi bacaklarının arasına soktum, külotunu yana ittim ve parmaklarımı amına soktum. Sert müdahaleden dolayı seğiriyor ve ben daha başlamamıştım bile.

"Dizlerin acıyor mu?"

"Hayır, efendim, ben iyiyim," diye nefes nefese kalır.

Diz kapaklarının üzerindeki düzleşmiş deriye bakıyorum. Koyu renk tonu kızarıklığın görünmesine izin vermiyor. "Neyi biliyor musun?" Külotunu çıkarıp yırtıyorum. "Yalancılardan nefret ederim. Eğil."

Düzensiz bir şekilde nefes alıyor, dönüyor ve itaat ediyor, ağız sulandıran yuvarlak poposunu gösteriyor. Ona vurdum. Sertçe. Öne doğru tökezledi.

"Sakin kıpırdama," diye homurdandım. "Ellerini yere koy." Bir adım daha yaklaşp ona bir tokat daha atıyorum ve bir

adım daha öne doğru sallanmasını sağlıyorum.

İnliyor. "Dengemi koruyamıyorum, efendim." Kendini sabitliyor, avuçlarını yere koyarken bacaklarını açıyor. Amcığı kılız ve daha fazla keşfedilmeyecek kadar baştan çıkarıcı. Parmaklarımı yarığı boyunca kaydırıyorum, ileri geri, sürtünerek

Klitorisini, sonra kıvrımlarının arasını biraz daha sertçe. Kızıışmış bir orospu gibi elime karşı sallanmaya başlıyor, her saniye daha da ıslanıyor. Parmaklarımı içine sokuyorum, itiyorum, bir başparmağım giderek şişen yumrusunun üzerinde. Sonra çekip amının tam ortasına bir tokat atıyorum, çığlık atıp ileri fırlıyor.

Kemerimi açtım ve fermuarımı indirdim. "Yatağın kenarına eğil."

Etrafına bakınıyor, gözleri kocaman ve şaşkın, yanağından tek bir damla yaş süzülüyor.

"Efendim, ben-" "Sana bunu yapman için para veriyorum. Lanet yatağa gir. Şimdi."

Taş gibi olmuştum, elimde sikimi okşuyordum. Gözleri yüzümle kalın aletim arasında gidip geliyor, sonra bakışları sanki tüm umudunu yitirmiş gibi uzaklaşıyor. Yavaşça dönüyor ve yatağa doğru yürüyor, yorganı tutarak öne doğru düşerken bacaklarını açıyor.

Şimdiden pes etmesini sevmiyorum. Onları umutsuzluğun kıyısına çekmek istiyorum, yalvarıp ağlamalarını istiyorum. Ama ilk lanet bölümün bundan biraz daha uzun sürmesini istiyorum. Baston ve kırbaç rafımı örten perdeye bakarken, onu günümüze nasıl geri çekeceğimi zaten biliyorum.

Kemerimi ilmek ilmek çıkarır, sonra yumruğuma sarar ve güzel kıcının üzerinde kırbaçlarım. Yalvaracak. Ve yalvardığında, onu sikeceğim. Sertçe.

Bodrumumda, şu anda başka biri yalvarıyor. Bu kız binadan ayrılacak, banka hesabında yüklü bir meblağ olacak, muhtemelen kanlar içinde, kesinlikle ağlıyor ama hayatta.

Roberto o kadar şanslı olmayacak.

tWO

Chloe

S Ağzımda diş fırçamla pijamalarımınla dururken, ön kapımdaki bir dizi yüksek sesli tıkırtıyla sertçe sarsılıyorum. Kalbim boğazıma fırladı. Ne oluyor be? Saat gecenin on biri. Köpüğü tükürürken, evde değilmişim gibi davranmayı düşünüyorum ama sonra merakıma yenik düşüp koridora çıkıyorum ve parmak uçlarımda kapıya doğru ilerliyorum. Yanağımı tahtaya dayıyorum ve nefesimi tutarak gözetleme deliğinden merdiven boşluğuna bakıyorum. Bulunduğum katın ışıkları kapalı, ki bu çok kötü çünkü bozuklar ve ev sahibini bulmam gerekecek. Bir sonraki kattan gelen loş ışıktaki, bir adamın şeklini seçebiliyorum.

Çok uzun boylu ve geniş omuzlu biri. Bir erkek. Yalnız yaşıyorum. Gece oldu.

Yok artık.

Kalbim hâlâ göğsümde çarpıyor ve geri çekilirken nefesimi tutuyorum. Üç yüksek sesle vuruş daha beni sarsıyor ve elimi ağzıma kapatarak benden kaçan iniltiyi boğmaya çalışıyorum. Güvenlik zincirine bakıyorum. Kapalı. Kancayı takmaya çalışsam mı, yoksa varlığımı ele mi versem diye düşünürken nefesim kesiliyor. Aman Tanrım. Ya evde kimsenin olmadığını düşündüğü için içeri girerse? Bu düşünce dizlerimin bağını çözüyor ve kendimi savunacak bir şey bulmak için çaresizce etrafıma bakıyorum. Silahım yok. Ateşli silahlar beni çok korkutuyor. Nefesimi tutarak mutfığa giriyorum ve bulduğum ilk bıçağı, bir ekmek bıçağını çıkarıyorum, sonra orada kalıyorum, duvara yaslanıp dinliyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Başka bir şey duymuyorum. Tekrar kapıma doğru yürümeye ve dışarı bakmaya cesaret etmem uzun zaman alıyor. Kimseyi görmüyorum. Adrenalinin şok dalgası üzerimden geçene kadar değil. Hâlâ bıçağı tutarken zinciri yerine takıyorum ve kapının yanına çöküp kıvrılıyorum, dizlerime sarılıyorum. O da neydi öyle?

O gece hiç uyuyamadım. Dönüp durdum. Bıçak komodinin üzerinde duruyor, karanlıkta parlıyor. Ona bakarken, onu gerçekten kullanıp kullanamayacağımı ya da far ışığındaki bir geyik gibi donup kalıp kalmayacağımı merak ediyorum.

Kimdi o? Bir komşu mu? Daha kötü biri mi? Uzun zamandır korktuğum tek şey mi? Ama neden şimdi? Bu düşünceyi reddediyorum. Kerry ile bir ilgisi olması mümkün değil.

Gerçekten karanlık bir buçuk yıl oldu, son altı aydır en iyi arkadaşımdan tek bir kelime bile duymadım. Uzakta geçirdiği ilk yıl boyunca biraz iletişim halindeydik. Onu birkaç kez aradım. O beni hiç aramadı ama tedbirli olmak gerektiğini düşündüm. Bir gün telefonu kesildi. Nerede olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek için kuzenimle iletişime geçtim ve o da bilinen son adresine gitti. Taşındığını öğrenmek çok acı vericiydi. Ev sahibesi ona üzerinde benim adımın yazılı olduğu bir mektup vermiş.

Gitmem gerekiyordu. Özür dilerim. Evime ne istersen yap.

Sadece bu.

Anlıyorum. Ya da hayır, anlamıyorum. Çok uzun zaman oldu. Gerçekten hala onun peşindeler mi? Mafyaya anlatıp ölmek mi?

Chicago'da polise gitmiş olabilir mi? Anlamıyorum.

Karanlık yerini şafağın gri ışığına bırakırken ve şehir yeni bir güne uyanırken, dışarıda arabaların, teleferiklerin ve insanların sesleri artıyor, gecenin sessizliği de azalıyor. Gözlerim sıcak, kuru ve kaşınıyor ve nihayet uykunun beni ele geçirebileceğini hissediyorum, ama bugün iş günü, Cuma ve kalkma zamanı. Hayat devam ediyor.

ÖĞLEDEN SONRA KÜÇÜK ÇETEMİZİ TOPLAYIP REBECCA VE GAYLE'E BU GECE BANA KATILMALARI GEREKTİĞİNİ MESAJLA BILDİRDİM. İHTİYACIM OLAN

İçki. Uzun zamandır çok çalışıyorum ve çok yorgunum. Artık dün gecenin gerçek mi yoksa bir halüsinasyon mu olduğunu bile bilmiyorum. Zaman geçtikçe daha da gerçek dışı geliyor.

Gayle bir süre önce bir punk grubunda bas çalmaya başladı ve bu akşam bir konserleri var, bu yüzden açıkçası mekan seçimimiz orası oldu. Utangaç, çekingen Gayle çok değişti. Bize söylemediği gizli bir sevgilisi var. Tek bildiğimiz uzun boylu ve sarışın olduğu, mağara adamına benzediği ama şimdiye kadar tanıştığı en inanılmaz insan olduğu. Bu, gruptaki tüm emo erkekleri eliyor ve biz hala hiçbir şey bilmiyoruz.

Sırlara düşkün değilimdir. Kendime ait çok fazla sır taşıyorum. Sırlar incitebilir.

Uzun boylu, platin sarısı arkadaşım Rebecca bana bir kadeh şarap uzatıyor. İlk başta bize ilgi dolu bakışlar fırlatan ama arkamızı döndüğümüzde ipucunu alan birkaç genç adamın arasına sıkıştık.

"Berbat bir gün geçirdim," diye kulağına bağıryorum ve şarabımdan büyük bir yudum alıyorum. Müzik duymamı zorlaştırıyor ama kulüpteki hava sıcak, seksi ve eğlenceli ve tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Bir de bana sor," diyor Rebecca ve küçük tiyatro gösterilerinin seçmeleri ile şeflik eğitimi arasında nasıl gidip geldiğini anlatmaya başlıyor. Söylediklerinin yaklaşık yarısını duyuyorum ve zihnim yeterince dikkat edemeyecek kadar parçalanmış durumda. Arkamı dönmeme neyin sebep olduğundan emin değilim. Sanki boynumda bir şeyin süründüğünü hissediyorum. Uzak duvarda bir adam duruyor. Kıpırdamadan duruyor ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bir elinde bira şişesi var. Uzun boylu ve esmer ve uzaktan bile çapkın bir şekilde yakışıklı olduğunu söyleyebilirim. Gözlerimiz buluşuyor ve açıklanamaz bir nedenden dolayı içimden hafif bir ürperti geçiyor. Sonra arkasını dönüyor ve o an geçiyor.

"Hey, Chloe!" Rebecca müzik durduğu anda kulağıma bağıryor. Sanki kulübün yarısı bize doğru dönüyor ve Rebecca öfkeyle kızarıyor. "Aptal müzik," diye mırıldanıyor kalabalığa bakarak. Gayle sahneden bize el sallıyor ve mikrofonu kaparak gecenin son şarkısını anons ediyor. Daha yavaş bir melodi ve insanlar telefonlarını yakıp ritme göre havada sallıyorlar. Adamı gördüğüm yere bakıyorum ama gitmiş.

"Dünyadan Chloe'ye!"

Dönüp Rebecca'ya bakıyorum. Hâlâ hafifçe kızarmış ama sıcaktan da olabilir. "Evet, özür dilerim. Ben... Ben sadece birini gördüğümü sandım."

"İyi misin? Berbat bir gün geçirdiğini

söylemiştin." Başımı salladım. "Boş ver.

Önemli bir şey değil."

Birdenbire dün geceki tuhaf deneyimimi anlatmak istemedim. Sanki bu konuda konuşmazsam, unutulup gidecekmiş gibi. İçimde bir anı hayaleti dolaşıyor. Loş ışıktaki o şekil. Yüzü yok. Gözlerim tekrar diğer duvara kayıyor ve sonra kalabalığı tarıyorum, ama kimseyi tanımıyorum, zihnim bana oyun oynuyor.

Bir kol omzuma dolandığında sertçe sarsılıyorum ve sırttan Gayle ile yüzleşmek için dönüyorum. Ter içindeydi ve memnuniyetle ısıldıyordu. Spot ışıkları zıplayan, dans eden kalabalığın üzerinde gezinirken renkli ışıklar yüzünde oynuyor.

"Peki siz ne düşündünüz?"

Ona tek kolumla sarıldım. "Kesinlikle harikaydın. Her zamanki gibi."

"Teşekkür ederim! Harika bir setti. Harika seyirciler."

Çenesini tutup başını eğiyorum. "Yeni bir piercingin var mı?" Kaşında küçük altın bir halka parlıyor.

Gayle gülüyor. "Evet. Orada ve-"

"Bilmek istiyor muyuz ki?" diye soruyor Rebecca.

Gayle bize yaramazlık dolu bir bakış fırlatıyor ve dudaklarını büzüyor. "Peki. Bir içkiye ihtiyacım var. Sally!" Barmenin dikkatini çekmek için eliyle işaret ediyor, o da her ne yapıyorsa hemen bırakıp koşarak geliyor.

"Bana tatlı ve sert bir şey ver."

Barmen, viski ve sigarayla besleniyormuş gibi boğuk bir sesle, "Olur, tatlım," diyor. Rebecca kaşları altında yukarı doğru kalkarak, "Biraz çekicisin," diyor. "Sonsuza kadar beklemek zorunda kaldık."

Uzun bir bardakta turuncu-kırmızı bir içki alan Gayle, bardağı kendisine doğru çekerken buzlar şingirdiyor ve el sallıyor. "Burada çok oynuyoruz kızım. Bize bazı avantajlar sağlıyor." Göz kırıyor ve pipetten uzun bir yudum alıyor. "Peki sen ne yapıyorsun? Ne hakkında konuşuyoruz? Kimi yapıyoruz?"

"Günümüz ne kadar berbat geçti." Rebecca kadehini benimkine ve Gayle'inkine tokuşturuyor ve kadeh kaldırıyor. "Bu iç karartıcı. Erkek yok mu? Eğlence yok mu? Bugün ne yaptınız?"

Göğsümde kök salan ürkütücü duygudan dikkati başka yöne çekmek için "Hadi şu gizemli takılmanızdan bahsedelim," diyorum.

Gayle'in yüzüne boktan bir sırtıma yayılıyor. "Yeni piercinglerimi beğendi."

"Kendine zarar vererek defol git buradan." Rebecca burnunu kırıştırıyor. Kendimden utanarak burnumun kenarındaki küçük elması parmaklıyorum.

Gayle güler. "Aslında-" Göz kırparken alt dudağını ısıyor. "Onları talep eden oydu." Şaşırdım. "Bunu yapamaz! Bu yasal olamaz."

Gayle kaşlarını kaldırıyor. "Yaptığımız şeylerin yarısının kolluk kuvvetleri tarafından hoş karşılanmayacağını söyleyebilirim."

Rebecca ve ben gecenin geri kalanını arkadaşımızın bize daha fazlasını anlatması için uğraşarak geçiriyoruz ama o yine susuyor. Şarap, müzik ve iyi bir arkadaş beni rahatlatıyor ve taksiye bindiğimde zihnim yeniden hafifliyor.

Luciano

Çarpma sesi camları takırdatıyor. Silahıma uzanıyorum, koltuk altımdaki kılıfından çıkarıp kalçama dayıyorum, içeri girebileceklerin göremeyeceği bir yere. Buraya kötü niyetle gelen biri varsa ön kapıya ulaşmadan ölmüş olurdu ama insan asla çok dikkatli olamaz.

Koridorda üzgün erkek sesleri yankılanıyor.

"Christian!"

Ivan'ın sesi ağır meşe kapıyı delip geçecek kadar yüksek. Sesini nadiren yükseltir ve yükselttiğinde her zaman biraz daha fazla dikkat ederim.

Rahatladım ve silahı bir kenara bıraktım. Yeğenim aslında hayatıma kastetmeyecek, her ne kadar yıllar içinde tartışmalarımız olmuş olsa da, bazıları hem tenimde hem de egomda çürükler bırakmış olsa da. Ayaklarımı masanın üzerine atıp ellerimi başımın arkasına koyuyorum ve arkama yaslanarak bekliyorum.

Bir saniye daha geçiyor, sonra kapı çarparak açılıyor ve Christian Russo bakışlarında ölümle içeri dalıyor. Durdu ve göğsü kabararak bana baktı.

Ona doğru işaret ediyorum. "Kapıyı kapat, Christiano."

Arkasına uzanıyor ve kapıyı öyle sert kapatıyor ki kitap raflarındaki antika mermer heykeller

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

takırdıyor. Ellerimi havaya kaldırdım. *"Dio Mio, yeğenim. Sorun nedir?"*

"Bana 'yeğen' deme, seni pislik."

"Dönüştüğün kuduz köpek gibi seni vurdurmalıyım. Benimle konuşurken lanet diline dikkat et." Bacaklarımı masadan kaldırıp daha dik oturuyorum ve bir çekmeceyi çekip bir puro ve Zippo'ya uzanıyorum.

Christian bir elini çok uzun, dağınık ve yıkanmamıG saçlarının arasından geçirip bana doğru yürüyor ve masanın kendi tarafındaki sandalyeye çöküyor. "Çok yorgunum."

"Ayık mısın?" Puroyu kesiyorum, dikkatlice yakıyorum ve sonunda tavana doğru üflemeden önce ağzımı toprak tadındaki dumanla doldurabiliyorum.

Alay ediyor. "Akşamdan kalmayım. Dün özel dedektiften haber aldım. Hâlâ bir şey yok. Ya ölmüşler ya da ülke dışındalar. Altı aydır kayıp. Dünya tarafından yutulmuş gibi."

"Bu Kerry Jackson ve çocukla mı ilgili?"

Christian başını çevirir ve cevap vermez.

"Seni hiçbir şey için bu kadar sinirli görmemiştim. Hiç." İç

çekiyor. "Hiçbir şeyi onunla yaptığım gibi berbat etmedim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu doğru."

"Sadece beni dinlemeliydin. Bir bok bilmiyordu. Baştan onu öldürmem için beni göndermene gerek yoktu." "*İşini* yapmalı ve onu vurmalıydın, gidip onu becermemeliydin. *İşte* orada çuvalladın."

Yine sessiz, siyah gözleri parlıyor. "Bu kızı seviyor musun?"

Christian sandalyesinden fırlar. "Bilmiyorum amına koyayım! Bebeğimizle birlikte ortadan kaybolmasını istemiyorum. İşleri yoluna koymak istiyorum. Hâlâ onu öldürmek istediğimi sanıyor. Aşk." Alay ediyor. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

Bir kahkaha attım. "Ben aşk yapmam. Onları becerir ve terk ederim. Bağlanmak tehlikelidir, Christiano. Şu haline bak, kendini kaybetmişsin. Bu kızı bu kadar özel yapan ne?"

"Onunla tanıştın," diye hırlıyor ve odada volta atmaya başlıyor.

Benim var. Küçük gözülü bir insan, ölümüne korkmuş ve yine de buraya hayatı için pazarlık yapmaya gelmiş. Etkileyici küçük bir kadın. Aynı zamanda bir Russo'nun annesi çünkü yeğenim ona aletini sokarken prezervatif kullanmayı unutmuş. Ondan hoşlandım ve çekiciliğini anlıyorum. Sadece bu takıntıyı anlamıyorum. Christian'ın üzerinde bıraktığı izlenim onu tehlikeli kılıyor çünkü Christian pervasız ve serseri mayın haline geldi.

"Senin için bir görevim var. Eyalet dışında." Aslında yok, ama bir şeyler bulacağım. Şu anda onun meşgul olmasını ve gözümün önünden kaybolmasını istiyorum. Eninde sonunda yola gelecektir ama belli ki bu biraz zaman alacak.

"Ne? Ne kadar uzak o kadar iyi."

"Ben seni ararım. Git kendine biraz amcık bul." Ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşıyorum ve elimi omzuna koyuyorum. Belli ki spor yapıyordu. Kasları kabarıyor ve sanki bir kaya parçasına dokunuyormuşum gibi hissediyorum.

Elimi sıkıyor ve ben de bırakıyorum.

"Evet," diyor karanlık bir şekilde. "Bu gece ne yapacağımı biliyorum." Dönüp kapıya doğru ilerliyor ve kapıyı açıp arkasından çarparak kapatıyor.

Kafamı sallıyorum, kime çarptıysa ona acıyorum ve dahili telefonun düğmesine basıyorum. "Ivan."

"Efendim?"

"Lanet olası bir marangoz gelip ofis kapımın menteşelerine baksın."

"Peki, efendim."

"Ve biri bana bir Grappa ve bir espresso getirsin." Düğmeyi bıraktım ama sonra tekrar bastım. "Ve bir kız." "Özel bir aroması var mı?"

Bunu biraz düşündüm. Genç Kerry gözümün önünden geçiyor. Christian'ın sahiplendiği birine, ona olan saygımdan dolayı asla gitmem ama şu anda beni çok kızdırıyor ve bunun acısını birinden çıkarmam gerekiyor.

"Kızıl saçlı. Kısa boylu.

Zayıf." "Evet, efendim."

ÜÇ

Chloe

Elimde anahtarımın ön kapımın önünde dururken duvarlar eğiliyor ve zemin kabarıyor. Elimi başıma götürüp dünyanın dönmesini durdurmaya çalışıyorum. O kadar çok içmemiş miydim? İçtim mi? Gayle'in grubundaki çocuklar bize katıldı ve sonra sanırım biraz kontrolden çıktı.

Kilidi açıp karanlık koridoruma girerken gülümsüyorum, kapıyı kilitliyorum ve güvenlik zincirini yerine düzgünce asıyorum. Bu gece çok eğlendim. Zinciri birkaç kez çekiştirerek gerçekten kilitli olduğundan emin oluyorum. Dün geceki ürkütücü karşılaşmayı neredeyse geride bırakmıştım ama hâlâ aklımın bir köşesinde duruyor. Çantamı bir sandalyenin üzerine bırakıp, midem isyan etse de gidip büyük bir bardak su içiyorum. Ne olursa olsun sabah baş ağrım destansı olacak ve bu en azından biraz yardımcı olmalı. Diyorlar ki.

Siyah geceye bakarken, sahipsiz küçük kardeşim Charlie'yi en son ne zaman görmeye gittiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Birkaç gün önce aradı ve sesli mesajıma bir mesaj bıraktı. Onu henüz geri aramadım. Piç kurusu. Polisler onu yakaladığında, ailemizin ölmüş olmasına sevindiğim birkaç andan biriydi, böylece kendimizi içine soktuğumuz pisliği görmek zorunda kalmadılar. Diğer kardeşim Chad de her şeyi berbat ettiğinde. Daha fazla dayanamadım. Mümkün olan en kısa sürede Atlanta'dan taşındım ve kendime kimsenin beni tanımadığı yeni bir hayat kurdum, geçmişim ve ailem hakkında güzel bir hikaye uydurdum. Çoğunlukla işe yaradı. Mutlu sayılırım. İnsanları içime almakta, onlara güvenmekte zorlanıyorum ama küçük bir sığınağım vardı. Her şey mahvolana kadar, Kerry mafyaya bulaşana kadar. Sanki karanlık benim ayak izlerimi takip ediyor. Asla tamamen kaçamıyorum.

Bardağı lavaboya koyup banyoya gidiyorum ve dişlerimi fırçalamadan önce makyajdan kurtulmaya çalışarak aynanın önünde uzun süre duruyorum. Dişçi babamız küçüklüğümüzden beri bize bunu aşılmişti. Dişleri günde iki kez fırçalayın ve tatlıları sadece Cumartesi günleri yiyin. O ve annem soyulup vurularak öldürülmeden önceydi bu.

Yatak odam zifiri karanlık ve ışığı açmak için uzandığımda parmaklarım yumuşak, sıcak ve tüylü bir şeye dokunuyor.

Tenime.

Haykırıyorum ve kendimi geriye atmaya çalışıyorum, kalbim neredeyse duracak. Güçlü parmaklar kolumu bir mengene gibi kavırıyor ve beni içeri çekiyor.

Zihnim karardı ve tüm vücudum dehşet içinde çılgılık attı. Yüzüstü duvara fırlatıldığımda, beynim sonunda ses tellerimle bağlantı kuruyor. "Hayır!" Kurtulmaya çalışırken kıvranıyor ve inliyorum. Kocaman, sert bir vücut arkamdan bana doğru bastırıyor, beni duvara yapıştırıyor, eldivenli bir el ağzımı kapatmak için yukarı çıkıyor.

"Kapa çeneni," diye gürliyor derin bir ses, bedenimde titreşiyor, nefesinde viski kokusu var.

Avucunun içine doğru miyavlıyorum, gözlerim yaşla dolarken korkudan gevşiyorum.

"Hiçbir şey olmayacak. Sana sadece birkaç soru soracağım ve çılgılık atmayacaksın, anlaştık mı?"

Hevesle başımı sallayarak, koşabilmek için onu bir saniyeliğine üzerimden çekebileceğimi umuyorum. Yavaşça elini çekiyor ve ben

doğru düzgün nefes

alamıyorum, çığlık

atıyorum. "*Yardım edin!*"

Başım duvara öyle sert çarpıyor ki neredeyse bayılıyorum. Bir kere. İki

kez. "Siktiğimin orospusu!" diye hırlıyor ve boğazımı sıkıyor.

"Lütfen bana zarar verme," diye fısıldıyorum karanlığa, üzerime çöken öfkeye. Midem bulanıyor ve burun deliklerimden dudaklarıma ıslaklık damlıyor.

Beni yere fırlatıyor, eli hala boğazımı çok sert kavıyor. Neredeyse hava alabiliyorum ama hırıltıdan fazlasını yapacak kadar değil. "Kimsin sen?"

Bir parçam zaten biliyor. Beklediğim şey buydu. O gece Kerry'nin evine adım attığımdan ve onu dövülmüş bulduğumdan beri, bana sırrını söylemesini sağladığımdan beri kaderim buydu.

"Çok kısa süreli bir ziyaretçi olabilirim." Yaklaşıyor, burun buruna. Dışarıdaki sokak lambasından gelen loş ışıktaki onu sadece belli belirsiz bir şekil olarak görüyorum. "Ya da senin en kötü kâbusun olabilirim. Seçim senin."

Nefes almaya çalıştıkça göğsüm kabarıyor ve onun morartıcı sertlikteki tutuşu yüzünden boğazım çok acıyor. Dehşet damarlarıma yayılıp onları yakacak kadar soğuk bir buzla doldururken daha fazlasını söylemesini bekliyorum. İçimde ona yardım edemeyeceğime ve bunun benim için gerçekten kötü bir haber olduğuna dair korkunç bir his var.

"Kerry Jackson nerede?"

Evet. İşte bu.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, sonra saçlarımdan tutup başımı yere öyle sert vuruyor ki dilimi ısıırıyorum.

"Saçmalık! Arkadaşın nerede?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken ona doğru itiyor, tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. Pozisyonunu değiştiriyor ve kollarımı iki yanıma sıkıştırarak üzerime biniyor. Hiçbir kaldıracım yok, bu korkunç kas dağının ve ham, vahşi gücün altında sıkışıp kaldım.

"*Lütfen!*"

Başımı tekrar yere çarparak acı içinde patlamasına neden oluyor ve eğilerek viski kokan nefesini yüzüme üflüyor. "Söyle bana, seni orospu, yoksa canın çok yanacak. Güven bana kızım, bir insan vücuduna neler yapabileceğimi bilmek istemezsin."

Kısa soluklarla nefes alıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki beni boğuyor. "Ondan ne istiyorsun?"

Saçlarımı daha sıkı tutuyor. "Bu seni ilgilendirmez."

Keşke nerede olduğunu bilseydim ve bilmediğim için

sonsuz dek mutlu olsaydım. "Onu öldürmeye çalışan

sendin. Kaçtığı kişi sendin."

Alay ediyor ve aniden beni bırakıp üzerimden iniyor. "Gördün mü, haklı olduğumu biliyordum. Sana söylemiş. Kendine iyi davran ve bana onun nerede olduğunu söyle."

Geri çekiliyorum ama ayağa kalkmaya cesaret edemiyorum. Gözlerim bir adamın gölgesi ile kapının açılması arasında gidip geliyor, sonra kendimi ellerim ve dizlerimin üzerinde kapıya doğru atıyorum. Çizme giymiş bir ayak göğsüme çarpıyor ve kapı kapanırken duvara çarpmadan önce birkaç metre uçuyorum.

"Chloe, Chloe. Bunu zor yoldan mı yoksa kolay yoldan mı yapmak istersin? Ben gitmeden önce bana söylemiş olacaksın.

Sana bir faydası olmaz.

acıyı uzatmanın bir yararı yok.'

Sertçe yutkunuyorum ve her nefes alışımda kaburgalarımda alevlenen yeni acıyla savaşıyorum. Bu kadar acı çekebileceğimi bilmiyordum. Başım, boğazım, göğsüm. Hiç bu seviyede bir acı yaşamamıştım. Kerry'nin ne kadar yara bere içinde olduğunu hatırladıkça yeni bir korku şimşeği boğazımı sıkıyor. Bu adamdan.

"Lütfen, canımı yakma," diye inliyorum, sonra üzerime atlayıp beni yere bakacak şekilde çekerken çığlık atıyorum. Ağzımda kalın, mide bulandırıcı bir demir tadı var ve tüm yüzüm ve çenem gözyaşları, sümük ve kandan ıslanmış durumda. Kolumu tutuyor ve sırtıma doğru itiyor. Omzumdaki gerginliği hafifletmeye çalışırken ağlıyorum.

"Nerede. Nerede. Kerry. Jackson nerede?" diye hırslıyor.

"*Bilmiyorum!*" Tekmelerken ve kıvranırken

çılgılık atıyorum. "Bildiğini biliyorum!"

Kolumu daha yukarı itiyor ve ben feryat ediyorum, kelimeleri bile oluşturmıyorum. Onu kıracak!

"*Lütfen!*" Artık sesimi bile tanıyamıyorum. Acı dayanılmaz bir şekilde artıyor ve sonra kolumu kırarken şaklamayı hem duyuyor hem de hissediyorum.

Çılgılık bile atamıyorum, çok acıyor. Gitmeme izin veriyor, ama hareket edemiyorum. Acı dalgaları içime sıcaklık ve ürperti dalgaları gönderiyor. Adımları sanki ileri geri volta atıyormuş gibi gelip gidiyor. Boynumu büküp kapalı kapıya, sonra da kapı koluna bakıyorum. Kaçmaya çalışmalıyım yoksa beni öldürecek. Ona istediğini veremem ve sonunda bana ihtiyacı olmadığını anlayacak. Birdenbire Kerry'nin neden kaçtığını ve neden kaçmaya devam ettiğini tamamen anladım.

Bunun arkasında *Salvatore* var. Tüm bunların arkasında o lanet canavar var. Bana zarar veren onun fedaisi olabilir ama Kerry'nin ölüm emrini veren, bunun emrini veren mafya babası. Yüz hatları gözlerimin önünden geçerken içimde karanlık, çirkin bir nefret yükseliyor. Onu birkaç kez görmüştüm, uzun zaman önce, ne kadar seksi olduğunu düşünüp yaltaklanmıştım. Onun insan kılığına girmiş bir şeytan olduğunu hiç bilmiyordum.

Aniden konuşmaya başlayınca irkildim.

"Arkadaşıma zarar vermeyeceğim. Sadece onunla

konuşmak istiyorum." "Sacmalık," diye

mırıldandım.

Önümde çömeliyor. Gözlerim karanlığa biraz alıştığı için onu daha iyi görebiliyorum ama yine de yüz hatlarını seçemiyorum.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Gerçek bu."

"Şansın yok Chloe Becker, çünkü sana inanmıyorum ve pes etmiyorum." "Lütfen."

Yumruğunu yüzüme indirirken başım geriye doğru sallanıyor. Burnum çatlıyor ve ağızma kan doluyor.

"Söyle bana," diye kükrüyor.

KENDİME GELDİĞİMDE ODADA YALNIZDIM. HER ŞEY SESSİZ. HALA KARANLIK, AMA SOLUK GRI BİR IŞIK VAR.

Dışarıda. Her zaman var olan San Francisco sisinin arasından şafak yaklaşıyor. Kapı aralık duruyor. Kafa karışıklığı ve uyuşuklukla geçen tek bir mutlu andan sonra, bir yük treni gibi acı bana çarpıyor. İstemsiz hıçkırıklar boğazımda düğümleniyor ve titrememi kontrol edemiyorum. Sırt üstü yatıyorum, yüzüm kuru ve çok sıkı hissediyorum. Gözlerimi açmaya çalıştığımda panikliyorum ve sadece bir tanesini açabiliyorum. Yüzüme dokunmak için kolumu kaldırdığımda omzumdan acı fışkırınca çığlık atıyorum. Akımda gelinceye başlıyor. Kötü bir

şekilde. Beni yumruklamaya başladı ve ondan sonraki anılarım parçalandı. Ne zaman durdu bilmiyorum. Belki de öldüğümü düşündü?

Birden önümde bir çift çizme giymiş ayak belirdi ve kısık sesle feryat ettim. Gittiğini sanmışım.

"Lütfen," diye fısıldıyorum ayaklarına doğru. Yukarı bakmaya cesaret edemiyorum. Dudaklarım o kadar şişmiş ki kelime kalın ve yanlı çıkıyor 'Pweesh'.

Çömeliyor, kollarını dizlerine dayıyor, eldivenli bir elini diğerinin üzerinde tutuyor, sonra uzanıp saçlarımı yüzümden çekiyor. Sızlanıyorum ve geri çekilmeye çalışıyorum.

"Chloe. Kerry'yi bulacağım. Asla durmayacağım. Anlıyor musun?" Sesi karanlık bir boşluk gibi, yorumlayamadığım, anlayamadığım, bilmek istemediğim duygularla dolu.

İlk defa yüz hatlarını görüyorum. Acımasız görünüyor ve hiç de üzgün değil. Gözleri opal gibi siyah ve sert. Titrememi durduramıyorum. Hıçkırıklarımı durduramıyorum. Bir çantayı, benim kahverengi deri çantamı yere bırakıyor ve sonra derin bir iç çekip ayağa kalkıyor. Önüme boş boş bakıyorum, gitmesi için dua ediyorum. Ayak sesleri azalıyor ve sonra ön kapı çarparak kapanıyor.

Uzun süre kıpırdamadan yatıyorum, başımda, yüzümda, kolumda, göğsümda ağır bir ağrı hissederken sessizliği dinliyorum. Gözlerimi açmaya çalıştığım anda oda dönmeye başlıyor. Başka bir şey olmayınca sağlam kolumla çantama uzanıyorum, hareket ettikçe acıdan çığlık atıyorum. Parmaklarım telefonumun etrafına dolanana kadar içindekileri karıştırıyorum. Cenin pozisyonunda kıvrılıp bir gözümü zorla açıyorum ve telefonun kilidini açıp 911'i aramayı başarıyorum. Birkaç deneme yapıyorum ama sonunda numaraları doğru okuyabiliyorum.

Luciano

Önce beni neyin uyandırdığını anlamıyorum. Sonra telefon tekrar çalıyor ve açıp saate bakarken inliyorum. Sabahın dört buçuğu. Christian.

Aramayı sonlandırıyorum, sesi kapatıyorum ve diğer tarafı açıyorum.

"Orospu çocuğu!" Yatağımın başucundaki masanın üzerinde vızıldayan telefonu elime alıp aramayı açıyorum. "*Tanrı aşkına*," diye kükrüyorum, sonra tekrar kapatıyorum. Muhtemelen zil zurna sarhoştur.

Çarşaflarım seks kokuyor ve ağzım kurudu. Kızıl saçlı kadını saatler önce kovmuştum, topallıyor ve sızlanıyordu, kıç kpkırmızıydı. Onun sıcak, daracık küçük amcığının hatırası sikimin yeniden canlanmasına neden oluyor. İç çekiyorum ve yorganı üzerimden iterek dahili telefon düğmesine basıyorum.

"Efendim?"

Çalışanlarımdan biri hemen cevap veriyor.

"Yatağımı tamir etmesi için birini gönderin.

Kokuyor." "Peki efendim."

Parmaklarımı dağınık saçlarımın arasından geçiriyorum ve çekmecedde bir eşofman altı buluyorum. Koridorun biraz ilerisinde spor salonum var. Ağırlıklarla geçireceğim bir saat üzerimdeki baskıyı biraz azaltacaktır. Her zaman bir şeyler vardır. Eric, Crimson Kulüpleri'ni düşmanca ele geçirmeyi planlıyor ve bu da bize göz kulak olmamız gereken yeni düşmanlar kazandıracak. Gelir kaybetmemek için *hemen* iyi personel bulmalıyız. Adamlarımdan birinin Vegas'ta bağlantı kurması sorunu var. Onun icabına bakıldı ama bu işe karışmış olabilecek başka kim varsa ayıklamamız ve o şerefsizin hakkımızda neler ifşa ettiğini çözmemiz gerekiyor.

Halterle çalışırken başım ağrıyor. Göğüs kasları. Deadliftler. Lunge. Bolca terliyorum, dün geceki içkinin sistemimden nasıl çıktığını hissediyorum.

Bir de yeğenim Christian var. Her şeyi berbat etti. Esi benzeri olmayan bir kadın olduğunu kabul etsem de, bu işe bulaşmamalıydı.

Halteri ağır bir gümbürtüyle yere bırakıp yatak odama dönüp duş alırken aklım başımdan gidiyor. Sabahın erken saatleri. Yatağım yapılmış ve pencere aralık duruyor. İlk kuşlar tereddütle ötmeye başladı ve her zaman var olan

Sis, uçsuz bucaksız çimenlerin üzerinde bir halı gibi uzanıyor. Güneş birkaç saat içinde onu kovalayacak, ama şu anda dünyayı susturuyor, kucaklıyor. Sıcağı ve güneşi seviyorum. Yerleşmek için sis şehrini seçmiş olmam bir mucize, ama işte buradayız ve ağım Batı Yakası'ndaki toplulukla çok karmaşık bir şekilde örülmüş durumda. Artık koparamam.

Duş alırken ve soğuk suyun bana yeniden enerji vermesine izin verirken, ilk etapta buraya ayak basmamı sağlayan kadını düşünüyorum. Elena Wokowska. O kırk yaşındaydı. Ben yirmi dört yaşındaydım. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Aramızda hiçbir zaman gerçek bir şey olmadı. Aşk değildi. Ama onun mazoşist ve tamamen sınır tanımayan biri olması, içimdeki sadisti uyandırdı. Zaten acımasızdım. Yoluma çıkan herkesi bir an bile düşünmeden öldürüyordum ama o zamana kadar ne istediğimi bilmiyordum. Elena'dan önce seks, onları aşağı itmek, bacaklarını ayırmak ve ben boşalana kadar onları becermek gibi ilginç olmayan bir şeydi. Elena'yla ve ondan sonra seks benim için vahşi bir sanat formuna dönüştü. Onları incittiğimi biliyorum ve bu tam da istediğim, ihtiyacım olan şey. Beni yenilmez, herkesten üstün kılıyor, hayatımdan geçen erkeklere ve kadınlara korku salıyor. Bir daha asla soğuk, aç, kirli ve terk edilmiş olmaya geri dönmek zorunda kalmayacağım. Ben alırım ve herkes verir.

Aletim büyüyor ve keşke kızıl saçlıyı göndermeseydim diyorum. Onu duvara zincirlemeli ve ağzını tıkamalıydım. Eğer şu anda orada oturuyor olsaydı, onu gür saçlarından tutup kaldırır ve yüzüstü yatağa iterek daracık kışının ırzına geçerdim.

Su buz gibi olana kadar musluğu çeviriyorum ve duşu bitiriyorum. Saat altı ve muhtemelen birkaç saatten fazla uyumadım ama güne başlayabilirim.

Kanadımdan çıkıp mutfığa ulaşana kadar odalar arasında yürürken ev sessiz. Orada dümdüz duruyorum. Masada iri yarı bir Christian oturuyor, darmadağınık, kamburu çıkmış, büyük bir fincan siyah kahve içiyor. Kahve kokusu baştan çıkarıcı. Yeğenimin görüntüsü değil.

"Burada ne halt ediyorsun? Beni uyandırdın, seni bok parçası." Mutfığa geçip espresso makinesini çalıştırıyorum ve basıncın yükselmesini bekliyorum. Mikrodalga fırına bir fincan su koyarak kalın porselenin önceden ısınmasına izin veriyorum ve çekirdekleri öğütücüye atıyorum.

"Ben kötü bir adamım," diye mırıldandı Christian.

Bir kaşımı kaldırıp ona dönüyorum, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Ailesine olan sadakati ve kız kardeşi Angela'ya karşı takdire şayan koruyucu içgüdüleri dışında, içinde tek bir iyi lif bile yok.

Fincanımı hazırladıktan sonra masaya götürüyorum ve dağınık akrabamın karşısına oturuyorum. "Hayır, gerçekten çok kötüyüm. Kerry'nin arkadaşına gittim."

"Ve?"

"Onu dövdüm. Çok

kötü." "Ve?"

"Benim kızları dövmek gibi bir alışkanlığım yok. Benim sorunum ne bilmiyorum Luci."

"Dostum. Eğer kendine gelmezsen, seni zincire vururum. Senin kim olduğunu biliyor mu?"

Christian iç geçirir. "Sanırım bunu gayet iyi anladı. Kerry ona her ikisi için de iyi olandan fazlasını söyledi." "Geri dönüp onun içini bitirmelisin. O kim?"

Bakışlarımla buluştuğunda dudakları geriliyor. "Kerry'nin en iyi arkadaşını idam etmeyeceğim."

"Muhtemelen Kerry'nizi bir daha göremeyeceksiniz, o yüzden ne düşüneceği konusunda endişelenmeniz yersiz. Bu aileyi korumakla ilgili."

Christian aniden ayağa kalkar, sandalye devrilir ve bir gücünü gösterir. "Git kendini becer," diye homurdanıyor.

Hemen kalkıp yakasından tuttum ve onu kendime çektim. "Tavırlarına dikkat *etsen* iyi olur. Bu sana son uyarım. Kızı ben hallederim. Unut onu. Kendine çeki düzen ver ve tanıdığımız ve sevdiğimiz Christian'a dönene kadar buralarda görünme."

Alay ediyor ve beni üzerinden itiyor. Gömleğini bıraktım ve ona bakarken doğruldum.

Kahvesinin son kısmını da içtikten sonra fincanı kalın ahşap masanın üzerine sertçe bırakıyor. "Sikeyim böyle işi," diye mırıldanıyor ve hışımınla mutfaktan çıkıyor. Yarım dakika sonra ön kapının çarptığını duyuyorum.

İç çekiyorum ve sandalyeye geri yaslanıp zihinsel bir liste yapıyorum. Bugün yapılacak bir şey daha var. Kızı bulmak ve onu kaçırmak.

DÖRT

Chloe

"Bilmiyorum," diye inliyorum beni kırık ön kapımın önünden geçirirlerken. Kapıyı çaldıklarını duydum. Çığlık bile atamadım. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Sevk memuruna burada olduğumu, içeri girmek zorunda olduklarını, yapamayacağımı fısıldayıp durdum.

Hareket et. Sonunda, büyük bir gürültünün ardından, her yerde polisler ve

acil yardım görevlileri vardı. "Bunu sana kim yaptı?"

"Bilmiyorum," diye kısık sesle söylendim.

Başka ne diyebilirim ki? Çeteye söyle ve öl.

Asansörde işler tuhaflaşmaya başlar. Tavan dönüyor, duvarlar genişliyor. Sesleri daha uzaklardan geliyor gibi. Ağırbaşlı hissediyorum.

"Ne verdin-," dudaklarımı ıslatmaya çalışıyorum,

"bana." "Bir doz morfin, tatlım-"

O konuşmaya devam ediyor ama ben süzülüyorum. Çok fazla acı çekmemek harika bir şey.

"Bilmiyorum." Önümüzdeki birkaç gün boyunca mantram bu olacak. Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Karanlıktı. Hayır, konuşmadı.

Hayır, bana zarar vermek isteyecek birini tanımıyorum.

Aynada kendime ilk kez baktığımda ağlıyorum. Yüzüm tanınmayacak kadar morarmış ve şişmiş. Sağ kolum kalın, sıcak, kaşıntılı bir alçıya sarılmış ve askıda duruyor. Kırık burnum düzeltildi ve hem burnumun üzerinde hem de burun deliklerimde bandajlar var. Burnumdan nefes alamamak hiç düşünmediğim kadar panik yaratıyor. Ağzım kuruyor ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Birkaç kaburgamın kırık olması da yardımcı olmuyor. Ayakta durmak cehennem gibi. Uzanmak cehennem. Oturmak bir kabus.

Duygularım karmakarışık, zihnim görüntülerden, seslerden, mutlu zamanlardan, korkunç zamanlardan oluşan bir kakofoni. Bir an Kerry ile konuşmak için can atıyorum. O biliyor. Anlayacaktır. Bir sonraki dakika onun varlığından nefret ediyorum. Eski en iyi arkadaşımı düşündüğümde kalbime çöken karanlık hiç de hoş bir duygu değil. Bu onun suçu değil, ama mantıklı tarafım yerini ilkel korkuya bıraktı ve bu boşlukta o bu kötülüğün kökü.

Uyumuyorum. Ellerini üzerimde hissediyorum, kulağımda kısık sesini duyuyorum, vazgeçmeyeceğine dair sözünü. Neden hayatta olduğumu bilmiyorum. Hâlâ Kerry'nin nerede olduğunu bildiğimi mi düşünüyor? Eve dönmek güvenli mi? Bunun farkına varmak içimi ürpertiyor. Güvenli değil. Tabii ki eve gidemem. Aman Tanrım. Bu konuda kimseyle konuşamam. *Kimsem* yok.

Canım bu kadar yanmasaydı kıvrılıp ağlardım. Yine de ağlıyorum, sırtüstü yatıyorum, gözyaşlarım yastığı ıslatmadan önce şakaklarımı sel gibi ıslatıyor.

Küçük bir beyin kanamam var ve yok olduğundan emin olmak istiyorlar. Görünüşe göre beynimin yüzeyinde sadece

küçük bir miktar var. Kolum iyileşecek, çürüklerim ve şişliklerim zaman geçtikçe azalacak. Vücut inanılmaz bir organizma. Eğer bir araba olsaydım, beni bir hurdalığa atıp parçalara ayırırlardı. Bilmiyorum, keşke bir araba olsaydım.

Ya da gerçekten hayatta kalmak isteyip istemediğimi. Onlara uyku hâpı için yalvarıyorum, ama yine de evde olmadığımı ve dövülmediğimi fark edene kadar kendi iniltilerimle gece iki civarında uyanıyorum.

Bir gün beni serbest bırakacaklar. Ben hazır değilim. Hastane yatağı, odamın dışındaki personel, onlar benim güvenlik battaniyem oldular. Dışarı çıkmak istemiyorum! Kerry aptaldı. Eve gitti. Ben eve gidemem.

Bir taksi çağırıyorum, ona şehir merkezinde bir otel tarif ediyorum, göğsümü tırmalayan panikle savaşıyorum. Sokaklarda çok fazla insan var. Düşmanlarım her yerde olabilir. Buradan sonra nasıl ilerleyeceğimi planlamalıyım. Arkadaşımı düşünüyorum, onun korkusunu. O da aynen böyle hissetmiş olmalı. Ya da daha kötüsünü. O adam, karanlık gecede, kendi evimde peşime düşen o canavar - önce onunla arkadaş oldu, onu becerdi, aralarında bir şeyler olduğuna inandırdı. Sonra da onu *öldürmeye* çalıştı. Tüm bunlar hakkında konuşabileceğim tek kişi onun yüzünden ortadan kayboldu. Onun yüzünden her dakika korku içinde yaşıyorum.

Hayır, o değil.

Salvatore. Luciano Salvatore.

Sokaklarda hızla ilerleyen takside otururken, içimde aniden bir nefret dalgası kabarıyor. Tüm berbat hayatım gözlerimin önünden geçiyor. Birkaç güzel yıl geçirdim ve şimdi her şey boka sardı. Bir kez kaçtım, bir daha yaparsam lanetleneceğim.

Beni şoförden ayıran cama dokunuyorum. "Hey, başka bir yere gidiyoruz." Ona otistik çocuklar için bir merkezin adresini verirken kalbim daha sert çarpmaya başlıyor. Bu gerçekten çok aptalca ama Salvatore denen o sürüngenine onun hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylemem gerekiyor. Benden her şeyimi çaldı.

Çalışanlar beni görünce dehşete kapıldılar. Bisiklet kazası olduğunu ve ayrılırken bir şey unuttuğumu, tekrar bulmaya çalışmak istediğimi söylüyorum. Arşivlerimizle baş başa kaldığım iki dakika bana küçük David'in babasının adresini verdi. Kerry'yi seven genç, utangaç David. Şimdi dokuz yaşında olmalı. Salvatore David'i bizden aldığı anda onu da elinden aldı. Arkadaşımı mahvetti. Herkesin üzerine yürüyor, her şeyi yok ediyor.

Daha da kararlı bir şekilde tekrar taksiye atlıyorum ve adama yeni adresi veriyorum. Ev adresimden ve şu anda bulunduğumuz salaş sokaktan dünyalar kadar uzakta, şık bir mahalle. Omuz silkip yola koyulmadan önce bana şöyle bir bakıyor.

Buranın doğru yer olduğunu anlamak zor değil çünkü Salvatore etrafını güvenlikle çevirmiş. Siyah takım elbiseli üç adam, geniş parmaklıklılı demir kapının önündeki çakılları adımıyor. Taksi şoförü dikiz aynasından bakışlarımı karşılıyor. O da benim hissettiğim kadar gergin görünüyor. Terliyorum ve ağzım kupkuru.

Öne doğru eğildim, muhafızların gözlerini üzerimde hissettim. "Benimle gelebilir misiniz? Lütfen?" Gözleri büyüdü. "Hayır, hanımefendi. Bu kesinlikle benim iş tanımımda yok."

Kalbim sıkışıyor. "En azından burada bekleyebilir misin lütfen?"

Bakışları ben ve muhafızlar arasında gidip geliyor, sonra dudaklarını yalayıp başını sallıyor. "Ben biraz kenarda bekleyeceğim. Metre koşuyor olacak."

Derin, titrek bir nefes alıyorum. Fikrimi değiştirmeden önce bunu yapmalıyım. "Tamam, yeterince adil. Uzun sürmez."

Şüpheli görünüyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Ne yapıyorum ben böyle? Arabadan atlayıp ona son bir kez bakıyorum, sonra kapıyı kapatıp avucumu tavana koyuyorum ve araba hemen hareket etmeye başlıyor. Kalbim hızla çarparak kapıya ve orada duran ciddi adamlara doğru dönüyorum. Sıraya dizilmişler ve her nasılsa birkaç saniye öncesine göre daha uzun ve daha geniş görünüyorlar. Takım elbiseli bir ceketin altındaki kemerde parlayan bir silah, güneş ışığını yakalıyor ve neredeyse fikrimi değiştiriyor. Bacaklarım sola, taksinin beklediği yere doğru keskin bir dönüş yapmak istiyor. Hayır! Hayır! Bunu

halletmem gerek. Şişmiş dudaklarımı yalıyorum. Yüzüm hala gergin ve

hassas. Kolum artık pek ağrımıyor, alçıda güvende ama başım ağrıyor ve aldığım her nefes kırık kaburgalarım için bir eziyet. Bir kere koştum. Kendime yeni bir hayat kurdum. Arkadaşım hayatı için kaçtı. Bu kendim için olduğu kadar Kerry için de.

Luciano Salvatore'yi sikeyim!

Yetkili gibi görünen kişiye doğru yürürken bacaklarım kurşunla dolmuş gibi hissediyorum. "Salvatore'la konuşmam gerek." Vücudumdaki her hücre kaçmamı söylüyor ama zihnim beni olduğum yerde kalmaya zorluyor. Kuzenimin evinde bıraktığım Kerry'yi düşünüyorum, duruşu sert ve doğal olmayan bir şekilde düzdü. Acaba ben de öyle mi görünüyorum?

Birbirlerine bakıyorlar ve ikisi kahkaha atıyor. İçlerinden biri kılını bile kıpırdatmıyor, sadece cesaret kırıcı bir şekilde bakmaya devam ediyor.

"Bunu yapmana neden izin verelim ki?"

Söyleyecek söz bulamıyorum. "Lütfen."

Ortadaki adam, konuşan adam, bir silah çıkarıyor ve silahıyla yola doğru bir işaret yapıyor. "Yürü bakalım, küçük kız."

Donup kaldım. Tabancanın mavi-siyah metali parıldıyor. Bana doğrultulmuş değil, ama gördüğüm manzara karşısında bir dizi anı bana saldırıyor. Ailem arabalarında vurularak öldürüldü. Birkaç yıl sonra erkek kardeşlerimden biri silah topluyordu. O an her şeyin boka sardığını anlamıştım. Onu bir sonraki görüşümde en kötü korkularım gerçekleşmiş, hapse atılmıştı. Teyzem ve amcam artık buna katlanamıyordu. Diğer kardeşim çoktan taşınmıştı. On dokuz yaşındaydım ve her şeyden kaçmıştım. Bunu bir daha yapmayacağım.

"Kerry Jackson'ın nerede

olduğunu biliyorum!" Aslında

bilmiyorum ama bunu sonra

hallederim.

"Bunun bir anlamı var mı? Kaybolun, bayan."

Yanaklarım kızarıırken ağzım açık kaldı. Bunun neden önemli olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. Belki de bu yüzden dayak yediğim içindir?

"O zaman patronuna sor," diye tükürdüm.

Gözlerim onların arasında gidip gelirken bakış yarışını kaybediyorum. Tabii ki kaybediyorum. Aklımı kaçırarak kadar korkuyorum. Ama kızgınlım ve yerimden kıpırdamayacağım. Ben bir kaşımı kaldırıyorum, o da kaldırıyor, sonra elini yakasına götürüp arkasını dönüyor. Konuştuğunu duyuyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum. Diğer ikisi kollarını geniş göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, dudakları tiksintiyle kıvrılmış bir şekilde bana bakıyorlar. Birdenbire ne kadar dağınık olduğum konusunda rahatsız edici bir şekilde kendimden utanıyorum. İçim kıpır kıpır oluyor ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Kapı hareket etmeye başladığında sarsılıyorum ve konuşan adam yanıma gelip sağlam kolumu tutuyor. İrkildim. "İyi" göreceli. Aynı zamanda dayak yemiş ve morluklarımı sıkıyor.

"Ow."

"Çekil," diye homurdanıyor.

Garaj yolundan güzel beyaz bir konağa doğru ilerlerken yanında tökezliyorum. En sağda birkaç seçkin araba duruyor, BMW, Mercedes, Tesla. Çimler mükemmel bir şekilde biçilmiş ve zümrüt yeşili, çalılar top ve silindir şeklinde kesilmiş. Kuşlar ötüyor ve her şey aynı anda hem çok tehditkâr hem de tamamen ölümcül görünüyor.

Okadar da kötü olamaz, değil mi? O bir baba. İçinde bir parça insanlık olmalı.

Dairemde karanlıkta kaba bir adam. Acımasızca dövüyordu. Arkadaşım korkudan aklını kaçırdı. Hayır. Onun hiçbir kurtarıcı özelliği yok.

Uzun granit merdivenlerden yukarı çıkarken içimdeki nefret büyüyor. Ona duyması gereken şeyi söyleyeceğim.

Kapı açıldığında geri çekiliyorum, içgüdülerim bana kaçmamı söylüyor, ama kolumu saran parmaklar onu bir mengene gibi tutuyor ve tek yaptığım

kendime zarar veriyorum. Bana eşlik eden adam beni çarpık burunlu sarışın bir deve doğru itiyor. Bana bakıyor, taş suratlı, ama şişmiş yüzümü ve alçıyı gördüğünde hala bir merak belirtisi görüyorum.

"Bundan sonrasını ben hallederim," diye mırıldanıyor, sesinde hafif, tanımlanamaz bir aksan var. "Gel."

Eşiği geçip ona doğru yürürken bacaklarım titriyor. Midem düğümleniyor ve nefesimi kontrol altında tutmak için savaşıyorum. Kerry'nin kalbi, bedeni ve ruhu tanınmayacak kadar parçalanmış görüntüsünü gözümün önünden ayırmıyorum. Aldığım her nefeste kendi acım hala canlı bir şekilde mevcut.

Bunu yapmak zorundayım.

Koridor şaşırtıcı derecede güzel, ama ben bunu sadece zihnimin periferisinde algılıyorum. Bakışlarım en sağdaki meşe kapıya yaklaştığında tünel görüşü yaşıyorum, açıkça oraya doğru gidiyoruz.

Yanımdaki adam kapıyı vurup açınca sıçırıyorum. Biraz parke zemin ve oryantal bir halı görüyorum, sonra içeri itiliyorum ve kapı arkamızdan kapanıyor. Arkamda çok yakın duruyor ve ben bir adım öne doğru sendeliyorum, sırtım onun varlığından sürünüyor.

Odanın ortasında dev bir masa duruyor, eski moda, koyu renkli ahşap bir masa. Üzerinde bir kül tablası, bir dizüstü bilgisayar ve birkaç sayfa belge var. Yanında uzun boylu, siyah saçlı, gri takım elbisesi içinde kusursuz bir şekilde giyinmiş bir adam duruyor. Luciano Salvatore. Beni tepeden tırnağa süzerken kıpırdamıyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor ve takım elbisesinin ceketini yavaşça çıkarıp sandalyesinin arkasına asıyor. Acele etmiyor ve sanki saatler durmuş gibi görünüyor. Beyaz gömleğinin kollarını sıvayıp ön kollarındaki koyu renk kılların altındaki belirgin kasları ortaya çıkarırken şaşkınlıkla bakıyorum.

Sonra bana doğru yürüdü. Omzumun üzerinden arkamdaki adama bakıyorum. Bu rahatlatıcı bir görüntü değil. Açık gri gözleri benimkilerle buluşuyor, yüzü ifadesiz. Görmeye geldiğim adama dönüp bakıyorum, kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum.

Gözleri hafif kukuletalı ve simsiyah, Roma burnu ve keskin çene çizgisi yüzünü hem sert hem de hayranlık uyandıracak kadar çekici kılıyor. Alnında dikey çizgiler ve kalın kara kaşlarının arasında kaş çatma çizgileri var. Üzerinde biraz yaş var, kırklı yaşlarında görünüyor.

"Benimle konuşmak istediğinizi söylediler, Bayan-?"

EIVE

Chloe

Ibu canavar adamın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Onu ara sıra merkezin dışında gördüğüm anlara dair anılar beynimde dolaşıyor. O zaman da ona doğru çekilmiştim ve boğazımı sıkkan endişeye rağmen ona doğru çekiliyorum Şimdi. Sadece görünüş. O acımasız bir gangster. Beynimi dilime bağlamaya çalışırken

dudaklarımı ıslatıyorum. "Becker."

Başını eğiyor, arkamdaki adama ve sonra tekrar bana bakıyor. "Görünüşe göre bir kaza geçirmişsiniz Bayan Becker. Trafik mi?"

Ona ters ters bakarken dişlerimi sıkıyorum. Kaza mı? Trafik mi? "Bana ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

Delici bakışları bir ton koyulaşıyor ve dudakları kıvrılıyor. "Seni hayatımda daha önce hiç görmedim. Sana ne olduğunu nereden bileyim?"

"Çünkü sen sipariş ettin," diye tükürdüm. "Seni lanet olası-" Kolumdan tutup beni kendine doğru çektiğinde çığlık atıyorum, burun buruna, nefesi dudaklarımı havalandırıyor, sıcak, hafif puro kokuyor.

"Her kimsen, evime gelip bana tavır yapmana müsamaha göstermeyeceğim, anladın mı?"

Dönerek kurtulmaya çalışıyorum ama yerinden kımıldamıyor. "Sen lanet olası bir canavarsın! En iyi arkadaşımı öldürmesi için birini gönderdin, *beni* öldürmesi için birini gönderdin. Onun ne kadar korktuğunu biliyor musun, benim nasıl hissettiğimi biliyor musun? Bu bir kabus ve hepsi *senin* yüzünden. Sen bu kasabanın kanserisin!"

Göz açıp kapayıncaya kadar yüzüme bir silah dayadı ve beni sertçe dizlerimin üzerine çöktürdü. "Bana hakaret ettiğiniz için beyninizi neden uçurmamam gerektiğini açıklamak için bir saniyeniz var Bayan Becker."

Ona bakıyorum, ani pozisyon değişikliğinden dolayı başım dönüyor. *Silahlar*. Onlara mantıklı tepkiler vermiyorum. Eğer böyle bir şey varsa. "*Hayır!*" Feryat ediyorum ve kendimi ondan uzağa atıyorum, bir elim, alçıdaki dirseğim ve dizlerimle koltuğu aşmaya, kapıya ulaşmaya ve buradan çıkmaya çalışıyorum. Sırtıma inen bir ayak beni yere çarparak hareketimi durduruyor. Çenem haliya çarpıyor ve dişlerim birbirine öyle sert çarpıyor ki, zaten çarpmakta olan başımda yankılanıyor. Acıdan çığlık atıyorum, hava almak için nefes nefese kalırken kurtulmak için kıvranıyorum ve çırpınıyorum.

"Yapma!" Hırlıyorum.

Salvatore ayağını yan tarafıma doğru itiyor ve çatlayan kaburgalarımı onun dürtmesinden kurtarmak için ışık hızından daha hızlı bir şekilde sırtüstü dönmeme neden oluyor.

"Polisleri aradım!" Ona bakarken hırıyorum, karanlık nefret göğsümü dolduruyor. Aramadım ama Luciano Salvatore'un önünde sinerken aramam gerektiğini fark ettim. "Burada olduğumu biliyorlar. Beni öldüremezsiniz! Her şeyi biliyorlar!"

Kısa bir kahkaha attığında sarsılıyorum. "Bunu benim için kontrol et, Ivan." Kapı açılıp kapanıyor ve canavarla baş başa kalıyorum. Yakamdan tutup beni ayağa kaldırıyor, yarı sürükleyerek sol taraftaki koltuklardan birine oturtuyor, eli hâlâ gömleğimi kavırıyor. Her hareketimde göğsümden acı okları fırlarken nefesim kesiliyor.

"Sadece tek bir şey için buradasın," diye homurdanıyor. Gözlerim şimdi güçlü kalçasına dayadığı silahla çelik bakışları arasında gidip geliyor. "Bana Kerry Jackson'ın nerede olduğunu bildiğin söylendi."

Yüzümden kan çekilirken gözlerimi açtım. Yalan söyledim. Beni öldürecek. Gözlerini kısıyor ve sanki içimi görüyor gibi hissediyorum.

"Evet," diye inliyorum.

"O zaman bana söylemeni öneririm." Silahını kaldırıyor ve gözlerimin arasına doğrultuyor. Kolunu takip ederek, şu anda iğrenme ifadesiyle çarpılmış olan fazla yakışıklı yüzüne ulaşıyorum. Benim iğrenç olduğumu mu düşünüyor? Evet, korkunç görünüyorum ama bunu o yaptı! İçimdeki tiksinti, onu zar zor zapt edene kadar büyüyor. Çılgılık atmak, ona vurmak, gözlerini oymak istiyorum ama önümdeki iki ölümcül güç karşısında kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum: ateşli silah ve adam.

"Neden yapayım ki? Eğer yaparsam beni öldürürsün," diye tükürdüm.

Gözlerini kısıarken gözleri kararıyor. "Beni polise ihbar edersen her iki durumda da seni öldürürüm."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Söylemedim," diye ağzımdan kaçırıyorum söylediklerimin ani paniğiyle. *Mafyaya söyle ve öl.* Belki de yalana sadık kalmalıyım, belki bu beni kurtarır, ama aniden onu zararsız, önemsiz biri olduğuma ikna etmek için umutsuz bir ihtiyaç hissediyorum.

İkimiz de konuşmuyoruz ve aramızda bir sessizlik oluşuyor. Uzanıp çenemi tutarak başımı iki yana eğdiğinde irkiliyorum. "Christian seni epey hırpalamış."

O geceyi yeniden yaşarken alt dudağım titriyor. Karanlıkta sert eller. Yumruklar. Tekmeler. Acı, daha fazla acı ve sonra yine daha fazlası. Sanki saatlerce sürmüş gibiydi. O zamandan beri neredeyse hiç uyumadım; kabuslar çok canlıydı.

"Görüyorsunuz, Bayan Becker. Ortadan kaybolmanız gerekiyor. Beni polislerle tehdit ediyorsun. Adamımı teşhis edebilirsiniz. Birkaç yıl önceki olaylar hakkında çok fazla şey biliyorsunuz."

"Bu... bu hiçbir şey. Onu hiç görmedim. Karanlıktı. Hiçbir şey bilmiyorum. Polisi aramadım, sadece söylediğim bir şeydi."

Konuşmak için ağzını açıyor ama kapı açılınca duruyor.

"Hiçbir şey," diyor beni daha önce buraya iten adam. Sırtımı ona dönmüştüm ama sesini tanıyordum.

Salvatore yüzüne bir sırtıma yayılırken bana bakıyor. "Teşekkür ederim, Ivan. Bizi yalnız bırak." Ağır ve uğursuz bir sessizlik oldu, sonra kapı tıkırdayarak kapandı. Gözlerimi büyüterek mafya babasına bakıyorum. "Sen gerçekten aptal bir kızsın, değil mi? Şimdi bunu nasıl yapmak istiyorsun? İşi yeğenime yaptırabilirim. Seni kesip açabilir ve köpeklere yem edebilirim ya da belki kafana temiz bir kurşun sıkarım."

Daha önce dehşeti hissettiğimi sanıyordum ama göğsümü ele geçiren ve soğuk parmaklarıyla boğazımı saran korku, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

"Lütfen, hayır," diye fısıldadım. "Her şeyi yaparım."

Bana bakıyor ve alay ediyor. "Sen sikilecek gibi bile değilsin. Belki adamlarımdan bazıları seni becerebilir. Seçici değiller." Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya başlıyor. "Hayır, lütfen."

"Ayağa

kalk."

"Lütfen."

"Ayağa kalk lan!"

Hırıltısı o kadar vahŖi ki dizlerim bükölüyor, korku o kadar ilkel ki neredeyse altımı ıslatacağım. Bacaklarım zar zor

Tek elimle ayağa kalkarken bana itaat et.

"Kıyafetlerini çıkar."

"Ne? Hayır!"

Salvatore öne doğru uzun bir adım atıyor, neredeyse burun buruna. Ben kısa boylu bir kız değilim ama o benden çok daha uzun ve bana bakarken ölümcül bir tehdit saçıyor. "Çıkar şu *lanet* kıyafetlerini. Eğer bir emri bir kez daha tekrarlamak zorunda kalırsam, seni döverim. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, tüm vücudum kırılma noktasına kadar kaskatı. Boynumdaki askıyı çıkarıyorum ve etrafımda onu koyacak bir yer arıyorum. Sandalyenin arkasına koyduktan sonra gömleğimi çıkarmak için kıvranmaya başlıyorum. Hastaneden ödünç aldığım şekilsiz bir gömlekti. Beni hastaneye yatırdıklarında üzerimde dar, siyah, parıltılı bir üst vardı. Onu alçının üzerine asla geçiremezdim. Gömleğin altında sadece kaburgalarımı saran bir bandaj ve sütyenim var, eğlenceli bir gece için tasarlanmış siyah bir push-up sütyen. Takması zor olsa da göğüslerim sütyensiz duramayacak kadar büyük. Gömleğimin de arkalığın üzerine düşmesine izin verdiğimde, kollarımla göğsümü kapatıyorum ve bunu yapmaması için ona sözsüz bir şekilde yalvarıyorum. Bana tecavüz mü edecek? Tecavüz edip sonra öldürecek mi? Adamları beni alacak mı? Ondan beni öldürmesini istemeliyim. Bunu yapamam. Asla yapamam.

"Devam et," diye homurdanıyor. Göğüslerime bakmasına rağmen gözlerinde ilgi göremiyorum. Sanki ben onun değerlendirdiği bir şeymişim gibi.

Hıçkırmamak için kendimi zor tutuyorum ama her nefes alışımında nefesim kesildiği için başarısız oluyorum ve pantolonumun düğmesini açıyorum. Gerçi bu pantolon dışarı çıktığım gece giydiğim pantolon, siyah, geniş paçalı, popomu sıkıca sarıyor. Fermuarı indirirken, ödünç aldığım hastane iç çamaşırını giydiğimi fark ediyorum. Pantolonun yere düşüp ayak bileklerimin etrafında toplanmasına izin verirken hayatımda hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim.

Salvatore'un gözleri vücudumda geziniyor, sonra gülüyor. "Bu hayatımda gördüğüm en çirkin külot."

Yanaklarım kızarıyor. "Bu benim suçum değil," diye alay ediyorum. Bana arkadan vurduğunda haykırıyorum. Çok sert değil ama zaten morarmış yüzüm çok hassas ve acıdan nefesim kesiliyor.

"Biraz terbiye öğrenmelisin," diye homurdanıyor. "Ne için,"

diye tükürdüm, "nasıl olsa beni öldüreceksin."

"Büyükanne donundan hemen çık, yoksa hayatım boyunca bir daha ereksiyon olamam."

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bakışlarım pantolonuna kayıyor ve eminim ki bir şişkinlik var. Bu durumdan -aşağılanmamdan- hoşlanıyor çünkü sadece benim bozuk görüntümden tahrik olmadığını varsayabilirim. Tek elimle bel bandını aşağı doğru iterek külottan sıyrılıyorum ve onun da düşmesine izin veriyorum. Aşağıdaki açık kızıl saçlarımdan oluşan ince halıma bakmaktan kendimi alamıyorum. Amımı tıraş etmek hastanede kimsenin düşündüğü bir şey değildi.

"Kımıldama." Yana doğru bir adım atıp beni inceliyor. Korkudan başım dönüyor, nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum. Gözümün önünden kayboluyor, etrafımda dolaşıyor ve arkamda duruyor. Duyulan tek şey nefes alışları. "Bacaklarını aç."

Donup kaldım. "Hayır, lütfen."

"Kapa şu lanet çeneni." Kıçıma öyle sert bir tokat atıyor ki öne doğru sendeliyorum ve acı içinde haykırıyorum. "Seni emirlerime itaat etmen konusunda uyarmıştım. Kendimi tekrar etmek zorunda kaldığım her seferin bir sonucu olacak ve az önce kendimi tekrar etmek zorunda kaldığım için-"

Bir sonraki tokat çok daha sert, zaten acıyan beynime bir şok dalgası gönderiyor. Yerdeki giysi yığmından çıkmak için bir ayağımı kaldırıyorum ve hemen bacaklarımı açıyorum.

Sessizlik. Alçak, neredeyse hayvani bir hırıltı.

"Kal."

Sütyenimin kopçasıyla oynayan parmakları nefesimi kesiyor. Üzerimden itiyor ve sütyenim yere düşerek diğer kıyafetlerime katılıyor. Önümdeki kitap raflarına bakarken nefeslerim verimsiz kısa soluklardan başka bir şey olmuyor, kitapların sırtlarında tanımadığım dillerde başlıklar var. Oda dönüyor. Uzaklaşırken ayaklarının halıda çıkardığı hafif hışırtıyı dinlediğimde gerçekten kıpırdamaya cesaret edemiyorum.

"Ivan," diyor, ani ses beni sarsıyor.

Hoparlörden "Evet efendim," diye bedensiz bir ses geliyor.

"İlkini getirebilirsiniz."

İlk mi? İlk ne? Bayılacakmışım gibi hissederek sallanıyorum. Salvatore'dan gelen alçak bir gümbürtü donup kalmama neden oluyor, hareket edersem beni cezalandıracağını fark ediyorum. Onu sorgularsam, beni cezalandıracak. Yalvarırsam, beni cezalandıracak.

Aslanın inine girdim ve beni yiyecekler. Hayatımın en büyük hatasını yaptım ve bu hiç de azımsanacak bir şey değil.

ALTI

Luciano

Chloe Becker ofisime geldi. Güzel kadınlar evime nadiren davetsiz gelirler, bu yüzden bu hoş bir sürpriz oldu. Özellikle de bu onu aramak zorunda kalmayacağım anlamına geldiği için.

Şu anda pek de güzel sayılmaz. Uzun sarı saçları yıkanmamış, karmakarışık. Yüzü morarmış ve şişmiş, sadece bir gözünü düzgün bir şekilde açabiliyor, diğeri ise sadece bir parça açılıyor. Dudağındaki yara kabuk bağlamış durumda ve kaşındaki yırtık iz bırakacak gibi görünüyor.

Gerçi birkaç gün önce, plan onu ortadan kaldırmakken fotoğrafını gördüm ve o gerçek bir güzellik. Masa başı bir işin arkasında saklanıyor, üstelik iş arkadaşlarının olduğu bir işyerinde değil, kendi evinde. Birkaç yıl önce oğlumun gittiği kreşte de çalışıyordu. Matteo'ya biraz araştırmasını söyledim ama onunla ilgili bir şey bulamadı. Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi ve bu benim ilgimi çekiyor. İnsanlar yoktan var olmazlar. Kesinlikle Amerikalı ve bir şeyler olmalı, doğum belgesi, ehliyet, hastane faturaları, eski adresler. Bir şeyler olmalı.

Karşımda kırılmış ama yenilmemiş bir şekilde durması, onu tamamen alt etmek için ne gerektiğini görmek istememe neden oluyor.

Soyunduğunda, her hareketinde yüzünü buruşturduğunda, seksi, dantelli bir sütyen ve görmem gereken morlukları örten bir bandaj ortaya çıkardığında, sikim kendi kendine tepki veriyor. Acısı kasıklarına geçiyor, aşağılanması ve zorla boyun eğdirilmesi göğsümden geçen bir yük treni gibi beni vuruyor.

Onu dizlerinin üzerine çöktürmeyi hayal ediyorum ve tam bu dürtüyle harekete geçmek üzereyken iş zamanının geldiğini fark ediyorum. Diğer iş.

Dahili telefona basıp Ivan'a ilkinin getirmesini söylerken sırtıyorum. Chloe kaskatı kesildi, nefesi kesildi ama kırıdamaya cesaret edemedi. Ona hiç çekinmeden tokat attım ve avucumun kıç yanağını orospu gibi acıttığını biliyorum. İtaat edecektir. Ayrıca onu kanayana ve yalvarana kadar becermek için bir dizi pis adam getireceğimi düşünüyor ve hala orada duruyor. Buraya gelip onu becermek için bir sürü adamı hazırda beklettiğimi düşünüyorsa inanılmaz aptal ama her neyse. Eğlenceli olacak.

Neredeyse arkadaşım ve yardımcım olan Eric beni görmek istedi ve ne söyleyeceğini merak ediyorum. Birkaç aylığına ülke dışındaydı, bir hafta önce döndü. Henüz konuşma fırsatımız olmadı. Onu ben yönetmiyorum, o yüzden neler yaptığını bilmiyorum.

Sandalyeme çöküp ellerimi başımın arkasına koyuyorum ve partnerimi beklerken kızı inceliyorum. Kız uzun boylu. Kalçaları kaslı ve mükemmel yuvarlak bir kalçayla son buluyor. Bu atletik vücutla sanki koşucu gibi görünüyor, belki de ağırlık kaldırıyor çünkü sırtında ve kollarında oynayan yağsız kaslar iyi tanımlanmış. Ayağa kalkıp göğsünün etrafındaki sinir bozucu bandajı sökmek üzereyken kapı açılıyor ve Eric Reed içeri giriyor. Tekrar rahatlıyorum ve onu içime çekiyorum. Bronzlaşmış, neredeyse her zaman olduğu gibi koyu gri üç parçalı takım elbisesini kusursuz bir şekilde giymiş. Kirli sarı saçları uzamış ve kenarları biraz kaba görünüyor.

Kaşları altında yukarı kalkarken gözleri çıplak kadına ve sonra tekrar bana dönüyor. El sallıyorum.

"Otur."

Eric masanın kendi tarafındaki sandalyeye düşer. "Yeni oyuncağın mı? Görünüşe göre biraz sertleşmiş."

Tekrar Bayan Becker'a bakıyorum. Sırtı bize dönük ve berbat görünüyor. Eminim iyileşse tanınmaz hale gelirdi. Ne yazık ki asla iyileşemeyecek. Yeterince uzun yaşamayacak.

"Onu görmezden gel."

"Luci, odada bir yabancı varken iş konuşamam." "Anlatmak

için hayatta olmayacak. Şimdi ne yapıyordun?" Kız irkilir

ve dönmek üzeredir.

"Bir santim bile kıpırdama," diye homurdanıyorum. "O yaralara yenilerini eklemekten çekinmeyeceğim. Onun yerine Christian'ın seninle uğraşması için yalvaracaksın."

İnliyor ama yerinde kalıyor, bariz korkusu doğrudan sikime geçiyor. İçimden kopmak isteyen sırtışı bastırıp boğazımı temizliyorum ve doğrulan Eric'e dönüp bakıyorum.

"Doğru," diyor, "Moskova'da biraz zaman

geçirdim." Kaşlarımı kaldırma sırası bende.

"Devam et."

"Rusların güneydeki şehirlerimize gizlice girme, haydut Meksikalı tüccarlarla birleşme ve fiyatları düşürme gibi can sıkıcı bir alışkanlığı var."

"Kola mı?"

Kız yine irkildi. Kaşlarımı çattım.

"Silahlar," diyor Eric. "Kalaşnikoflar."

"Peki kim satın alıyor? Dağıtım zinciri nedir?"

"Yerel küçük gangsterler. Çoğunlukla Latinler. Bu bir savaş. Tam bir karmaşa. Orada yaşam süreleri çok kısa. Çocuklar bunları bir araya getiriyor, orada burada birkaç parça, polisin göremeyeceği kadar az."

Chloe sanki söz almak istiyormuş gibi tekrar sarsılıyor ve ona bakmama neden oluyor. Neredeyse itaatsizlik etmesini istiyorum çünkü parmaklarımı boğazında dolaştırıp onu çiğ çiğ sikmeden önce o acıyan kıcını tokatlardım. Kendimi konuşmaya geri çekerek Eric'e dönüyorum. "Kim topluyor?"

"Dikkatin dağınık Luci. Kötü bir zaman mı?"

Onunla kızın arasına bakıyorum ve sırtıyorum. Birden, kasıtlı olmasa bile, onu neden çıplak olarak orada tuttuğumu anladım. Elbette dikkatim dağıldı ama bu, ziyaretçilerimin başına geleceklerle kıyaslanamaz bile. "Hayır. Tam zamanı. Devam et."

Eric başını sallar. "Sen ve orospuların."

Eric'in sözleriyle vücudunda bir dalgalanma oldu. Bundan hoşlanmamıştı, değil mi? "Evet. Neyi sevdiğimi biliyorsun." Eric alay eder.

"Ruslar," dedim. "Kulağım sende."

Eric bana Moskova hakkında bilgi vermeye devam ederken ben de gözümü yan taraftaki kitaplıkta duran antika saate dikiyorum. Bugün görüşmem gereken bir sürü insan var.

"Yani bir bağlantımız var? İçeri mi?" Sonunda

sonuca vardim. "Kesinlikle."

"Buraya gelsin. Masraflarını biz öderiz. Onu Hilton'a yerleştirin, uyuşturucu, kız, erkek, ne isterse verin. Onu mutlu et. Onunla tanışmak istiyorum. şimdi, başka bir şey yoksa, daha çok toplantım var. Bütün öğleden sonra dolu."

Eric ayağa kalkar, dudakları hoşnutsuz bir ifadeyle kıvrılır. "Senin hayatını yaşamadığım için mutluyum."

"Bunu dilemesen iyi olur. Eve git ve hanımınla ilgilen. Gittiğin son birkaç hafta tam bir baş belasıydı." "Ne yaptı ki?"

Eric'in kaşları çatılırken duruşu sertleşir.

El sallıyorum. "Yok bir şey. Onu iyi eğitmişsin. Dayanamadığım şey o hüzünlü bakış. Sanki seni özlüyormuş gibi."

Ağzının bir köşesinde hafif bir gülümseme beliriyor, sonra homurdanıyor ve dönüyor. "Görüşürüz, Luci."

Gözlerimi kısarken geri çekilen sırtına doğru çenemi eğiyorum. Ruslar. Uğraşmak için biraz yeni bir oyuncu. Oldukça eski ama hepimiz tarafından unutulmuş. Yeterince aptalca. Her yerde gözüm ve kulağım olamadığında Eric, Ivan ve birkaç yakın adamım daha olduğu için şanslıyım.

Ivan'ın görüşeceğim bir sonraki adamı göndermesini beklerken ayağa kalkıyorum ve Chloe Becker'ın titreyen arka tarafına bakarken odada volta atıyorum. Aklıma Eric'in kadını Anna Raymond geliyor. Siz yokken zar zor yemek yiyebilecek kadar size bağlı birine sahip olmanın nasıl bir duygu olduğunu merak ediyorum. Bunu asla yaşayamayacağım. Aşkın nasıl bir his olduğunu bile bilmiyorum. Ayaklarımın beni nereye götürdüğünü fark etmeden, kendimi Chloe'nin birkaç santim arkasında dururken buluyorum, neredeyse teninin sıcaklığını göğsümde hissediyorum. Birini eğitip eğitemeyeceğimi merak ediyorum, birini o kadar kötü kırabilirim ki, tamamen ve geri dönölmez bir şekilde bana bağımlı hale gelir. Beni özlerler çünkü tek bildikleri benim. şefkatli olabilirim. İstedğim zaman. Ama onların acısına da ihtiyacım var. Birini uzun vadede paramparça etmeyi, onu burada tutmayı ve acı, uykusuzluk, gıdasızlık ve tüm beyin yıkama prosedürüyle günden güne çökertmeyi hiç denemedim. Sabrım var mı merak ediyorum.

Birkaç gün önce Christian beni uyandırdıktan sonra spor salonunda çalığtığım geceyi düşündüm. Kızıl saçlıyı göndermiştim ve pişman olmuştum. Burada yaşayan biri olabilir miydi? Benim olan, gece gündüz emrime amade olan biri? Gözlerim Chloe'nin omurgasının her iki yanındaki belirgin kasları takip ediyor, çok sikilebilir kalçasının üzerindeki nefis gamzelere kadar iniyor ve sikim kıpırđıyor. Bana gelmesini, yalvarmasını, onu almam için bana yalvarmasını isterdim.

Bu kadın çoktan kırılmış, hayatını kaybetmiş. şu an bok gibi görünüyor ama normalde çok güzeldi. Ben yapabilir miyim? Arkamı dönüp masama doğru ilerledim ve dahili telefonun düğmesine bastım. "Ivan."

"Efendim?"

"Buraya nasıl geldi?"

"Öğreneceğim,

efendim." "Güzel.

Sıradaki ziyaretçim?"

"Geç kaldı."

İlk başta ne diyeceğimi bilemedim. Bu cesurca. "Kim o?"

"Bir Devon Jones."

Dizüstü bilgisayarıma baktım ve yazdım. Bana borcu var. Ödemesi gerekiyordu. "Onun için seni sonra gönderirim. Bir sonrakini getir."

"Yapacağım, efendim."

Sonraki birkaç saat boyunca birbiri ardına toplantılara katıldım. İşler değiş tokuş ediliyor, yasadışı kumarhaneler, yasal gece kulüpleri, inşaat ve emlak sözleşmeleri üzerinde anlaşıyoruz, polis teşkilatındaki üst düzey dedektiflerden birkaçına

ödediğimiz meblağı artırıyoruz. Büyük silah anlaşmaları, küçük çaplı uyuşturucu satıcıları ya dizginlenecek ya da öldürülecek. Birileri

fahişeleri taciz ediyorlar ve gelirlerinin bir yüzdesi karşılığında şehrin o kısmını güvence altına aldık. Kızlar benim için çalışamayacak kadar kirli ve köhne, ama kazanılacak para var. Her zaman para. Her zaman besin zincirinin tepesinde kalmak. Her zaman başkalarına korku salmak.

Yan tarafta duran morarmış, çıplak kıزدan etkilenmeyen kimse olmadı. Bazıları onu arzuladı, birkaç erkek müsait olup olmadığını sordu. Çoğu dehşete düşmüş görünüyordu. Bugün iyi anlaşmalar yaptım ve belli ki işe yaramış. Bunu aklımda tutacağım.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. Burnumun kenarını sıkıp nefes veriyorum. Yorgunum. Yine de son görüştüğüm kişi değil. Ivan'dı.

"Taksiyle geldi." Gözleri sallanan, titreyen Chloe'ye kaydı. Vücudu son bir saattir hıçkırıklarla sarsılıyordu. Bunun için onu cezalandırmak istiyordum ama bu daha da büyük bir dikkat dağıtıcı oldu ve sikimin hoşuna gitti. Hem de çok.

"Şimdi nerede?"

Ivan başını sallar.

"Biri mi gördü?"

"Evet, efendim. Kamerada."

Sarışın, Rus devine bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Onu bul ve icabına bak. Buraya geldiğini ve hiç çıkmadığını söyleyebilecek tek kişi o."

Chloe'den gelen yeni ve garip hıçkırıklar ikimizin de ona bakmasına neden oluyor. Sonra dizleri bükülüyor ve sözsüzce ağlayarak bir yığın haline geliyor. Ivan'a gitmesi için başımı sallıyorum ve odayı geçerken onun buruşuk bedenini inceliyorum. Saçlarından tutarak önünde çömeliyorum ve bana bakana kadar başını yukarı çekiyorum. Bakışları karanlık ve acıyla doluydu, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Lütfen onu öldürmeyin," diye hıçkırıklar arasında soluk soluğa bağıırıyor. "Yirmi yaşından fazla değildi." "Bu seni ilgilendirmez. Kendin için daha çok endişelenmelisin."

Alt dudağı titriyor. "Lütfen, bırak gideyim. Kimseye senden ya da... Christian'dan bahsetmeyeceğim." Sırıttıyorum. "Hayır, söylemeyeceksin. Buraya gel." Onu saçlarından tutup ayağa kaldırdım.

Boştaki eliyle elimi tutuyor ve sonra bir solukla iki büküm olup beni bırakıyor, onun yerine kaburgalarını tutuyor.

"Acı çekiyor musun?" Yumuşakça soruyorum.

Başını sallayarak bir inilti çıkarıyor, benim endişeli görünen ses tonumla yüz hatlarında bir umut ışığı beliriyor.

"Hoşuma gitti," diyorum ve onu kanepeye doğru iterken o küçük umut kıvılcımının sönmesini izliyorum. "Git otur." Çılgılık atıyor ama tökezleyerek ilerliyor. Kahretsin, o sıkı kıç yanaklarını ayırmak ve onu yapmak istiyorum. Özür dilemeyecek kadar sertim. Oturana kadar onu aşağı itiyorum, önünde duruyorum, kasıklarım yüzüyle aynı seviyede. Gözyaşları yanaklarından durmadan akıyor ve göğsünü ıslatıyor. Derisi ıslak ıslak parlayan iri göğüslerine bakıyorum. Saçlarını bırakıp uzanıyorum ve bir elimi göğsünün altına koyuyorum, avucumun içinde tartıyorum, başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdiriyorum, sert bir tepe noktasına dönüştüğünde bu hissin tadını çıkarıyorum.

İrkiliyor ama benden kaçmaya çalışmıyor. Belli ki denemenin faydasız olduğunu çoktan

öğrenmiş. Geçen geceki hayal kırıklığımı düşündükçe nefes alışım hızlanıyor. Yapabilir miyim?

Daha derine inmeye ve Bayan Becker hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeye karar verdim. Kim o? Nereden

gelmiş?

Onu kim özleyecek?

"Lütfen beni öldürmeyin Bay Salvatore. Sizi tehdit ettiğim için çok özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Öfkeliydim. Aptallık ettim."

Evet, aptaldı. Ayrıca Kerry Jackson'la tanıştığı için inanılmaz derecede şanssızdı. Bu onun kaderini hepimizden çok önce belirledi. Önünde çömelip çenesini tuttum. Çaresiz bakışları dehşet içinde bana sabitlendi. "Yaşayacaksın," dedim, aniden

ne yapacağımı bilmeden.

Rahatlama yüz hatlarını kaplıyor. Onu
eziyorum. "Ama muhtemelen keşke
yapmasaydım diyeceksin."

YEDİ

Chloe

Luciano Salvatore'nin sözleri boğazımı bir ipin sarabileceğinden daha sıkı sarıyor. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Yaralı, çıplak, onun soğuk ama bir o kadar da sıcak bakışları altında titrerken, tek bir tutarlı düşünce bile oluşturmaya çalışıyorum ama zihnim karmakarışık bir Korku. Her şey için çok geç olduğuna dair mide bulandırıcı bir his içimi pençeliyor.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Bırakın gideyim. Bırak giyineyim. Bırak gideyim." Siyah gözleri beni büyülüyor. Gözlerinde açlık var ve bu midemi bulandırıyor. Bana bakıyor, yüz ifadesi bunca zamandır taşıdığı aynı çileden çıkarıcı nötrlükte, ama bakışlarında yeni bir şey parlıyor.

"Çıkar şu bandajı."

Bandajı çıkarırsam göğsümün daha da kötüleşecek acısından korunmak için ellerim onu örtmek için havaya kalkıyor. Bileğimi tutup kendine doğru çekerken inliyorum.

"Sana söylediklerimi yapmazsan canın daha da çok yanacak," diye homurdanıyor. "Ya onu senden koparırım ve bunun hoş bir deneyim olmayacağına söz verebilirim. Senin için. Ya da sana onu kendin çıkarman için cömert bir fırsat veririm."

Parmaklarım sargıları tutan bandı ararken yanaklarımdan yeni gözyaşları dökülüyor. Öylesine çılgın bir panik halindeyim ki ellerimi hissedemiyorum ve el yordamıyla yaptığım bu iş sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Sonunda, çürük derimin son kısımlarını, en kötü kısımları, tur üstüne tur atarak, ağrıyan kaslarımın zorlanmasından dolayı yüzümü buruşturarak açmaya başlıyorum. Uzun süre ayakta durduğum için bacaklarım hâlâ titriyor. Saatler gibi geldi. Beni ne kadar süre iş ortaklarına sırtım dönük, çıplak bir şekilde ayakta tuttu hiçbir fikrim yok. Odaya her yeni biri girdiğinde bunu hissediyordum. Sessizlik, havanın yoğunlaşması, odadaki üç kişi arasında asılı kalan, sorulmamış sorular. Bir de açıkça soranlar vardı. Hayatımda hiç bu kadar kirli hissetmemiştim.

Son turu çekip kolumu indirirken elim şiddetle titriyor ve beyaz pamuklu şeridi kavırıyorum.

Salvatore sırtıyor. "Ayağa kalk."

"Lütfen." Sesim boğuk, garip bir gürültüden başka bir şey değil, kelime zar zor tanımlanabiliyor. Saçlarımdan tutup beni ayağa kaldırıyor. Elini tutarken çığlık atıyorum, kafa derimdeki acıyı dindirmeye çalışıyorum.

"Hiçbir şeyin yok Chloe," diye hırlıyor, yüzü o kadar yakın ki nefesi dudaklarımı okşuyor, "Sen hiç kimsesin. Sana yapamayacağım hiçbir şey yok. Kesinlikle hiç kimse yardımına gelmeyecek. Anlıyor musun? İstedığın kadar bağırabilirsin, olacak tek şey bana itaat edene kadar seni tekrar tekrar cezalandırmam olacak."

Öfkeyle karışık şiddetli korku içimde kaynıyor ve kapağı fırlatıp atıyor. "Asla," diye bağıyorum. Sonra yüzüne tükürüyorum, köpüklü sıvı yanağına iniyor. "Asla, beni duyuyor musun?"

Bakışlarımı bir an daha tutuyor, sonra dönüyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyor. Tökezleyip düşüyorum, beni halının üzerinde sürüklerken tenim yanıyor.

"Bunun için cezalandırılacaksın. Bu senin ilk dersin olacak." Masasındaki bir düğmeye bastı. "Elena beni arasın. *Pronto!*" "Emredersiniz, efendim," diyor aynı ses.

Hâlâ elini saçlarımda tutuyorum, acıdan inliyorum.

"Dizlerinin üzerine çök," diye homurdanıyor ve ben itaat etmemeye cesaret edemiyorum.

Ahşap, eski moda ofis koltuğunda oturuyor, bacaklarını iki yana açmış, tükürüğüm hâlâ yanağında. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve ben onun karanlık bakışlarıyla hipnotize oluyorum. Telefonu çaldığında ikimiz de seğiriyoruz. Ekranı iki kez dokunurken başka tarafa bakmıyor.

"Elena," diyor.

"Bay Salvatore. Sizin için ne yapabilirim?" Telefonu hoparlöre verdi. Kadının sesi sıcak, samimi ve aynı zamanda profesyonel.

"Bana bir kız gönder."

"Hemen efendim. Tercihiniz var mı?"

Beni şöyle bir süzüyor ve yüzünde kalbimi yerinden hoplatan temkinli bir ifade belirliyor. "Atletik, uzun boylu, sarışın." "Otuz dakika içinde seninle olacak."

"Şunu yirmi yap," diyor ve ekrana dokunarak aramayı sonlandırıyor. Öne doğru eğilerek beni kendine yaklaştırıyor. "Yala şunu."

Sıcak olsun."

Geri çekildim, tiksindim. Tabii ki hayır. Buna izin vermiyor ve saçımı daha sert çekerek beni inletiyor.

"Tam olarak iki seçeneğin var," diye homurdanıyor, yüzü o kadar yakın ki yüz hatları bulanıklaşıyor. "Dediğimi yaparsan öğleden sonra o kanepede dinlenmene izin veririm ya da bana itaat etmezsen tam dört dakika sonra bodrumumda zincire vurulmuş olarak asılı kalırsın."

İçimden kaçmak isteyen çılgılığı bastırıyorum. O bunu yapamaz! Böyle bir şey olamaz. Hayatımı geri istiyorum! Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor. Kömür karası ve merhametten eser yok. Kalbim bir taş gibi batıyor. Tükürüğe bakıyorum ve iğrenerek eğiliyorum. Kendi tükürüğümü yalama düşüncesinden çok, dilimi bu canavara sürme düşüncesinden tiksiniyorum. Mide bulantısına karşı yutkunuyorum ve dilimin ucuyla tenine dokunuyorum. Yukarı doğru bir yol yaladığımda koyu renkli kirli sakalı dilimi çiziyor. Kokusuyla çevriliyim, narenciye ipuçları içeren ağır miskli bir kolonya, topraksı bir puro tadı, alçak ve şehvetli ama yine de tehditkâr bir şekilde hırlarken içimde tanımlanamayan bir şey fırlıyor. Onunla ilgili her şey tehdit, korku, ölüm ve ben görevimi yerine getirmiş olarak hafifçe arkama yaslanırken aramızdaki havada hâlâ bir şeyler oluyor. Sonra ortaya çıktığı gibi aniden kayboluyor. Saçımı bırakıp beni itiyor.

"Git kanepeye otur ve çeneni

kapat." "Lütfen kıyafet alabilir

miyim?"

Sızlanarak geri çekiliyorum, kolumu başımın üzerine atıyorum, aniden ayağa kalkıyor ve bana vuracakmış gibi elini kaldırıyor. Hiçbir şey olmayınca ona bakıyorum. Dehşet verici bir görüntü, burun delikleri alevlenmiş, dudakları öfkeyle incelmış, elleri yumruk olmuş.

"Git. Otur. Lanet olası

kanepeye." Tekrar söylememe

gerek yok.

Ağrıyan kolumu kucaklayarak göğüslerimi örtüyorum. Göğsümdeki keskin acıyı daha da kötüleştirmemek için sığ nefesler alarak dizlerimi yukarı çekip yana katlıyorum, çıplaklığımın çoğunu gizlemeyi başarırken kendime bir parça edep

veriyorum.

Salvatore bana sırtını dönmüş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor ve bana canavarı inceleme fırsatı veriyor. Siyah saçları kisanın uzun tarafında ve ensesinde, kusursuz beyaz gömleğinin yakasına değecek şekilde kıvrılıyor. Şakaklarında ve çenesinin altında keskin bir çizgi halinde kesilmiş kirli sakalında belli belirsiz gümüş teller var. Kollarındaki kaslar gömleğinin kollarını zorluyor.

O hareket ettikçe gömleği sıyrılıyor ve ben o kadar güçle neler yapabileceğini düşündükçe panik dalgasını bastırıyorum. Silahına bile ihtiyacı yok. Can yakmak, öldürmek için yapılmış bir makine gibi.

Çeteye söyle ve öl.

Onunla kapı arasına bakıyorum. Başarabilir miyim? Sonra koridoru, nöbetçiyi, uzun araba yolunu ve daha da fazla nöbetçiyi hatırlıyorum. Üzerimde kıyafetlerim olsa ve kaburgalarım kırılmamış olsa bile üç adım bile gidemem. Belki de yine de kaçmalıyım? Beni öldürecekler ve ben de özgür olacağım. Görünüşe bakılırsa, bu kâbustan kurtulmak için tek şansım bu.

Oda sıcak ama yeterince sıcak değil ve tüylerim diken diken, titrememi kontrol altında tutmak için savaşıyorum. Pencereden dışarı bakarken bir yandan da gözümü Salvatore'dan ayırmamayı başararak omzumun üzerinden bakıyorum, pencereyi açıp zıplamayı ve oradan devam etmeyi düşünüyorum.

"Aklından bile geçirme," diye homurdanıyor.

Sertçe sarsılıyorum, kalbim bir saniyeliğine duruyor ve sırtına bakıyorum. Hareket etmemiştii.

"Ben... Ben-" Sandalyesini çeyrek tur döndürüp bana bakıyor, bakışları sert. "Sana konuşmanı söyledim mi?"

İrkildim. "Hayır, efendim."

Efendim? Neden efendim? Ona saygıyla uzaktan yakından alakası olmayan bir şey demek istemiyorum ama aklımı başımdan alan dehşetimle ağızımdan kaçırverdi. Gözlerindeki açlık parıltısı geri çekilmeme neden oldu.

"Sana hareket etmeni
söyledim mi?" "Hayır,"
diye inledim.

"Ne yok?"

Sertçe yutkunuyorum. "Hayır..." Dudaklarımı yalıyorum ve bana bunu yapmaması için ona sessizce yalvarıyorum. Bu hiç adil değil. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım. Bakışları sertleşiyor, göğsüm sıkışıyor. "Efendim," diye boğuluyorum.

Sırıttıyor, sonra tekrar dönüyor ve dizüstü bilgisayarında yazmaya devam ediyor. Ruhum küçülüyor. Ne yapıyorum ben? Sinmemeliyim. Savaşmalıyım! Lanet olsun.

Kapı çalınca başımı kaldırıyorum. "İçeri
gel," diye bağılıyor Salvatore.

Ivan yanında uzun boylu, sarışın bir kızla içeri girer. Kısa, kolsuz, kırmızı bir elbise giymiş, yakası o kadar düşük ki göğüs uçlarını neredeyse gizliyor. İnce topuklu sandaletlerine rağmen kendinden emin adımlarla odanın yarısına kadar ilerliyor. Yüksek topuklara yabancı değilim ama ben bile onların üzerinde sallanırdım. Bakışları üzerime düşüyor, beni içine çekiyor, gözleri genişliyor, ben ve Salvatore arasında gidip geliyor. Sonra derin bir nefes alıyor ve dümdüz ileriye, uzaklara bakıyor.

"Rose," diye mırıldanıyor Ivan, dönüp gitmeden ve kapıyı arkasından kapatmadan önce.

"Buraya gel Rose," diye mırıldanıyor Salvatore, daha önce hiç duymadığım bir sesle, alçak, şehvetli, neredeyse bir sevgilinininki gibi. İçim soğuyor. Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum. Bu kıza ne yapacak? Ona da mı zarar verecek? Benim önümde mi? Bu benim cezam mı? Senaryolar beynimde daha hızlı ve daha hızlı ilerlerken zihnim dönüyor. Kız yaklaşıyor, birkaç kez bana doğru bakmadan edemiyor. Ona kaçması için bağırarak istiyorum ama bunu yaparsam olacaklardan çok korkuyorum. Onun yerine pasif bir şekilde oturuyorum, sanki bu kıza yaşatacaklarının suç ortağı olacakmışım gibi hissediyorum.

Rose kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak hâlâ oturmakta olan Salvatore'un tam önünde durur.

"Ne güzel bir fahişesin sen öyle. Dizlerinin üzerine çök. Dudaklarını sikimin etrafına koy." Bana temkinli bir bakış fırlatıyor ve sonra itaatkâr bir şekilde bacaklarının arasına çökmüş ve kemerini açmaya başlamış olan kıza bakıyor. Salvatore arkasına yaslandı

sandalyeye oturur, bacaklarını uzatır ve ellerini başının arkasına koyar.

Zaten kocaman olan yarı sert sikini çıkarıp ağzına alırken donup kalmış bir şekilde bakıyorum. Bacaklarımın arasında bir şeyler kıpırıyor. Kıvraniyorum ve umutsuzca başka tarafa bakmak istiyorum. Bir başkasının seks şovunda ön koltukta oturmak rahatsız edici ve yine de rahatsız edici derecede erotik. Bir süre boyunca tek duyulan onun emme sesi ve canavarın ara sıra çıkardığı kısık inilti oluyor. En azından ona zarar vermiyor. Kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Amım karıncalanıyor. Bedenim lanet bir hain. Bundan tahrik olmak istemediğime eminim.

Birden saçından tutup ayağa kalktı. Gerildim. İşte başlıyor. Ama tek yaptığı daha derine itmek, her güçlü itişte sikini kabzasına kadar gömmek. Sonunda hareketsiz kalıyor, yüzü kasıklarına doğru bastırılıyor, yüz hatları şekil değiştiriyor. Yüzü kızarıırken göğsü sıkışıyor ve nefes alamadığı giderek daha belirgin hale geliyor. Ben de boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Onu öldürecek mi? Gözlerimin önünde. Kız adamın kalçalarını itiyor, bakışlarında panik var. Tam durması için yalvaracaktım ki adam geri çekildi. Derin bir nefes alıyor, gözleri irileşmiş ve korkmuş, sonra tekrar profesyonel yüzünü takınıyor.

"Ayağa kalk," diyor sikini pantolonuna geri sokarken. "Sandalyenin üzerine eğil."

Bacakları bu kez sallanıyor, artık kendine güveni kalmamış. Koltuğun kenarına tutunarak eğiliyor ve kıcını ona gösteriyor. Salvatore küçük elbisesini kalçalarından yukarı çekiyor ve onu hafifçe çeviriyor, böylece pembe, tüysüz amını görebiliyorum.

"Misafirime bak," diye homurdanıyor elini kızın bacaklarının arasına koyarken. "Gözlerini ondan ayırma."

Benimle mi yoksa onunla mı konuştuğunu bilmiyorum, ama gözlerimiz birleşiyor ve kısa bir an için bakışlarında sempati ve endişe var, sonra yüzünü kapatıyor ve hiçbir duygu yok. Sadece karanlığa gömülüyor. Gözlerim onun yüzü, amı ve Salvatore arasında gidip gelirken göğsümdeki korku yumağına karşı yutkunuyorum. Onu okşuyor, parmakları yarığ boyuncaya kayıyor, am dudaklarını aralıyor, kalçaları sallanmaya başlayana kadar klitorisinin etrafında dönüyor. Tek bir sert hamleyle iki parmağını içeri sokuyor ve kız nefes nefese kalıyor, sonra diğer elini klitorisine koyup ovmaya devam ederken parmaklarını sokmaya devam ediyor. Kendi amıma kan hücum ederken nereye bakacağımı bilemiyorum. Daha önce bunun erotik olduğunu düşündüysem bile, bunun yanında hiçbir şeydi. Kalçalarımı birbirine kenetliyorum, dişlerimi sıkıyorum ve bacaklarımın arasında artan şuruplu ağırlıkla savaşıyorum. *Sik onu!* Kızın dudakları aralanıyor ve yüzü kızarıyor. Bir profesyonel gibi orgazm taklidi yapabildiğinden eminim ama bunun gerçek olduğundan hiç şüphem yok. Salvatore bakışlarıyla beni sabit tutuyor. Kızın zevkini gerçekten önemişymiş gibi davranıyor ama yüzündeki temkinli ifade başka bir hikâyeye anlatıyor.

Bu gösteri benim için. Bana bir şey söylüyor ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Hızını artırıyor, kız daha yüksek sesle pantolonunu indiriyor, nefes nefese kalıyor, adamın itici parmakları üzerinde geri sallanıyor. Her an sikini çıkarıp sokmasını bekliyorum ama tek yaptığı kızı tatmin etmek, çünkü yaptığı kesinlikle bu. Yüzü buruşurken ve miyavlamaya başlarken bakışlarımı daha fazla tutamıyor. Sonunda çığlık atıyor ve yüzünü yastıklı deri koltuğa gömüyor, tüm vücudu seğiriyor. Dizleri her an katlanacakmış gibi görünüyor. Salvatore hızını yavaşlatır, parmaklarını şimdi parlayan ıslak amına yavaşça sokup çıkarır. Titremeler vücudunda dalgalanıyor. Adam durur ve çeker. Kadın hareket etmiyor. Eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor, sonra ikisi de bana bakıyor. Geri çekildim. Kukum zonkluyor, umutsuzca aynı muameleyi istiyor, çünkü Tanrım, bu çok ateşli görünüyordu. Ama ondan değil. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz.

Rose ayağa kalkıyor ve elbisesinin eteklerini tutarak tek bir hamlede yukarı ve başının üzerine çekiyor. Sandalyenin üzerine bırakarak çırılçıplak bana doğru yürüdü ve elini uzattı. "Gel."

Gözlerim onunla Salvatore arasında gidip geliyor. Pasif bir şekilde duruyor, yüzü okunmuyor. Bu oyun da ne böyle? Elimi uzatırken irkiliyorum, şaşırtıcı derecede güçlü olan elini tutuyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum, hareket

ettiğimde kaburgalarımaya yeni bir acı saplanıyor. Yan taraftaki bir kapıya doğru ilerleyip kapıyı açarken onu takip ediyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Kapıyı arkamızdan kapatıyor. Küçük bir banyoda duruyoruz, bir tuvalet, bir lavabo ve sağımızda bir cam kapı.

Duş.

"Seni temizleyeceğim." Sesini alçaltıyor. "Ne oldu sana? Bunu *o mu* yaptı?" "Beni temizlemek mi? Neyi?"

Rose cam kapıyı açıp içeri giriyor, koyu gri fayansların üzerinde su akana kadar musluğu çeviriyor ve başını eğerek beni takip etmemi istiyor. Gözlerimi büyütüyorum, sonra alçımı kaldırıyorum. "Yapamam."

Daha yakına eğilip fısıldıyor: "Salvatore'a hayır diyemezsin. O sana duş almanı söyler, sen de duş alırsın. Hadi, saçını yapacağım."

"Ama ben... kolum."

Gözleri sanki adamı görebilecekmiş gibi kapıya yöneliyor. "Lütfen. İkimizi de cezalandıracak."

Oda hızla buharlaşıyor. Beni sıcak akıntının altına götürmesine izin verirken gözlerim doluyor ve alt dudağım titriyor. "Seni gerçekten boşalttı mı?" Fısıldıyorum. Su alçımı ıslatıyor, alçıyla tenim arasındaki boşluğu dolduruyor ve alçıyı yumuşatıyor. Kırık kolumu daha fazla taşıyamayacak.

"Ben müşterilerle gelmem," diyor ve sırlıklam saçlarımı okşamaya başlıyor.

Ona bakmak için döndüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor. Hepsi sahteydi. Tabii ki birine zevk vermeyecekti.

Bir şampuan şişesini açıp avucuna bol miktarda çiçek kokulu pembe jel dökerken, "Ama ben yaptım," diye ekliyor. "Arkayı dön."

İtaat ediyorum ve o kafa derime masaj yapmaya başlarken gözlerimi kapatıyorum. "O..." Elleri o kadar nazik ki, daha fazlasını isteyerek dokunuşuna geri yaslanıyorum. Sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiren bir süre boyunca kimse bana en ufak bir şefkat bile göstermemişti. "İyi miydi?"

Ofluyor. "Evet. Çok iyi. Hâlâ darbe bekliyorum. Bir ünü var... Buraya getirdiğı kızlara iyi davranmıyor." Beni biraz ileri itiyor, suyun saçımdaki şampuanı durulamasına izin veriyor. "Senin hikayen ne?"

Ona söylemeli miyim bilmiyorum. Belki bu onu da tehlikeye atar? "Ben... bazı kötü kararlar verdim."

"Geri çekil," diyor ve ıslak saçlarımı okşuyor. "Saç kremi. Ve evet, söyleyebilirim."

"Kızlarla ne yapıyor?" Sesim kelimeleri zar zor taşıyor. Beni neyin beklediğı hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim iyi bir şey olmayacağı. İyi olmayacak.

Rose omzuma bir el koyarak ona dönmemi sağladı. Bakışları endişeyle ve ikimizin de paylaştığı korkuyla dolu. Eline sabun dökerek kolumu, kalçalarımı, kış yanaklarımı, uyluklarımı, içimi ve dışımı sabunluyor. Aramızdaki hava yoğunlaşıyor, ya da belki de şaşkın ve hala çileden çıkarıcı bir şekilde tahrik olmuş halimdeki ben. Önümde çömelen kız alt dudağını ısırarak yukarı bakıyor. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor.

Alay ediyorum. "Hayır, değilim."

Ayağa kalkıyor, ellerini vücudumda gezdirerek meme uçlarımda dikleşmesini sağlıyor. "Evet, öylesin. Morarmış olmana rağmen bunu görebiliyorum."

Siyah ve mavi tenime, çatlamış kaburgalarımın üzerindeki şişliklere, kalçalarımındaki büyük siyah izlere, artık sırlıklam ve işe yaramaz hale gelmiş alçıya bakıyorum ve sertçe yutkunuyorum, kaybettiğim şey için duyduğum üzüntü göğsüme saplanıyor.

"Seni isteyecek," diyor usulca.

"Bu iyi bir şey değil."

Başını iki yana sallar. "Hayır, değil."

"Bana yardım edebilir misin?" Fısıldıyorum. "Biri buradan çıkmama yardım edebilir mi?"

"Hayır. Yapamam. Öldürülürüm." Birden dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, en hafif öpücüklerle. "Senin adın ne?" "Chloe."

Rose başını sallar. "Chloe, senin için dua edeceğim." Biraz daha sabun toplar. "Bacaklarını aç."

İtaat ederken gözyaşlarımla savaşıyorum. Sanki zaten emirlere uymaya şartlanmışım, sanki bedenim artık bana ait değilmiş gibi.

Göbeğimi yağlıyor ve sonra bacaklarımın arasına dalıyor, parmakları yarığım boyunca kayarken gözleri benimkilere kayıyor.

"İslanmışsın. Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Bütün o lanet gösteri *senin* içindi, seninle dalga geçmek için." Elini çekiyor ve kollarını dikkatlice bana doluyor, sarılıyor, çıplak göğüslerini göğüslerime bastırıyor. Aynı anda hem şehvetli hem de dostça.

"Bunu yapamam," diye boğuluyorum, yüzümü ensesine gömüyorum. "Burada olamam."

"Gitmem gerek," diyor ve aniden bir adım geri atıyor. "Seni unutmayacağım, Chloe." Topuklarının üzerinde dönüyor, askıdan bir havlu koparıyor ve havluyu kendi etrafına sararak kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Kapı kapanıyor ve ben ılık derede, çürüklerimle, artık işe yaramayan alçım, ağrıyla ve göğsümün etrafında sıkılan görünmez zincirlerle kalıyorum. Bir hıçkırığı yutkunarak bastırıyorum ama bir sonraki hıçkırık boğazımdan kopuyor ve paniğimi daha fazla bastıramıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp feryat ediyorum, ruhumun derinliklerinden fişkıran zar zor insani sesler arasında nefes nefese kalıyorum, kaybettiğim hayatımın yasını tutuyorum.

Kapının açıldığını hiç duymadım ve aniden bir çift bacağı baktığımda sertçe irkildim. Önümdeki adama bakarken, gözlerim dev kapı muhafızı Ivan'ın kayıtsız bakışlarıyla buluşuyor.

"Gel," diyor.

EILHt

Luciano

T Sonsuza kadar duştalar ama ben izin veriyorum. Hem zihnim hem de bedenim nadiren deneyimlediğim bir şekilde gülünç bir şekilde tatmin oldu. Kırık ve çıplak genç Chloe'nin gözlerinin parlamışını, dudaklarının aralanışını, nefes alışının hızlanışını izlerken sikimi fahişenin boğazına gömmek çok güzeldi. Acı içindeydi ve hayatı için korkuyordu ama yine de vücudu ona ihanet etti ve

Elimi amına soktum.

Dahili telefon çatırdayarak canlandı. "Bay Salvatore." "Evet," diye mırıldandım, fantezilerimden kopmuştum.

Ön kapıdaki korumalarımından biri olan Mike, "Bay Jones kapıda," dedi. "Devon Jones."

Saate baktım. Beş saat gecikmiş. "Kendisi için ne söyleyecek?"

Birkaç dakika sessizlik oldu, sonra Mike'ın sesi hoparlörden geri geldi, "Parayı aldığımı söylüyor."

Duşun tıkırtısını dinliyorum. Saat akşamın yedisi ve karnım gurulduyor. Aşçılar akşam yemeğini hazırlıyorlar ve ben yemekten önce yeni oyuncakımı zincirlere vurmak istiyorum.

"Pekala, içeri alın. Onu kuzey kanadındaki ikinci ofisime koyun. Ve onu içeri kilitleyin. Zamanım olduğuunda onunla konuşacağım."

"Evet, efendim."

Banyonun kapısı çarparak açıldığında ve fahişe dışarı fırladığında sandalyemi döndürüyorum, göğsü kabarmış, uzun sarı saçları sıırıslıklam, başının üzerine yapışmış, yerime damlıyor. Yarı koşarak bana doğru geliyor ve elbisesini almak için eğiliyor. Bir ayağımı üzerine koyup onu tuttum.

"Önce şu lanet yeri sil."

Yüzündeki kısa alaycı ifadenin yerini hemen aletimi kıpır kıpır eden lezzetli bir korku alıyor.

"Evet, efendim."

"Aslında, bırak onu. Dizlerinin üzerine çök." Fermuarımı indirdim ve sikimi tuttum. Hemen dizlerinin üzerine çöküyor, yalvarırcasına bana bakıyor, rimeli gözlerinin altına bulaşmış. Sırıtıyorum ve başparmağımla yanağını siliyorum, sonra saçlarından tutup sikimi dudaklarına götürüyorum. "Hayatın buna bağlıymış gibi em onu."

Her zaman olduğu gibi itaat ederken gözleri kocaman ve üzgün. Bu beni iğrendiriyor. Herkes sürünüyor, beni memnun etmek için acele ediyor, kimse direnmiyor. Boğazının arkasını bıçakladığımı ağlıyor, artık zar zor tahrik oluyor. "Boşalt beni," diye homurdanıyorum ve saçlarını daha sert çekiyorum. Titreyen elleriyle taşaklarımı kavırıyor ve etrafımda yutkunuyor, emiyor, kıcıımı parmaklıyor. Bu berbat bir rahatlama ve bunun için ondan nefret ediyorum. Boşalmam göğsüne damlıyor ve nefesleri kesiliyor. Eğiliyorum, burun buruna. "Kıcıımı sonra alırım. Siktir git gözümün önünden."

Hıçkırarak elbisesini almak için çabalıyor. "Şimdi," diye kükrüyorum, onun ofisimden kaçışını izliyorum, çıplak, kollarında kırmızı kumaşı tutuyor, poposu hayal kırıklığı yaratacak şekilde solgun ve kırbaçlanmamış. Düşüncelerim gitmeyen kişiye dönüyor. Sanırım *ona* da bir şans vereceğim.

Onun yerine kıcını.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve biraz daha çalışmaya niyetleniyorum. Crimson Corp'un planlamasının nasıl gittiğini merak ediyorum. Tam Christian'a bir e-posta yazmak üzereydim ki kapağı tekrar kapattım. Duştan feryatlar geliyor ve ne kadar cazip olursa olsun açım. Takım elbise ceketimi alıp üzerime geçirirken Ivan'ı onunla ilgilenmesi için çağırıyorum. Kapının girişinde karşılaştık.

"Onunla ne yapmamı istiyorsun patron?"

Biraz düşünüyorum. Ne istiyorum? "Ona bir tasma tak ve kişisel yatak odamın altındaki odada onu duvara zincirle."

"Isıtıcıyı açmamı ister misin? Aşağısı biraz soğuk."

"Hayır."

"Giysiler?"

" "Hayır."

Ivan kılını bile kıpırdatmıyor, düşündüğü hiçbir şeyi ele vermiyor. "Evet, efendim."

Koridora doğru bir adım atıyorum, şimdiden nefis yemek kokuları geliyor, sonra duruyorum. "Ve Ivan. Onu kimse görmüyor." "Kimseyi tanımlamayın, efendim."

"Sadece sen ve ben."

"Bu zor olacak. Ev insanlarla dolu." "Çöz onu."

Yemek odasına doğru ilerliyorum. Yalnız yemeyeceğim. Nadiren yalnız yerim. Bu evin ortak bölümlerine sanki burada yaşıyorlarmış gibi gelip giden birkaç adamım var. Çoğu zaman bu arkadaşlık hoş bir dikkat dağıtıcı oluyor. Benimle birlikteler çünkü zeki insanlar, benim gibi acımasızlar, sadıklar. Ama bu gece bu beni rahatsız ediyor. Düşünmek için biraz yalnız zaman geçirmeyi tercih ederdim. Bilinmeyen bir bölgeye girmek üzereyim ve acaba plan yapmalı mıyım, yoksa her şeyi akışına mı bırakmalıyım?

Yemek salonunun yanındaki ortak alanda kaynaşan insanları selamlarken, ikincisini yapmaya karar veriyorum. Doğaçlama yapmakta iyiyimdir.

Genç Chloe bunu çok yakında öğrenecek.

Chloe

"Lütfen," diye fısıldıyorum, sesim fayanslardaki su şırıltılarından zar zor duyuluyor. Ivan uzanıp suyu kapatırken gömleğinin kolu ıslanıyor. "Ayağa kalk."

"Bunu yapmak istemiyorum," diye

hıçkırıyorum. "Yapamam!" "Kalkın,

bayan."

"Lütfen!"

Sağlam kolumdan tutup beni ayağa kaldırırken çığlık atıyorum, sonra beni kendisiyle birlikte çekerken topuklarımı soğuk, kaygan fayanslara sokmaya çalışıyorum. "Ivan, hayır! Lütfen, bırak gideyim. Ben Chloe'yim, burada olmamalıyım, burada olamam, lütfen bana bunu yapma!"

Ivan kalan havluyu aldı ve bana fırlattı. "Bu çok uzun bir süre boyunca göreceğiniz tek nezaket Bayan Becker. Tadını çıkarın."

Sonra çığlık atıyorum. Beni ofise sürüklerken sözsüz bir feryat. Üst kolumu mengene gibi kavıyor ve karşı koymak imkansız, ama işkence için kullanılan aletlere benzeyen bir çekmeceyi çıkardığında, mücadelemi yeniledim. Siyah deri bir

tasma alıyor ve boynuma takmaya çalışıyor. Kendimi bir o yana bir bu yana savurup başımı sallıyorum. Ivan hemen elini değiştirip kırık kolumu kavıyor ve parmaklarıyla ıslak alçıda derin çentikler açıyor. Çığlık atıyorum ve uzvumu delip geçen keskin, felç edici acıyı daha da kötüleştirmemek için tamamen hareketsiz kalıyorum.

"Size zarar vermek gibi bir niyetim yok Bayan Becker. Şiddetten hoşlanmıyorum ama Bay Salvatore'un emirlerini yerine getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım," diyor tasmayı takıp metal kelepçeler ve bir zincir çıkarırken. Titreyen ve hâlâ ıslak olan bedenime bakarak kaşlarını çatıyor. "Kolunu ne yapacağımdan emin değilim." Kelepçeleri havaya kaldırıyor.

"Kullanamam," diyorum çabucak, ne kadar acıtacak olursa olsun denemeyi planlıyorum.

"Bunu riske atamam," diye mırıldanıyor ve önce bir bileğini, sonra da diğerini kelepçeliyor. "Sanırım kollarını önde bırakmam gerekecek." Bana bakıyor, sonra belime soğuk, ağır bir zincir takıyor, sıkıyor, mahkûmlara yaptıklarını gördüğüm gibi kelepçelere bağlıyor. Kalbim sıkışıyor. Ben buyum işte. Onların tutsağım.

"Lütfen, gitmeme izin verebilirsiniz. Ortadan kaybolacağım. Kimseyle konuşmayacağım, söz veriyorum."

Ivan gözlerimle buluşuyor, dehşet çekmecesinden siyah bir kumaş alıp başıma geçiriyor. Bu bir başlık ve omuzlarıma kadar düşüyor.

"Hayır!"

"Kapa çeneni, yoksa senin de ağzını tıkarım." Zinciri çekiştirerek bir adım öne çıkmamı sağladı. "Gel."

"Lütfen!"

Tıkırtılar duyuyorum, sonra kaputu kaldırıyor, elinde bir bez tutuyor. Gözlerimi açıyorum. "Sessiz olacağım," diye nefes nefese kaldım. "Söz veriyorum!"

Aramızda sessizlik oluşurken gözlerini kısıyor. "Tek bir ses bile çıkarırsanız bunun sonuçları olacaktır Bayan Becker."

Başımı sallıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum, aldığım her nefes göğsümdeki kalın korku

yumruğuna çarpıyor. Kapüşonu tekrar indiriyor ve dünyam neredeyse siyaha dönüyor.

"Şimdi, adımlarına dikkat et."

Burnumu çekiyorum, bastırmaya çalışıyorum ama o beni evin içinde gezdirirken yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıma engel olamıyorum. Sayamayacağım kadar çok odadan geçiyoruz. Biz yanlarından geçerken sessizleşen konuşmalar ve kahkahalar var. Sıcaklık ve kokular değişiyor. Sonunda adımlarımızın sesi dışında her şey sessizleşiyor. Ivan durup zinciri çekiştirince aniden duruyorum, neredeyse düşüyordum.

"Seni ben taşıyacağım," diye homurdanıyor derin baritonuyla.

Kolları kalçalarımın ve sırtımın arkasına dolanıyor ve beni kaldırırken ani pozisyon değişikliğinden dolayı zihnim dönüyor. Ortalık bir şekilde daha da sessizleşiyor ve adımları boğuklaşıyor. Hava da soğuyor ve tüylerim diken diken oluyor, dişlerim takırdıyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" Fısıldıyorum, artık yalnız kaldığımıza göre konuşmama izin verilmesini umuyorum.

Cevap vermiyor, beni yere bırakıyor ve kapüşonu çıkarıyor. Derin bir nefes alıyorum ve tavandaki tek lambanın ışığına karşı gözlerimi kısıyorum. Ivan tek çıkış yolu olan kapı aralığında duruyor. Kalbim neredeyse duracak ve içimde yeni bir panik dalgası kabarmak.

"Hayır!" Ona doğru koşuyorum, onu yolumdan çekmeye çalışıyorum ama bu bir kayayı yerinden oynatmaya çalışmak gibi.

"Seni bir daha incitmeme izin verme kızım," diye homurdanarak havluyu odanın birkaç adım ötesinde yere fırlattı. "İtaat etmeyi öğrensen iyi olur, hem de hemen, yoksa dünya kadar acı çekersin." Beni geri itti. Ayakta kalmak için sendeliyorum ve tekrar ona doğru hücum ediyorum ama kapıyı çarparak kapatıyor. Gözlerimiz kapıdaki küçük bir kapakta buluşuyor.

"Asla!" Çığlık atıyorum.

"O zaman sana acıyorum," diyor ve kapağı kapatarak beni sağır edici bir sessizlik içinde bırakıyor.

Kapalı kapıya inanamayarak bakarken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor, sonra kendimi kapıya atıp yumruğumu soğuk metal yüzeye vuruyorum. "*Beni burada bırakmayın!*" Kimseye bağırımıyorum, sesim garip bir şekilde boğuk, sanki ağzımdan çıkar çıkmaz yutulmuş gibi. Etrafıma bakıp dolgulu tavana ve duvarlara göz atıyorum ve imalar karşısında kanım donuyor. Çılgılıklarımı kimse duymayacak. Evin bu kısmı zaten sessiz ve terk edilmiş görünüyordu ve üstüne üstlük oda ses geçirmezdi. Diz çökerek yerden havluyu alıyorum ve etrafıma sarmaya çalışıyorum. Kıvrıp sarsarak sonunda göğsümün üzerinden geçirmeyi başarıyorum ve hala kelepçeli olan kollarımın altında sıkıyorum. Zincir kıcımda ağır ağır sallanıyor ve titrememi durduramıyorum.

Odada pencere yok, ışık düğmesi yok, oturacak ya da uzanacak hiçbir şey yok. Zemin biraz yumuşak, spor salonu halısı gibi. İçimden bir ürperti geçiyor. Odayı rahat ettirmek için olduğundan şüpheliyim. Muhtemelen sesleri de boğmak içindir. Odanın ortasındaki zeminde, üzerinde küçük delikler olan, aşağıya doğru çökmüş küçük bir metal kare duruyor. Gözlerimi kısarak bakıyorum, sonra bunun bir gider olduğunu fark edince gözlerimi açıyorum. Buna ne için ihtiyaçları olabilir ki? Duvarlar boyunca yavaşça bir tur atıyorum, duvarların üçünde yüksekte duran halkalara ve tavandaki kancalara bakarken içimde bulantı yükseliyor. Salvatore'un ofisindeki dehşet çekmecesini düşünüyorum. Burası onunla uyumlu bir oda olmalı. Göğsümden bir hıçkırık kopuyor ve yeni gözyaşları dökülürken patlıyor. Midem bulanıyor ve sahip olduğum azıcık mide içeriği tekrar yukarı çıkmakla tehdit ediyor.

Hiçbir şey olmayınca, kimse benim için gelmeyince, sonunda köşedeki duvarın dibine çöküyorum, dolgu için biraz minnettarım. Yumuşak değil ama beton da değil ve aradaki fark çok büyük.

Ağzım kuru, midem kemirici bir delik gibi. En son ne zaman bir şey içtiğimi ya da yediğimi hatırlayamıyorum.

Sessizlikte kalbim nihayet biraz sakinleşiyor ve gözyaşlarım yanaklarımda kuruyor. Panik dalgaları içime çöküyor ama zihnim ancak bu kadarını kaldırabiliyor ve sonunda yan tarafıma kıvrılıp kırık kolumu deforme olmuş alçısıyla elimden geldiğince tutuyorum. Kelepçeler bileklerimdeki deriyi aşındırmış ama çok da acıtmıyor. Kolum zonkluyor, gelip giden donuk bir ağrı. Kaburgalarım sanki kırık uçları içimi kemiriyormuş gibi hissediyorum, her zaman var olan bir şirket. Ama en kötü acı bu değil.

En kötü acı, önümde ne olduğunu bilmemenin, buradan asla çıkamayacağımdan, tecavüze uğrayacağımdan, dövüleceğimden, öldürüleceğimden ve kimsenin bana ne olduğunu bilemeyeceğinden korkmanın verdiği ıstıraptır.

Damlayan burnumu ya da yeniden dökülen gözyaşlarımı silmeye çalışmak umurumda değil.

DOKUZ

Luciano

I Yemek boyunca dikkatim dağıldı. Aklım iki farklı yöne çekiliyor. Küçük oyun odamdaki kız ve birkaç oda ötede kilitli olan lanet çakal. Etrafımdaki konuşmaları yarım kulakla dinliyorum, uygun olduğunda cevap veriyorum, ama önce Bay Jones'la uğraşmak, sonra da esirime bir göz atmak düşüncesiyle tüm yemek boyunca sikim yarı sert. Oldukça zarar görmüş durumda ve henüz onunla oynayamıyorum ama onu itebilir, şartlandırabilir, aşağı çekebilirim. Akıl sağlığının sınırına getirip, ellerimde kil olana kadar onu orada dengede tutacağım.

Ivan'ın bakışları tatlı sırasında benimkileri arıyor ve ben de ona neredeyse görünmez bir baş selamı veriyorum. Jones dört saattir kilitli. Vakit geldi.

"Beyler," diyorum ayağa kalkarken. "Barım her zamanki gibi açık. Keyfinize bakın. Ben başka türlü bir eğlence için gidiyorum."

Birkaç temkinli sırtış bana neden bahsettiğim hakkında bir fikirleri olduğunu söylüyor. Ivan da ayağa kalkıyor, ağzını siliyor, peçeteyi tabağa bırakıyor ve masanın etrafında dolaşıyor. Adamlardan biri temkinli bir şekilde ona bakıyor ve ben de gözlerimi kısıyorum. Joachim. Ivan'ın arkasından iş çevirmesinden endişe etmesi için ne sebep var? Bunu araştıracağız. Yemek odasından çıkarken dudaklarımı kıvırıyorum. Her zaman bir şeyler vardır.

"Patron," der Ivan, "onunla ne yapacağız? Parası olduğunu söyledi." "Nakit mi?"

"Bunu bilmiyorum."

"Önemli değil," diyorum. "Toplantılara geç kalmamayı öğrenecek." "Onu kovuyor muyuz?"

Başımı salladım. "Parası varsa olmaz." Kapıya doğru başımı sallayarak Ivan'a kilidi açmasını işaret ediyorum. "Devon," diye bağıryorum ve avuçlarımı birbirine çarpıyorum. "Ne hoş bir sürpriz!"

Devon Jones sanki kapsaisinle baharatlandırılmış bir limon yutmuş gibi görünüyor. Yüzü kızarmış, ağzının kenarları dizlerine kadar inmiş ve yumruklarını sıkıp açarak bir ileri bir geri adım atıyor. Bizi gördüğünde patlıyor.

"Ne oluyor lan? *Saatlerdir* kilitliyim! İşemem lazım. Bana böyle davranmaya hakkın yok." Bir kaşımı kaldırdım, eğlendim. "Cesur sözler, Devon."

Ivan kapıyı kilitleyip sol omzumun bir adım gerisinde durmak için yürürken Devon irkilerek arkama bakıyor. Sansarın gözleri aramızda geziniyor ve daha az öfkeli ve daha çok seğiriyor gibi görünüyor.

"Paran olduğunu duydum." "Evet, dostum."

"Nakit mi?"

"Elli beş bin mi? Hiç sanmıyorum." "Yeterince adil. Transfer et."

Devon etrafındaki neredeyse boş odaya bakar. Ortada bir masa ve bir sandalye duruyor. Ivan'a önden gitmesini ve bir çekmecenin kilidini açıp bir dizüstü bilgisayar çıkarmasını izlemesini işaret ediyorum.

"Otur," diye hırlıyor.

Devon bana bir bakış atıp tereddütle dizüstü bilgisayarın önüne otururken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Ivan bilgisayara dokunuyor, sonra uzun bir süre Devon, sonra Ivan. Bedenim ve zihnim yerinde ama sinir bozucu bir şekilde odaklanamıyorum. Başka tür bir oyun beni çağırıyor. Yeni bir oyun. Bodrumda çıplak ve morarmış bir kız.

Bu işin bir an önce bitmesini istediğim için ellerimi yumruk yapıp parmak eklemlerimi kırıyorum. Devon irkildi ve gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı. Yüzümü nötr ve vurdumduymaz tutuyorum. Saç çizgisinde boncuk boncuk terler belirliyor ve içimdeki sadist canlanıyor. Zayıf, korkusunu gösteriyor. Sabahları kalkma sebebim *bu*. Bunun için yaşıyorum. Güç. Ivan bana bir bakış atıyor ve zar zor başını sallıyor, sonra da bilgisayarı kapatıyor. İşimiz bitti. Devon arkasına yaslanıp gülümsemeye cesaret ediyor ve bariz bir rahatlamayla iç çekiyor.

"Pekâlâ, işimiz burada bitiyor," diyorum ve geçmesine izin vermek istercesine kenara çekiliyorum. Devon, Ivan ile benim aramda gidip geliyor ve yavaşça ayağa kalkıyor. Sanki şansına inanamıyor gibiydi. Şüphe etmekte haklı.

Ivan cebinden kapının anahtarını çıkarır ve Devon elini kapı koluna koyar. Ben konuşurken donup kalıyor.

"Neden geç kaldın?"

Gözlerini genişletir. "Ben, eh..." Burnunu ovuşturuyor ve dudaklarını yalıyor. "Bazı son dakika ayarlamalarım vardı." "Anlaşmamızı bozdun, Devon."

"Hayır, ben buradayım, değil mi?"

"Açıkçası bunu elimden kaçıraramam. Bunu anlıyorsun. Anladın mı?"

Ivan'a bakmama bile gerek yok. Bu oyunu yirmi yıldır oynuyoruz. Ivan Devon'ın kollarından tutup sırtına doğru çekti. Devon çığlık atıyor, yumruğumu orta kısmına indirdiğimde aniden susturulan bir çığlık. Nefes nefese kalıyor, öne doğru kıvrılırken yüzü pancar gibi kızarıyor.

"Patron!" diye hırıldıyor.

"Ben senin patronun değilim, Devon." Ona aparkat attım, dudağı yarıldı, sonra karnına bir yumruk daha attım. "Ben senin en kötü kabusunum. Luciano Salvatore ile yaptığın anlaşmayı bozamazsın."

"Ben yapmadım!" diye bağırıyor dizleri bükülüp sarkarken. Yüzüne tekrar vuruyorum ve muhtemelen kasıklarına diz çökerken taşaklarını eziyorum. Ivan onu bırakıyor ve Devon yere yığılıyor, gözyaşları şişmiş kanlı yüzünden aşağı akıyor. Beni yatıştırmaya çalışır gibi titreyen elini uzatıyor, sonra eğilip kusuyor. Saçlarından tutup bana bakması için zorluyorum. Dizlerinin önündeki su birikintisi kokuyor ama bir insanın üretebileceği kötü kokulara oldukça alışkınım. Altlarına işiyorlar, sıçıyorlar, kanıyorlar ve kusuyorlar. Onlar için durum benim için olduğundan daha kötü.

Devon'ın yüzü birkaç dakika önceki gibi görünmüyor. Şişmiş, kaşında taze kan parlıyor, burnundan, dudaklarının üzerinden ve çenesinden aşağıya damlıyor.

"Beni öldürme," diye ağlıyor.

Gülüyorum. "İş yaptığım herkesi öldüremem. Geriye kimse kalmaz. Şimdi, bir daha toplantıya geç kalacak mısın?"

"Hayır, efendim!" diye inliyor.

"Güzel," diyorum ve yüzünü kusmuğun içine iterek yanağını yapışkan maddeye buluyorum. Devon kusup çırpınırken ben

Gülün. Pek eğlenmedim ama bu da şovun bir parçası. Salvatore'u sonsuza dek hatırlayacak, asla karşı gelmemeniz gereken psikopat. Diğerlerine söyleyecek ve hepsi önümde sinecek. Doğrulup Ivan'a beni çıkarması için başımı salladım. Bu gecelik işim bitti. Şimdi oyun zamanı.

Uzaklardan kahkaha ve müzik sesleri geliyor. Adımlarımı ters yöne, kulüp odamdaki canlı partiden uzağa doğru yönlendiriyorum. Fahişeler, kokain, palavralar, kavgalar olacak. Normalde kargaşanın ortasında oturur, nefes alır, tadını çıkarırdım ama bu gece başka planlarım var. Uzun zamandır ilk defa bir heyecan hissediyorum.

Özel koridorum çok sessiz. Yakınlarda başka birinin nefes aldığını gösteren hiçbir şey yok. Acaba Ivan talimatlarıma uydu mu? Acaba gidip benim üzerimde mi öldü? Bu çok kötü olurdu ama tabii ki onun sinir bozucu bir tanık olması sorununu da çözerdi.

Halı kaplı merdivenlerden bodruma inen son birkaç adımda kalp atışlarım hızlanıyor ve çıplak, vahşice dövülmüş, içeride kilitli kalmış ve çaresizce ağlayan bir kadın düşüncesiyle sikim canlanıyor. Bunu nasıl oynayacağımı hâlâ bilmiyorum ve bunca yıldır bunu daha önce hiç yapmadığıma inanamıyorum.

Ürkütücü bir sessizlik var. Koyu kırmızı çelik kapı hiçbir şey göstermiyor. Kapağı çekip açıyorum ve içeriye bakıyorum. Uzak köşede, cenin pozisyonunda kıvrılmış, beyaz bir havluyla örtülmüş bir şekil yatıyor. Sarı saçları düğüm düğüm dağılmış. Hiç kıpırdamıyor. Kahrolası uyuyor. İçimde koyu bir öfke kaynıyor. Zırvalaması gerekiyordu, huzur içinde uyuyor olması değil. Kapının kilidini açıyorum, içeri giriyorum ve kulak tırmalayan bir gürültüyle kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Chloe bir iniltiyle ayağa fırlıyor, gözleri önce odaklanmamış ve şaşkın, sonra beni görüyor ve daha geriye itebilseydi, iterdi.

Bu daha iyi.

Ona doğru yaklaşıp çömeliyorum, sonra havluyu vücudundan söküp bir kenara atıyorum. "Böyle şeyleri sen kazanıyorsun," diye homurdanıyorum.

Ilık bir çilek kokusu yayılıyor ve derin derin içime çekerek tadını çıkarıyorum. Elleri göğsünü örtmek için havaya kalkıyor, sonra iki büküm olup kolunu kucaklıyor ve ağlıyor. Şişmiş ve aşağı kaymış olan alçıya bakarken gözlerimi kısıyorum. Bu şekilde iyi iyileşmeyecek. Zihninin bükülmesini istiyorum, kolunun değil.

"Lütfen," diye fısıldıyor, düzgünce açabildiği tek gözüyle bana bakıyor, diğeri hala şiş ve etrafındaki deri renksiz. İris rengi ürkütücü bir maviye dönmüş ve gözleri kan çanağına dönmüş. Taze gözyaşları oluşmaya başlıyor ve sessizce yanağından aşağı süzülüyor.

"Lütfen ne?" "Ne

istiyorsun?"

Saçlarından tutup başını yukarı çekiyorum ve inlemesine neden oluyorum. "Lütfen *ne*?"

Şaşkınlıkla bana bakıyor. Aklına nasıl geldiğini, nasıl karşı koyduğunu, nasıl reddetmeye karar verdiğini gördükçe sırtıtıyorum. "Çıkarın beni buradan, lütfen."

"*Lütfen ne*?" Yüzüne doğru kükrüyorum, elimi saçlarında dolaştırırken eğilip onu yaralı kolunu bırakmaya zorluyorum ve onun yerine elimi çıkarmaya çalışıyorum. Koca koca gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Onu sarsıyorum. "Hayatı kolaylaştırabilirsin ya da zorlaştırabilirsin. Bak, o kadar da kötü değilim. Sana bir seçenek sunuyorum."

"Bu senin tetikçinin söylediği bokun aynısı. Ne kadar da kurabiye kalıplı bir gangstersin," diye homurdanıyor. Elim içgüdüsel olarak dışarı fırladı ve yanağına bir tokat attım. Sertçe. "Benimle ağız dalaşına girmeye nasıl cüret edersin?" Hırladım.

Yanağına dokunuyor, yüzünü buruşturuyor. "Senin oyununu

oynamayacağım!" Gitmesine izin veriyorum ve ayağa kalkıp

ona bakıyorum. "Bacaklarını aç."

Şaşkın şaşkın bakıyor ve başını tekrar tekrar sallıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Benim için bacaklarını aç, Chloe. Yukarıda seninle tanışmak isteyen bir oda dolusu sinirli, azgın, şiddete eğilimli adam var. Bana beş dakika ver ve onları dışarıda sıraya dizip sana saldırmak için bekleteyim. Şimdi acı çektiğini mi sanıyorsun? Kıçını yırtana kadar bekle."

Boğazından neredeyse insanlık dışı bir çığlık kopuyor ve dizlerini büküp kalçalarını ayırırken bacakları titriyor. Küçük bir açık kızıl saç parçası yarığını kısmen örtüyor. Bunu kesinlikle halledeceğim. Bakışlarımın amcığından düz karnına, morarmış göğsüne, kışkırtıcı dolgun göğüslerine ve tekrar yüzüne doğru ilerlemesine izin veriyorum.

Göz kırpıyorum. "Gördün mü, o kadar da zor değilmiş. Şimdi benim oyunumu oynuyorsun." Dönüp yerden havluyu alıyorum ve kapının kilidini açıyorum.

"*Lütfen!*" diye bağıyor. "Susadım! Ve açım. Acı çekiyorum!"

Topuklarımın üzerinde dönerek ona sert bir bakış atarken dudaklarımı inceltiyorum.

"*Lütfen. Lanet olsun. Ne?*" Cevap vermeyince kapıya döndüm.

"*Efendim!*" diye bağıyor. "Efendim! Lütfen, efendim."

Çaresiz çığlıkları, gözyaşları ve isteksiz teslimiyeti yüzünden sikim kıpırdıyor. Sırıttıyorum ve tekrar ona doğru dönüp havluyu fırlatıyorum. O da havluyu geri aldı. "Sana biraz su getirmelerini söyleyeceğim."

tEN

Chloe

I Mafya babasıyla buluşmanın verdiği korku ve aşağılanmanın etkisiyle titreyerek tekrar gizlenmeye çalışır. O şeytanın ta kendisi. Neden buraya gelmenin iyi bir fikir olduğuna karar verdim ki? Çaresizce ağlıyorum, bu kadar çabuk itaat ettiğim için, bacaklarımı açtığım için, ona... efendim dediğim için kendimi kirli hissediyorum. Bunu her yeniden yaşadığımda içimde bulantı yükseliyor. Sözleri zihnimde her titreştiğinde, beni tecavüze uğratmakla tehdit ettiğinde, içimde bir şey büzülüyor, geri çekiliyor, koruyucu duvarlar örüyor. Gökyüzünü, okyanusu, şehir merkezindeki bir kafede latte içmeyi düşünüyorum, zihnimde kaçmaya çalışıyorum ve beni tutacağına dair verdiği söz üzerinde durmuyorum

Sonsuza kadar kilitli. Bunu kastetmiş olamaz, değil mi?

Kapı açıldığında sertçe irkiliyorum. İçgüdüsel olarak açıklığa hücum etmek istiyorum ama iki kişi içeri girince vazgeçiyorum: Beni buraya atan dev sarışın gardiyan Ivan ve yetmişli yaşlarında görünen yaşlı, kel bir adam. Gardiyan büyük siyah bir çanta taşıyor ve ben donup kalıyorum. Bana işkence edecekler! Nedenini bilmiyorum ama bir sebep uyduracaklarından eminim. Yaşlı adam Ivan'a hızlıca bir bakış atıyor, sonra bana doğru yürüyor ve acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak çömeliyor. Duvarın içine doğru büzülmeye çalışıyorum ama zaten oradayım ve hiçbir yere gidemiyorum.

"Bayan Becker?"

Kuru dudaklarımı yalıyorum ve havluyu daha sıkı sarmaya çalışıyorum. "Evet?"

Adam arkasına bakıyor ve Ivan'a yaklaşmasını işaret ediyor. Gözlerim iki adam arasında gidip geliyor, ne yapacaklarını tahmin etmeye çalışıyorum.

"Ben Doktor Edwards. Yaralarınıza bakmak için buradayım." Gözleri alçıya takılıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Ve bununla ilgilenin."

Ivan'ın yanına koyduğu çantayı açarken şaşkınlıkla ona bakıyorum. İçini karıştırıyor ve sonra suya benzeyen bir şişe çıkarıp bana uzatıyor. Ona uzanıyorum ve göğsüme saplanan acıyla irkiliyorum.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Bana yemeye ve içmeye ihtiyacın olduğu söylendi. Yiyeceğim yok ama su getirdim. Ayrıca kolunuzla ilgilenmeden önce ağrınız için size bir şeyler vereceğim."

Tek elimle kapağı açmaya çalışıyorum ama başarılı olamıyorum. Doktor devralıyor ve sonra açılmış şişeyi bana uzatıyor. "Neden? Ben... Ben... Ben kimsenin benim nasıl hissettiğimi umursamayacağını düşünmüştüm."

Seğiriyor ve bir heykel gibi duran, duygusuz görünen Ivan'a tekrar bakıyor. Doktor daha sonra eğilip alçak sesle, "Siz malsınız. Mallarının deforme olmasını istemez. Size ketamin vermemi onaylayacağını sanmıyorum ama çok acı çekerseniz çalışmam. Bu kırık kaç yıllık?" Ivan'a gergin bir bakış fırlatıyor ve benim gözlerim de ona kayıyor. Müdahale edecek mi? Ivan sadece yarım bir omuz silkiyor ve sıkılmış görünüyor.

"Mal mı?" Fısıldıyorum. "Beni satacak mı?"

"Özür dilerim," diyor doktor bir şırıngaya sıvı doldurup şırıngaya dokunurken ve bana bakarken. "Bana kalçanızı gösterin lütfen."

Havluyu çekerken titriyorum. Kalbim buz gibi bir dehşetle doluyor ve aklımda binlerce soru var.

"Ne-Ow!" Keskin iğne derime batıyor ve uyluğumun yan tarafının derinliklerine itiliyor. Şırıngayı boşaltırken geriliyorum ve sonra oda eğiliyor ve sıcak bir his vücuduma yayılarak beni rahatlatıyor. "Oha."

Alçımı kesmeye başlarken "Talihsiz yan etkileri olabilir," diye mırıldanıyor. Bakışlarımı odaklayamıyorum ve oda mide bulandırıcı bir şekilde dönüyor, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum. Ağzımın işbirliği yapmasını sağlamaya çalışıyorum. Sormak istiyorum. Mal mı? Korku kalbimi kemiriyor ama aklım uçup giderken kendimi tutamıyorum.

"Kırığın kaç yaşında?" diye tekrar soruyor.

"Bir hafta," diyorum kelimeleri bulmakta zorlandıktan sonra, sonra zihnim nihayet serbest kalıyor.

Uyandığımda yalnızım. Islak havlu yerine yün bir battaniyem var. Yanımda içinde bir sandviç, bir şişe su ve kahverengiye dönmeye başlamış kesilmiş bir elma olan bir tabak duruyor. Bu manzara karşısında midem gurulduyor. Ne kadar uyuduğumu merak ediyorum ve sonra sarsılıyorum, etrafıma bakıyorum, durumumun kasveti kalbime bir yük treni gibi çarpıyor. Suya uzanırken ellerim titriyor, şişenin yarısını yutuyorum, sonra sandviçi üç ısırıktaki mideye indiriyorum, mideme beton gibi çarptıkça inliyorum. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, hatta gün bile değil. Yemek yemeyeli kaç saat oldu bilmiyorum.

Alçım parlak ve yeni, kolum yine boynumda bir askıda asılı. Göğsümün etrafında taze, beyaz bir bandaj var ve yüzüme dokunduğumda kaşımdaki yarayı kapatan bant şeritlerini hissediyorum.

Malının deforme olmasını istemiyor.

Sandviç tekrar yukarı çıkmakla tehdit ediyor ve ben mide bulantısıyla savaşıyor nefes almaya çalışıyorum. Kaloriye ihtiyacım var yoksa uzun süre dayanamam. Belki de zaten uzun süre dayanamayacağım? Titriyorum ve battaniyeyi daha sıkı sarıyorum. Pencere yok. Işık açık, tavanın ortasında çok parlak bir lamba var. Floresan, hafif titrete ışığa karşı gözlerimi kısıyorum. Mutlak sessizlikte çıkardığı alçak uğultuyu seçebiliyorum.

Luciano

Matteo'ya Chloe'nin geçmişini biraz daha derinlemesine araştırmasını söyledim ve beni geri aradığında çenem düştü. Bu pek sık olmaz.

"Hey Luci Amca," diyor. "Görünüşe göre bu küçük kediciğin gerçekten büyüleyici bir geçmişi var. Dört kardeşin en büyüğü. İki küçük erkek kardeşi hapis yatıyor. Biri silahlı soygundan, diğeri kimlik sahtekârlığından. İlk adam lanet bir kasa hırsız. Klasik. Bir de kız kardeşi var, en küçükleri, ama onun hakkında daha fazla bilgi edinemedim. Ona da geleceğim. Babaları dişiymiş, anneleri evde kalmış. Anne ve babaları bir soygunda öldürülmüş ve küçük şirin banliyö hayatları, orta sınıf hayatları sona ermiş. Bir teyzeyle yaşamışlar ve görünüşe göre her şey kötüye gitmiş. Araba hırsızlıkları, yankesicilik, uyuşturucu, saldırı, haneye tecavüz. Tüm bunlar çok genç yaşta olmuş."

"Chloe?"

"Senin Chloe'nin aslında Chloe olmadığı ortaya çıktı. Adı Christine'miş. Üniversiteyi hiç bitirmemiş. Kız kardeşi kayboldu, cinayet olup olmadığını kimse bilmiyor, erkek kardeşleri sonunda düzgün bir şekilde tutuklandı ve kızınız yeni bir kimlik aldı, her şeyi taklit etti, ülkenin diğer ucuna taşındı-"

"Nereli bu kız?"

"Atlanta, Georgia."

"Onun aksanı yok. Hiçbir şeyi yok."

"Belki de numara yapmakta iyidir?"

"Ona bana numara yapmaması gerektiğini göstereceğim," diye homurdanıyorum.

Matteo sessiz.

"Kardeşleri hakkında her şeyi öğrenin. Nerede oturuyorlar, ne kadar zaman geçiriyorlar, ne kadar zamanları kaldı, içeride tanıdığımız biri var mı, yoksa oraya birini koyun. Buna odaklanın."

"Yapacağım. Sormayacağım bile."

"Hayır, değilsin."

Birden ilgimi daha çok çekmeye başladı. Ne oluyor lan? Onu uysal bir şehir kızı, güzel de olsa sosyal açıdan beceriksiz bir muhasebeci sanıyordum, meğer lanet olası bir suçluymuş. Birdenbire ona karşı kullanabileceğim çok fazla yeni malzemem oldu. Adımlarımı özel kanadıma doğru çevirirken başım dönüyor ve bu düşünceyle sikim kıpırıyor.

Hücremine girdiğimde kalbim biraz daha hızlı çarpıyor. Biraz serin ama çok daha rahatsız edici olabilirdi. Uyumaya çalıştığımda aşağıdan gelen çığlıkları duymak zorunda kalmayana kadar duvarları, zemini ve tavanı kaplatmıştık. Kapıyı itip açtığımda köşede büzüşmüş, bana lezzetli bir korkuyla bakan çıplak kadına bakıp sırtıyorum.

"Chloe, Chloe, Chloe," diyorum. "Yaramaz bir kız oldun. Yoksa Christine mi demeliydim?"

Chloe

İrkildim. Yeni bir kimlik oluşturduğumu biliyor. Olamaz. *Lanet olsun.*

"Bu noktada bir önemi var mı?" Sesim acı dolu. Kaçtığım her şey, verdiğim her kötü karar, kurduğum yeni hayat. Hepsini bir hiç uğruna.

"Bu çok önemli. Kardeşlerin için önemli olduğuna inanıyorum, değil mi? Hmm? İçeride ne kadar zamanları kaldı? Oturdıkları yerde güvendeler mi?"

Dehşet içinde ona bakıyorum. "Hayır, lütfen! Lütfen onlara zarar vermeyin!" Bir tehdit duyduğumda bunu anlamakta zorluk çekmiyorum. "İyi bir kız olacak mısın?"

"Ne demek istiyorsun?" Geri çekilerek fısıldıyorum.

"Şu anki halinle sana pek ihtiyacım yok ama iyileşeceksin." Kalbim küt küt atıyor. "Ne istiyorsun?"

Kıs kıs güler. "Tam teslimiyetinizi, tam itaatinizi istiyorum. Burada kalacaksın ve seni yararlı bulduğum sürece benim kişisel oyuncağım olacaksın."

Gözlerim açıldı. "Ne? *Hayır!*"

"Kardeşlerini seviyor musun?"

Çenemi kapattım. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Elbette aptal, asi, umursamaz küçük kardeşlerimi seviyorum, yaptıkları, hepimizin yaptığı seçimler onları ceza sistemine sokmuş olsa bile. Her zaman kaçmış olmanın suçluluğuyla yaşayacağım.

"Evet," diyorum ve kucağıma bakıyorum, göğsüm sıkışıyor. Bana doğru yürüyüp saçlarımı tuttuğunda sertçe sarsılıyorum. "Sikimi yala."

Nefesim kesildi ve ona baktım. "Hayır, lütfen."

"Chloe, yeğenimin tedavisinden sonra hiçbir işe yaramıyorsun ama o lanet ağzını açabilirsin. Sikimi yala, yoksa Charlie'ye yeni bir tane yırttırırım."

"Bunu yapamazsın!"

"Evet, yapabilirim." Boştaki eliyle kemerini çözüyor, fermuarını açıyor ve sikini çıkarıp okşuyor. Dişlerimi sıkıyorum,

Direnme içgüdüsünün üstesinden gelmek neredeyse imkânsız. Salvatore kalınlaşan sikini kapalı dudaklarıma sürüyor, başı ipeksi, bir damla tuzlu ıslaklık tenimde kayganlaşıyor. "Nasıl olacak? Kafa mı atacaksın, ki eminim bunu daha önce çok yapmışsındır, yoksa Charlie'ye küçük bir bebek gibi ağlayana kadar tecavüz ettirdiğini mi biliyorsun?"

Benden bir hıçkırık kaçıyor ve sonra ağzımı canavara açıyorum. Bir iniltiyle sikini boğazımın derinliklerine itiyor ve oraya yerleştiriyor. Boştaki elimle kalçasını iterken öğürüyorum ve gözlerim doluyor, hava almak için giderek daha fazla çaresiz kalıyorum, göğsüm sıkışıyor. Sonunda geri çekiliyor ve tekrar içeri itmeden önce derin bir nefes alıyorum, bu sefer itiyor.

"Em beni," diye homurdanıyor. "Ciddiymişsin gibi."

Sanki yeni duş almış gibi taze kokuyor. Etinde iğrenç bir şey yok. Beni iğrendiren şey adamın kendisi. İtaat ederken gözlerimi kapatıyorum, beni tekrar yalnız bırakması için onu boşaltmayı umuyorum, başka biri olduğunu hayal etmeye çalışıyorum, başka biri.

Nefes alış verişi ağırlaşıyor, nefesleri ve ağzımdan çıkan hafif gıcırta sesleri odada duyulan tek şey oluyor. Çıkardığı o gırtlaktan zevk iniltilerinde rahatsız edici derecede kışkırtıcı bir şey var. Ofisteki kızın boğazını sıktığı anın görüntüleri zihnimde titreşiyor ve bunun beni ne kadar ateşlendirdiğini hatırlamak içimi ürpertiyor.

"Kendine dokun," diye nefes alıyor. "Parmaklarını amına sok."

İstemiyorum. *Tanrım*, istemiyorum, ama beni tutuşu, kardeşimi tehdit edişi - itaat etmeden duramıyorum. Elimi bacaklarımın arasına koyduğumda şiddetli bir şekilde titriyor, ıslandığımı ve şiştiğimi hissetmekten iğreniyorum. Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve itişi acımasızlaşıyor, nefesi daha da ağırlaşıyor.

"Kendini çok iyi hissediyorsun. O kadar yenilmiş, kırılmış ve çaresizsin ki. Seni becermek, canını yakmak benim görevim. Hâlâ bu düşünceyle savaşıyorsun, ama bunun doğru olduğunu tüm varlığınla bileceğin zaman gelecek. Tüm yaşam umudunu yitirdiğin zaman gelecek. Yolun her adımından zevk alacağım. Pes edip bacaklarını benim için açtığında zevk alacağım, çünkü beynin akılsız bir lapa haline geldi ve bu dünyada sahip olduğun tek şey benim."

Derine itiyor, kalıyor. Hava alamadığım için korku yine göğsümü delip geçiyor.

"Parmaklar amında. İttir! Yoksa ben yaparım ve bu hiç hoşuna gitmez."

Sarsılıyorum ve hemen kaygan amımın içine itiyorum, karıncalanması ve yanması, buna tepki vermem beni dehşete düşürüyor. Tahrik olmuyorum, midem bulanıyor ve iğreniyorum ama görünüşe göre vücudum bunu anlamamış.

Salvatore başımın etrafından tutuyor ve tekrar sonuna kadar içeri itiyor. Sıcak boşalma fişkırımları boğazımın arkasına çarpıyor ve serbest bırakıldığını kükrüyor. Sonra aniden beni iterek popomun üzerine düşmeme neden oluyor, parmaklarım onları çekmeden önce bir süre daha kalıyor. Sikini pantolonuna geri sokuyor, fermuarını çekiyor ve önümde çömelip kollarını güçlü kalçalarına dayıyor. Gözleri vücudumda gezinirken beni yakıyor.

"Bana amını göster, *Christine*."

Ben *Chloe*, çığlık atmak istiyorum. Christine öldü!

İri eliyle bileğimden tutup beni kendine çektiğinde çığlık atıyorum. "Bacaklarını aç ve bana o lanet amını göster."

Elimi bacaklarımın arasına koyup kendimi açarak ona aşağılanmışlığımı gösterirken alt dudağım titriyor. İlk başta bakışlarımı bırakmıyor, siyah gözleri okunmuyor, sonra bakışlarını indiriyor ve amıma düştüğünde neredeyse fiziksel bir his oluyor. Sırıttırıyor ve ayağa kalkıyor.

"Biliyordum. Gelemezsin. Kendine dokunursan seni bağlar ve kırılmış kemiklerin olsa da olmasa da tokatlarım."

Gözlerim odanın içinde geziniyor. Nasıl bilebilirler ki? Planladığımdan değil ama... Başını çeviriyor ve en sağ köşeye

doğru bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve duvarın tavanla birleştiği yerde bir şeyin parıldadığından emin oluyorum. Bir güvenlik kamerası.

Tabii ki.

"Merhaba de."

"Siktir git," diye fısıldadım.

"Oh, yapacağım. Yalvarmaya

geldiğinde." "Bu asla olmayacak!"

Ona karşı koyma çabalarım öfkeleneneğini sanıyorum ama gülerek beni şok ediyor. "Seni tehdit ettikten ve şişme bebekten başka bir şey değilmişsin gibi kullandıktan sonra sırılsıklam oldun. Bir hafta içinde seni kazığa oturtmam için ağlayacaksın."

"Asla!"

"Gömlek ister misin?"

"Ne?"

"Bu gece bize bir gösteri yap. Kamera önünde. Ama sen gelemezsin. Eğer performansından memnun kalırsam, sana bir gömlek alırım."

Ona bunun insanlık dışı olduğunu, adil olmadığını, buna hakkı olmadığını haykırmak istiyorum ama dişlerimi sıkıyorum ve o odadan çıkarken arkasından hançer gibi bakıyorum. Battaniyeyi kaptığım gibi kameradan olabildiğince uzağa, en uzak köşeye kıvrılıyorum ve ona kirli bakışlar fırlatıyorum. Gömlek. Evet, bir gömlek istiyorum. Kırıntıların olduğu tabağa bakıyorum, onları açgözlülükle baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırıp teker teker ağızma atıyorum. Bir gömlek, yemek, kahve, kendi dairem ve yeni bir hayat. Tekrar.

Yine sikişiyoruz!

"Ben *Chloe*," diye bağıyorum. "En azından bunu söyle!" Sesim son kelimedede kesiliyor. Sonra ağlıyorum. Yine ağlıyorum. Nasıl bu kadar çok gözyaşı olabilir?

ON BİR

Chloe

T bir gömlek alma düşüncesi beni arzuyla ağlatıyor. Beni nasıl oldu da en ilkel ihtiyaçlar için bile onun dediklerini yapmayı düşünecek kadar çaresiz birine dönüştürdü? Yemek, içmek, çıplak bedenimi örtmek? Kameraya tekrar tekrar bakıyorum, önünde mastürbasyon yapma seçeneğini düşünüyorum. Bu düşünce beni sıkıyor. Kaç kişi izleyecek? Olacak mı kaydedilecek mi? Kesinlikle kaydedilecek ve bir noktada bana karşı kullanılacak. Hayır, reddediyorum.

Saatler geçiyor. Biraz uyudum. Susadım ve başım ağrıyor. Yakında işemem gerekeceğini fark ediyorum. Kameraya tekrar bakıyorum, sonra odanın ortasındaki gidere. Muhtemelen battaniyeyle üstümü örtebilirim. Her şey çok boktan.

Sessizlik boğucu, yastıklı oda her sesi yutuyor, ağladığım zamanki inlemelerimi, hareket ettiğim zamanki hışırtıyı, nefes alışımı. Hepsi ürkütücü bir şekilde boğuk, sanki ses çıkardığım anda yeniyormuş gibi. Panik patlamaları yaşıyorum, sanki duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum ama kimse beni kurtarmaya gelmiyor, kimse beni rahatlatmıyor ve her zaman olduğu gibi kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalıyorum.

Yeterli olduğuna karar verdiğimde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Mesanem patlayacakmış gibi hissediyorum ve mideme kramplar giriyor. Ayağa kalktığımda açlıktan başım dönüyor ve sonra giderin üzerine çömelip battaniyenin beni düzgünce örttüğünden emin oluyorum.

Ayağa kalktığımda dönüp kameraya bakıyorum. "Siktir git! Açım ben! Çıkar beni buradan, seni pislik!"

Tekrar uyuyakaldım ve aniden bedensiz bir ses duyulduğunda neredeyse çatıdan uçuyordum. Bu o. *"Ne yapman gerektiğini biliyorsun."*

"Bir gömlek için mi?" Tükürdüm.

"Bir gömlek için bana şov yapacaksın. Yemek için, sikimi yalaman için bana yalvaracaksın."

"Asla!"

"Tamam."

Sessizlik.

Midem içimi burkuyor. Yemek kelimesi, uzun zamandır reddedilmiş olmanın acısını tazeledi.

Sessizlik.

"Salvatore!"

Sessizlik.

"Merhaba! Orada kimse var mı?" Çığlık atıyorum.

"Evet?"

"Ben..." Tiksinti neredeyse öğürmeme neden oluyor. "Lütfen emebilir miyim-" Yutkunuyorum, "sikini." Dökülen yeni gözyaşlarına karşı koyamıyorum ve boğazımdan boğuk bir inilti kaçıyor. Hayatımda daha önce hiç kimseden bu kadar nefret

etmemiştim. Kardeşlerimi suç dolu bir hayata sürükleyen adamlardan bile.

"Lütfen ne?"

"Efendi

m!"

Sessizli

k.

"Merhab

a!"

Cevap yok. Kapı aniden açıldığında ve tüm aldatıcı güzelliğiyle orada durduğunda sertçe sarsılıyorum. Çok yakışıklı ve çok acımasız bir psikopat. Belki de beni öldürene kadar onu kışkırtmalıyım? Ama gerçekten ölmek istemiyorum.

En azından henüz değil.

Sırıttıyor. "Bir şey mi istedin? Ne olduğunu tekrar söyle."

Sesim titreyerek ona cevap verirken ağzımın kenarları dizlerime doğru çekilmiş olmalı. "Lütfen sikinizi emebilir miyim, efendim?" "Bana doğru sürün."

Alçıma ve sonra ona bakıyorum. Omuz silkti. "Elinden geleni yap."

Dizlerimin üzerinde ve bir elimle yerde sürünerek tam önüne geliyorum, topuklarımın üzerine oturuyorum. "Sikimi çıkar. Beni sertleştir."

İtaat ederken ellerim şiddetle titriyor.

"Biliyorsun," diyor onu ağzıma alırken, "sana o ilacı verdiği için doktoru kırbaçlatacağım."

İrkiliyorum, ama dilimi sikinin etrafında döndürmeye devam ediyorum, onu daha derine çekmeye çalışıyorum, elim tabanın etrafında, sıkıyor, uzunluğu boyunca hareket ediyor. Doktoru cezalandıracağını söylediğinde daha da sertleşti. Hayatımda hiç bu kadar zalim ve sapkın bir adamla tanışmamıştım.

"Size en ufak bir nezaket gösteren herkes cezalandırılacak ve bu sizin üzerinize kalacak. Sana yardım etmesi için kimseye yalvarma. Lanet kameraya yalvarma. Faydası yok." Başımı tutuyor ve daha sert, daha derine itiyor. "Durumu kendin için daha da kötüleştireceksin. Bu senin hayatın. Alış buna. Bir gün benim itaatkâr evcil hayvanım olacaksın, sana söylediğim her şeyi inlemeden yapmaya şartlanacaksın."

Geri çekilmeye çalışıyorum, ona ne kadar hasta, berbat bir insan olduğunu söylemek istiyorum, ama kendini o kadar derine yerleştiriyor ki nefes alamıyorum, ileri geri bıçaklıyor, saçlarımı o kadar sert kavırıyor ki acıtıyor. Boşaldığında inliyor, sıcak boşalması boğazımı dolduruyor ve beni yutmaya zorluyor.

Beni bıraktığında öne doğru düşüyorum ve her şeyi ayaklarının önüne fırlatıyorum. Salvatore bir adım geri çekildi. "Bana öyle geliyor ki o yemeği zaten istemiyorsun."

"Hayır,

lütfen!"

Sessiz.

"Efendim!"

Boğuldum. Sikeyim

onu!

HER GÜN AYNI ŞEY. ONU EMMEK İÇİN YALVARIYORUM. BİR ÖĞÜN YEMEK YIYORUM. SÜREKLİ AÇIM VE BAYGINIM. KAYBEDİYORUM.

kas kütlesi. Çürüklerim soluyor. Sanırım bir haftadır buradayım. Bilmiyorum. Ne gündüz ne de gece var. Onu görmeye hasret kaldım. O benim dış dünyayla tek bağlantım ve *onun* arkadaşlığı bile hiç arkadaş olmamasından iyidir. Beni hep incitiyor. Her zaman. Her zaman saçlarımı sertçe tutuyor, boğazımın derinliklerine saplıyor, her zaman boşaldığında beni itiyor. Hâlâ çıplağım. Uzun zamandır dişlerimi fırçalamadım ve ter kokuyorum. Uyandığımda mucizevi bir şekilde boşaltılmış bir kovaya sıcıyorum.

yeni bir gün ya da gece. Zaman kavramım yok. Bir hayvan gibi hissediyorum. Bana dokunmuyor ve ben buna şaşırıyorum. İğrenç biriyim. Beni ne için istediğini bilmiyorum.

Doktor geliyor, seğiriyor, gözleri perili, Ivan'a bakışları öncekinden daha da gergin. "Sana bir iğne daha yapmam gerekiyor. Her üç ayda bir."

Ağzım açık kalıyor, sonra pes ediyorum. Karşı koymaya çalışmanın faydası yok. Salvatore'a teslim olmayacağım, ama bir gün beni alabilir ve onun çocuğuna hamile kalmak istemediğimden eminim.

Doktor bir şırınga tutuyor. "Kalça," diyor ve ben de itaatkâr bir şekilde yan dönüyorum. Kırılmadım, bu yüzden bana iğnesini batırmasına izin vermedim, sadece kavgalarımı seçmeyi biliyorum.

"Ne zamandır buradayım?"

Cevap vermiyor ama alçımı kesmeye başlıyor. Bu ima karşısında dehşete kapıldım. İyileşmiş olmam mı gerekiyordu? *"Haftalar mı?"*

Yine de cevap vermiyor, her şeyi topluyor ve sanki Şeytan peşindeymiş gibi odadan dışarı fırlıyor. Ivan bana bir bakış atıyor ve kapının kapanmasına izin vermeden önce gözlerinde kısa süreli bir acıma görüyorum.

O gün Salvatore'u istemedim. Ertesi gün de. Mümkün olduğunca az içtiğim bir suyum var ama artık onun lanet oyununu oynamayacağım.

Luciano

Küçük projemden memnun değilim. Üç hafta oldu. Açlıktan ölüyor, çıplak ve kirli. Oral seksleri mekanik ve ben ilgimi kaybetmeye başladım. O kadar da ateşli değil. Bir teşvike ihtiyacı var, yoksa onu kaybedeceğim. Daha kolay olmasını bekliyordum ve hala bunu yapmak, onu alıştırmak ve itaatkar kölem yapmak için motive oluyorum. Benim *temiz* itaatkâr kölem.

Gerçekten onu böyle görmek istemiyorum. Bu bana zevk vermiyor. O gözlerimin önünde yok olmadan önce bu pisliği düzeltmeliyim. Ölmesi gerektiğine karar verdiğim gün o fotoğrafta gördüğüm Chloe'yi, o ukala, ısıltılı güzelliği, hırsızı ve yeni bir kimlik uyduran kurnaz küçük kadını, işte onu geri istiyorum.

Monitöre son bir kez bakıp koltuğu döndürüyorum ve Ivan'ı arıyorum.

"Efendim?"

"Dişçimizi buraya getirin, bu pilici tımar edecek birini bulun ve bana Elena'yı getirin. Elena'ya ihtiyacım var. *Hemen!"* Ivan tek bir duygu bile göstermiyor ama neredeyse seğirdiğini duyuyorum. *"Evet, efendim! Eh... damat?"*

"Ağda, tırnak, saç, bu tür şeyler."

"Güzellik terapisti mi?"

"Adı her ne sikimse. *Evet!"*

"Birini tanıyorum, efendim. Onu çağıracağım."

"Güzel. Ayrıca, bundan sonra aşçı ona günde üç öğün yemek hazırlasın. Bol proteinli olsun. Ve Matteo. Matteo beni arasın."

"Başka bir şey var mı, efendim?"

"Hayır," diye homurdandım. "Şimdilik hepsi bu kadar."

Onu uyandıracağım, hem de iyi uyandıracağım.

Chloe'ye bakmaya dayanamıyorum. İçimde bir yerlerde, her Şeyi berbat ettiğime dair rahatsız edici bir kemirme hissi var. İtiraf etmeliyim ki, enine boyuna düşünmedim ve belki de birine sormalıydım. Ivan son zamanlarda bana kötü kötü bakıyor ama onunla olan her Őeyde olduğu gibi o kadar incelikli ki bunu anlamam biraz zaman aldı. Bana kızgın.

Sinirimi spor salonumdaki ağırlıklardan çıkararak Matteo'nun aramasını ve Elena'nın gelmesini bekliyorum. Telefonum çaldığında üzerimden ter damlıyor ve belimden yukarısı çıplak kalıyor. Kırk beş yaşında hiç bu kadar formda olmamıştım. Yüzümü siliyorum, havluyu omzuma atıyorum ve telefonu açıyorum.

"Dostum, saat sabahın beşi!" Matteo'nun sesi pek mutlu değil ve sanki hiç uyumamış gibi. "Kalkma zamanı." Hırıltıyı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum.

"Ne oldu amca?"

"Kızın kardeşlerini hapisten çıkarmak için hazırlık yapmanı istiyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldı. *"Tamam mı? Kendini iyi hissediyor musun?"*

Alay ediyorum. "Benim sebeplerim var. Onlara yaşayacakları bir yer ver. Süslü bir şey değil, sadece bir yatak ve çantalarını bırakabilecekleri bir yer. Bazı şartlar olacak. San Francisco'da kalacaklar ve her zaman emrime amade olacaklar."

"Tanrım. Hay sikeyim. Tamam. Bunu yapabilirim. Bana birkaç tane ver."

"Birkaç ne?"

"Haftalar."

"Bir haftan var."

İtiraz edecekmiş gibi nefes alıyor. "Yap şunu," diye hırlıyorum ve kapının yumuşak bir şekilde çalınmasıyla arkamı dönüyorum. *"Girin!"*

Makyajsız, sade beyaz bir bluz ve koyu gri bir etek giymiş, saçlarını sıkı bir topuz yapmış olan Elena, kapıyı itip biraz aralayarak içeri bakıyor. Gözleri vücudumda geziniyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor.

"Beni mi istediniz?"

"Git bize kahve yap. Ben duş alacağım. Seni mutfakta bulurum."

Bir kaşını kaldırıyor ve başka soru sormadan ortadan kayboluyor. On beş dakika sonra yeni demlenmiş kahvenin kıskırtıcı kokusunu takip ediyorum ve onu bitişikteki salonda, kanepeye kıvrılmış, ayakkabılarını çıkarmış ve bacaklarını yukarı çekmiş, yana doğru katlanmış halde buluyorum. Hâlâ çok daha genç bir kadının vücuduna sahip. Mutfğa gidip kendime bir fincan dolduruyorum ve sonra adımlarımı eski suç ortağıma, akıl hocama ve yükümü boşaltabileceğim tek kişiye doğru yönlendiriyorum.

Sehpanın diğer tarafındaki kanepeye çöküyorum. "Biri var." Sessiz, devam etmemi bekliyor.

"Bir tutsak. Bir kız."

Hâlâ sessiz.

"Her şeyi berbat ettim. Yardımaınıza ihtiyacım var." "Bu... yeni bir şey."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ve kahvemden bir yudum alıyorum. "Dürüst olmak gerekirse. Ölmesi gerekiyordu ama koşullar onu tutmaya karar vermeme neden oldu. Görünüşe göre rehine alma konusunda berbatım ve sanırım onu yine de öldüreceğim."

"Onunla niyetin ne?"

Ona yorumlamakta güçlük çekmeyeceği soğuk bir bakış atıyorum. "Kızlarım artık seni mutlu etmiyor mu?"

"Benim nedenlerim seni ilgilendirmez."

"Bana ne için ihtiyacın var?"

"Ona kıyafet verecek, bebek bakıcılığı yapacak, onu hayata döndürecek ve gerçekten istediğim biri haline getirecek birine ihtiyacım var.

Siktir."

Elena bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Meşgulüm Luciano, ama kızlarımdan birini görevlendirebilirim."

Gözlerimi kısarak tekrar düşündüm. Elena'nın kendisini istiyordum ama aynı zamanda onun işini yürütmesine de ihtiyacım vardı. "Bu yeterli. İyi bir seçim yapacağına güveniyorum."

"Elbette." Fincanı bırakıyor ve ayağa kalkıyor. "Bunun ne zaman olmasını istiyorsun?" "Geçen hafta. Ama bugün de olur," diye mırıldanıyorum.

"Sorun değil. Bu sabah geç saatlerde birini getireceğim."

"Güzel."

Her zamanki zarafetiyle odadan çıktı. Kız arkadaş olarak düşündüğüm tek kadın o, ama bu uzun zaman önceydi ve ona karşı çok acımasız olduğumu biliyorum. O benim hizmetimde, ama benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini bilmiyorum ve kendisine söyleneni yaptığı sürece gerçekten umurumda değil. Ve o her zaman yapar.

Özel odama geri dönüyorum, yatağıma sırt üstü uzanıyorum ve aşağıdaki kameranın yayını açıyorum. Chloe uyanmış, dizlerine sarılmış, boş boş önüne bakıyor. Benim duygularım *yok*. Acımam ya da pişmanlığım yok. Diğer insanlar umurumda değil ama ona bakarken göğsümde bir sızı hissediyorum. Önümde duran meydan okuyan kadını canlandırmak, onu nasıl iyileştireceğimi ve o eski halini nasıl geri getireceğimi düşünmek sikimin seğirmesine neden oluyor. Zalimce davrandım. Geri tepti. Nazik olma zamanı.

En azından daha az piç.

tWELVE

Chloe

I Kapı açıldığında sarsılıyorum. Son zamanlarda kafam çok bulanık ve artık ayakta duracak gücüm yok. Burada öleceğimi biliyorum ve bunu umursamayacak kadar güçsüzüm.

Otuzlu yaşlarında, hafif makyajlı ve sıcak kahverengi gözlü, kıvrımlı esmer bir kadın içeri girer. Çarpıcı bir güzelliği var ve sade, oldukça ağırbaşlı çiçekli elbisesiyle bile şehvet saçıyor. Şimdi nasıl bir oyun oynuyor? Kadın yeni bir tutsak mı?

Yanıma gelip çömeliyor, başını eğip bana bakıyor ve içinde sıvı olan bir şişe uzatıyor. "Chloe?" Sesi boğuk ve biraz belirsiz.

Şişeyi alıyorum ve kuru dudaklarımı yalayarak onun meraklı bakışlarıyla buluşuyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. En son ne zaman konuştuğumu bilmiyorum.

"Seni temizleyeceğim ve giyecek bir şeyler vereceğim. Onu içmeye başla. Yavaş yavaş. İçinde tuz ve şeker var." Sanki bir rüzgâr aniden bir tarlaya doğru hareket eder ve sisi bir anda temizler. "Ne?"

"Ayağa kalkabilir misin?" Bana elini uzattı. Tutuyorum ve sanki bir kuştan daha ağır değilmişim gibi beni ayağa kaldırıyor. Zihnim mide bulandırıcı bir şekilde dönüyor ve kendimi sabitlemek için bir elimi duvara koyup yüzümü buruştururken şişeyi düşürüyorum. Kolum eskiden kırıldığı yerde hala garip ve savunmasız hissediyor, ama oldukça normal görünüyor, bu yüzden sanırım gerçek bir fiziksel sorundan çok zihnimde. Kadın şişeyi kaptığı gibi beni belimden tutup yarı kaldırıyor. "Bir dizi merdivenden çıkmamız gerekiyor. Çıkabilir misin?"

Başımı salladım. "Neler oluyor?"

Bana kararsız bir bakış atıyor. "Seninle konuşmamam gerekiyor."

Anksiyete kalın, ağır dalgalar halinde üzerime yuvarlanıyor, göğsümü sıkıyor. Çok uzun zamandır bana karşı nazik davranan ilk kişi ve ben hâlâ kâbusun içindeyim. Yine de onu rahat bırakacağım. Onu suçlamak için bir nedenim yok. En azından ben öyle düşünmüyorum. Muhtemelen o da canavarın ağına yakalanmıştır. "Tamam."

Beni yarı kucağında merdivenlerden yukarı, hayal meyal hatırladığım bir koridora taşıyor ve tam karşısındaki bir kapıyı açarak beni nazikçe, zemini siyah fayanslarla kaplı, duvarları koyu kahverengi ve üzerinde küçük altın lekeleri olan çarpıcı bir banyoya itiyor. Erkeksi bir havası var ve aslında zevkli. Rüküş olmasını beklerdim. Ben de rüküş olmasını isterdim ama şu ana kadar gördüğüm kadarıyla -bahçe, ofis, bu banyo- güzellikten anlıyor. Şişeyi elime tutuşturuyor, ben birkaç yudum içene kadar bekliyor, ben de hala içindekiler ve neler olup bittiği konusunda temkinli bir şekilde ona bakıyorum. Limon tadı var ve dudaklarımı yaladığımda, söylediği gibi hafif tuzlu bir tat alıyorum. Musluğu açıyor ve beni akıntıya doğru yönlendirirken kısa süre sonra ılık bir sis alanı dolduruyor. Beni köpürtüp durularken, saçlarımı birkaç kez şampuanlarken, kafa derime masaj yaparken, tüm bu süre boyunca çok ama çok hassas davranırken gözlerimi kapatıp memnuniyetle iç çekiyorum. Şefkatle başa çıkamıyorum, bana umut ve karşılayamayacağım bir özlem veriyor. Yüzümü akıntıya doğru çevirerek gözyaşlarımı saklıyorum.

"Aman Tanrım, çok zayıfsın," diye fısıldıyor.

"Özür dilerim," diyorum, özür dileme refleksim kontrolüm dışında gelişiyor.

Günün geri kalanı daha da garipleşiyor. Beni koyu bej renkli kalın bir havluya sararak halı kaplı koridordan geçiriyor, duvarlar sade ve beyaz, üzerlerinde hiçbir şey yok ve bir tür revire götürüyor. Bütün gün yanımdan ayrılmıyor. Bir dişçi geliyor, ağzımı muayene ederken ağzım açık kalıyor, kıs kıs gülüyor, dişlerimi kazıyor, bana kan tattırıyor. Bir gargara, elektrikli bir diş fırçası ve bir kulağımdan girip diğerinden çıkan bir sürü talimat yazıyor. Bir güzellik uzmanı vücudumdaki tüm tüyleri alıyor, el ve ayak tırnaklarımla ilgileniyor. Sonunda yanımdaki kadın bir çantayı yanına çekip karıştırıyor ve içinden büyük beyaz bir gömlekle küçük pembe bir tanga çıkarıyor. Kıyafetleri bana uzatırken utanmış görünüyor.

"Nedir bu?" diye sordum. "Daha sonra acımasız olmak için mi iyi davranıyor?"

"Çok güzelsin," diyor, "Sana bayılacak. Giysilerini giy." Şimdi yarısı boş olan şişeye başını sallıyor. "Ve içmeye devam et."

İtaat ediyorum ve bir yudum alıp tangayı inceliyorum.

"Giyecek fazla bir şey yok." "Eskisinden daha iyi."

Bunu ona vereceğim. Başını belaya sokmak istemiyorum ve bunun onun acımasız oyunlarından biri olacağına dair her zaman var olan korkuma rağmen gömleği ve külotu giyiyorum. Külot üzerime tam oturuyor ama gömlek sanki bir erkek arkadaşımınkini ödünç almışım gibi duruyor ve alt baldırlarıma kadar uzanıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor saçlarımı omuzlarımin üzerine düşecek şekilde kabartırken. Eskiden çok sevdiğim altın sarısı tonlarını geri kazanmış. Artık güzel olmak *istemiyorum*. Keşke kesip atabilseydim.

Ellerime ve ayaklarıma sürdüğüm losyondan gelen misk ve baharat kokusu ile sabundan gelen meyvemsi koku etrafımı sarıyor. Temizim ve dişlerim halı gibi değil. Vücudum harika hissediyor ama zihnim darmadağın. "Korkuyorum."

"Özür dilerim. Bu konuda bir şey yapamam." Çantasından bir telefon çıkarır ve ekrana dokunur.

"Ben Vanessa. İşimiz bitti."

Donup kaldım. Bundan sonra ne olarsa, şimdi olacak. Bağlantıyı kesiyor ve ayakta dururken bana bakıyor, kapı ile benim aramda gidip geliyor. Kapı açılıp iri yarı sarışın gardiyan Ivan görüldüğünde çantayı kaptığı gibi aceleyle açıklığa doğru ilerliyor. Bana son bir kez bakarak, "Hepimiz öyleyiz" diyor. Sonra da gitti.

Ivan'ın gözleriyle karşılaşıyorum, açık gri, neredeyse dostça. "Daha iyi görünüyorsun," diye mırıldanıyor. Gömleğimin altından çıkan sıska dizlerime bakıyorum.

Sanki aklımı okuyor. "Yemek ayarlandı."

"Ne oyunu oynuyor, Ivan? Lütfen, bana bir şey ver. Lütfen!" Sesim kısık ve bana zar zor itaat ediyor, son kelimedede kırılıyor.

Tereddüt ediyor, sonra dirseğimi tutuyor, şaşırtıcı derecede nazik. "Her zaman oyunlar vardır, Bayan Becker. O iyi bir adam değil. Özür dilerim."

Beklenmedik sözler karşısında gözlerimi kırıştırdım. Üzgün mü? Onun da patronu gibi olduğunu sanıyordum. Beni koridordan geçirirken, hapishaneme çıkan merdiven boşluğuna bakıyorum, içim daralıyor, ama onu geçip koridorun sonundaki ağır meşe kapıya doğru yürüyoruz. Ivan kapıyı açıyor ve beni banyodaki gibi erkeksi bir havası olan geniş, lüks bir odaya sokuyor. Kapı ağır bir gümbürtüyle kapandığında irkiliyorum.

"Seni yalnız bırakacağım," diyor ciddi sesiyle. "Git yatağa otur. Hiçbir şey denemeye kalkma." Daha yakına eğiliyor ve ağzını kulağıma dayıyor. "Yoksa cezalandırılacaksın."

Geri çekilip tökezliyorum ve dehşet içinde ona bakıyorum. "Yapmayacağım. Lütfen-" Kapı çalınarak sözüm kesildi. Ivan adımlarını

biriyile konuşuyor ve sonra elinde küçük bir tepsiyle geri dönüyor, tepside nefis kokulu yiyecekler var ve bunları ayaklarımın önüne koyuyor.

"Ye," diye homurdanıyor. "Yavaş ye. Hepsi senin ve kimse elinden alamayacak. Seni yalnız bırakayım."

Bir süre daha ona bakıyorum, sonra yere çöküp bacak bacak üstüne atıyorum ve kendimi tabağın üzerine atıyorum. Ağırdan alamayarak, bir tutam karabiberle tatlandırılmış ve eritilmiş tereyağında yıkanmış morina balığını, patates püresini ve küçük bir yığın yeşil fasulyeyi tıktırıyorum. Başımı kaldırdığımda Ivan hiç ses çıkarmadan ortadan kaybolmuştu. Yemek mideme beton gibi yerleşiyor ama yine de tatmin olmaktan çok uzağım. Birinin izleyip izlemediğini umursamadan tabağı yalıyorum. Elde edebildiğim son enerji parçasına ihtiyacım var.

İşim bittiğinde ayağa kalkıp odayı incelemek için dönüyorum. Burası ebeveyn yatak odası mı? Yatağa bakıyorum ve içimden bir ürperti geçiyor. Kapıyı deniyorum. Denemeliyim. Kapı kilitli. Tabii ki kilitli. Odayı birkaç adımda geçip diğer kapıyı deniyorum. Bir banyoya açılıyor. Kaçış yok. Bir perde ilgimi çekiyor. Belki bir penceredir? Perdeyi yana çekip bulduklarıma dehşet içinde bakıyorum. Farklı boylarda sopalar, deri kelepçeler, kırbaçlar ve zincirler. Kendimi onların içinde gördüğümde içim sıkıştı. Bunları benim üzerimde kullanacağından hiç şüphem yok. Tamamen içgüdüsel olarak bastonlardan birini kapıyorum, onun üzerinde kullanabileceğimi düşünüyorum, ama yerinde kilitli.

"Siktir!"

Perdeyi tekrar kapatarak odanın diğer tarafındaki dolaba yöneliyorum. Tüm çekmeceler kilitli. Odanın geri kalanında sadece bir dizi koltuk ve küçük bir masa var. Kalbim küt küt atarak banyoya geri dönüyorum. Kendimi savunabileceğim bir şey bulma düşüncesi beni kısmen heyecanlandırıyor, kısmen de bir şey bulacağım ve bu iyi gitmeyecek diye korkuyorum. Her dolabı ve çekmeceyi karıştırıyorum ama ne ağır ne de keskin bir şey var.

Sonunda pes ettim ve yatağın kenarına çöktüm. Kimse gelmiyor. Hiçbir şey olmuyor. Eğer bu benim yeni hapishanemse, en azından eskisinden milyonlarca kat daha yaşanabilir. Haftalardır çok az uyumak sonunda beni daha iyi hale getiriyor. Yatağın daha yukarısına çıkıyorum ve uzanıyorum, gözlerim ağırlaşıyor.

Bir şey beni sarsarak uyandırdı. Sanki odadaki atmosfer değişmiş, daha karanlık, daha tekinsiz bir hal almış gibi. Gözlerimi açıp genişletiyorum ve geri çekiliyorum. Salvatore yatağın kenarına oturuyor. Eli dışarı fırlıyor ve bileğimi kavıyor.

"Kımıldama."

Onun teni benimkinin üzerindeyken, ne kadar istesem de yapamam. Sesi yalvarmaya yer bırakmıyor. Bulunacak bir merhamet yok.

"Kardeşlerin elimde."

"Ne?"

"Hapisten çıktılar. Onlar bende."

"*Lütfen!* Onlara zarar vermeyin!"

Başparmağı bileğimin iç kısmındaki yumuşak deriyi okşuyor. "Bu tamamen sana bağlı,

Chloe." Zorlukla nefes alabiliyorum, dehşet göğsüme yerleşiyor.

"Bana her zaman itaat edeceksin. Yaygara yok. Direnmek yok, izlemediğimi düşündüğünde ters ters bakmak yok."

"Benden ne istiyorsun?" Dudaklarımın işbirliği yapması için mücadele ederek fısıldıyorum.

"Her şeyi. Gömleğini çıkar."

Boşta kalan elim kendiliğinden havaya kalkıyor ve o çok özlediğim gömleği kavıyor. Şimdi de onu mu alacak?

Salvatore diğ er elimi tutup çekti, sonra da bıraktı.

"İtaatiniz şu andan itibaren başlıyor. Bana her karşı koyuşunuzda, çocuklarınızdan birinin parmağını ya da ayak parmağını keseceğim.

kardeşler. Aralarında kırk vuruş var, sonra biri ölüyor." Ağzım açık

kaldı. "Sen bir canavarsın."

Gülerken gözleri parlıyor. "Oh evet."

Gömleğimin eteklerini tutup başımın üzerine çekiyorum ve yanıma bırakıyorum. "İtaat edeceğim," diyorum usulca. "Ne dersen yapacağım. Yaygara koparmayacağım."

Güzel yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Eğer iyi olursan senin için avantajlar olacak. Seni yemekten mahrum etmeyeceğim."

Yatak odamda kalacaksın. Güneşi görmene izin verebilirim. Görüyorsun, ben de iyi biri olabilirim." Alay ediyorum ve hemen pişman oluyorum. "Teşekkür ederim efendim," diyorum ve başımı eğiyorum.

"Aferin kızıma. Şimdi külotunu da çıkar ve odanın ortasında dur. Seni görmek istiyorum. Yalnız kaldığında kıyafetlerini kullanabilirsin. Geldiği yerde daha fazlası olacak. Ama ben buradayken, ben söylemeden soyunacaksın."

Kalbim boğazımda, yataktan sürünerek kalkıyorum, hızlıca tangamdan sıyrılıyorum, birkaç adım atıyorum ve sonra duruyorum, ayak parmaklarım panikle yumuşak, lüks halıyı kavırıyor. Arkamdan gelen alçak bir hırıltı ve ayak sesleri donup kalmama neden oluyor. Omurgam boyunca, tam kıkımın üstünden bir okşama hissettiğimde sertçe sarsılıyorum, parmağı sırtım boyunca sürükleniyor. Yumuşak ve rahatsız edici değil. Saçlarımı kenara itiyor ve enseme doğru devam ediyor. Elleri omuzlarımı kavırıyor ve bedenini arkadan bedenime bastırarak eğiliyor ve ağzını kulağıma dayıyor. Küçülme istiyorum ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

"Teslimiyetin beni çok sertleştiriyor. Beni memnun et ve başka bir hayatın olduğunu unutacaksın. Ayrılmak istemeyeceksin. Zalim bir efendi olabilirim ama zevk de verebilirim."

Nefes alışım hızlanıyor. Onun zevkini istemiyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Elleri omzumdan ayrılıyor ve yanıma gelip önümde duruyor. Ona bakıyorum, karanlık bakışlarıyla tanışıyorum. Beni içine çekerken, gözleri vücudumda gezinirken içinde anlaşılmaz bir açlık var. Elini göğsüme götürüyor, başparmağını meme ucumun üzerinde sertleşene kadar gezdiriyor. İstemiyorum ama tiksindiğim için vücudum karşılık veriyor.

"İyileştin," diye mırıldanıyor. "Daha güçlü olmanı istiyorum."

Dönüp giderken beni şok ve korkuyla soluk soluğa bırakıyor ve hain meme ucuma küfrediyor. Kardeşlerimin görüntüleri zihnimde titreşiyor. Onları bir şekilde hapisten çıkarmış mıydı? Bunu nasıl başardı?

Her şeyi yapabilirim.

Ürperiyorum ve yatağa geri dönüyorum. Gömleğimi çekiştirdikten sonra kıvrılıyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

Luciano

Çok, çok daha iyi. Aslında henüz kardeşleri yok ama yakında olacak ve o asla akıllanmayacak.

Koridorlarda ilerlerken adımlarımı uzatıyorum, özel kanadımı arkamda bırakıyorum ve kilitlediğimden emin oluyorum. Bu günlerde her zamankinden daha fazla yasak.

Onun görüntüleri gözlerimin önünden geçiyor. Pençelerime düşmeden önceki görüntüleri, dövülmüş ve morarmış vücudunun görüntüleri ve şimdiki görüntüsü: uzun, sarı, asi saçları ve çok ince gövdesiyle ağız sulandırıcı bir şekilde yenilebilir.

Bir meleğe benziyor, lanetli, çaresiz bir meleğe.

Onu sikmeyeceğim, her ne kadar taşaklarım onun amında kendimi harcamak için ağrısa da. Fahişelerle serbest kalacağım. Bana yalvarana kadar, tamamen teslim olana kadar onu sikmeyeceğim. Ancak onu akıl sağlığının eşiğine getireceğim.

Onu nasıl bağlayacağımı, canını nasıl yakacağımı ve biriyle diğerini ayırt edemeyecek hale gelene kadar nasıl tatmin edeceğimi düşünerek çok eğleniyorum.

diğerini. Fahişelerin hepsi tek bir şey için burada ve ben onları çağırdığım anda çoktan teslim oldular. Chloe teslim olmadı, ruhu hala benimle savaşıyor ve bunu yapabildiğim kadar sürdürmesine izin vereceğim çünkü bu Elena'nın kızlarından çok daha eğlenceli olacak.

Biri hariç, yaklaşık on yıl önce. Carmen Moreno.

Yemek vakti geldi ve arada bir patlayan kahkahalarla bölünen konuşma sesleri ben yaklaştıkça daha da yükseliyor. Yemek odasının her iki cam kapısını da büyük bir gürültüyle iterek açıyorum ve herkesin sessizleşmesini sağlıyorum. Gözlerimi kısarak bu gecenin konuklarına bakıyorum. Bir sürü rastgele iş ortağı ve ast. Elbette her zamanki gibi Ivan da var. Eric Reed ve Anna Raymond. Gerçek ailemden hiçbiri bu gece burada değil, kıtanın dört bir yanına dağılmış durumdalar. Birden onları özledim. Bir an için ruhumda karanlık bir terk edilmişlik rüzgârı esiyor, hayatım boyunca hiçbir yere ait olmama hissi, sonra silkinip kendime geliyor.

Masayı kadın ve erkeklerin sırası boyunca geçiyorum, el sıkışıyorum, misafirlerimi teker teker isimleriyle selamlıyorum.

Anna yanağına hafif bir öpücük konduruyor ve boynu hafifçe kızarıyor. Benim yanımda hâlâ çok sevimli bir şekilde utangaç. Bir keresinde bildiği her şeyi polislerle anlattıktan sonra ölüm listemdeydi. Bunu hallettik ama onu hiçbir zaman rahat bırakmadım ve o da bunun farkında. Bakışlarında hala meydan okuma var ve bu kadar sade bir kişiliğe sahip olmasına rağmen şaşırtıcı gücü beni kazandı. Tabii ki bilmesine izin vermeyeceğim. İnsanları diken üstünde tutmayı severim. Bu onların işlerini daha iyi yapmalarını sağlıyor.

Sohbet ederken, Ivan'ın Rus gangsterle yaptığı görüşmeleri özetlemesini dinlerken ve Eric de konuşmaya katılırken, Anna'ya göz ucuyla bakmaya devam ediyorum. Görünüşte çok farklı olmalarına rağmen onda bana Chloe'yi hatırlatan bir şeyler var. Birden konuşabileceğim biri olsun istedim. Elena gibi bıkkın ya da Ivan gibi duygusuz olmayan biri. Ama Anna'yı küçük bir sohbet için kenara çekemem: "Bu arada, elimde bağlı biri var ve onun kölem olmasını istiyorum, tavsiyen nedir?". İşimin sınırlarında olabilir, diplomasını kullanıyor ve daha tecrübeli avukatlarımla avukatçılık oynuyor olabilir, ama ben bile bunun bir sınırı olduğunun farkındayım.

Alay ettim ve erkek gibi davranmaya karar verdim. Ne yaptığımı biliyorum ve tekrar yola koyulduk. Onu itaatkâr evcil hayvanım yapacağım. Kendi yatılı oyuncağı olacak ve her seferinde Elena'ya bir fahişe için para ödemek zorunda kalmayacağım.

Eric'e dönüyorum. "Rus geldi mi?"

Bana meraklı bir bakış atıyor ve bu da beni sinirlendiriyor. Beni çok iyi tanıyor ve dikkatimin dağıldığını açıkça fark etti. "Yarıdan sonraki gün. Hilton. Her şey senin talimatlarına göre ayarlandı Luci."

Anna'nın gözleri ben ve Eric arasında gidip geliyor. Bir şeylerin ters gittiğini açıkça fark ediyor. Bunu herkes görüyor mu? Masanın geri kalanına bakarken gözlerimi kısıyorum ama herkes canlı tartışmalara dalmış, her geçen dakika daha da sarhoş oluyor.

Hayır. Ben bu işin

üstündeyim. Bu gece, gerçek

oyun başlıyor.

ON YIL

Chloe

I karanlık odada hareket eden biriyle sarsılarak uyandım. İlk şaşkın anlarda nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Yumuşak bir şeyin üzerinde yatıyorum. Karnımdaki sürekli kemirme hissi azalmış ve her şey güzel kokuyor. Saçlarım, çarşaflar. Sonra son saatler hızla geri geliyor ve donup kalıyorum. Canavarın yatak odasındayım. Bastonların, kırbaçların ve perdenin arkasına gizlenmiş çeşitli bağların görüntüleri zavallı, hırpalanmış zihnimden geçiyor. Odada kimin hareket ettiğini biliyorum ve

Kalbi hızlanıyor. Sakso ile yetinmeyecek. Beni sikecek ve muhtemelen daha kötüsünü yapacak.

Banyonun kapısı açılıp kapanıyor. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca, düşün tıkırtısını dinliyorum, sonra sessizliği, içimdeki her lif o kadar gergin ki patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Sonunda misk kokulu sıcak bir sisin içinden çıktığında kesik kesik nefeslerimi saklayamıyorum ve zincirlerin takırtısını duyduğumda içimden bir inilti kaçıyor. Bana yalvarmamamı, yoksa kardeşlerimin zarar göreceğini söyledi. *Kahretsin!* Odaya girer gizmez çıplak olmamı söyledi! Doğrudum ve tek hamlede gömleğimi çıkarıp yanımdaki yatağa bıraktım.

"Aferin kızım," diye fısıldıyor, sesi derin, şehvetli, bariz bir uyarılmışlıkla o kadar lekelenmiş ki, vücudumun her yerine sıkıntı dalgaları fırlatıyor. "Kal." Yumuşak halının üzerindeki adımlarının yumuşak hışırtısı yaklaşıyor. "Saçlarını topla."

"Ne yapıyorsun?"

"Parmak gidiyor."

Nefesim kesiliyor ve gözlerim doluyor. "*Hayır!* Pl-" O kıkırdarken dudaklarımı kapatıyorum. Yalvarmak yok. Saçlarımı ellerimde toplayıp başıma doğru çekerken kalbim hızlanıyor. Boynuma yumuşak ama inatçı bir şey dolanıyor. Sert değil, hiçbir şey acıtmıyor, fiziksel olarak değil, ama ruhum biraz daha küçülüyor.

"Arkana yaslan."

Hareket ediyor ve önce bileklerime, sonra da ayak bileklerime aynı derecede yumuşak bir şey sarıyor. Kollarımı başımın üzerine doğru çekerek, aynı işlemi bacaklarım için de tekrarlamadan önce onları da bağlıyor. Bağları deniyorum ve biraz hareket edebildiğimi fark ediyorum.

"İşin bitti mi?" diye soruyor, sesi daha soğuk ve daha keskin. "Evet, efendim," diye fısıldıyorum.

O güzel gülümsemesini görmek için onu görmeme gerek yok.

O uzanırken yatak onun yanına çöküyor. Ona doğru düşmemek için mücadele ediyorum. Yalvarmak, yakarmak, ağlamak istiyorum ama hiçbir şey yapamıyorum. Önümde sadece küçük kardeşlerimi görüyorum. Dönüştükleri sertleşmiş adamları değil, bir zamanlar oldukları savunmasız çocukları görüyorum.

Dudaklarımı sıkıca kapattım ve kıpırdamadım.

Hareket ediyor. Sonra tekrar hareket ediyor. Donup kaldım. Bir süre sonra nefesi değişiyor ve uykuya daldığını fark

ediyorum. Ne kadar uyanık kaldığımı bilmiyorum, ama sonunda uyumuş olmalıyım, çünkü kalçamın kıvrımını takip eden bir elle uyanıyorum. Bir güneş ışığı

Kapalı perdelerin arasından haliya çarpıyor. Kalbim neredeyse göğsümden çıkacak gibi atıyor ve nefesimi tutuyorum. Sırtım ona dönük yatıyorum ve uyanık olduğumu anlamamasını umarak aynı pozisyonda kalıyorum. Eli uyluğumun dışından aşağı doğru iniyor, sonra arasına dalıyor ve içeriden çıplak amıma, tüysüz, açıkta duran amıma doğru ilerliyor. Parmakları alt dudaklarıma değiyor ve ben hâlâ nefes alamıyorum. Oksijensizlikten başım dönüyor.

Salvatore eğiliyor, nefesi kulağımda sıcak. "Bir gün buraya geleceğim ve sen bana yalvaracaksın. Hâlâ beslediğin meydan okumanın son kalıntılarını da bırakmış olacaksın. Benim evcil hayvanımdan, kölemden başka bir şey olmayacaksın. Seni sokağa bile bırakabileceğim ve sen yumruklarını kapılara vurarak bana geri dönmek için yalvaracaksın."

"Hayır," diye fısıldadım. "Asla."

Kıkırdıyor ve bileklerimden biriyle oynayarak gevşemesini sağlıyor, yumruğunu bileğime dolayarak kendine doğru çekiyor. "Arkanı dön. Bana bak."

Ona doğru dönene kadar ayağımı sürüyorum. O çıplak. Ve sert. Sert ve iri. Gerçekten çok büyük. Elimi sikinin üzerine koyup parmaklarımı etrafına doluyor. "Asla mı?" Diğer eli yine kalçalarımın arasına kayıyor, kapalı amıma hafifçe dokunuyor, ileri geri alay ediyor ama asla içeri itmiyor. Rahatsız edici değil. Korkunç bir şey. Korkunç çünkü bana yaptığı onca şeye rağmen vücudum tepki veriyor. Tiksiniyorum ve tiksitmeye devam etmek istiyorum, yine de bacaklarımın arasında bir karıncalanma oluşuyor. Dudağımı ısırıyorum ve sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi nötr kalmaya çalışıyorum.

Salvatore hiçbir şeyi kaçırmıyor. Bakışlarıyla beni sabitliyor ve karanlık gözlerinde bir şey parlıyor. Biliyor ve parmakları kaygan ıslaklığım boyunca kayarken, amım ona açılırken, utanarak başka tarafa bakıyorum. Kesinlikle biliyordu.

Birden eli bacaklarımın arasından çıkıp yüzümün önüne geliyor. "Bana bak," diye hırslıyor. "Aç ağzını."

Bunu pek çok kez yaptık. Haftalardır her gün, yemek artıkları için o kalın sikini sürekli ağrıyan boğazıma defalarca sokmasına izin verdim. Dudaklarımı ayırdığımda içimde hiçbir direnç kalmadı. Parmaklarını ağzımın içine sokuyor, dördünü birden, yavaşça itiyor. Benim tadımı alıyorlar ve bu çileden çıkarıcı derecede şehvetli.

Göz açıp kapayınca kadar elini çeker ve ayağa kalkar. "Eğileceksin."

Hareketlerimi kısıtlayan bağlara lanet ederek yüzümü ondan çeviriyorum. Sonra işler garipleşiyor. Bana bir kez daha bakmadan banyoya doğru gözden kayboluyor. Bakışlarımla onu takip ediyorum. Sırtının üst kısmını kaplayan kocaman bir ejderha dövmesi var, kanatları omuzlarına kadar yayılmış. Muhteşem bir şey ve her nasılsa mürekkep, altında şişkin kasları hareket ederken hınzırca kötü niyetli görünmeyi başarıyor. Duş uzun süre tıkırdıyor, sonra dışarı çıkıyor, hâlâ çıplak, hâlâ beni tanımıyor. Gözlerim takıntılı bir şekilde onun güçlü vücudunda gezinip duruyor. Çok güzel ve o da bunun farkında. İnanılmaz formda. Göğsünde, kollarında ve kalçalarında yoğun siyah kıllar var. Uzun zaman önce bu adam beni çok cezbederdi. Şimdi ne zaman yaklaşırsa korkuyla geri çekiliyorum. Korku ama yine de iğrenme değil, bana davranışından sonra hissetmeyi beklediğim iğrenme seviyesi değil. Bana nasıl davrandığını. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Amım hâlâ karıncalanıyor ve bundan nefret ediyorum.

Salvatore giyinmiyor, gömleği kusursuz, beyaz ve görünürde tek bir kırıksıklık bile yok. Koyu gri takım elbisesi şişkin kaslarının üzerine tam oturuyor. Gömleğinin kol manşetlerini son bir kez çekiştirdikten sonra saatini ve telefonunu alıp çıkıyor ve kapı arkasından kapanıyor.

Kilitlemiyor. Yatağa zincirliyorum.

"Hey!" diye bağıryorum. Bodrumun bundan daha kötü olup olmadığını bilmiyorum. En azından orada zincirlenmemiştim. "Siktir git," diye mırıldandım kimseye.

Tavana bakarken, aklıktan ölecek miyim diye merak ediyorum. Midemdeki boşluğa, sonsuz kemirme hissine alıştım ama bu beni hem bedenem hem de zihnen zayıflatıyor ve bu beni korkutuyor.

Kapı açılıp Ivan içeri girdiğinde sertçe sarsılıyorum. Doğduğum günkü gibi çırlıçıplak, kelepçeli ve savunmasız yatıyorum ve hâlâ bakışları üzerimde dolaşmıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ifadesizliğini yorumlamanın hiçbir yolu yok. Büyük pençelerinin arasında bir tepsi tutuyor ve pastırma kokusu burun deliklerime ulaştığında, midem onun duyabileceği kadar yüksek sesle hırlıyor.

Onu koltukların yanındaki sehpanın üzerine koyduktan sonra yanıma geldi. "Karnın doycak," diyor ciddi sesiyle. "Bu odada özgürce hareket edebilirsin. Kaçmaya çalışmayacaksın." Gözlerini pencerelere dikey ve bakışlarını takip etmek için boynumu uzatıyorum, kaçmaya çalışma düşüncesi kalbimi hızlandırıyor. "Her yerde kameralar ve gardiyanlar var ve bodruma ve eski rejiminize geri döneceksiniz. En küçük bir meydan okuma bile kardeşlerinizin bir parmağına mal olacak. Kaçma girişimi ise bir uzuvlarına mal olacak. Bu talimatları anlayıp anlamadığınızı bana bildirin."

Gözlerim doluyor ve başımı sallarken zorlukla yutkunuyorum. "Anlıyorum," diye fısıldıyorum. "Meydan okumak yok. Girişimde bulunmak yok-" Kalbim bir kaya gibi batıyor. "Kaçmak için."

Başını sallayıp bir anahtar çıkarıyor ve hâlâ kelepçeli olan elimi, yakamı ve ayaklarımı çözüyor. Kolum ağır ve hareket ettirdiğimde işbirliği yapmıyor. Bileğimi ovuyorum ve Ivan'ın bakışlarını üzerimde tutarken doğruluyorum. Başka bir şey söylemeden dönüp odadan çıkıyor. Bu sefer kapı kilitleniyor. Nefesimi tutarak, birinin geri gelmesini, acımasızca gülmesini ve beni tekrar zincirlemesini bekliyorum. Bunun olmayacağını anladığımda yataktan fırlıyorum, gömleğimi yerden alıp başımın üzerine geçiriyorum, külotumu bulup kokluyorum ve sonra onu da giyiyorum. Salvatore'un tüm izlerinden kurtulmak için duş almayı o kadar çok istiyorum ki, ama o baştan çıkarıcı kokulu yemeği mideye indirmek için duyduğum karşı konulmaz dürtüyü kontrol edemiyorum.

Gün yavaş yavaş geçiyor. Monotonluğa tek ara Ivan'ın öğle yemeğiyle gelip kahvaltı tepsisini toplaması, ardından akşam yemeği ve öğle yemeği tepsisini toplaması. Sanırım çıldıracağım. Önüme bir havuç atıldı, başlangıçta bir umut hissettim ve eskisi kadar kötü durumda olduğumu fark ettikçe havucun yavaş yavaş elimden çekilmesi neredeyse daha kötü.

İki kez duş alıyorum, uzun sıcak duşlar, şampuan ve sabun pahalı markalar ve canavardan tanıdığım erkeksi bir kokuya sahipler. Ben onun esiriyim. Şimdi onun gibi kokuyorum bile. İkinci duştan sonra külotu atıyorum ve giyecek başka bir şey olup olmadığına bakmak için artık kilitli olmayan çekmeceleri karıştırıyorum. Boxer şort var. Çok büyükler, ama bel bandını katlarsam yukarıda kalıyor, kalçalarım da aşağı doğru sarkıyor.

Sonunda o kadar sıkıldım ki neredeyse Salvatore'un geri gelmesini dileyecektim. Odada bir ileri bir geri yürüyorum. Onun zalim oyuncaklarını inceliyor, parmaklarımı bastonların, uzun ve kısa kırbaçların, bazıları kuyruklu, bazıları daha çok binicilik kırbacına benzeyen kırbaçların ve prangaların üzerinde gezdiriyor, bunları benim üzerimde kullanacağı düşüncesiyle mide bulantısıyla savaşıyorum. Hayal görmüyorum. Kullanacağını biliyorum. Beni zorlayacak. Beni bağlayacak. Yalvartacak. Kanımı akıtacak.

Ve hiçbir yere gitmiyorum. Kardeşlerimi ne pahasına olursa olsun koruyacağım, bu hayatımı kaybetmem anlamına gelse bile. Luciano Salvatore'dan beni becermesini asla ama asla istemeyeceğim. Asla.

Sis çimenlerin üzerine çökerken ve güneş ağaç tepelerinin ardında kaybolurken, heyecanlanmaya başlıyorum. Kimse gelmiyor. Saatim yok ama saatlerin geçtiğini *hissediyorum*, içimdeki saat bana akşamın bittiğini ve geç olduğunu söylüyor. O kadar sinirliyim ki ağlayabilirim. Benim burada olmam ona ne kazandıracak? İsteddiği kadını bir anda, parmağının bir hareketiyle elde edebilir.

Sonunda anahtar kilidi tıkırdattığında, o kadar sinirleniyorum ki kaynıyorum. Bodrumda yavaşça ölmek bu boktan daha iyiydi. Çizgiler çizilmişti, kaderimi biliyordum. Şimdi hiçbir şey bilmiyorum. Umut kıvılcımlandı ve öldü, bu da ruhumun

kalıntılarını öldürüyor.

Salvatore içeri giriyor, uzun boylu, karanlık ve düşünceli, bakışları tehlike saçıyor. Temkinli bir şekilde bir adım geri çekiliyorum ama sonra kendimi daha fazla tutamıyorum.

"Rehine alma konusunda berbatsın," diye bağıyorum.

Kapıyı çarparak kapatıyor ve kilitliyor, sonra uzun bir adım atıyor ve boğazımı kavrayarak beni duvara çarpana kadar geriye doğru itiyor. Bana bakıyor, burun delikleri açılıyor. Siyah gözleri beni hipnotize ediyor, sonra bakışlarım gömleğinin koluna kayıyor, kolunda büyük bir kan lekesi var ve dehşet içinde donup kalıyorum.

"Daha iyileri de var-" Dudaklarını yalıyor, ifadesi zalimleşiyor. "Ve bana karşı gevezelik etmek için daha kötü durumlar da var. Bu iyi bir zaman *değil!*" Benden uzaklaşıyor ve bana bakıyor. "Ben buradayken soyunmanı söylemedim mi sana?"

"Zamanım yoktu," diye sızlanıyorum, gömleği başımdan çekip boxer'ı hızla aşağı indirirken sesim son kelimedede soluyor. Gözleri kısılıyor, sonra kolumdan tutup beni yatağa doğru çekiyor.

"Ellerini yatağa koy, bacaklarını aç. Kal." "Sen ne-"

"Ve benimle konuşma!"

Pozisyon almak için çabalıyorum, kalbim çılgınca atıyor. Doğruca işkence aletleriyle dolu askıya yöneldiğini gördüğümde midem çalkalanıyor ve ona yalvarmamak için ağzımı sıkamak zorunda kalıyorum. Yalvarmak yok, yoksa kardeşlerimden biri parmağını kaybedecek.

Her şeyi yerinde tutan parmaklıkları kapının kilidini açıyor ve tutucusundan kuyruklu bir kırbaç koparıyor, sonra bakışlarında ölümle bana doğru geliyor. Zar zor nefes alabiliyorum.

"Ben-" Ağır nefes alıyor. "Gerçekten boktan bir gün." Kolunu salladı ve ateş kıcıma çarptı. Çığlık atıyorum.

Salvatore'un nefesleri, kırbağı kıcımlı kavururken daha da ağırlaşıyor. Yüzümü yatağa gömüyorum, çığlıklarım ses bile çıkaramayacak hale gelene kadar daha da kısılıyor. Durduğunu fark etmem birkaç dakikamı alıyor. Kıcımların yanaklarını kavrayıp açıyor, kaya gibi sertleşmiş çıkıntısını amıma doğru itiyor ve ona sürtünüyor. Elleri göğüslerime geliyor, onları sıkıca kavıyor, meme uçlarını zirveye çıkana kadar sıkıştırıyor ve bacaklarımın arasına sıkıntı okları fırlatıyor. Sanki biliyor gibi çünkü bir eli karnımda kayıyor ve içeri girip klitorisimi buluyor. Karşı koyuyorum, deniyorum ama yetenekli parmaklarına direnmek imkânsız. Kalbim göğsümde daha sert çarparken amım şişiyor ve ona açılıyor. Tenim sıcaktan yanıyor, kalçalarım titriyor ve parmaklarını içime soktuğunda gırtlaktan gelen iniltileri durduramıyorum. Ona karşı sallanıyorum, acı ve zevk kasırgasında kayboluyorum ve o zaman duruyor ve yakınımaya eğiliyor, göğsü sırtıma yaslanıyor.

"Bir gün, Chloe. Bir gün, o güzel dudaklarında hiçbir itiraz kalmadan bana teslim olacaksın. Şimdi dizlerinin üzerine çök ve işimi bitir. Serbest kalmaya ihtiyacım var."

Göğsümden bir çığlık kopuyor çünkü bunun olacağını biliyorum. Beni kıracak ve özgürlükten, bir hayattan umudumu keseceğim.

HER GECE, NEFESİNDE VISKİYLE C A N I M I YAKIYOR. BENİ İĞRENÇ BİR ŞEKİLDE UYGUNSUZ BİR HAÇA BAĞLIYOR, KOLLARIM VE Bacaklarımı açıyor ve tenimi cehennemden daha sıcak yapıyor. Avuç içleri, kırbaçlar, sopalar. Çığlıklarım tam bir yenilginin iniltilerine dönüşene kadar durmuyor. İşte o zaman elini bacaklarımın arasına koyuyor ve amım onun bana asla izin vermediği bir serbest bırakma ihtiyacıyla titreşene kadar beni okşuyor. Öte yandan o, her seferinde istediğini alıyor.

Seni sikmem için yalvartacağım, dedi.

Asla. Asla. Asla. Bunu bir mantra gibi tekrarlıyorum, gece gündüz, kalçalarımı sıkarken ıslak ve şiş, yan yatıyorum çünkü sırtım yanıyor.

HER SABAH NAZIK DAVRANIYOR, PARMAK UÇLARINI BOĞAZIMDAN GÖĞSÜME DOĞRU SÜRÜKLÜYOR, DAİRELER ÇIZIYOR, FİSKELER VURUYOR.

Göğüs uçlarım zirveye ulaşana kadar, nefesimi kontrol altında tutmak için savaşmak zorunda kalana kadar, karnımın üzerinden ve sonra bacaklarımın arasından. Vücudumu tanıdıkça, birlikte geçirdiğimiz süre boyunca gelişen becerileriyle klitorisimi okşuyor. Çıplak, ereksiyon halinde, bakışlarında açlık var. İçim ona teslim olmam, yalvarmam için çığlık atıyor. Üstüme çık! Becer beni, seni lanet canavar! O beni serbest bırakmanın eşiğinde tutarken eğiliyorum ve vücudum ter içinde kalıyor. Kontrolümü kaybetmekten korkuyorum. Eğer boşalırsam kardeşlerime zarar vereceğine söz verdi ve ancak dizlerimin üzerine çöküp beni tamamen ve bütünüyle alması için yalvardığım gün boşalmama izin verecek.

Beni neredeyse sürekli bir uyarılma durumuna soktu ve günler haftalara dönüştükçe aşağılanmam artıyor, çünkü o siki o kadar çok istiyorum ki. Boşum ve ağrıyorum. Kırbaçları canımı yakıyor ama içimi doldurmasına duyduğum ihtiyaç hiç hayal etmediğim yeni bir işkence türü.

Ondan çok nefret ediyorum ve teninin her bir parçası için acı çekiyorum.

DÖRT

Luciano

Esir çiçek açıyor. Besleniyor. Temiz ve şeftali kokuyor. Yine tatlı kıvrımları var, avuçlayabileceğim bir kıcı var, göğüsleri ağız sulandıran hallerine geri dönüyor. Yenilenen enerjisiyle birlikte, gömleğini kafasına geçirir geçirmez gitmiş olsa da, bakışlarındaki o lezzetli meydan okuma geri döndü. Oyun oynuyor. Hâlâ komplo kuruyor. Ölümüm, ben varsayalım.

Bir gece geç saatte gömlek üzerinde kalıyor ve ona bakarken kaşlarını kaldırıyorum. Tam ona defolup gitmesini söylemek üzereydim ki konuştu.

"Salvatore." O kadar zor yutkunuyor ki duyuyorum. "İhtiyacım var-" Dudağını çiğneyerek ayaklarını sürüyor ve hırıltılı bir şekilde nefes alıyor. "Hallet şu işi. Ben sabırlı bir adam değilim."

"Yapacak bir şeye ihtiyacım var. Lütfen! İçim kaşınıyor. Müziğe, kitaplara, spor yapmaya ihtiyacım var. Çıldırarak üzereyim. Neden burada olduğumu bilmiyorum ve ne zamandır burada olduğumu bile bilmiyorum-"

"Üç ay, dört gün ve" kol saatime bakıyorum, "yaklaşık dokuz saat."

Nefes nefese kalıyor ve sonra gözleri doluyor. "Bana yapacak bir şey verirsiniz, teklifinizi düşüneceğim," diye ağzından kaçırıyor.

"*Düşün*". Saçmalık. Deniyor ama sesindeki aldatmacayı gizleyemiyor. "Bu bir teklif değil. Boyun egeceksin. Şimdi o lanet gömleği çıkar ve bana sırtını dön."

Chloe boğuk bir hıçkırık çıkarıyor, sonra gömleğinin eteğinden tutup başına geçiriyor ve ayaklarımın önüne fırlatıyor. "Kendimi asla ama *asla* sana vermeyeceğim. Bana tekrar tekrar tecavüz etmek zorunda kalacaksın ve bunu her yaptığında kendinden biraz daha nefret edeceksin. Sonunda kendinden nefretin bana da sıçrayacak ve o berbat zihninin kaynağı olarak beni göreceksin ve beni öldüreceksin." Gözlerimin içine bakıyor. Karanlık ıssızlıktan dolayı göğsümde istenmeyen bir sancı var, ama yine de çok berrak mavi bakışlarında ateşli bir kararlılık var. "Ve ölümü hoş karşılayacağım, Salvatore. Seni bacaklarımın arasında *asla* hoş karşılamayacağım. Dört gözle beklediğim tek şey beni öldüreceğin gün."

Uzaklara bakıyor, hırpalanmış arka tarafını gösteriyor. Şişlik gün içinde azaldı ama çeşitli tonlardaki morluklara her gece yenileri ekleniyor. Siyah bir öfke sisi zihnimi dolduruyor, ruhumu ve tüm varlığımı sarıyor. Üst kolunu bir mengene gibi kavıyorum ve onu benimle birlikte odanın diğer tarafına, Saint Andrews haçına doğru çekiyorum, prangaları yerine oturtuyorum. Bilekler ve ayak bilekleri. Onun aldığı zevki, planımı, onu almam için yalvarmasını sağlamayı tamamen unutuyorum. Onu öldürmem için yalvarıyor. Ona ölümü göstereceğim. Ona acımasız acıyı göstereceğim.

Dokuz kuyruklu kırbacı onun üzerine saldıgında nabzım kafamın içinde kükrüyor. Sesi kesilene kadar çılgık atıyor, sonra kıvranıyor ve inliyor, ama konuşmuyor, yalvarmıyor. Derisini yuzdugümde, hırpalanmış sırtında taze kan parladiğında, sonunda duruyorum. İkimiz de derin nefes alıyoruz. Gevşek duruyor, artık ayaklarının üzerinde duramıyor. Bilekleri kızgın kırmızı ve sürtünmüş.

"*Siktir!*" Kükrüyorum ve kırbacı odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Tahrik olmadım. Hem de hiç. Beni sikmeye çalışan herkesi cezalandırdığım gibi bu kızı da cezalandırdım. Doktoru cezalandırdığım gibi. Bana karşı gelen insanları cezalandırdığım gibi.

Ben.

Odadan sendeleyerek çıkarken başım dönüyor. Terli ellerimle Ivan'ı aradım. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kontrol etmedim. I

Umurumda değil.

"Efendim?" diyor halsiz bir şekilde, sesini

temizleyerek. "Kıza iyi bak," diye

homurdandım. "Onu vurmak mı?"

"Hayır. Tanrı aşkına. Beynin mi öldü senin? Bakıma ihtiyacı var. Yapamam."

"Evet, efendim. O senin odanda mı?"

Küçümseyerek bağlantıyı kesiyorum ve doğruca içki dolabına yöneliyorum. Bir bardak dolusu viskiyi doldurup boşaltırken sanki midemdeki içerik ortaya çıkacakmış gibi hissediyorum. Sonra yeniden dolduruyorum, şişeyi kapıyorum ve malikânemin diğer ucundaki artık boş olan bara kaçıyorum. Odalar sessiz, bu duvarlar partilere, kahkahalara, çığlıklara ve kana tanıklık ediyor.

Sen bir canavarsın.

Bunu pek çok kez duydum. Bu sıfattan hep zevk almışımdır. Bu gece, ben bir canavarım. Bu sadece bir kelime değil. Bu gece, benim bile tahmin edemediğim biri oldum.

Ertesi gece ona gitmeyeceğim. Yapamam. Gözlerinin içine bakamıyorum. Hastayım ve o da bunu biliyor. İçimde bir şeylerin onarılamayacak kadar bozuk olduğunu bildiğini görmek istemiyorum. Ona çok fazla şey gösterdim ve o kendi iyiliği için çok zeki.

Kendimi işe gömüyorum. Her zamanki gibi iş. Günler geçiyor. Ivan bana kaçındığım komik bakışlar atıyor ama odadaki fil her geçen an daha da büyüyor.

Sonunda sessizliği bozdu. "Efendim... kız..."

"Ona yapacak bir şey verin."

Yüz hatlarında kısa bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Ne demek

istiyorsun?" "Kitaplar, müzik, bir televizyon. Spor salonuma girmesine

izin ver."

Kaşları havaya kalkıyor ama sonra başını sallıyor. "Senin odanda mı kalacak?"

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ve sandalyeyi döndürerek bahçeye bakıyorum. "Tüm kanadı

kullanmasına izin ver." Nefes alıyor. Nefes veriyor. "Evet, efendim."

"Hepsi bu kadar," diyorum, sırtım hâlâ ona dönük.

Ivan konuşmuyor. Kapı kapanıyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Belki de dileğini yerine getirmeli ve onu içeri tıkmalıyım? İçimde nefret birikiyor, çocukluğumdan beri, anne ve babamı anlamsız bir iş kazasında kaybettiğimden beri hissetmediğim bir karanlık. Tekstil kumaşını tüketen bir yangın, kaçış yolu yok, yönetim için hiçbir tepki yok. Kız kardeşim Bianca'yı da kaybettim, sadece bir yıllığına ama benim için sonsuzluk gibiydi. Kendisinden on yaş büyük bir adamla evlendiğinde daha on beş yaşında bile değildi. Her zaman hesaplıydı, her zaman hayattan ne istediğini biliyordu.

Jackie Russo iyi bir insan, tutunabileceği bir kaya oldu. Sonunda kendimi sistemin içinde buldum. Beş yaşındaki Luciano - evlatlık bir çocuk - aç, kirli, istismara uğramış, bacaklarımın arasında temkinli ellere, sert tokatlara, sırtımda kemerlere,

İğrenç sözlere maruz kalmıştım. Saldırıların her birini tek tek hatırlıyorum.

Bianca beni elinden geldiğince çabuk kurtardı ve sanki kendi çocuğuymuşum gibi yanına aldı ama olan olmuştu. Her şeye kendimi kapatmıştım. Orada öldüğümü biliyorum. Yabancıların elinde. Bedenen değil ama ruhen. O zamandan beri işlediğim günahlar, yaşadığım hayatlar

hepsi *onların*, orijinal canavarların suçu.

Açıkçası, intikamımı aldım. Ama birine son nefesine kadar işkence etmek sadece geçici olarak iyi hissettiriyor. Sonrasında tamamlanma hissi yok. Huzur yok. Asla barış olmaz. Savaş asla kazanılmaz, bir sonraki felaket gelene kadar her zafer geçicidir.

Ve hep öyle olur. Cehenneme giden yoldayım, her seferinde bir kargaşa, seyahat ettiğim yolu acı ve kanla, ezilmiş umutlar ve bedenlerle döşüyorum.

Asla huzur yoktur. Kaçış yok.

Onu öldürüp bu işi bitirmeliyim. Hiç tahmin etmediğim kadar berbat biriyim ve dünyada bunu şu anda benim kadar net gören tam olarak üç kişi var.

Luciano Salvatore, Ivan Sokolov ve Chloe Becker.

Ivan'ı içeri tıkmayacağım. O son yirmi yıldır benim en sadık adamım oldu. Ona itiraf etmek istediğimden daha çok ihtiyacım var. Ama Chloe, gitmeli.

Chloe

O geceye dair anılarım güneş parladığında bulanıklaşıyor, ancak karanlık gecede, rüyalarımda acımasızca netleşiyor ve defalarca ağlayarak uyandım, kalbim göğüs kafesime çarpıyor, karanlıkta dinlemekten, gözlerimi açıp dönüp dönmediğini görmekten korkuyorum.

Tüm kığım yanıyordu. Her yerim acıyordu. Çenemi çok sert sıktığım için dişlerim bile acıyordu. Gözyaşları, sümük ve tükürük yanaklarımı, çenemi ve göğsümü ıslatmıştı. Sanki bir yerim kesilmiş gibi hissediyordum. Ölme arzusundan başka bir şeyim kalmamıştı. Kelepçeliyken kendini öldürmek kolay değildir ve yeterince kan kaybettiğimi, kan kaybından öleceğimi umuyordum.

Sonra Ivan geldi ve beni dikkatlice serbest bıraktı. Düştüm ve beni yakaladı, omzunun üzerinden kaldırdı ve yatağa taşıdı. İkimiz de konuşmadık. Salvatore'un bana yaptıklarının aşılmaması gereken bir çizgiyi geçtiğine dair derin bir bilgiyi paylaşıyorduk. Ama bu konuda söylenecek ne vardı ki?

Doktor geldi. İlk kez onun için gerçekten üzüldüğümü hissettim. Gözlerim kapalı, acının titreşen dalgaları arasında nefes almak için dişlerimi sıkarak iki adamı dinledim.

Ivan'ın derin hırıltısı. "Acısı için ona bir şeyler verin."

Doktor kekeledi. "Yapabileceğimi sanmıyorum. Geçen sefer pek iyi gitmedi." "Eğer yapmazsan seni eşek sudan gelinceye kadar döverim, seni küçük çakal!"

Ivan'ın kükremesi beni irkiltti ve doktoru hıçkırıklara boğdu. Sonra bir iğne battı ve ben uçtum. Kısa bir süre için tüm prangalardan kurtuldum.

ÜÇ GÜN OLDU. UZUN BOYLU, SARIŞIN ROSE DÖNDÜ. BENİ YIKADI, BANDAHLARI DEĞİŞTİRDİ.

Parmakları omzumda geziniyor, dokunuşu bir tüyden daha hafif.

"Yaralanacaksın," diye fısıldıyor. "Bunu sana yaptığı için çok üzgünüm. Çok güzel, pürüzsüz bir cildin vardı."

Bunun farkına varmak midemi sıkıştırıyor. Aynaya her baktığımda onun vahşetinin izlerini sonsuza dek göreceğim. Her zaman hatırlayacağım. Yüzümü yastığa gömüyorum ve cevabı olmayan o ebedi soruyu mırıldanıyorum: "Bunu neden

yapıyor?"

Rose cevap vermiyor. Cevap aramızdaki sessizlikte, bu evdeki sessizlikte. Canavar dışında kimse bilmiyor.

Dördüncü gün Rose yerine Ivan geldi. Onu hafif bir gülümsemeyle karşılıyorum. İri yarı sarışın adamı gördüğümde gerilmeyeli uzun zaman olmuştu. Elinde büyük bir çanta vardı, yere bıraktı, sonra kayboldu ve elinde bir çantayla geri döndü.

Tekerlekli bir bankın üzerinde getirdiği dev televizyon. Yatağın ortasına t neyerek bacak bacak üstüne atıyorum ve bu yeni gelişmeyi değerlendiriyorum. Göğsümde küçük bir heyecan tohumu k  k salmaya çalışıyor ama onu bastırıyorum. Hiçbir şey ummaya cesaret edemiyorum.

Yatağın karşısındaki duvara itiyor ve iki uzaktan kumandayı ayaklarımın dibine bırakmadan önce kablolarla oynuyor.  nce onlara sonra da Ivan'a bakıyorum.

" zg n olduğunu söylemeye çalışıyor," diye mırıldandı. "Kitaplar var."  antayı işaret ediyor. "Bir iPad. Koridorun sonunda solda kullanabileceğin bir spor salonu var. Evin bu kanadında dolaşmakta  zg r olacaksın."

Konuşmak, zihnimin işlemeye bile başlamadığı soruları sormak için nefes alıyorum, ama Ivan topuklarının üzerinde dönüyor ve kapıyı kapatmadan kayboluyor.

Nefes nefese birkaç dakika bekledikten sonra, sırtımdaki gerginlikten dolayı yüzümü buruşturarak yataktan atlıyorum. Çantanın yanına gidip diz çöküyorum ve fermuarı açıyorum. Kitaplar! Akla gelebilecek tüm türler. Klasikler, benim için yeni yazarlar. Kalbim tekrar batmadan önce hızlanıyor.

Bana nezaket gösteren herkes cezalandırılacak.

" zg n olduğunu söylemeye çalışıyor."

 nce dudak büküyorum ve hediyelerini kabul etmek istemiyorum ama sonra heyecanlanıyor. Bir iPad. Kulaklık. Spotify! Wi-Fi'li bir iPad! Aptal mı bu? Tarayıcıyla, maillerimle bağlanmaya çalışıyorum ama olmuyor. Tamam, aptal değil.

Minnettar hissetmek istemiyorum. Bu ani mutluluk patlamasını hissetmek istemiyorum ama hissediyorum. İçim Noel günü bir çocuğunki gibi sersemlemişti. Her şeyi yığınlar halinde sıralamaya başlıyorum, sonra başımı kaldırıp yarı açık kapıya bakıyorum ve zıplıyorum. O koridorda yürüdüğüm tek seferde ya başımdaki başlık yüzünden k r olmuştum ya da o kadar kötü durumdaydım ki zaten her şey bulanıktı.

Ayaklarım yumuşak halının verdiği hissi hatırlıyor. Havada hoş bir sandal ağacı kokusu var ve onu takip ederek hayal meyal hatırladığım bir banyoya gidiyorum. Karşısında korkunç merdivenler var.  rperiyorum ama bir noktada oraya da göz atacağımı şimdiden biliyorum. Yandaki kapının ardında bitişik banyolu bir yatak odası daha var. Salvatore'un kokusu burada daha güçlü. Büyük yatak toplanmamış ve çarşaflar buruşmuş. Son birkaç geceyi burada mı geçirmiş? Utanıyor mu? Hediyeleri düşünüyorum. Utanıyor mu? Her şeye rağmen içinde bir parça insanlık var mı? Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve dışarı fırlıyorum. Vücudum ona tepki vermeye o kadar şartlanmış ki, zalimce muamelesinden sonra bile varlığının hayaletinden amım karıncalanıyor.

Kırbacının anısı yüzünden sırtım yanarken, aşağılayıcı hislerin saldırısına karşı dişlerimi sıkarak odasından kaçıyorum ve yan kapıyı çekip açıyorum. İçeri girdiğimde ağzım açık kaldı. Tam donanımlı bir spor salonu. Görebildiğim kadarıyla vücuttaki her kas grubu için ihtiyacınız olan her şey var. Oh, *lütfen* bunu benden alma!

Sonraki iki odayı inceleyerek, sadece içeriye göz atarak, ortasında yastıklı, soluk mavi bir sedye ve duvarları boyunca beyaz dolaplar olan bir oda buluyorum. Revir ile güzellik salonu karışımı bir yere benziyor. Sanırım bir zamanlar buradaydım. Vücudumda nazik eller olduğunu, mırıldanan bir adamın ağzımı karıştırdığını hatırlıyorum. Son kapı, buraya ilk geldiğimde içinde bulunduğum diğerine çok benzeyen bir ofisi gizliyor.

Koridorun ortasında kararsızca durduktan sonra en   taki kapıya bakıyorum. şüphesiz çıkış kapısı. Kilitli olduğunu varsayarsak, yine de denemekten kendimi alamıyorum. Hayal kırıklığına bile uğramadım. Tabii ki kilitli. Dönüyorum ve yeni göreceli özgürlüğümün tadını çıkartıyorum.  nce ne yapacağımı bilmiyorum. Parmaklarımı duvarda sürükleyerek yatak odasına doğru yürürken, zihnim tüm yeni izlenimlerle dolup taşıyor.

Müzik açtım. Sadece son çıkan şarkıların rastgele bir listesi. Son çıkan şarkıları bile bilmediğimi fark ettim. Uzun

zamandan beri. Bandajları çıkarıyorum, duş alıyorum, yeni kıyafetler için kendi çekmecemi karıştırıyorum, sonra günün geri kalanını haberlere aç bir şekilde televizyonun karşısında geçiriyorum. Hiç duymadığım siyasi skandallar var. Ünlülerin boşanmaları. Ekonomik durgunluk tehdidiyle ilgili bir sürü haber. Aşırı hava koşulları ve son toplu katliamla ilgili daha da fazla haber. Bu iç karartıcı ve belki de

özledim. Dünyanın bensiz dönmeye devam ettiğini görmek de çok edici. Acaba beni özleyen biri var mı? Arkadaşlarımı mı? Kardeşlerim? Kerry'nin nereye gittiğini ve Christian'a karşı güvende olup olmadığını merak ediyorum. O kadar hissizleşmişim ki uzun zamandır dışarıyı düşünmüyordum.

Ertesi gün spor salonunda bazı dikkatli egzersizler deniyorum. Yaralarım kabuk bağladı ve şaşırtıcı derecede az acıyor. Ivan günde üç kez geliyor. Artık daha fazla hareket ettiğim için daha açım ve sanki aklımı okuyor. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim."

"Teşekkürler. Bana bakıcılık yapmaktan yorulmadın mı?" "İyi görünüyorsun," diye mırıldanıyor ve dönüyor.

"Ivan!" Ona doğru bir adım atıp elimi taş gibi sert koluna koyuyorum. "Geri gelecek mi?" Ivan elimi sıkıyor ve kapıyı açıyor.

"Lütfen! Benden... bıktı mı?"

Bir an donup kalıyor, sonra koridora doğru adım atıp gözden kayboluyor. Sorularıyla, sadece bana nasıl işkence edeceğini bilen bir adamın dokunuşuyla yanan tenimle ve bunun farkına varmanın getirdiği kendimden nefretle baş başa kalıyorum.

Bir öğleden sonra spor salonundan çıktığımda, alnımı havluyla silerken, terli ve bitkin bir halde durup bakıyorum. Benden birkaç metre ötede kısa, mürekkep siyahı saçlı genç bir çocuk oturmuş, işaret parmağının ucuyla halıdaki desenleri takip ediyor. David'i tanımam bir anımı alıyor. David Salvatore. Başımı kaldırıyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kapı kilitli değil mi? Geriye dönüp baktığımda başını kaldırmış, karanlık bakışlarını üzerime dikmişti. Kaşlarımı çatıyorum ve kaçma içgüdüsünden vazgeçiyorum. Yüksek duvar ve muhafızlar varken kaçmanın bir anlamı yok zaten ve David çok kaybolmuş ve yalnız görünüyor. Mesafemi korumaya dikkat ederek önünde çömeliyorum.

"Merhaba."

Yere bakıyor ve girdaplı deseni izlemeye devam ediyor. "Ben David," diye mırıldanıyor. Oturuyorum ve bacak bacak üstüne atıyorum. "Memnun oldum David. Ben de Chloe."

"Ben David," diyor tekrar, iz sürme hızı artıyor.

Hareket etmiyorum. Bekliyorum. Stresli. Bir şekilde bakıcısından kaçmış ve beni tanımıyor, muhtemelen bu çevreyi de tanımıyor.

Adını tekrarlayıp duruyor ve ben de dikkatini dağıtmaya karar veriyorum. Eminim yakında biri onun için gelecektir. O zamana kadar, onun endişeli küçük ruhunu yatıştırmak için elimden geleni yapabilirim.

"Deseni beğendin mi?"

Duruyor, parmağı bir noktaya saplanıyor. "Kırmızı."

Kalbim küçük bir takla attı. İşe yaradı. "Evet! Kırmızı. Bu ne renk?" Mavi bir noktayı gösteriyorum."

"Renk," diyor David monoton sesiyle, boynumdaki bir karıncalanma dönmeme neden olurken. Üzerime bir dehşet dalgası çöküyor ve sanki kafamdaki tüm kan çekiliyor. Arkamda Salvatore duruyor, elinde sıkı sıkı tuttuğu silahı parlıyor. Gözlerim silahla onun duygularla titreyen bakışları arasında gidip geliyor. Omzumun üzerinden David'e ve sonra tekrar bana bakıyor. Başını güçlükle sallayarak silahı takım elbisesinin altına sokuyor ve kollarını indiriyor.

"Oğlum," dedi, sesi sertti. "Buraya girmene izin yok. Dadından kaçamazsın!"

David'den gelen tiz bir çığlık arkamı dönmeme neden oluyor. Kollarını göğsünde kavuşturmüş, ileri geri sallanıyor.

"Sorun yok David, tatlım. Babanla git." Arkama, üzerimizde yükselen Salvatore'a bakıyorum, duygularım

etrafında dönen bir fırtına gibi. Sertçe yutkunuyorum, sonuçları olacak mı diye merak ediyorum. Benim için. David için. "Ona karşı nazik ol," diye fısıldıyorum. "Sabırlı ol."

"Sen ne bilirsin ki?" diye alay ediyor ama bakışlarında daha önce görmediğim yeni bir şey var. Bir belirsizlik. Bir parça endişe.

Salvatore bir adım atıp yanımdan geçiyor ve David'i kucaklayıp kaldırıyor. David sertleşiyor ve Salvatore onu daha sıkı kavrarken bana son bir kez daha karanlık bir bakış atıyor.

Sonra ortadan kayboluyorlar, kapı kulaklarıma acı veren son bir klik sesiyle kilitleniyor.

Sönüyorum, öne düşünüyorum, havluya sarılıyorum, sanki koşmuşum gibi nefes nefese kalıyorum. Üç hafta ve bir gün oldu. Beni acımasızca dövdüğünden beri üç hafta ve bir gün. Onun şehvet ya da öfkeden başka bir duygu ifade ettiğini hiç görmedim. Genellikle mide bulandırıcı bir şekilde karışık. Bugün tanımak istemediğim bir adam gördüm. Savunmasız olabileceğini bilmek istemiyorum. O yönünü bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum.

Geri dönecek ve beni öldürecek.

Uzun süre ayağa kalkamadım. Gözlerim kuru ve sıcak, boğazım akmayan gözyaşlarımla gergin.

Umarım çabuk olur. Umarım canımı alırken merhamet gösterir. Bu yeni göreceli özgürlüğün benden koparılacağını hep biliyordum. Bugün o gün. Eğer bir Tanrı varsa, lütfen çabuk olsun. Yeterince acı çekmedim mi?

EIEtEEN

Luciano

Onu çocuğumun önünde vuramazdım.

Benden önce hepsi korkmuştu ama o bakışta aynı zamanda şiddetli bir şey vardı, doğrudan içime işleyen bir şey, koruyucu bir şey, sanki David'i savunmaya hazırmış gibi.

Benden.

Kıvranan, sözsüz ağlayan çocuğu göğsüme daha sıkı bastırıyorum. Dokuz yaşındaki bir çocuk güçlüdür ama yine de bana karşı bir şey yapamaz. Bir kolumu serbest bırakıp telefonumu çekiyorum ve David'in annesi Carmen'in numarasını tuşluyorum.

"Luci?" o seksi İspanyol-Kolombiya aksanıyla yumuşak sesi geliyor. "Bir sorun mu var?"

"Öyle de diyebilirsin," diye homurdandım. "David bakıcısından kaçtı. O kaltağı bir dakika içinde kovuyorum. Yeni bir bakıcıya ihtiyacımız var. Gelip onu benim için al. Hemen buraya gelersen muhtemelen onun hayatını kurtarırısın!"

"*Dios mio!* Uslu dur! Kasabaya gidiyordum. Yolum yarıсындаym. Geri dönüp en kısa zamanda geleceğim."

"Daha erken yap," diye hırlıyorum. Bağlantıyı kesmeden önce onun cevap olarak tısladığını duyuyorum ve ağzımın bir köşesinin yarım bir gülümsemeye dönüşmesine engel olamıyorum.

Carmen Moreno Payne. Sanırım dünyada benden korkmayan tek kişi o olabilir. Muhtemelen en yakın ailem dışında, ama onların bile tereddüt ettikleri anlar oluyor. Bir zamanlar genç bir fahişeyken içimdeki şeytanı serbest bıraktığımda kötü bir başlangıç yapmıştık. Onu yanlışlıkla hamile bıraktım ve David doğdu. İmparatorluğumda yetiştirebileceğim, zamanı geldiğinde halefım yapabileceğim bir varis elde edeceğimi düşünmüştüm. Onun yerine bana direnen, göz temasından kaçınan ve diğer çocuklarla oynamayan yarı dilsiz, asosyal bir çocuk oldu.

Onu reddedemem. Derimin altına işledi. Engellerine rağmen onda kendimden çok şey görüyorum. Ama onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ona yaklaşmıyorum. Konuşmuyor ve ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Onu daha sıkı kavıyorum, küçük bedenindeki sıcaklığın bir kısmını benimkine aktarmak istiyorum, ama o buna izin vermiyor ve itiyor, neredeyse elimden düşüyor.

Düşüncelerim Chloe'nin yerdeki görüntüsüne, David'e olan sessiz ve nazik yaklaşımına geri dönüp duruyor. Onunla konuştu. Onunla konuştuğumda asla cevap vermez. Onunla birkaç saniye görüştü ve David konuştu. Onunla ilgilenmeleri için çalıştırdığım insanlarla nadiren konuşuyor. Onayladığını ya da onaylamadığını homurdanarak söylüyor. Bazen dili olduğundan bile şüpheliyim.

Onu koruması gereken yardımcıyı buluyorum ve David'i titreyen kızın önüne bırakıyorum. Sanki onu dövmemi bekliyormuş gibi bakıyor. En azından ona hak ettiği bir tokat atma içgüdüleriyle savaşıırken yumruklarımı sıkıyorum. David'in şiddete tanık olduğunda kötü tepki vermesiyle ilgili acı tecrübelerim var. "Kovuldun," diye homurdanıyorum. "Eşyalarımı topla ve otuz saniye içinde buradan git, yoksa seni canlı canlı yüzerim."

Gözleri yaşarırken bir ciyaklama sesi çıkarır, sonra topuklarının üzerinde döner ve sanki Şeytan'ı sırtına almış gibi odadan dışarı fırlar. Öyle de olabilir. David'e bakıyorum. Kaçarken onu bir saniye bile düşünmemişti.

Orospu!

Telefonum çaldığında irkildim. Eric. Cevap vermeden önce saate bakıyorum, Carmen'in buraya gelmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum. İlgilenmem gereken işler var. Asla dinlenemem.

Bağlanmak için telefona dokunuyorum. "Ne

oldu?" *"Christian'la görüştün mü?"* "I-"

Düşünmek için duraksadım. "Birkaç gün

önce. Neden?"

"Ona ulaşamıyorum. Telefonu kapalı."

"Ne oluyor lan?" Önce David'e, sonra koridora baktım. Hâlâ Carmen yok. "Bir saniye bekle. Seni sonra ararım." Telefonu kapatıp cebime koyuyorum. David'i tek kolumla kaldırıp cebimden anahtarı çıkardıktan sonra adımlarımı özel kanadıma doğru yönlendiriyorum.

Chloe onu bıraktığım yerde oturuyor. Etrafında dönüyor, yüzü sert bir korku maskesi. David'i görünce sarktı, gerginliği duruşunu terk etti.

Topuklarımın üzerinde dönüp kapıyı arkamdan tekrar çarparak kapatırken, "Ona iyi bak," diye homurdanıyorum. Kilitledikten sonra telefonumu elime alıp Eric'i arıyorum. "Söyle bana!"

"Anlatacak pek bir şey yok. En kısa zamanda buraya dönmesi gerekiyor. Bana Kanada'ya gittiğini söylemiştin. Gittiğinden beri onunla konuşmadım. Ruslarla yapılan müzakereler kötüye gidiyor ve bu konuda içimde kötü bir his var."

"Christian'la ben ilgilenirim. Şu şişman kürklü arkadaş hâlâ bizimle mi? Hani şu Moskova'daki patronuyla temaslarımızı başlatan?"

"Ben de ona ulaşamıyorum. Bundan hoşlanmıyorum ve sanırım bizimle oynadı."

Odayı bir ileri bir geri adımlıyorum, düşüncelerim farklı yönler dağılıyor. "Buraya biri mi geldi? Tanımadığımız bir insan akını mı?"

Eric birkaç dakika sessiz kalır. *"Aslında, evet."*

"Bu ses hoşuma gitmedi. Onları takip ediyor muyuz?"

"Denedim Luci. Çok az kişiyiz."

"O kadar çok mu? Neden bana şimdi söylüyorsun? Neden bundan haberim yok?"

"Bu bir günlük patron. Bütün sabah Christian'a ulaşmaya çalıştım."

"Pekâlâ. Onu bulup buraya getireceğim. Chicago ve Vegas'taki adamlarımızı çağırın. Bu yeterli olacak mı? Ve silahlanın."

"Şimdilik bu kadar yeter. İdare eder."

"Güzel." Durup bahçeme, kusursuz yeşil yüzeyde zigzaglar çizerek ilerleyen robotik çim biçme makinesine bakarken bağlantıyı kesiyorum. Ön kapım açılıp kapanıyor ve Carmen'i görmek için dönüyorum, yüzüne endişe kazınmış.

"O nasıl?"

"Ben bu boku halledene kadar onu al." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. *"Lanet olsun!"* Her şey bir anda oluyor. Burada bekle. Onu senin için getireceğim." Koridorda onları göremeyince kalp atışlarım hızlanarak odama doğru fırladım. Ya bu kesinlikle beyinsizce bir kararsa? Oğlumu esir tuttuğum, aylardır işkence ettiğim bir kadına verdim. Ya benden intikam almak için ona zarar verdiyse? Televizyondan gelen sesleri takip ederken ağzım kuruyor ve sonra yatak odamın kapısında duruyorum. David ve Chloe bir çocuk programının, konuşan bir trenin önünde oturuyorlar. Chloe bana

bakıyor, yüz hatları sakin, neredeyse dingin, sonra David'e dönüyor. Sanki işaret dilini deniyormuş gibi el kol hareketleri yapıyor ve David

Onun yaptığını taklit ediyor, hâlâ konuşmasa da dudakları hareket ediyor.

Onlara yaklaşırken boğazımdaki ani yumruya karşı yutkunuyorum. "Annesi onu almak için burada," diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor ve geri çekiliyor, hâlâ diz çöküyor. Aniden ayağa kalkıp David'in üzerinde yükselmek ve potansiyel olarak onu korkutmak istemediğini anlıyorum. Onun işaretini takip ediyorum ve tek dizimin üzerine çöküyorum. "Annen burada oğlum." David tepki vermiyor ve kalbim sıkışıyor. Her seferinde. Bir tepki alamıyorum. Kollarının altından tutup onu kaldırıyorum, her zamanki gibi kaskatı kesildiğini hissediyorum. Chloe'ye son bir kez bakıyorum. Bakışlarımla buluştuğunda gözleri okunmuyor. İçimden teşekkür etmek geliyor ama bunu bastırıyorum. Ona herhangi bir zayıflık gösteremem. Zaten çok şey biliyor. Beni ve berbat zihnimi ikimiz için de sağlıklı olandan daha fazla gördü.

Chloe

Beni darmadağın bırakıyorlar. O son bakış, söylenmemiş pek çok kelimeyle doluydu. David'in vücudu babasının dokunuşunu protesto ediyordu. İçimdeki her içgüdü, bağlanmalarına yardım etmem gerektiğini haykırıyordu. Salvatore'un gözlerinde umutsuzluk vardı, David'i gördüğünde kısa bir ışık belirdi ve sonra belirdiği kadar çabuk söndü.

Merkezde sadece yarı zamanlı bir muhasebeciydim, Kerry'nin yaptığı gibi çocuklarla aktif olarak çalışmadım, ancak hepimiz otizmlili çocuklara nasıl yaklaşacağımız konusunda dersler aldık.

Ayaklarımı iterek kayboldukları yere doğru kararsız bir adım attıktan sonra dönüp duşa yöneliyorum.

Hiçbir şey içimdeki kargaşayı yatıştıramaz. O gece uyumaya bile çalışmadım. Yatağın ortasında bağdaş kurup oturarak, hiçbir şey görmeden televizyon izliyorum. Salvatore'un tekrar ortaya çıkmasını bekliyorum. Tek başına. Silahıyla birlikte. Zamanımın dolduğu çok açık. Sanki bir hayvanmışım gibi tutuluyorum. Onunla savaşılmaya, taleplerine direnmeye devam ettim ve şimdi bana ihtiyacı olmadığına karar verdi.

Aniden kapı daha da açılıyor ve bir gölge açıklığı doldurarak koridordan gelen ışığın çoğunu engelliyor. Kalbim boğazıma fırlıyor ve hızla atan nabzım beni boğacakmış gibi hissediyorum.

Salvatore kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kapının direğine yaslanıyor. Gözlerim ellerine kayıyor ve loş ışıkta bile boş olduklarını görüyorum. Bu hiç de rahatlatıcı değil. Elleri tek başına ölüm demek. Ellerini yumruk yapıp sıkarken, sonra tekrar gevşetirken donmuş bir halde bakıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, "çabuk ol." Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Hayatım için yalvarmayacağım. Bunun onun fikrini değiştireceğinden şüpheliyim.

Birkaç dakika sessiz kaldı, sonra iç geçirdi. "İyi görünüyorsun." Sesi ciddi, derin, gürleyen bir bariton. Salvatore'un çok hoş bir sesi vardır. İsteddiği zaman. Ve nedense şimdi öyle görünüyor.

"I-" Beklediğim cevap bu değildi. "Teşekkür eder misin?" Bana doğru hareket ettiğinde irkiliyorum ama içim daralsa da kıpırdamadan duruyorum.

"Yeni oyuncakların hoşuna gitti mi?"

Kaşlarımı çatarak etrafıma, kitap yığınlarına, televizyona, yanımdaki iPad'e bakıyorum. Hareket etmeye devam etti ve şimdi yatağın hemen yanında. İçime çekiyorum, kokusu tüm dünyamı istila ederken nefesim kesiliyor.

"Spor salonu için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, siyah

gözleri beni hipnotize ediyor. "Bir şey değil. Uzan bakalım."

Bacaklarımı uzatıyorum ve bakışlarını hiç ayırmadan sırtüstü düşüyorum. Yatağa bir dizini koyuyor, bana doğru ilerliyor, aramızdaki hava kalınlaşıyor, yaptığı ve yapmasından korktuğum tüm o ağza alınmayacak şeylerle doluyor. Salvatore üstüme tırmanıyor, dirseklerinden destek alıyor, vücudu benimkine sürtünüyor, samimi, sınırlarımı zorluyor ama

tam olarak orada. Yaklaşp dudaklarını kulağıma dayadı.

"David için teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Yarın sabah altıda, oğlum ve benimle kahvaltıya katılacaksın. Bu duruma uygun giyin. Hazır ol. Ben seni alırım."

Sessizleşiyor ama hareket etmiyor, sıcak hava yanağımlı havalandırıyor ve ben nasıl nefes alacağımı hatırlayamıyorum.

"Ayrıca," diye ekliyor, o kadar yakın ki dudaklarının kulak mememe değdiğini hissediyorum, "yaklaştığımda nefes nefese kalman hoşuma gidiyor." Üzerime doğru eğiliyor, öyle ki çıkıntısının amıma doğru bastırdığını hissedebiliyorum. Sertçe yutkunuyorum, hareket edemiyorum. "Çok." Sesi, omurgamdan aşağı ürperti gönderen alçak bir hırıltı.

İtip ayağa kalkarken şilte sallanıyor. Bana son bir kez bakıyor, sanki bakışlarıyla beni soyuyormuş gibi süzüyor, sonra kapıyı hafif aralık bırakarak odadan çıkıyor.

Yastığa tutunarak yanıma kıvrılıyorum, nefes nefese kalıyorum, tenim bana dokunduğı yerde yanıyor. Zulüm yok mu? Kahvaltı? Kafam çok karışık. Sarsılıyorum ve iPad'e uzanıyorum, alarmı sabah 5'e kuruyorum. Uyuyabileceğimden şüpheliyim ama ne olur ne olmaz.

Orada, yattığım yerden sadece birkaç adım ötede hareket ediyor. Bu sesleri daha önce nasıl kaçırdığımı bilmiyorum. Kapılar açılıp kapanıyor. Sular akıyor. Sonra sessizlik. Sessizlik. Sessizlik.

Aman Tanrım. Tüm bedenim ve zihnim kargaşa içindeyken o nasıl uyuyabiliyor?

ALARM ÇALDIĞINDA NEREDEYSE ÇATIDAN UÇUYORUM VE BİR NOKTADA UYUYAKALMIŞ OLMAM GEREKTİĞİNİ FARK EDİYORUM.

Yarı kör, tökezleyerek banyoya doğru ilerlerken koridoru dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Duş alıyorum ve kurulanırken dönüp aynada sırtıma, solan kırmızı yaralara, ince, hâlâ taze yara izlerine -öfkesinin izlerine- bakıyorum ve midem bulanıyor. Bunların hepsi onun için bir oyun. Zalim olmak, iyi olmak. Yine de, kısa süreli de olsa iyiliğı kabul edeceğim çünkü umutsuzca biraz normalliğe ihtiyacım var. Islak saçlarımı öfkeyle ovalıyorum, bu kadar yakınımda olduğunu bildiğim için fön makinesini kullanmaktan korkuyorum. Koyu gri bir pantolon ve beyaz bir tişört giydim. Çoraplarım ya da ayakkabılarım yok. Makyajım da yok. İhtiyaç duyduğumdan değil. İşim bittiğinde yatağın kenarına oturup ellerimi kucağımda birleştiriyorum. Beni alacağını söylemesine daha kırk dakika var ve ben çözemediğim bir duygu yumağı içindeyim. Beni kandırıyor mu? En büyük korkum beni öldürmesi bile değil. En büyük korkum benimle oynaması, bana umut ışıkları sunması ve sonra onları elimden alması.

Saat beş buçukta kapının açıldığını duyuyorum ve nabzım fırlıyor. Sabah rutininin seslerini dinlerken olduğum yerde donup kalıyorum. Ani sessizlik kaygı verici ve sonra kapı açılıyor. Luciano Salvatore, tüm sinir bozucu güzelliğı ve gücüyle, dar siyah kotu ve siyah tişörtüyle karşımda beliriyor. O da benim gibi yalınayak. Saçları hafif nemli. Benimki gibi. Başını sallamadan önce bana şöyle bir bakıyor.

"Aferin kızıma. Gel bakalım."

Saat 5:57. Tarihi bilmiyorum ama sanırım sonbahar olabilir. İçimde hayatımın bir kez daha değişeceğine dair bir his var. İyi yönde mi yoksa kötü yönde mi bilmiyorum.

ALTI

Chloe

S Beni tutup kendine çekerken uzun parmakları koluma dolanıyor. Dokunuşu nefesimi kesiyor. Korku içinde. Uzun zamandır mahrum bırakıldığım bedensel temasa duyduğum çarpık özlemle. İçimdeki kız basit bir sarılma için çığlık atıyor, bu acımasız tutuş için değil, Ama bir parçam bu küçük dokunuş için bile mutlu.

"Kendi başıma yürüyebilirim," diye mırıldanıyorum, kolumu çekerek onun elinden kurtulmaya çalışırken.

Ben koridorda onun yanında tökezlerken alay ediyor. "Kaçmayacağın konusunda sana güvenmiyorum." "Öyle mi? Peki bu kimin suçu?"

Tutuşu o kadar sıkılaşıyor ki, kolumu kırmasından korkarak kalbim hızlanıyor. Ya da belki de kapının görüntüsüdür? Belki de hapishanemden çıkmaya korkuyorumdur?

"Şirinlik yapma. Medeni olmaya çalışıyorum."

"Deniyorum," diyorum acı acı.

Salvatore anahtarı kilide sokuyor. Klik sesi aşırı hassaslaşmış zihnime sert geliyor ve kapıyı açtığı anda ışık seli küçük bir adım geri atmama neden oluyor. Eğildi, ağzını kulağıma dayadı. "Bence 'denemekle' yetinmelisin." Sesi alçak, duygulu, yavaş ve tüylerimi diken diken ediyor. Doğrulup bana bakıyor ve kolumu çekiştiriyor. "Gitmek için çaresiz olduğunu sanıyordum. Şu haline bir bak. Bir sonraki adımı atmaktan bile korkuyorsun. Değerli özgürlüğünü istiyor musun ki?"

Ağzım kurudu. Özgürlük mü? Hayır. Olamaz. Benimle dalga geçtiğini biliyorum ama yine de soruyorum. "Gitmeme izin veriyor musun?"

Yüksek tavanlı, devasa pencereli, sabah güneşinin beyaz ışıklar saçtığı, beyaz duvarlara yansıyan ve koyu renkli parke zeminden yansıyan geniş bir odada ilerlerken aval aval bakıyorum. Hafif aralık bırakılmış cam bir kapıdan içeri temiz hava giriyor. Yanımdaki canavarı bir anlığına unutarak derin bir nefes alıyorum. Yeni kesilmiş çimenlerin keskin, tatlı kokusu ıslak toprak, çiy ve hafif bir sisin alt tonlarıyla yumuşatılmış. Zemin güneşin okşadığı yerlerde sıcak, gölgelerde ise soğuk. Her şey sessiz.

"Gitmek istiyor musun?" diye soruyor ve büyük bir pencerenin önünde duruyor. "Buradan ayrılmak istiyor musun? Ne istediğini biliyor musun ki?"

"Ben... evet..." Önümdeki güzelliğe tekrar dalıp gidiyorum. Dışarıda gri ve turuncu renkli taşlarla döşenmiş, özenle kesilmiş saksı bitkileriyle süslenmiş geniş bir veranda var. Birkaç koyu kahverengi, eski moda rattan şezlong, aralarında küçük yuvarlak bir masa ile yan tarafta duruyor. "Ne...?" Bir kuşa sinsice yaklaşan beyaz bir kedinin hareketini takip ediyorum, sonra ileri atılıp gözden kayboluyor.

Salvatore gülerek beni trans halinden çıkardı. "Bir bahçe tarafından bu kadar büyülenen birini hiç görmemiştim. Gel hadi. David bekliyor."

İki büyük, aydınlık odadan daha geçiyoruz, bir insanın kullanabileceğinden daha fazla alana sahip bir zenginlik gösterisi

için. Başka bir koridordan geçerek sonunda koyu renkli ahşaptan yapılmış dev bir yemek masasının bulunduğu bir odada duruyoruz. Masanın bir ucunda siyah kısa bir elbise giymiş, beyaz önlüklü, saçlarını geriye doğru toplayıp başının arkasında topuz yapmış genç bir kız duruyor. Gözlerini önündeki boş havaya dikmiş, bakışları bir kez olsun bizim olduğumuz yöne kaymıyor. Acaba herkes bu canavardan korkmaya mı şartlanmış?

Masanın üzerinde üç takım fincan ve tabak duruyor. Kahve, haşlanmış yumurta, bir somun ekmek, tereyağı ve marmelat var. Yakın bir yerden gelen pastırma kokusu ağzımı sulandırıyor.

Masaya geldiğimizde David'i yerde yatarken buluyoruz. Üzerinde parlak kırmızı bir eşofman altı ve uzun kollu kırmızı beyaz çizgili bir gömlek var. Saçları dağınık.

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Merhaba David. Beni hatırladın mı? Ben Chloe. Dün tanışmıştık."

Önce bakıyor, yüzü nötr, sonra başını sallıyor ve kollarını öne doğru iterek el hareketi yapıyor. Kalbim yerinden fırlıyor. Tren için kendi uydurduğumuz bir işaret.

"Bizimle oturmak ister misin?" Salvatore'un

bakışları sırtımda delikler açıyor.

"Gel oğlum," diye bağıyor bir adım öne çıkarken. "Bu saçmalık için zamanım yok."

Elim kendi isteğiyle onun koluna konuyor. Bu bir refleks ve ikimiz de sanki dokunaçları çıkmış gibi ona bakıyoruz. Elimi geri çekiyorum, ona bakarken siniyorum.

"Ona karşı sabırlı olun. Bu teşhisle ona asla ama asla bu şekilde ulaşamayacaksınız. Bunun gerçekleşmeyeceğini anlamalısınız. Onu normlara göre yetiştiremezsin." Onu dikkatle izliyorum, tepkisini bekliyorum. Mafya babasına, bu kasabada olan tüm iğrenç, korkunç şeylerin arkasındaki canavara, bir keresinde beni eşek sudan gelinceye kadar dövene ders veriyorum.

Dudaklarını sıkıyor, sonra masanın kısa ucundaki sandalyesini çekip parmaklarını şıklatarak fincanlarımızı işaret ediyor. "Kahve, kızım. O zaman onu masaya getirin Bayan Becker. Bana neyden yapıldığını göster."

David'e döndüğümde ağzım kuruyor. Ona neyden yapıldığımı göstereyim mi? Benden ne istiyor? "David, aç mısın?"

Başını sallıyor ve ben Salvatore'un devasa sırtına bakarken kalbim sıkışıyor.

Karnımı ovuyorum. "Açlıktan ölüyorum. Masaya gelip bana katılmak ister misin? Sana ait bir sandalye var mı?"

Başını sallıyor ama hareket etmiyor. Göz ucuyla Salvatore'un sertleştiğini görüyorum. "Kendine ait bir yeri yok," diyor bize dönmeden. "Uyum sağlamayı öğrenmesi gerekiyor."

Donup kalıyorum, ama beynim bana itaat etmem için bağırsa da, kalbim bu kafası karışmış çocuk için acıyor ve şansımı deneyerek devam ediyorum.

"Bana sandalyeni göstermek ister misin?"

Başını sallıyor ve ayağa kalkarak soldakini işaret ediyor. "Bana nereye oturabileceğimi gösterebilir misiniz?"

David masanın etrafına bakıyor, sonra kolu dışarı fırlıyor ve karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor, diğer tarafta Salvatore'nin yanında. Dehşet içinde, David'in oturduğu yere ben de aynı anda çöküyorum.

"Teşekkür ederim!" Bakışlarıma karşılık vermese de ona gülümsüyorum. "En sevdiğin kahvaltı nedir?" Sonra Salvatore'a yaklaşıp ağzımı kulağına dayıyorum. "Asla öğrenemeyecek. Asla uyum sağlayamayacak. Ona göre rutinlerde güvenlik vardır ve uyum sağlaması gereken sensin."

Salvatore başını bana doğru çevirirken dudaklarını sıkıyor ve neredeyse burun buruna geliyoruz. Korku kulaklarımı çınlatıyor

Tiz bir sesle, ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

"Öyle mi?" Sesi karanlık. Gözleri daha karanlık.

Sertçe yutkunuyorum. "Benden yardım istedin. Ben de yardım ediyorum." "Böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum."

Titreyerek nefes veriyorum, yine de kımıldamayı reddediyorum. "Babasına ihtiyacı var," diye fısıldıyorum. "Senin ona ihtiyacın var."

Gözlerinde acıya dair bir söz var, benim acıma dair ve yine de bu sözleri söylerken doğru olduklarını biliyorum. O geniş göğsün içinde bir kalp var ve acıyor. Umurumda olmamalı. Kendime umursamadığımı söylüyorum ama David tüm bunların içinde bir masum. Huzura ve dengeye ihtiyacı var. Babasının sert ellerine değil, şefkatine ihtiyacı var.

Gözleri benimkiler arasında gezinirken burun delikleri parlıyor, sonra o an geçiyor ve arkasına yaslanıyor. "Ye!"

Sonraki otuz dakikayı somundan kopardığımız taze pişmiş ekmeği, sürdükçe eriyen tereyağını, çilek reçelini, pastırmayı, çırpılmış yumurtayı ve hayatımda tattığım en iyi kahveden birkaç fincan içerek geçiriyorum. David'le konuşmaya devam ediyorum, o karşılık vermese de Salvatore'a gergin bakışlar atmaya devam ediyorum. Tüm kontrolünü kaybettiği zamanki vahşetin hatırası yaralı sırtımı ağrıtıyor. Burada, bu sakin, aydınlık odada onunla ve oğluyla birlikte oturmak gerçeküstü ve burada geçireceğim günler, haftalar ya da... yıllar boyunca onun bu yönüne nasıl tutunabileceğimi merak edip duruyorum.

Salvatore telefonunu açıyor ve hızlıca bir mesaj yazıyor. Az önceki kız yirmi saniye içinde ortaya çıkıyor ve canavar ayağa kalkıp kolumu tutuyor. Ayaklarıma doğru tökezliyorum, midem sıkışıyor. David aramıza bakıyor ve ben hiçbir şey yokmuş gibi ona gülümsüyorum, sonra kendimi odadan dışarı sürüklenmeye bırakıyorum. Kapı kapandıktan sonra beni en yakındaki duvara doğru itiyor ve çenemden tutarak bana doğru bastırıyor.

"Çok şey bildiğini sanıyorsun!" diye hırlıyor. Başımı başka tarafa çevirmeye çalışıyorum ama buna izin vermiyor. "Bana bak!" diye kükrüyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor. Soğuk, siyah ve hâlâ binlerce duyguyla dolu. Bir an için beni öpeceğini düşünüyorum, sonra yüzünü kapatıyor ve bir adım geri çekilerek gitmeme izin veriyor.

"Bu gece odamda uyuyacağım. Kalçalarını sıkmayı bırakacaksın. Seni becermem için bana yalvarmak için tam bir hafta var, yoksa küçük kardeşlerini kesmeye başlayacağım ve uzuvlarını güzel paketler halinde sana göndereceğim. Orospu gibi dört ayak üstüne düşüp seni almam için yalvaracaksın. Odama girdiğimde sadece tüm kıyafetlerini çıkarmakla kalmayacaksın, kendini benim için hazırlayacaksın, yoksa canın *yanacak*."

Gözlerimden yaşlar süzülürken bir hıçkırık kaçıyor içimden. "Neden?" Sesim tek bir kelimede kırılıyor.

"Çünkü buraya gelip bana kendi çocuğumla ne yapacağımı söylüyorsun. Hem de kendi evimde. Şimdi *çekil!*" "Lütfen, ona zarar verme, Salvatore. Lütfen!"

Alay ediyor. "Ona zarar vermeyeceğim. Ama sana zarar *vereceğim!*"

Uyuşmuş bacaklarımın üzerinde tökezlerken hıçkırıklar bedenimi sarıyor. Beni neredeyse yeni evim olarak kabul etmeye başladığım alana itiyor ve kapıyı çarparak kapatıyor, dışarıdan kilitliyor. Bir yığının içine düşüyorum ve sonsuza kadar ağlıyorum. Anlamıyorum.

Gözyaşlarım nihayet kurduğunda bile kıvrılıp kalıyorum, düşüncelerim farklı yönlere dağılıyor. Ona ulaştım. Bu yüzden olmalı. Yaptığım ya da söylediğim bir şey onu etkilemiş ve o da bildiği tek şekilde tepki göstermiş, saldırmış. Bunun farkına varmak hiç de rahatlatıcı değil. Bu sabah, o güzel odalarda yürürken, normale yakın bir kahvaltı yaparken, her şeyin

bir anda yok olmasıyla birkaç umut anı yaşadım.

Günün geri kalanında her şeyi yapıyorum. Spor salonunda bitkin düşecek kadar çalışıyorum. Duş alıyorum. Kıyafetimi üç kez değiştiriyorum, onun hoşuna gidecek bir şey bulmaya çalışıyorum, ta ki içeri girer girmez onu yırtıp atmamı istediğini hatırlayana kadar. Saçlarımı tarıyorum, kendimi güzelleştirmeye çalışıyorum, bunun onu biraz merhamet gösterecek kadar memnun edeceğini umuyorum ama kızarmış yanaklarımı, ağlamış halimi gizleyemiyorum-

şışmış gözleri.

O gece geç saatlerde tüm sinir uçlarım çiğ ve açıkta, midem düğüm düğüm ve nihayet o korkunç an geliyor. Neredeyse rahatladım. Kapı çarparak açıldı. Adamdan ölümcüllük, tehlike ve... çiğ arzu sızıyor. Kravatı yamuk yumuk, viski ve puro kokuyor.

Gömleği başımın üzerinden çekip pantolon ve tangadan hızla sıyrılırken nefesim göğsümde düğümleniyor. Kendimi acıya hazırlayarak önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Hayatımda daha önce hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum ve bu çok şey ifade ediyor. Yaklaşıyor, bakışlarımı tutuyor, gözleri parlıyor. Karanlık boşluklar gibiler ve beni içlerine çekiyorlar.

"Çıkar beni."

Yutkunuyorum. Kemerini çözerken, düğmesini açarken ve takım elbisesinin pantolonunun fermuarını açarken ellerim titriyor. Rutine devam ediyorum, zihnim kapanıyor. Bunu pek çok kez yaptım. Aletine uzandığımda geri çekiliyor ve saçlarımı tutuyor.

"Ah-ah. Ortadan kaybolma. Burada ol. Kendine dokun."

Bir elimi bacaklarımın arasına koyarken gözlerine bakarak inliyorum. Beni bırakması, yok olmama izin vermesi için ona yalvarmak istiyorum. Yavaşça başını sallıyor, dudaklarına sürterken aleti kabarıyor.

Onu ağzıma alıyorum, taşaklarını okşayarak derinlere itmesine izin veriyorum. İniltisi göğsüme ulaşıyor, midemden bacaklarımın arasına doğru ilerliyor. Onu emerken klitorisimi ovuyorum, boğuluyorum, o sonuna kadar iterken nefes nefese kalıyorum. Onun bariz zevki, ilkel ihtiyacı aramızdaki havayı dolduruyor, atmosferi yoğun ve baş döndürücü hale getiriyor.

Aniden çekilince nefesim
kesildi. "Yatağın üzerine
eğil!"

Ayağa kalkıp yatağa doğru sallanırken bacaklarım bana zorlukla itaat ediyor, öne doğru düşüp kıcımlı ona sunuyorum. Sırtımdaki yaralar zonklıyor ve onlara yenilerini ekleyeceği korkusu kalbimi dört nala attırıyor. Sıcak avuç içi popomun üzerinde kayıyor, okşuyor ve kalçalarım boyunca tüylerimi diken diken ediyor. Sert değil, dokunuşu yumuşak ama kendimi acıya hazırlarken nefesimi tutuyorum.

"Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum, Chloe."

Ne kadar beklemiş olursam olayım, tokat beklenmedik bir anda gelir. O kadar sert ki beni ileri fırlatıyor. Haykırıyorum ve yorgani ellerimde sıkıyorum.

"Bu evde emirleri ben veririm." Bana bir tokat daha atıyor, tenimi kavuruyor, bir daha, bir daha. Yüzümü yatağa gömüp çığlık atıyorum. Sonra durdu. Bacaklarım o kadar kötü titriyor ki ayakta zor duruyorum. Sikini bacaklarımın arasına sokup, girmeden yarığım boyunca kaydırırken sarsılıyorum. Sırtımdaki bir el beni tutarken diğer eli klitorisimi buluyor ve ustalıkla okşamaya başlıyor. Dişlerimi sıkıyorum. Nasıl oynayacağını çok iyi biliyor. Beni sayamayacağım kadar çok kez orgazmın eşiğine getirdi.

Amım şişiyor, karıncalanıyor, acıyla boşalıyor. Çok yakınımda. Tek yapmam gereken kalçalarımı eğmek ve o beni dolduracak. Vücudum iyi olduğunu haykırırken nefretimi tutmak imkansız.

"Bu gece benim için geleceksin, Chloe Becker." Sesi karanlık, tahrikle lekelenmiş.

"Hayır," diye boğuluyorum.

"Seni almam, bedenini kendi kişisel oyun alanım olarak kullanmam için bana

yalvaracaksın." Titriyorum, yükselen gerilimle savaşıyorum, uyandırdığı kutsal

olmayan ihtiyaçla savaşıyorum. "Hayır."

"ılık atana, ağlayana ve daha fazlası için yalvarana kadar lezzetli kıcına şaplak atarken her deliğine sahip çıkacağım."

Amım serbest bırakılmak için yalvarırken midem korkuyla geriliyor. Kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum ama o sadece onları tekmeleyerek ayırıyor. "Bunu neden yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım.

Klitorisimi daha sert ovuyor ve sonra aniden parmaklarını içime sokuyor, içeri ve dışarı itiyor. Tamamen çözülüyorum, o kadar güçlü bir orgazmın içinde çırpınırken görüşüm dalgalanıyor ki aklı başında herhangi bir düşünceyi benden alıyor.

"Hayır!" Hıçkırıyorum

Beni yataktan kaldırıp dizlerimin üzerine iterek sikini ağzıma soktuğunda ani pozisyon değişikliğinden dolayı aklım başımdan gidiyor. Amım hala kasılıyor, sanki patlayacakmış gibi hissediyorum ve o boğazımı tutarken bir elimi bacaklarımın arasına koyuyorum, o durana kadar, derinlere gömülmüş, horozu seğiriyor.

"Siktir!" diye kükrüyor, saçlarımı tutuyor, oksijensizlikten bayılacağımı düşünene kadar kalıyor, göğsüm çaresizce nefes alma ihtiyacıyla yanıyor.

Çıkarken döllerini çenemden aşağı damlıyor. Dört ayak üzerine düştüm ve nefes nefese kaldım. Salvatore önümde çömeliyor, başparmağı dudaklarımı okşuyor, kaygan maddeyi yayıyor.

"Bir haftan var." Sesi yumuşak, sanki bir sevgiliymiş de kardeşlerimin hayatını tehdit etmiyormuş gibi. "Siktir git!" Çılgılık atıyorum ve hafifçe tuttuğu yerden kopuyorum.

Gülüyor ve ayağa kalkıyor. "Kendini topla, Chloe. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Şimdi git elini yüzünü yıka."

Geriye doğru sürünerek ondan uzaklaşıyorum, sonra ayağa fırlıyorum ve elimi tersiyle dudaklarımı öfkeyle siliyorum. "Sen *hastasın!*" Arkamı dönüp banyoya koşuyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Duşta sonsuza kadar kalırken gözyaşlarım dökülüyor. Sonunda dışarı çıktığımda, çıplak, yüzüstü yatıyordu, yatağın üzerine yayılmıştı. Derin ve eşit nefes alıyor, omuzlarının yükselip alçalması neredeyse sırtındaki ejderhanın canlanmasına neden oluyor. Uyuyor lan! Gözlerim onunla yerde bir yığın halinde duran atılmış kıyafetleri arasında gidip gelirken kalbim boğazıma fırlıyor. Parmak uçlarımda ona doğru ilerleyerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve kumaşı çılgınca okşuyorum, parmaklarım heyecandan başımı döndüren bir şekilde rastlayana kadar onu çimdikliyorum. Anahtarlar! Ses çıkarmamaya dikkat ederek onları çıkarıyorum, sonra kıyafetlerimi tekrar giyiyorum, gözlerimi birkaç metre ötede uyuyan mantıksız derecede güzel adamdan asla ayırmıyorum. Amım hala şiş ve şiş. Ürperiyorum. Onun isteklerine asla boyun eğemem. Kaçmak zorundayım yoksa benden kalan son parçayı da kaybedeceğim.

Kalın halıya şükrederek koridorda aceleyle ilerliyorum. Anahtarları birbiri ardına denerken ellerim titriyor ve biri aniden kilide girip bir tık sesi duyulduğunda ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Arkama bakıyorum, sonra kapıyı bir parça aralıyorum, aralıktan içeri süzülüyorum ve aynı sessizlikle arkamdan kapatıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki yerinden çıkacak sanıyorum. Geniş oda karanlık ve kimseyi görmüyor ya da duymuyorum. Sabah aralık duran çift camlı kapıya doğru koşuyorum. Nefesimi kesen keskin bir sesle açılıyor, sonra bir saniye bile düşünmeden çekip açıyorum ve dışarı çıkıyorum!

Taşlar çıplak ayaklarımın altında serinliyor. Karanlıkta sessizce avluya ve yumuşak, harika çimlere doğru koşuyorum. Ne zamandan beri çimenleri ya da esintiye tenimde hissetmediğimi bilmiyorum. Aylar, aylar! Birdenbire çimler acımasızca parlak bir ışıkla doldu. Farlara tutulmuş bir geyik gibi dümdüz duruyorum, etrafıma bakıyorum, neredeyse kör oluyorum, sonra daha karanlık kısımlara, çalılara ve ağaçlara doğru koşuyorum, kalbim boğazımda.

"Chloe!"

Kükremesi dizlerimi büküyor ve tökezliyorum, düşüyorum, dizimi sert bir şeye çarpıyorum, tekrar ayağa kalkıyorum, koşmaya devam ediyorum. Dallar yüzüme çarpıyor, ayak parmaklarımı köklere vuruyorum, yeşillikler arasında körlemesine ilerlerken çıplak kollarımın derisini yırtıyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Bir çıkış yolu var mı bilmiyorum. Sadece denemem gerektiğini biliyorum.

Arkamdan büyük bir şey çarpıyor, ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor ve yere düşüyorum. Salvatore kollarımı tutuyor ve üzerime çökerken onları sırtımda sabitliyor. Tekmeliyor ve kıvraniyorum. Kollarımı yukarı doğru itiyor ve bir zamanlar

kolumun kırıldığı yerden gelen hayali acı beni tamamen hareketsiz bırakıyor. Ağır ağır nefes alıyor, hiçbir şey söylemiyor, sonra eğilip ağzını kulağıma dayıyor.

"Etkileyici. Ama ben her zaman daha hızlı, her zaman daha güçlü olacağım." Acı ve ceza beklentisiyle bir inilti çıkardım.

"Yarın," diye fısıldıyor, "bana Christine'i anlatacaksın. Şimdilik," diye göğsümden tutup beni ayağa kaldırıyor, "yatağa dönüyoruz."

Çoğu insandan daha fazla hayatım oldu. Çocuk Christine Bourne, sevilen, mutlu, bakılan. Yetim genç suçlu ve hırsız, Chrissy B. Muhasebeci ve sahte kimlik düzenleyicisi Chloe Becker ve şimdi de esir, bir mafya babasının kölesi ve muhtemelen artık adımın bir önemi yok.

Acaba bu benim son hayatım mı olacak?

YEDİ

Luciano

Yarı taşıyor, yarı sürüklüyorum. Çimlerin üzerinde yenilmiş ve yenilmiş bir Chloe. Her nefes verişinde, her adımında küçük inilti çıkarıyor ve içeri girdiğimizde bacaklarından birine uzanıp onu yukarı çekiyorum. Kısmen ot ve toprakla kaplı ayağı kan içindeydi.

Küçük yaralar ve birkaç büyük kesikle.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum ve dizlerinin altından ve sırtından tutarak onu göğsüme doğru kaldırıyorum. Arkamdan gelen ve emirler yağdıran sesler dönmeme neden oluyor. İki muhafızım bana doğru geliyor. Chloe'nin yüzünü görmemeleri için yarısını çeviriyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama içgüdülerim bana onun varlığını mümkün olduğunca az kişiye göstermemi söylüyor.

"Patron, davetsiz bir misafir vardı!"

Gözlerimi kısıyorum. Yarın, bu kadar geç kaldıkları için onları taşaklarından asacağım.

"Her şey yolunda," diye hırlıyorum. Bakışları çıplak vücudumla elimde şiddetle titreyen sarışın arasında gidip geliyor.

"Görevlerinize geri dönün!"

İrkilirler ve doğrulurlar. "Evet, patron!"

"Ve şu lanet spot ışığını kapatın!" Geri çekilen sırtlarına kükredim, sonra yatak odamıza doğru

yöneldim. Bizim mi? Benimkine yani.

Chloe'nin nefesleri kesiliyor ve beni tutarken gerginleşiyor, ama kapıyı arkamızdan kilitlediğimde, anahtarlar hala bıraktığı kilitte, sanki sönüyor ve göğsümde ağırlaşıyor. Kıvrımlarını geri kazanmış ve vücudu buraya ilk geldiği zamankinden bile daha sıkı, ama onu hala kolaylıkla taşıyorum.

Egzersiz rutini etkileyici. Ona göz kulak oldum. Kameraların nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yok, bu *da* biraz eğlenceli çünkü onları aradı. Makinelerden çok serbest ağırlıklara yöneliyor. Benim gibi. Bu hoşuma gitti. Onunla çalışmak nasıl olurdu merak ediyorum. Dambılları kafama çarpmaya çalışır mıydı? Muhtemelen.

Yalan söylemiyordum. Biraz etkilendim. Benimle savaşması hoşuma gidiyor. Bu onu fethetmeyi daha da tatlı kılıyor. Acaba pes ettiğinde, tüm umudunu yitirdiğinde, muhalefet onu terk ettiğinde ondan bıkacak mıyım? Bir hafta içinde Elena'nın beni memnun edecek herhangi bir fahişesi gibi olacak, duygusuz, profesyonel bir gülümseme yüzüne yapışmış olacak. Bu düşünceden pek hoşlanmıyorum.

Onu yatağa atarken kaşlarımı çatıyorum, sanki ona saldırmamı ve vurmamı bekliyormuş gibi geri çekilmesini izliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde böyle bir planım yok. Onun kirli ve şüphesiz acıyan ayaklarına bakarken, yeşillikler arasında koşarken benimkilerin de muhtemelen darbe aldığını fark ediyorum. Adrenalinin etkisiyle bunu hissetmedim ve hala da hissetmiyorum.

Ayaklarımın dibindeki giysi yığınına karıştırarak telefonumu buluyorum ve nöbetçi gece kahyasının numarasını tuşluyorum.

"Bay Salvatore?" Sesi uyanık ve tetikte geliyor. Bunu not alıyorum. Kimin iyi iş çıkardığını her zaman hatırlarım. Beni kimin hayal kırıklığına uğrattığını da asla unutmam.

"Ayakları yıkamak için uygun bir kova ile yatak odama gel. Ve bandajlarla."

"Hemen efendim."

Telefonu kapattım ve dilsiz Chloe'ye baktım. Hâlâ hızla nefes alıyor, gözleri kocaman ve dehşet içinde. Normalde dehşete düşmeyi severim. Şu anda, çok sinir bozucu.

"Gel." Bana geri dönmesi için el sallıyorum ve o da tereddüt etmeden dönüyor. Bayan Becker'ın bu şartlandırma oyunuyla bir yere varacağıma hiç şüphem yok. Onu dizlerinin altından ve tekrar sırtından tutarak koltuk grubuna doğru ilerledim ve onu onlardan birine bıraktım. "Bu çok aptalcaydı, Chloe. Önce şu ayaklara bakacağız. Sonra da uyuyacağız. Ben yorgunum. Hiç yardımcı olmuyorsun."

Kapıya üç kez hızlıca vurulunca arkamı döndüm. "Onu hemen dışarı koy ve ortadan kaybol," diye homurdanıyorum. Birkaç saniye bekledikten sonra kapıyı çekip açıyorum ve içinde çeşitli tıbbi malzemelerin de bulunduğu turuncu plastik kovayı kapıyorum. Koridorun en ucundaki kapı kapanıyor ve içeri girip kovayı ılık su ve biraz sabunla doldurmak için banyoya doğru ilerlemeden önce kilitlenmesini dinliyorum. Bir havlu kapıp aynı pozisyonda donmuş halde oturan Chloe'nin yanına dönüyorum. Gözleri kovayla benim aramda gidip geliyor ve sanki ona su dökeceğimi düşünüyormuş gibi bakıyor. Bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor.

"Sadece lanet ayaklarını suya sok. Temizlen. Çarşafларımı kirletmeni istemiyorum." İşi bittiğinde ayaklarını sarmak için bir içgüdü duyuyorum, ama bunun yerine bandaj rulolarını kucağına fırlatıyorum, bunu düşündüğüm için bile kendime kızıyorum. Neyim var benim böyle? Onu lanet bir şövalye gibi taşımak yerine elleri ve dizleri üzerinde süründürmeliydim. Ben kahraman değilim. Ben bir canavarım. Ben kahramanları *öldürürüm*. "Şu boku bandajla ve maskaralıklarına bir son ver. Yaşlanmaya başladın."

Bakışları karanlık ve duygu dolu, sonra kovayı daha yakına çekiyor ve işleriyle meşgul oluyor. Bir süre daha duruyorum, kendimi neyin içine soktuğumu merak ediyorum, sonra dönüp duşa gidiyorum. Yıkamam gereken önemli miktarda ot ve biraz çamur var.

Dışarı çıktığımda, biraz temkinli bir şekilde odaya bakıyorum, ama kirli kıyafetlerini yere atmış ve yorganın altındaki yatağa kıvrılmış, bana doğru dönmüş, bir elini yanağının altına sokmuş. Gözleri benimkilerle buluştuğunda karanlıktı. Bakışlarındaki umutsuzluk geri dönmüş, uzun zamandır olmayan o eski umutsuzluk. Onu mutlu gördüğümünden değil, ama son zamanlarda biraz sakin ve memnun görünüyordu ki bu da kuşkusuz oldukça hoştu. Bu sabah birkaç güzel anımız oldu. Birkaç tane. Sonra çenesi düştü ve belki de ona biraz sert davrandım. Yarın ona bir şans daha vereceğim.

İkimiz de konuşmuyoruz. Yorganı üzerime çekip sarıldığımda, teninin sıcaklığından keyif alıyorum. Bir arkadaşına sahip olmak böyle bir şey olabilir mi? Zihnim dönüyor. Bu seviyede bir yorgunluğu daha önce hiç hissetmemiştim. Bu, beni kelimenin tam anlamıyla parçalanacakmışım gibi hissettiren kemik derinliğinde bir ağrı. Son düşüncem onun kirli ve kanlı ayaklarının görüntüsü oluyor. Nedense bu beni, sırtında ve kışında bıraktığım izlerin hiç rahatsız etmediği bir şekilde rahatsız ediyor. Belki de onu bağlamalıyım ama o kadar enerjim yok.

KENDIME GELDİĞİMDE CHLOE'NİN KOLUNA GIRIP ONU KENDIME ÇEKTİM. KASKATI YATIYORDU, NEFESİ KESILMIŞTI. BENİM ilk içgüdüm geri çekilmek oldu. Bir şekilde buna hakkım olmadığını, onu bugün yalnız bırakmam gerektiğini hissediyorum ama sonra elimi yukarı doğru kaydırıp sıcak ve yumuşak dolgun göğsünü avuçluyorum. Meme ucu avucuma değişiyor ve onu çimdikliyorum, nefesi kesiliyor ve eğiliyor. Her zamanki gibi vücudu ona ihanet ediyor. Dokunuşuma verdiği tepki inanılmaz ve bu beni saniyeler içinde sertleştiriyor. Elim karnından aşağı kaydırıp bacaklarının arasına ittiğimde aminin kaygan olduğunu görüyorum. Ağzımı kulağına götürürken klitorisinin etrafında dönüyorum.

"Git duş al. Seni 30 dakika sonra alırım."

"Ne için?" diye fısıldıyor nefes verirken, bir yandan da kıvranıyor.

"Kahvaltı." Kendimi geri çekiyorum ve onu kendi haline bırakıp diğer banyoma doğru ilerliyorum.

"Ama-"

Dönmüyorum. Şimdiye kadar itiraz etmemeyi öğrenmiş olmalı.

Spor salonunda on beş dakika geçirdikten sonra duş alıp hazırlanıyorum. Carmen her an David'le gelebilir ve onu hizmetçiye bırakabilir. Mümkün olduğunca çabuk oraya gitmek istiyorum. Kızı tanıyor ama eğitimli bir bakıcı değil. Henüz ne yaptığını gerçekten bilen birini bulamadım.

Chloe yatakta oturuyor, beyaz bir bluz ve koyu gri bir pantolon giymiş. Bakışlarımın ayaklarına inene kadar vücudunda gezinmesine izin veriyorum.

"Yürüyebilir
misin?" Başını
sallıyor. "Evet."

Yanıma gelmesi için el sallıyorum ve o da fırlıyor. "Seni zapt etmek zorunda mıyım?"

"Hayır, Salvatore. Yapamazsın," diye fısıldıyor ve ben ona inanıyorum. O da benim hissettiğim kadar bitkin görünüyor.

Bugün evime ve bahçeme hayretle bakmıyor. Bakışları boş ve dümdüz ileriye bakıyor. Göğsümde hafif bir sızı ile dünkü heyecanını özlediğimi fark ediyorum. Kahvaltı masasını ve bugün masada oturan David'i gördüğünde donup kalıyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve endişeyle doluyor. Son yirmi dört saatin muhasebesini yapıyorum. Dünün tekrarlanmasını istiyorum, çocuğumla benim sahip olmadığım bir ilişkiye sahipken ona ders vermenin bana bir faydası olacak mı? İçimden küçük bir ses, eğer dinlersem ondan bir şeyler öğrenebileceğimi söylüyor.

"Bela istemiyorum," diyor ağzından.

Aramızdaki an uzuyor. Onunla oğlum arasında gidip geliyorum, sonra tek mantıklı sonuca vararak başımı sallıyorum.

"Ben de öyle. Ne yapabileceğini görmek istiyorum."

Kaşlarını çatıyor, gözleri şüpheyle dolu, ama sandalyeyi onun için çektiğimde itaatkâr bir şekilde oturuyor ve küçük bir el sallayışla oğluma dönüyor. "Merhaba David."

Etkileşimlerini izlerken sessizce kahvemi içiyorum. "Chloe," diyorum, ne söyleyeceğimi düşünmeden, "jestlerle daha ileri gidebilir miyim?"

Başını sallıyor. "Merkezde de pek konuşmazdı. Kerry'nin..." Ağzını kapatıyor ve dehşete kapılmış görünüyor.

Devam etmesi için el sallıyorum. Bu eski bir haber. Olan oldu. Bektan bir şey oldu. Dün günün yarısını Christian'la bulmaya çalışarak geçirdim. Winnipeg'deki işini bitirdiğini biliyorum. Ondan sonrası hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Görünüşe göre kimse de bilmiyor. Halkımız ülkenin dört bir yanından gelerek şehri doldurmaya başladı. Eylem çağrımız duyulmazdan gelinmedi. Şikago'daki kız kardeşim Bianca en iyi adamlarından bazılarını gönderdi, ancak işlerini takip etmek için kendisi geride kalıyor. Günün geri kalanında toplantılarda olacağım. Kıyamet kopmadan önce burada birkaç güzel an yaşamak istiyorum. En iyi tetikçilerimden biri olan en yaşlı yeğenimi gerçekten kullanabilirim ama sanki yeryüzü tarafından yutulmuş gibi.

"Yani bu sadece seninle ilgili değil," diye devam ediyor. "Evet, bir tür işaret dili geliştirerek ilerleyebileceğinizi düşünüyorum." "Gerçek bir işaret dili mi?"

"Hayır. İşaret dili değil. Onun kendi dili. Bırak liderliği o alsın. Bırakın size o öğretsin. Söyleyecek çok şeyi var ama bunu sadece kendi yöntemiyle ifade edebilir. Ve... ona karşı sabırlı olun. O..." Dudağını çiğniyor, gözleri ellerimle yüzüm arasında gidip geliyor, sonra David'e bakıyor. "Kendisine emir verilmesine pek iyi tepki vermiyor. İçine kapanır."

"Bana öğretmeni istiyorum."

Ağız açık kalır. "Ben... Ben bilmiyorum-"

"Bu bir soru değildi, Chloe."

Dudakları geriliyor, sonra başını sallıyor. "Elbette. Elimden geleni yaparım."

Avuçlarımı birbirine çarpıyorum. "Harika! Şimdi bana

Christine'den bahset." Chloe'nin rengi zaten solmuştu ama yüz

hatları kül rengine döndü.

"Bu da bir soru değildi."

"Oh, Tanrım," diye inliyor ve başını ellerinin arasına

gömüyor. "Yaramaz bir kız mı oldun?"

Yüzünde bir irkilemeyle başını kaldırıyor. "O parçamı öldürmeye çalıştım."

"Bana her şeyi anlat. San Francisco'ya gelmeden önce senin hakkında çok temel bilgiler dışında bilgi bulmakta gerçekten zorlandım."

"Çünkü her şeyi sildim." Bakışlarını kaçırır ve David'in önünde bir kavanoz reçel tutmakla meşgul olur. David başını

sallıyor ve o da reçeli ekmeğin üzerine sürmeye başlıyor.

"Şimdi ne yaptın?"

"Dosyalarımı sildim."

Neredeyse ağzım açık kalacaktı. Biz bunu her zaman yapıyoruz ama sokaktaki sıradan bir adamın nasıl yapılacağını

bildiği bir şey değil bu. "Bu nasıl oldu? Bana her şeyi anlat."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Kaşığı kavanoza koyuyor ve David'e ekmeği uzatıyor. "Al bakalım," diyor, sesi

yumuşak, yatıştırıcı.

"En baştan başlayın. Banliyöde orta sınıf bir ailede büyümüşsün. Küçük sarışın, domuz kuyruklu, diş telli bir kızı kimlik

sahteciliğine ve görünüşe göre bir hacker'a dönüştüren şey neydi?"

"Ben hacker değilim. Yardım

aldım." "Kimden?"

"Kardeşlerimi hapisten uzak tutması gerekiyordu. Bu yaşlı adamın bir paravana, yanında sevimli bir kıza ihtiyacı vardı.

İş hayatında artık yüzünü gösteremiyordu, bu yüzden bana ayak işlerini yapmayı ve bağlantılarını yönetmeyi öğretti. İnsanlar

bir kızı hafife alır. Kimsenin giremediği yerlere girdim, göğüslerime bakmakla meşgulken imzaladıklarını bile bilmedikleri

anlaşmalar yaptım. Çoğu zaman onları kazıkladım ama fark etmediler bile. Bu arada bildiği her şeyi bana öğretmesini

sağladım."

"Onu nasıl buldun? İkiniz nasıl tanıştınız? Kaç yaşındaydınız?" "On sekizime

giriyordum. O... beni elim kurabiye kavanozundayken yakaladı."

David seğiriyor ve masaya vuruyor. Eliyle ağzını işaret ederken ikimiz de ona bakıyoruz.

"Kurabiye ister misin?" Ben soruyorum ve oğlum başını sallıyor. Başını sallıyor! "Kahvaltıdan sonra sana kurabiye

getireceğim. Tamam mı?" Başını sallamaya devam ediyor ve tekrar tabağına bakıp ekmeği itmeye devam ediyor. Şaşkınlıkla

ona bakıyorum, sonra Chloe'ye dönüyorum. "Detaylandır."

Gözleri benimle David arasında gidip geliyor, dişleri alt dudağına batıyor. Yüzünü buruşturarak derin bir nefes alıyor.

"Beni ondan çalmaya çalışırken yakaladı. Parası var sanmıştım. Vardı ama... hepsi sahteydi."

"Sahte mi? Onun işi neydi?"

"Yeni kimlikler, tabii ki para, aklınıza gelebilecek her türlü belge, diplomalar, notlar. Ödeyebildiğiniz sürece her şey."

"Sahte *para* mı? Dolar banknotları mı?"

Başını sallıyor.

"İyi miydi?" Chloe

yine başını sallar.

Beni yandan becer. "Ve tüm bunları nasıl yapacağını biliyor musun?" Başını eğiyor ve yarı omuz silkiyor. Kaşlarını kaldırıyorum. "Sen muhasebeci misin ki?"

"Sikeyim evet!" Kadın irkiliyor ve geri çekiliyor, konuşacakmış gibi ağzını açıp sonra tekrar kapatan David'e bakıyor.

Chloe bolca kızarır. "Özür dilerim. Evet, çalıştım. Ama... lise diplomamı uydurmuş olabilirim." Hem

David'in hem de Chloe'nin sıçramasına neden olan bir kahkaha attım. "Hay sikeyim. Bu hoşuma gidiyor."

Chloe'nin yanaklarındaki kızarıklık derinleşiyor ve gözleri kısa bir süre parlıyor, sonra

bakışlarını kaçırıyor. "Neden bıraktın? Bıraktın mı? Yoksa hâlâ devam mı ediyorsun?"

"Ben... onu biraz incitmiş olabilirim..." Alt dudaklarını çiğniyor ve yüzünü

buruşturuyor. "Sana asıldı mı?"

Chloe alay ediyor. "Her şey seksle ilgili değil. Yüz yaşında falan vardı. Kardeşlerimi içinde bulundukları pislik yığınınan çıkaracağına söz vermişti ama anlaşmanın kendisine düşen kısmını hiç yerine getirmedi."

"Onu sen mi öldürdün?"

Başını eğiyor ve bakışları sanki olayı yeniden yaşıyormuş gibi uzaklaşıyor. "Ona yumruk attım. Düştü. Ama onu

bıraktığımda hayattaydı. Birkaç gün sonra kalp krizi geçirdi. Benden mi kaynaklandı bilmiyorum ama öğrenmek için etrafta dolaşmadım."

"Yani Christine Chloe'ye dönüştü ve Atlanta tarih mi

oldu?" Omuz silkiyor.

"Oldukça şaşırtıcısınız, Bayan Becker." "O

hayatı geride bıraktım."

"Yine de kardeşlerini kurtaramadın. Ne için hapis yattılar? Silah mı? Uyuşturucu mu? Onlar *kötü* çocuklar. Oldukça parçalanmış bir ailesiniz, değil mi? Ve kaybolan bir kız kardeşle. Öldürülmüş ebeveynler. Zor bir başlangıç."

Yüzünü buruşturuyor ve başını sallıyor. "Mahkeme sistemine, polis dosyalarına girmek... Bu benim seviyemin çok üzerindeydi." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ama görünüşe göre seninki değil?"

Sırtıyorum ve ellerimi havaya kaldırıyorum. "Benim organizasyonum çok geniş.

Yapamayacağımız hiçbir şey yok." "Sen çetesin."

"Biz sadece iş adamıyız." "Ne

iş ama."

"Sen bilirsin. O yaşlı adamın organize suçlarla bağlantısı olmalı. Böyle bir işi koruma olmadan yürütemezsiniz."

"Bu... çoğunlukla bu yüzden burada kalmadım. Beni aramaya gelmişler. Evde değildim ama teyzemin evinin halini görür görmez anladım. Aynı gün ortadan kayboldum."

"Ve şimdi buradasın."

"Küllerden ateşe," diyor alaycı bir tavırla.

"Kötü olmak zorunda değil, Chloe. Bir şekilde burada güvendesin. Christine'den güvende. Kimse seni aramaya gelmeyecek. Geçmiş

sizi yakalamak gibi kötü bir huyu vardır. Benim evimde seninki yetişmez."

"Neden buradayım, Salvatore? Lütfen bana karşı dürüst ol. Sikebilirsin-" Gözleri David'e kayıyor, ama o hâlâ tabağındaki ekmeği itip kakıyor, desenler yapıyor ve konuşmamızdan bihaber görünüyor. "İstediğin her kadınla yatabilirsin, tek yapman gereken parmaklarını şıklatmak. Beni neden tutuyorsun?"

"Sıkıldım" diyorum. Ve bu gerçek. Hayatım boyunca fahişelerle yattım. Daha klas bir şey özlüyorum, yanımda biri olsun, hava atabileceğim ve bana sadık kalacak biri. Yine de bunu ona söyleyemem. Bu aptalca bir rüya ve beni kırbaçlanmış gibi gösteriyor.

"Ben de öyle."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Şimdi öyle misin? Dün sıkılıyor muydun?" Bakışları kararıyor. "Dehşete kapılmıştım. Ve incinmiştim."

"Ama sen sıkılmadın."

İnliyor. "Sen koca bir kokuşmuşsun-" Ağzını kapatırken, gözleri hâlâ mesajın geri kalanını iletiyor.

'Bok yığını'.

Biliyorum.

"Chloe Becker, ne yaparsan daha az sıkılırsın?" Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ellerimi kucağıma koyup parmaklarımı birbirine geçirerek onu inceliyorum. Uzun sarı saçlarına, iri mavi gözlerine, düz burnuna ve öpülesi dudaklarına bakıyorum ve aslında onları öpmeye hiç yaklaşmadığımı fark ediyorum. En son ne zaman bir kadını öptüğümü bile hatırlamıyorum. Belki Elena'yı? Yirmi küsur yıl önce.

"Hayatıma geri dönmeme izin

verir misin?" "Olmaz."

Sönüyor. "Benden bıktığında ne yapacaksın?" "Bunun olmasına izin verme. Beni eğlendirmeye devam et."

"Tarafından..." David'e bakıyor. "Teslim olarak mı?" "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Başka ne gibi şeyler?"

"Bir yolunu bul."

Başını sallıyor ve elini alnına götürüyor. "Seni anlamıyorum."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Özellikle de aniden birinin beni gerçekten 'elde etmesini' arzuladığımda. O kadar ani bir şekilde ayağa kalkıyorum ki sarsılıyor. David başını kaldırıyor ve ben de elimi kalbime götürüp göğsüme sürterek rahatlamasını işaret ediyorum. Ne yaptığımı ya da nasıl yaptığımı bilmiyorum ama mucizevi bir şekilde görünmez kalıplarına geri dönüyor.

"Kahvaltı bitti. Hadi gidelim." David'e benim yerime göz kulak olmak için saniyeler içinde ortaya çıkan hizmetçiye bir mesaj gönderiyorum.

"Bana biraz kurabiye bul, kızım. *Hemen*. Hemen döneceğim." David'e döndüm. "Kızla birlikte gidip kurabiyelerini alırmısın?" Başını sallıyor ve sandalyeden atlıyor. Tekrar kıza bakıyorum. "Onu beslemeyin. Ben besleyeceğim."

"Evet, efendim," diyor nefes nefese. "Gel, David."

Onlar odadan çıkana kadar bakışlarımla onları takip ediyorum.

Chloe yanımda evin kendi kanadına doğru ilerliyor ve ben kapıyı kapatıp onu içeri kilitlemeden önce bana uzun uzun bakıyor. O özel biri değil, sadece aniden doğaçlama yapma dürtüsü hissettiğimde karşıma çıkan talihsiz bir insan ve

Keşfediyorum, ama yine de yemek odasına geri dönerken merak ediyorum, acaba kendimi ona şartlandıran ben değil de tam tersi mi? Elimini bırakmadan önce bir parmağımı dudaklarıma götürüp kısa bir süre onu düşünerek okşuyorum.

Onunla konuşmak hoşuma gidiyordu.

Bu duyguyu sevmiyorum. Bunu bilmiyorum ve bununla ne yapacağımı da bilmiyorum.

EILHtEEN

Luciano

Mevin insanlarla dolu. San Francisco savaş alanına dönmüş durumda. Bizim olmayan uyuşturucu ve silah akını, birkaç ölü pezevenk ve bir grup korkmuş fahişe var. Tanımadığımız insanlar kumar kulüplerinde görülüyor. ve bazı taşeronlarımıza pek de dostane olmayan teklifler yapıldı. Eric ve Ivan yanımdayken toplantılara katıldım. İkinci en küçük yeğenim Matteo da oynamak için geliyor. Kas gücünden çok teknoloji adamıdır ama avukatlık diploması işimize yarar. Küçük kardeşi Luca çok genç. Ben onun yaşındayken zaten tecrübeli bir katildim, ama o büyülü bir hayat yaşadı ve sertleşmedi. Elbette benim için çalışıyor ama bu boktan durumda onun amatör kıcını ofisime yakın bir yerde istemiyorum. Ağabeyleri Nathan, birkaç yıl önce ateşli bir kadın olan Sydney ile tanıştığından ve bir çocukları olduğundan beri işlerin kirli tarafında çalışmıyor. Onun isteklerine saygı duyuyorum. Başta emlak olmak üzere yasal işlerimizi sürdürerek hep yanımda oldu. Dövüşmeyecekse burada ona ihtiyacım yok. Kargaşa çıkacak, bundan hiç şüphem yok.

Ve hala Christian'dan haber yok. Endişelenmeye başlıyorum. Uzun süreliğine gitmiş olabilir ama ona her zaman ulaşabilirim.

Gün öğleden sonraya döndü. Koltuğumun kolçaklarına vurup ayağa kalkıyorum. Son günün ve gecenin yorgunluğu geçmemişti. Onu uzakta tuttum, ama sadece zar zor. Herkes sessizleşiyor ve başını kaldırıp bakıyor. "Biraz nefes almam lazım. Yarım saat içinde döneceğim."

"Patron-" Ivan ayağa fırlar.

"Benim için kaleyi koru. Tommy denen herif cevap vermezse, birini gönder. Nazik olmana gerek yok. Kulüplerin her zamanki gibi açık olduğundan emin olun. Kimsenin bize bakmasını istemeyiz. Dikkat çektiğimiz bilinmemeli."

Ivan başını sallar.

Temiz hava almak ve biraz sessizlik için bahçeme doğru yürürken, cebimden telefonu çıkarıp özel odamdaki yayını açıyorum. Chloe'yi spor salonunda harıl harıl çalışırken buluyorum. Tenindeki ter parıltısını ve kızarmış yanaklarını görüyorum. Sanki ayaklarımın kendi iradesi var ve ne olduğunu anlamadan kanadımın kilidini çeviriyorum.

Spor salonuna girdiğimde başını kaldırıp durdu. Bakışlarını tutarak yavaşça kravatımı çıkarıyorum, ceketimi silkiyorum, gömleğimin düğmelerini açıp çıkarıyorum ve giysileri düzgünce bir rafa asıyorum. Gözleri çıplak göğsümde geziniyor ve sonra tekrar yüzüme bakıyor.

"Senin gibi," diyorum.

İrkilerek halterleri bırakıyor ve üstünün eteklerini tutuyor.

"Hayır. Devam et. Seni çalışırken görmek istiyorum."

Elleri kumaşı kavırıyor, sonra bırakıyor ama hareket etmiyor.

"Dambılları al, Chloe," diyorum halteri alırken, ağırlıktan memnun bir şekilde. "Devam et."

"Soyunmazsam beni cezalandırır mısın bilmiyorum," diye fisıldıyor.

"Tanrı aşkına! Dediğimi yapmazsan seni cezalandırırım. Nokta." Bakışlarını tutarken pazılarımı çalıştırarak pompalamaya başladım. İrkildi ve ağırlıkları aldı. O rutinine geri dönerken gözlerimiz kilitli kalıyor ve aramızdaki hava yoğunlaşıyor. O büyük yuvarlak gözlerde kaybolabilirim, parlak mavi, çok masum görünüyor, oysa o, ilginç bir şekilde, masum olmaktan oldukça uzak. *Christine*. Hoşuma gitti. Benim için o Chloe ve olmak istediği kişi olmasına saygı duyuyorum, ama bu kızın katmanları olduğunu bilmenin heyecanını seviyorum. Karanlık, lezzetli katmanlar.

Ağırlıkları daha önce onu hiç görmediğim kadar sert çalıştırıyor, solgun teninin altında kasları dalgalanıyor. Acaba sinirini mi atmaya çalışıyor diye merak ediyorum, çünkü eminim ben de öyle yapıyorum. Çabayla homurdanıyor ve ter kokusunu odanın diğer ucundan alabiliyorum, taze, kışkırtıcı derecede misk kokulu. Kadın. *Kadın*. Ağırlıkları yere atıp onun ırzına geçmek istiyorum. Sadece birkaç günü daha var, sonra teslim *olmalı*, bana sürünerek gelmeli ve onu almam için yalvarmalı, yoksa kardeşlerini diri diri yüzdürürüm. Sabrım tükeniyor. Ani bir öfke dalgasıyla halteri bırakıyorum. Ben banktan kalkıp ona doğru yürürken Chloe yaptığı şeyi bırakıp gözlerini açıyor.

"Ne?" diye nefes nefese kaldı ve geri çekildi. Ben de onu takip ettim. Bir çığlıkla duvara çarpana kadar geri çekildi. "Salvatore! Ne yaptım ben?"

Lütfen?"

Bir avucumu başının yanındaki duvara koyuyorum ve eğilip sıcak teninden yayılan ağız sulandırıcı kokuyu kokluyorum. Sıkım kıpırdıyor ve tek gördüğüm onu nasıl domaltacağım, o küçük şortunu nasıl yırtacağım ve amcığımı nasıl katledeceğim.

"Siktir!" Kükrüyorum ve itiyorum. Kıyafetlerimi kaptığım gibi, arkamda soluk soluğa Chloe'yi bırakıyorum, hâlâ duvara yaslanmış, en az benim kadar şaşkın görünüyor.

Chloe

O gittikten sonra kendimi toparlayamıyorum. Duvar boyunca kayarak dizlerime sarılıyorum, ileri geri sallanıyorum. Hiçbir yere varmak için teselli yok. Kimse benim için gelmiyor. Dışarı çıkmayacağım ve dışarıda olmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unuttum. Tek bildiğim bu odalar, bu uçucu, kışkırtıcı derecede güzel adam, zihnimi, nefretimi, arzumu, korkumu ve özlemimi harap eden kendi bedenim.

Çığlık atıyorum. Önce tereddütle, sonra tamamen kaybetmiş gibi çığlık atıyorum. Bu özgürleştirici. Terliyim, bitkinim, egzersizden sonra kaslarım ağrıyor ve göğsümdeki ateş topu titrek, çok daha kontrol edilebilir bir aleve dönüşene kadar boğuk bir şekilde bağıryorum. Tanrım, bu adamı yenmek istiyorum! İtiyor ve dürtüyor, biraz veriyor ve çok daha fazlasını alıyor. Ve ben burada sıkışıp kaldım. Saat işliyor. Birkaç günüm var, sonra bacaklarımı onun için açmam gerekiyor ve sadece bu da değil - yalvarmamı istiyor. Kıvranyorum ve kalçalarımı sıkıyorum. Onun bacaklarımın arasında olmasını istemiyorum, ama onunla ilgili her şey en iğrenç yasak pornoyu izlemek gibi. İzliyorum. Hoşuma gidiyor. Onu yaşamak.

"Beni gördüğünü biliyorum, seni *bok* parçası!" Kendi sesimi zar zor tanıyarak bağıryorum. "Senden o *kadar* nefret ediyorum ki!"

Sonunda, hiçbir şey olmayınca, kendi kendime hayıflanmaktan yoruluyorum ve gecenin geri kalanını televizyon karşısında geçirmeden önce uzun ve sıcak bir duş alıyorum. Midem çatlamış kelebeklerle dolu. Aramızda bir şeyler değişiyor. Bunu hissediyorum. Korkuyorum. Ne yaşadığımı biliyorum ve çoğunlukla boktan şeylerdi. Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum ve bu beni korkutuyor. Bana sıkılıp sıkılmadığımı sordu. Hakkımı vermeliyim. Bu gece değil, sıkılmadım.

Yatağın ortasında bağdaş kurmuş oturmuş film izliyordum ki kapı sessizce açıldı ve o içeri girdi. Hemen kalkıp üzüm tabağını yan masaya koyuyorum ve üzerimdeki soluk yeşil pazen gömleği yırtıp atıyorum. Bir elini kaldırıyor ve gömleğim hâlâ ellerimdeyken olduğum yerde kalıyorum.

"Onu geri tak ve gel."

Onu temkinli bir şekilde izleyerek, başımın üzerinden geri çekiyorum. Üzerimde kot pantolon var ve her zamanki gibi yalınayağım. Bandajları değiştirdim.

Yara bantları ve ayaklarım yürümek için iyi. "Nereye gidiyoruz?" Saat gecenin biri. Yatma vakti, dalga geçme vakti, şaplak vakti ya da bu gece nasıl bir ruh halinde olacaksa öyle bir vakit olduğunu sanıyordum.

"Zor bir gün geçirdim. Biraz oturmam gerek." Beni takip etmem için başını eğiyor ve ben de dönüştüğüm itaatkâr küçük kız gibi onun peşinden gidiyorum.

Biraz oturalım mı? Benimle mi?

Onun özel kanadından, yani benim hapishanemden çıkıyoruz ve dışarıdaki geniş odadan geçerek verandaya doğru yürüyoruz. Rattan sandalyelerin üzerinde beyaz minderler, birkaç büyük yer fenerinde yanan mumlar ve sandalyelerin arasındaki küçük masada iki kadeh şarap var. Düz duruyorum. Değişiklik hoş olmadığından değil, ama bu da ne?

Sanki şaşkınlığımı hissediyor gibi. Duygularıma o kadar uyum sağladı ki bu beni korkutuyor. Hayatımda hiç kimseye bu kadar yakın olmamıştım ve bu zalim canavar adamla yakın olduğum bilgisi bugüne kadar kafama dank etmemişti. Bu beni kızdırıyor, meraklandırıyor, dehşete düşürüyor.

"Otur."

Sert bir şekilde sandalyelerden birine doğru ilerliyorum ve piyano teli gibi gergin bir şekilde kenarına oturuyorum. Diğer sandalyeye çöküyor, içimdeki çalkantıdan habersiz ya da muhtemelen görmezden gelmeyi tercih ediyor. Bardaklardan birini kaldırarak uzun bir yudum alıyor.

"Tanrı aşkına, Chloe. Arkana yaslan ve rahatla. Biraz şarap iç."

"Yoksa ne olur? Bana vuracak mısın? Kardeşlerimi mi öldürürsün? Beni bodruma atıp aç mı bırakacaksın?"

Dudaklarını sıkarken gözleri kararıyor. Ağzımdan çıkan kelimelerden anında pişmanlık duyuyorum. O bir kez olsun dostça davranırken neden şeytanı yüzeye çekmek istiyorum? Bildiğim tek şey bu olduğu için mi? Bu yeni davranışı beni sarstığı için mi? Salvatore nefes alıyor, sonra derin bir iç çekişle nefesini veriyor.

"İstediğin bu mu? Yoksa benimle bir kadeh şarap içer misin? Gerçekten boktan bir gün geçirdim ve yeğenlerimden birinin nereye gittiğini bilmiyorum, kayboldu. Çok endişeliyim. Sadece otur. Zorlama."

"Neler oluyor?" Koltuğa gömülüp kadehi kaptığım gibi lezzetli kırmızı şarabımdan bir yudum alırken soruyorum. Kolçağın üzerinde asılı bir battaniye var ve onu bacaklarımdan üzerine çekiyorum.

"Sanırım savaşa doğru gidiyoruz. Ve Christian kayıp. Yer yarıldı içine girdi."

Bu ismi duyduğumda gerildim. Bu evde çektiğim onca acıya rağmen onun acımasız dayaağı hala aklımdan çıkmıyor, o benim ilk ve en büyük kabusumdu. Eğer o gece olmasaydı buraya asla gelmezdim, Chloe'deki hayatıma devam ederdim, hep arkamı kollardım ama yine de bir şekilde memnun olurum.

"Üzgün olduğumu söyleyemem," diye mırıldandım.

"Muhtemelen er ya da geç onunla burada karşılaşacaksın, bu yüzden bunu aşsan iyi olur."

Bardağı daha sıkı kavrayıp karanlık bahçeye bakıyorum. "O bir canavar."

"Ben de öyleyim."

"Evet, öylesin."

Bardağı boşaltıyor ve masanın arkasından bir şişe çekip yeniden dolduruyor. "İnsanlar bana karşı senden daha az gezeze oldukları için öldüler, Chloe Becker."

"Beni neredeyse öldürüyordun. Birkaç kez. Kaybedecek neyim var bilmiyorum. Yenildim. Burada seninle oyuncak bebek gibi oturuyorum çünkü parmaklarını oynattın. Bacaklarımı senin için açacağım çünkü kardeşlerimin hayatını tehdit ettin, seni istediğim için değil."

"Seni dövdüğüm için gurur duymuyorum," diyor sesi kısık bir şekilde. Birden sesi sonsuz yorgunlukta çıkmaya başladı.

Tamamen şaşkına döndüm. Bu adamdan övre yakın bir şey duymayı hiç beklemezdim ve ne cevap vereceğimi bilemiyorum. şarabın geri kalanını yudumlayarak zaman kazanıyorum, aramızdaki sessizlik artıyor, havayı dolduruyor.

"Kafamı karıştıyorsun," diyorum sonunda, ona bakamadan, zorlukla yutkunarak.

"Kafam karıştı. Artık ne halt ettiğimi bilmiyorum." Yaklaşıyor ve bardağımı dolduruyor.

Büyük bir yudum alıyorum. Aylardır alkol almamıştım. Sarhoş olacağım ama alacağım. "Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum." "Teşekkür ederim," diyor. "David için. Benim için de yeni... Onu farklı bir gözle görmemi sağladın."

Kalbim ani bir sevinçle sıçırıyor. "O harika bir çocuk. Oraya ulaşacaksın, biliyorum." Salvatore bana okunamayan bir bakış atıyor, sonra kadehini boşaltıyor ve ayağa kalkıp elini uzatıyor.

Ben de bardağımı bitiriyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin verirken masaya bırakıyorum. Sonunda burun buruna geldik, çok yakındık. Yüzümdeki bir tutam saçı okşayıp kulağımın arkasına sıkıştırırken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Sonra gözleri değişiyor, karanlıklaşıyor. Ne istediğini biliyorum. Ne talep edeceğini biliyorum. Ben ona aitim. Yine de verebileceğimden fazlasını istiyor. Beni boyun eğmeye zorlayacak.

Zamanım tükeniyor ama kendimi asla tam ve eksiksiz olarak ona veremem. Yüzeye çıkmaya başlayan insanlık kırıntılarına rağmen o çok acımasız, çok fazla şeytan. Saklamaya çalıştığı bir kırılğanlığı var, ama canavarla o kadar çok zaman geçirdim ki her ruh hali değişimine, her ihtiyacına uyum sağladım. Bunu nefes alış verişlerinde duyuyorum, nabzının boynunun kenarlarında nasıl attığını, alnındaki damarın nasıl şiştiğini görüyorum. Kokusunu bile alıyorum. Ne zaman zalimleşmek üzere olduğunu biliyorum. Ne zaman şefkatli olacağını biliyorum.

Şefkat bu gece için sona erdi.

"Gel," diyor ve kolumu tutuyor.

DOKSAN

Luciano

Fya da yakınlaştığımız bir an. Ben yakınlaşmam. Onun burada olma sebebi bu değil.
O gece inleyene kadar kışına şaplak attım. Gırtlığını nefretle sikiyorum, ırzına geçiyorum, hıncımı etinden çıkarıyorum,

Ama yine de artık yetmiyor. Daha fazlasını istiyorum. Seks benim için şiddet, güç, aletimin bir kadının sağlayabileceği her deliği delmesi demekti. Bana verdiği kükreyen salınımlara rağmen aniden boş hissediyorum.

Sabah onu çıkarıyorum. Chloe ellerimde kil gibi. Kıvranıyor, nefes nefese kalıyor ve inliyor, bana doğru eğiliyor, tatlı kokulu, uyku sıcaklığındaki vücudu canımı yakıyor ve beni memnun ediyor. Benimle birlikte ama hala değil. Ona verdiğim son tarih hızla yaklaşıyor ve yakında kardeşlerini kesme sözümü yerine getirmem gerekiyor. Mesele şu ki, artık gerçekten hissetmiyorum. Onu kaybedeceğim. *Bunu* kaybedeceğim, her ne ise.

Sonra her şey bir anda oldu ve hayatım patladı. Özel odamın kapısını kilitledikten hemen sonra, Nathan New York'tan arayıp Christian'ı bulduğunu ve onu almaya gittiğini söylüyor.

Hâlâ telefonuma sarılmış, olayların nasıl geliştiğini düşünürken Eric'i ofisimde, Ivan'ı da yanında buluyorum. Ben içeri girince ayağa fırlıyorlar. "İşler sarpa sardı," diyor Eric.

"Nathan Christian'ı buldu," diyorum ve sandalyeme çöküyorum. Telefonumu masanın üzerine bırakıp parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ve iç çekiyorum. Düzgün düşünemeyecek kadar yorgunum. Aklım karmakarışık.

"Neredeydi lan o?" Eric ceketini çıkarır ve oturmadan önce misafir koltuklarından birinin arkalığine asar. "Henüz bilmiyorum. Konuş benimle. Neler oluyor?"

Eric çok ciddi görünüyor. "Birkaç saat önce bir silahlı saldırı oldu. Blossom'un arka tarafındaki kumarhanemizde."

Dik oturdum, birden kulak kesildim. Normal bir gece kulübü görünümünün ardındaki yasadışı kumar kulüplerimizden biri. Bu işten ciddi para kazanıyoruz. "Detaylar."

"Bir mesaj bırakmışlar," diyor Ivan. "Ruslar." "Neydi o lanet mesaj?" Homurdanıyorum.

Ivan iri patilerini kucağında birleştiriyor. "'Kasaba bizimdir', efendim." "Bunlar ne lan, beş mi?" Alay ediyorum.

Eric omuz silkiyor. "Ağır ateş gücüne sahip yeni yürümeye başlayan çocuklar o zaman. Herkesi vurdular. Polisler her yerde. Açığa çıkacağız. Bu ölçekte bir karmaşayı nasıl çözeceğimi bilmiyorum."

Çenemi sıkıyorum. "'Herkesi' tanımla."

"Fedailer, barmenler, krupiyeler, garsonlar, hatta gardıroptaki kız bile. Misafirlerin gitmesine izin veriyorlar." Ayağa fırladım. "Ne oluyor lan?"

Eric ellerini havaya kaldırır. "Anna'nın yerini değiştirdim, onu Chicago'daki Bianca'nın yanına gönderdim. Kasaba artık

güvenli değil. Bu

"Ciddiyim Luci."

Odayı adımlarken yüzümü ovuşturuyorum. "Bu insanlar nerede saklanıyor?" Hırlıyorum. "Matteo'yu buraya getirin. İstihbaratı organize etmesi gerekiyor. Şehre inmedi mi daha? Luca'ya da ihtiyacım olacak. Onları buraya getir."

Ivan başını sallar. "Matteo dün buraya geldi. Geldi ama sen toplantıdaydın. Luca'yı çağırayım." "Kulübün gözetimi mi?" Ben soruyorum.

Eric başını sallar. "Şu anda ona bakan insanlarımız var."

İçimde kırmızı bir öfke bulutu yükseliyor. "*Lanet olsun!*" Masamın üzerindeki kolumun bir hareketiyle itiyorum. Birkaç iyi gün geçirdim ama benim için her zaman yeni bir bok vardır. Eric ve Ivan bana kayıtsızca bakıyorlar, ikisi de patlamamdan etkilenmiş değiller. "Lanet olası kasetlere bakın, bu insanları bulun ve her birini vurun! Sabah olmadan yeryüzünden silinmelerini istiyorum."

"O kadar kolay olmayabilir, Patron," diyor Ivan.

"Lanet olsun! Lanet ailem nerede? Herkesi buraya getirin!"

"Sadece Matteo, efendim," diyor Eric sessizce.

Duruyorum. Christian bir yerlerde, kulağa geldiği kadarıyla kötü durumda. Nathan her neredeyse oraya gidiyor. Luca çağırdığımda gelecek, her zaman aksiyonun içinde olmak ister ama işe yaramazın teki ve bir işe yaramadan önce kendini vurduracak ve Angela, Russo'ların en genci, hiçbir eğitimi yok. O da benden nefret ediyor ve San Francisco'ya asla adım atmaz. Kalbim sıkışıyor. Her şey benim üzerimde. Her zamanki gibi.

"Git Matteo'yu getir o zaman. Luca'yı üç saat içinde burada bekleyeceğim. Hallet şunu. İki eli var ve ateş edebiliyor." Eric kaşlarını çatı. "Onu öldürteceksin."

"*Umurumda değil!*" Kükrerim. "Herkesi buraya topla. Elimizdeki herkesi."

Ivan doğruldu ve Eric ayağa kalktı. "Emredersiniz patron."

"İşe koyul. Beni her konuda bilgilendir. Bu gece saldırıyoruz." Odadan çıkıyorum ve Chloe'yi saklayan kapalı ve kilitli kapının önünde durana kadar ayaklarımın beni nereye götürdüğünü düşünmüyorum bile.

Yatakta oturuyor ve ben içeri girer girmez hemen yataktan fırlıyor, yüzündeki şaşkınlık endişeye dönüşüyor. "Sorun ne?" diye soruyor gömleğinin eteklerini tutarken.

Durması için el sallıyorum. "Her şeyi. Ben sadece... Her şeyin felaket olmadığı bir ana ihtiyacım var."

"Seni çıkarmamı ister misin?"

Bu aklıma bile gelmemişti. "Sadece otur," diyorum ve ona doğru ilerliyorum. Bakışları üzerimde, yatağın kenarına yanına oturup başımı kucağına gömdüğümde her hareketimi takip ediyor. Ellerini üzerimde istiyorum. Sadece okşamak istiyorum ama o kaskatı ve hareketsiz oturuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onu ne kadar incittiğimi merak ediyorum. Beni gördüğünde ne düşündüğünü merak ediyorum. Zihnim Christian, işim, Ruslar, Chloe ve kardeşlerine yönelik tehditlerim ve hiç kimsem olmadığının farkına varmak arasında dağılmış durumda. Beni gerçekten önemseyen, beni hayatında isteyen hiç kimse yok.

Ayaktayım. Hiçbir şey söylemiyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Onun bana gelmesini istedim. Gerçekten bunun uzun zaman önce olacağını düşünmüştüm. Neden beni istemiyor? Ona fiziksel zevk verdiğimi biliyorum. Parmaklarıma çok sert boşalıyor. Bana bakarken bile ıslanıyor, bedenlerimiz birbirine o kadar uyumlu ki, ama sanki benimle birlikte değil. O, kahvaltıda gördüğüm kadın, zeki, gizemli kalpazan, şefkatli çocuk fısıldayıcısı ve muhasebeci David'le. Yatakta geri çekiliyor, kayboluyor ve tek yaptığı itaat etmek.

EVİM İNSANLARLA DOLUP TAŞIYOR, TEPEDEN TIRNAĞA SİLAHLI SERT ADAMLARLA. OFİSİM İLETİŞİM MERKEZİ'NE DÖNÜŞTÜ.

Nathan arıyor, bağlantı zayıf. Christian'ı Kanada kırsalında bulmuş, hayata zar zor tutunuyor, Kerry ve küçük kızları Cecilia hakkında tutarsızca konuşuyor. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum.

Bugün Pazar. Sabah on. Kafamı toparlayamıyorum. Sanki tüm dünya üzerime yıkılıyormuş gibi hissediyorum. Bugünün üstesinden gelebilmek için huzura ihtiyacım var, bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Her şeyi bıraktım, Eric'e öğleden sonra döneceğimi söyledim ve ayine gittim.

Aziz Patrick'in kilisesi her Pazar olduğu gibi son koltuğuna kadar dolu. Cemaatin içinde oturuyorum, diz çöküyorum, ellerimi dua için birleştiriyorum, Latince töreni dinliyorum, komünyon alıyorum, içine doğduğum inançla bağlantıyı hissetmeye çalışıyorum, asırlık büyüü kavramaya çalışıyorum. Telefonum cebimde sürekli çalıyor. İktidarla aramı düzeltmeye çalışırken Üçüncü Dünya Savaşı'nın bile beni rahatsız etmesine izin vermiyorum ve günah çıkarma kabinine doğru adımlarımı yönlendirirken onu kapatıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp haç çıkarıyorum. "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına. Son günah çıkarışım üç yıl önceydi." Sesim kendiminkine benzemiyor. Tırtıklı, boş, cansız.

Ruhum gibi. Kurtaracak ne var?

Ben lanet bir sahtekârım. Ben bir adamın kabuğuyum. Kimse beni tanımıyor. Kimsenin içeri girmesine izin vermedim. Hayır, bu doğru değil. Gençken bir kez yakınlaştığım bir kadın var. Ona sırt çevirmeden, sevgi sözcüklerini ezmeden ve onu fahişelerimin bekçisi yapmadan önce.

Elena.

Rahip bana tövbe etmek isteyip

istemediğimi sordu. Belki de

istiyordum. Ama ona değil.

Kiliseden çıktığımda kendimi daha hafif hissediyorum ama Tanrı'yı hissettiğim için değil. İçimde yeni bir berraklık var.

Şoförüm onu bıraktığım yerde bekliyor. Mesajları gözden geçiriyorum. Şerefsizleri şehrin dışında yıkık dökük bir banliyö cehenneminde bir evde bulmuşlar ve erkenden yola çıkıyorlar. Planlar bu gece içindi, ama bugünlerde ıslak işlere nadiren katılıyorum ve Ivan ve Eric bunu birkaç saatliğine halledebilir. Beni haberdar etmeleri için kısa bir mesaj gönderdim.

"Dust, beni geneleve götür," diyorum. "Elena'yı ara ve benimle buluşmasını söyle." Aramızdaki pencereyi kapatıyorum ve arkama yaslanıyorum. Sonunda ne istediğimi biliyorum. Sadece nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

GÜN ORTASI. EV SESSİZ. MUHTEMELEN BU SAATTE PEK İŞ YAPILMIYOR VE EVDEKİLERİN ÇOĞU

kızlar uyuyor. Elena küçük ortak odalardan birinde oturuyor, önünde bir fincan çay var. Önüne oturmadan önce takım elbisemin ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına asıyorum.

"Luci. Senin için ne

yapabilirim?" "Bana bir kadını

memnun etmeyi öğret."

Poker suratlarının ustası Elena, yüzünü her zamanki sakın, anaç ifadesine geri döndürmeden önce yüz hatlarında kısa bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. Ellerini kucağında kavuşturup dua eder gibi parmaklarını birbirine geçiriyor. "Ne bilmek istiyorsun? Bir kadını nasıl boşaltacağını biliyorsun."

Sabırsızca el sallıyorum. "Tabii ki istiyorum. Ben sadece... nasıl verebilirim? Almadan yani. Ona gerçekten iyi vakit geçirttiğimi nasıl bileceğim?" Boynum sıcaklıyor ve gömleğimin yakası aniden çok sıkı görünüyor.

"Oh, Luci. Bunca yıldan sonra. Sonunda onu buldun mu?"

Alay ediyorum. Bu sorudan hiç hoşnut değilim. "Benim hakkımda ne hissediyorsun? Ben sana ne yaptım?"

"Seni seviyorum," diyor basitçe. "Ve senden nefret ediyorum. Beni fahişen yaptın ve sonra da senin için çalışmaya zorladın." "Senin için bir kıtayı aştım," diyorum. "Bunu sevdin."

"Beni hiç sevdin mi?" diye sorar.

Kaşlarımı çattım. "Hayır Elena, seni hiç sevmedim."

Başka tarafa bakıyor. Parmağımı çenesinin altına koyuyorum ve başını bana doğru çeviriyorum. "Bu umursamadığım anlamına gelmez." Alay ediyor ve başını başka yöne çeviriyor, gözleri parlıyor.

"Elena," diye homurdandım. "Rol yapma lan."

Ayağa fırlıyor. "Bir kadını nasıl tatmin edeceğini öğrenmek ister misin?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Gözlerindeki kibirden hoşlanmıyorum ama devam etmesini bekliyorum.

"Her şey zihinde başlar, Luciano. Bir pislik gibi davranmayı bırak, gerisi gelecektir."

Ayağa fırladım ve kolundan tutarak onu kendime çektim. Gözleri onu tutan elimle yüzüm arasında gidip geliyor. "Bana vuracak mısın?" diye soruyor.

Dişlerimi sıkarak tutuşumu gevşetiyorum ve ellerimi bir barış jestiyle onun önünde kaldırıyorum. "Göster bana," diyorum ve eski rokoko tarzı sandalyeye gömülüyorum.

İç çeker ve o da oturur. "Ben yaşlı bir kadını. Kızlardan birine söyleyebilirim."

"Onlardan birini *istemiyorum*. Güvendiğim birini istiyorum. Senin eski büyüğü istiyorum. Bana zalim olmayı öğrettin. Bana şefkatli olmayı öğret."

"Ben altmış yaşındayım Luci. Beni istemezsin."

"Kimi isteyip istemediğime karar verme işini bana bırakıyorsun," diye hırslıyorum. "Gelebilecekleri kadar seksisin."

Gözlerinden gerçek bir takdir parıltısı geçiyor. "Pekala," diye mırıldandı. "Bu gerçekten iyi bir başlangıç. İyi yerleştirilmiş bir iltifat sizi çok ileriye götürecektir."

Sesi çok şekerli ve tek yaptığı beni sinirlendirmek. Rol yapıyor. Orospu rolü yapıyor. Hem de *benim* önümde! Yumruklarımı sıkarak onu duvara çarpmamak için kendimi zor tutuyorum. O altmış *yaşında*. Akli tanıdığım birçok erkekten daha güçlü, ama o kadar zayıf ki kalça kemikleri çıkıntı yapıyor. Onu içime çekerken kaşlarımı çatıyorum ve bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin veriyorum. Her zaman zayıftı, ama kendine bakıp bakmadığını merak ediyorum.

"Elena," diye homurdandım. "Dikkat et."

Hemen yumuşuyor, itaatkâr çekirdeği tereddüt etmeden itaat ediyor.

"Özür dilerim Luci. Rutine devam etme eğilimindeyim. Sana gerçek bir cevap vereceğim." Uzanıp elimi tutuyor ve yumruğum gevşeyene kadar parmaklarımı hafifçe çekiyor. Avucumdaki çizgileri takip ederek, sanki geleceğimi tahmin edecekmiş gibi bakışlarımı tutuyor. "Sende zaten var bebeğim. Fiziksel olarak, bir kadını dokunuşun için nasıl çıldırtacağına dair her şeyi biliyorsun. Dizginlemen gereken şey içindeki acımasız damar. Bir elinle veriyorsun, diğer elinle geri alıyorsun. İnsanları tüketiyorsun. Sadece veren elini kullan ve sonra dinle. Onu dinle."

Elimi onunkinden çekiyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "*Nasıl* yapacağımı bilmiyorum!"

"Ve bunu size söyleyemem. Bunun bir sırrı yok. Gerçekten içinden gelmeli. Kalbinizden."

Kalkıp odayı adımıyorum. "Benim lanet *olası* bir kalbim yok!"

Elena ellerini kucağına bıraktı. "İşte senin sorunun da burada yatıyor, canım." Duruyorum ve ona bakıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Kendini savunmasız bırakman gerektiği anlamına geliyor." "Böyle bir şey olmayacak."

"O zaman tüm bu konuşma bir hiç uğruna oldu." Ayağa kalkıyor ve eteğini düzeltiyor. "Yapacak işlerim var. Kendin çıkabilirsin."

Genelevden hışımla çıkıyorum, geçtiğim her kapıyı gereğinden fazla kuvvetle çarparak kapatıyorum.

Elena'nın sözleri eve dönerken yol boyunca aklımı kemirdi. Chloe'nin görüntüleri beynimde titreşiyor. Yumuşak dilli ve David'e karşı çok sabırlı. Hayatımda beklediğim bir değişmez. Sabahın erken saatlerinde arka verandamda dostça bir sessizlik içinde birlikte bir espresso içmek, sisin dağılmasını izlemek, ilk tereddütlü kuş ötmeye başlamadan önce sessizliği dinlemek. Çiçeği burnunda bir egzersiz partneri. Uyanık olduğum her an ırzına geçmek istediğim bir kadın. Her gece onun vücuduyla alay ediyorum. Her sabah onu ihtiyaçtan titretiyorum ve o hala bana direniyor. Taşaklarımda neredeyse sürekli bir ağrı var ve bakmadığımı düşündüğü zamanki arzu dolu bakışları neredeyse beni mahvediyor. Bitmek bilmeyen oyunumuzda son damlaya geldim. Hiç kimsenin vücudunu onunkini istediğim kadar istememiştim. Kendimi hiç bu kadar dizginlememiştim. On dört yaşımdan beri hayatımda bir hafta bile bekâr kalmadım.

Fahişeleri aramayı bıraktım. Artık ilgilenmiyorum. Altı ay oldu.

Almadan vermek.

Bunu nasıl yapacağım?

Bilmiyorum. Tek bildiğim yolumu bulacağıma dair artan bir kararlılık. Sikimi onun sıcak, dar amına o kadar çok gömmek istiyorum ki, ama bunca zamandan sonra bundan daha fazlasını istiyorum. Onun aklını istiyorum. *Beni* istemesini istiyorum.

Ver.

Ver. Almak değil.

Onu ateşli yapan ne? Onu ne gülümsetir? Yolculuğunda sadece bedenini değil, zihnini de yanına alacak olan nedir?

Konağıma varmadan önceki son kaldırımda kalbim hızlanıyor. Biliyorum. Sanırım biliyorum. Kardeşlerini serbest bırakacağım. İtaat etmesi karşılığında hayatlarını daha fazla kafasının üzerinde tutmayacağım.

Onu bırakmaktan başka ne yapabilirim bilmiyorum ve bu da olmayacak.

Kapıların yanına geldiğimizde, kapılar aralık duruyordu. Çakıllarda derin çukurlar var ve korumalarım hiçbir yerde görünmüyor. İçimdeki her içgüdü canlanıyor ve her duyum keskinleşiyor. Şoför ve ben aynı anda silahlarımızı çekip her iki taraftaki arabadan atlarken kalbim göğsümde çarpıyor. Kapının benim tarafıma doğru gizlice yaklaşıyorum ve ona arabanın arkasında saklanmasını işaret ediyorum. Sırtımı duvara dayayıp köşeden hızlıca bir göz atıyorum. Her şey sessiz. Çok sessiz. Birkaç metre sağda, çakılların üzerinde hareketsiz yatan bir çift bacak görüyorum. Silahımı kaldırarak sürücüyü hareket etmesini işaret ediyorum ve açıklığın her iki tarafından içeri dalıyoruz. Avluda canlı hiçbir şey yoktu. Tanımadığım iki araba ön kapıma çıkan merdivenlerin hemen dışında kapıları açık bir şekilde duruyor ve ayaklarımızın dibinde üç kapı muhafızım ölü bir şekilde yatıyor.

TWENtY

Luciano

Fuck!
Siktir, siktir, siktir!

Ölü muhafızlardan birer yarı otomatik alarak eve doğru ilerliyoruz. Dustin sadece bir sürücü değil, tüm adamlarım gibi bir kavgada kendini nasıl idare edeceğini biliyor. Başını evin sol tarafına doğru eğiyor ve ben de başımla onaylıyorum. Ben ön kapıyı alacağım, o da yan kapıdan girecek.

Her şey sessiz. Çok sessiz. Arabalar evimde olmaması gereken insanların burada olduğunu gösteriyor ve diğer herkesin nerede olduğunu merak ediyorum. Hâlâ Rusları vurmakla mı meşguller? Kim var *lan* burada?

Hafif aralık duran kapının arkasında tek dizimin üzerine çöküp dinliyorum, sonra içeriye bakıyorum. Hiçbir şey yoktu. Silahımı kaldırdım, koridora doğru hızlı bir koşu yaptım. Ivan yerde kanlar içinde yatıyordu. Görünürde başka kimse yok. Ona doğru atıldım ve çömelip iki parmağımı boynunun yanına koydum. Nabız var, zayıf, hızlı bir gümbürtü. Ivan inliyor ve gözlerini bir parça açıyor.

"Patron."

"Sıkı durun," diyorum etrafıma bakarken. Telefonumu elime aldığımda bir sürü mesaj ve arama aldığımı görüyorum ama sesini kapatmışım ve hepsini kaçırmışım. Hepsini görmezden gelerek 911'i arıyorum.

"Polisler değil patron," diye fısıldar

Ivan. "Kapa şu lanet çeneni. Benim kararım."

"911, acil durum nedir?"

"İhtiyacım var-" Evde kaç yaralı ya da ölü olabileceğini düşünerek hızlı bir hesaplama yapıyorum. Ivan, aşçı, uşak, şef, hizmetçi. *Chloe!* "Altı ambulans." Adresi iletirken midem çalkalanıyor ve içimde bulantı yükseliyor.

"Acil durum nedir, efendim?"

"Burada *vurulmuş* insanlar var. Elinizdeki her şeyi gönderin, yoksa sizi bulur ve çocuklarınızın önünde canlı canlı derinizi yüzerim. *Anladın* mı lan?" Hırlıyorum. "Ben Luciano Salvatore." Ceketimi çıkarıp Ivan'ın göğsündeki yaralara bastırıyorum ve onu kaybedeceğimi hissederek dehşete kapılıyorum. "Baskı yapmaya devam et. Yardım yolda. Kaç kişiler? Nereye gittiler? Evde başka kim var?"

"Üç kişilerdi," diye fısıldıyor Ivan, göz kapakları titriyor.

Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Hayatta kal yoksa öbür dünyanda seni ve sevdiğin herkesi avlarım. Beni duydu. Olduğun yerde kal. Gitmem gerek."

"Senin Chloe'n," diye nefes nefese kalıyor.

İçimde karanlık yükseliyor, öfke ve kör edici bir hiddet, korkuyla karışıyor. "Ne biliyorsun?"

"Ona iyi bak." Gözlerini kapatıyor, nefesleri sığlaşıyor ve göğsünde sıkışıyor. Ayağa fırladım. Her birini öldüreceğim

Eğer zamanında yetişemezlerse, kasabadaki lanet olası acil yardım ekibine. Evimin içinde koşuyorum, genişliğine, çok büyük odalarına lanet okuyarak. Birden özel odama gitmek sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor.

Kapı aralık duruyor. Yarıyı kaldırıyorum ve bir an durup dinliyorum. Bir inilti ve sızlanma duyduğumda tüylerim diken diken oluyor. İçeriye hızlıca bir göz attığımda kimseyi göremiyorum, bu yüzden kapıyı iterek açıyorum ve koridordan aşağıya, artan umutsuzluk, korku ve ölmek üzere olduklarının farkında olmayan homurdanan adam seslerine doğru ilerliyorum.

Sahneyi algılamam bir saniyenin çok küçük bir kısmını aldı. Aşağı yukarı beklediğim gibiydi. Chloe sırtüstü yatmış, biri boğazına sikini dayamış, biri göğüslerini sıkın, biri de sikini içine sokmak için sıraya girmiş, soyunmanın çeşitli aşamalarındaki üç adamın altında sıkışmıştı. Tam silahı kaldırdığımda, Chloe kolunu şimşek gibi hareket ettirerek döndü. Başını onun göğsüne indiren adam kükrüyor ve yüzünü tutuyor. Yataktan düştü, bir gözünden kalem çıktı. Lanet olsun. Aferin kızıma.

Yere düşen kişi çığlık çığlığa bağırır. Yakında gözüne bir kalem batırmanın daha iyi olacağını anlayacak. Kalan iki saldırgan donup kalıyor, hâlâ dizlerinin üzerinde, beni fark edemeyecek kadar dalgınlar. Chloe yere uzanmış, zarar görmeyecek şekilde. Adamlarla göğüs hizasında ateş ediyorum, kurşunlar odanın içinde geniş bir alana yayılıyor. Chloe'nin üzerine kan ve kopmuş doku parçaları yağıyor, duvarlar delik deşik ve kırmızı lekelerle dolu. Pencerele paramparça oldu.

Çığlık atıyor. Bir hayvan gibi. Bir keresinde ona çığlık attırdığım gibi. O sesi bir daha *asla* duymak istemiyorum. Üçüncü adamı canlı tutacağım. Onu baş aşağı asıp haftalarca işkence edeceğim. Eğer bir şey hakkında bilgisi varsa, iyi. Eğer yoksa, bunu kendi zevkim için yapacağım. Silahı fırlatıp ona doğru atıldım, ölü adamları, tahta ve sıva parçalarını itip kakarak onu kollarımın arasına aldım.

"Luci," diye fısıldıyor, sesi kırılıyor, yerden gelen acı dolu çığlıklar arasında zar zor duyuluyor.

"Çok üzgünüm," diyorum onu göğsüme bastırarak. "Çok üzgünüm amına koyayım." Onun gücüne, kalemle hızlı düşünmesine ve kendini savunmasına duyduğum hayranlık içimde büyüyor ve onu daha da sıkı tutup sallıyorum. Son birkaç haftadır onunla ilgili algım her gün değişiyor. Bu kadının derinliklerini henüz tam olarak anlayamadım ve aniden onun hakkında her şeyi gerçekten bilmek istediğimi fark ettim.

"İçeri girdiler... Yapamadım..." diye mırıldanıyor.

Arkamdan gelen bir ses Chloe'yi kucağımdan itmeme ve silaha uzanmama neden oluyor. Dustin iki elini birden kaldırdı. "Patron."

"Durum nedir?"

"Onlar da dahil olmak üzere-" yatağın etrafına dağılmış adamlara doğru başını sallıyor, "evde altı ceset var." "Ambulans? Polis mi?"

"Ben aradım. Görünüşe göre başka biri de aramış. Her an burada olabilirler." "Onları *ben* aradım," diye homurdandım.

Chloe kıpırdanıyor, hareket ederken yüzünü buruşturuyor. Gözlerini yerdeki adama dikti. Çığlıkları acınası iniltilere dönüşmüştü. Bana bakıyor ve elini yarıya doğru uzatarak parmaklarını sallıyor. Ona güvenmemeliyim. Chloe Becker'a vücudumu bir saniyede parçalayabilecek bir imha silahı vermem mümkün değil ama silahı çevirip namlusunu yere doğrultuyorum ve tek kelime etmeden ona uzatıyorum. Chloe silahı alıyor, kıvranan adama doğrultuyor ve göğsüne birkaç el ateş ederek tanınmaz bir et yığınının dönüşmesini sağladığında kulakları yırtan bir gök gürültüsü duvarların arasında yankılanıyor. Geri tepme onu yatağa doğru itiyor, mermi spreyi durmadan önce duvar boyunca ve tavana doğru bir yay çizerek devam ediyor. Dustin ve ben çoktan yere yığılmıştık. Kalbim boğazımda, gözlerimi ondan ayırmıyorum, adrenalin

kulaklarımdan fişkırıyor, silahı elinden çekip almaya hazırım.

Nefes nefese bana bakıyor, yüzü tiksintiyle çarpılmış, sonra silahı bırakıyor ve yere çöküyor. Ne olduğunu anlamadan kalkıp onu yakaladım.

"O... Bana tecavüz edeceklerdi. Hasta olacağımı söylediler!"

Ona bakıyorum, başparmağımı yüzüne sürüyorum, kanın bir kısmını siliyorum. Stephen King'in *Carrie*'sine benziyor, sırlısklam, kâbus gibi, gözleri kocaman, korkmuş. Gözünün altında bir morluk, bir şişlik var. Dudağı yarılmış. Pantolonumdan gömleğimin eteğini çekip yüzünü silmeye başladım. Bu doğru değil. Üzerinde bu domuz kanı olmamalıydı. Chloe titriyor ve çıplak olduğunu fark edince gömleğimin düğmelerini hızla açıp omuzlarımdan silkerek onu örtüyorum.

"Endişelenme, gittiler. Sana bir daha zarar vermeyecekler."

Yüzünü göğsüme gömüyor ve düzensiz bir şekilde nefes alıyor.

"Teşekkür ederim."

Ona daha sıkı sarılıyorum ve göğsümün içinde bir yerlerde dipsiz bir öfkeyle karışık büyüyen bir acı var. Onları tekrar ve tekrar öldürmek istiyorum. Onları etkisiz hale getirmeli, zincire vurmalı ve *benim* olana dokundukları için yok olana kadar vücutlarından küçük parçalar kesmeliydim. Yine de ölmek de güzel. Çok nihai. Elimden kurtulmak için kıvranıyor ve dört ayak üzerinde banyoya doğru sürünüyor. Uzaktan siren sesleri artıyor.

Başımı Dustin'e doğru eğiyorum. "Git buluş. Elimden geldiğince çabuk seninle olacağım. Ve önce *Ivan'ın* icabına baksınlar!"

Dustin başını sallıyor ve başka bir şey söylemeden ortadan kayboluyor. Telefonumu elime alıp Eric'i ararken Chloe'nin yanına gidiyorum. Hemen cevap verdi.

Arka planda bağırışlar, arabalardan gelen sesler var.

"Neredeydin *lan* sen?" diye homurdanıyor.

"Neredesin lan *sen*?" Chloe'nin uzun sarı saçlarını boşa kalan elimle toplayıp, tuvalete yapışıp öğürürken tutarken soruyorum.

"Rusları vurduk. Lanet olası günün ortasında, yerleşim bölgesinde, biraz zaman aldı. Öylece içeri dalamazdık. Şimdi harekete geçiyoruz."

"Arkadaşları buraya geldi," diyorum dişlerimi sıkarak, Chloe'nin çıplak, titreyen haline bakarak. Bakışlarım sırtındaki uzun, ince yara izlerine takılıyor, zalimliğim sonsuza dek tenine kazınmış. Onları oraya ben koydum. Ben de vurulmalıyım.

Eric sessiz.

Dudaklarımı sıkıyorum. "Biri kaçtı mı?"

"Hayır. Hiç kimse."

"Birilerini uyarmak için zamanları vardı. Saldırı altındayız."

"Yaralanan var mı?"

"Ivan koridorda yatıyor, her tarafı kan içinde."

Eric kulakları sağır eden bir dizi küfür savururken telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

Chloe arkasına yaslanıp bana bakıyor, göğsünü kucaklıyor. Isıtılmalı raftan kalın bir havlu çekip etrafına sarıyorum. Her şey kana bulanıyor. *Onların* kanı. Bu iş bittiğinde, bundan çok daha fazla Rus kanına bulanmış olacağım ve halkıma bulaştıklarına pişman olacaklar.

"Otuz dakika içinde seninle olacağım," diyor Eric, sesi gergin.

"Hiç zahmet etmeyin. Sağlık görevlileri zaten burada. Ivan'ı nereye götürdüklerini öğren ve hastanede onun yanında ol."

"*Yaşıyor* mu?"

"Öyle olsa iyi olur yoksa onu ben öldürürüm." Chloe'nin acı dolu bakışlarını tutuyorum ve o da benimkileri bırakmıyor. Birden ne yapacağımı biliyorum.

yapmalıyım. "Anna'yı göndererek iyi yaptın Eric. Şimdi git. Halletmem gereken işler var."

"Olur," diyor, "Seni haberdar ederim. Ama bir dahaki sefere cevap ver." Eric bağlantıyı kesiyor ve ben telefonu Be

n. Uzanıp Chloe'nin yüzündeki saçları çekiyorum. "Nasılsın?" Sanki daha yüksek sesle konuşsam onu korkutacakmışım gibi yumuşak bir sesle soruyorum. Havlusuna sarındı, ürkütücü bir şekilde bodrumumdaki ilk günkü haline benziyordu, gerçi üstü başı

O zaman kan vardı ama çürükler vardı.

"Nasıl hissettiğimi *sanıyorsun*?" diye hırlıyor.

Oturdum ve sert bedenini kollarıma aldım. "Seninle ilgileneceğim."

Chloe

Titremeler kemik derinliğinde. Dişlerim takırdıyor. Bedenimi kontrol edemiyorum. Salvatore beni sıkıca tutuyor, o kadar sıkı ki zar zor nefes alabiliyorum, ama onun kucığında garip bir şekilde güvende hissediyorum, sanki o buradayken bir daha kötü bir şey olmayacakmış gibi.

"Onlar..." Tereddüt ediyor. "Sana tecavüz ettiler mi?"

"Ne fark eder ki?" Alay ediyorum. "Artık senin için tükendim mi? Yeni bir kız bulmanın zamanı geldi mi?"

Salvatore beni itiyor, kol mesafesinden tutuyor. "Sen neden bahsediyorsun? Sadece bilmek istedim. Sanırım bir kadın için, siklerini içine sokup iç organlarını parçalamış olmaları bir fark yaratıyor."

Yere yığılıyorum, beni yakalıyor. "Hayır," diye mırıldanıyorum.

"Siklerini değil. Sadece... elleri." "Benim aletlerimden herhangi birini kullandılar mı?"

"Denediler. Kilitleri geçemediler. Haçtan bahsettiler ama piçler oraya hiç varamadılar."

Düşündükçe midem bulanıyor. Dolabı kırıp açmaya çalıştılar. Çığlık attım. Yardım için çığlık attım. Salvatore için, Ivan için, herhangi birinin beni kurtarması için çığlık attım. İçlerinden biri beni tutarken diğer ikisi küfredip tekmeledi. Zalim bastonlarını ellerine geçirselerdi beni kırarlar, eşek sudan gelinceye kadar döverlerdi.

Salvatore göğsümün sıkışmasına neden olan bir hırıltı çıkarıyor. "Güzel. Neren yaralı?"

Durup hissediyorum, içime uzanıyorum. "Yüzüm. Boğazım. Göğüslerim. Bacaklarımdan arası." Nefesi kesiliyor ve sanki konuşacakmış gibi havayı içine çekiyor. "Lütfen duş alabilir miyim? Zaten polise gitmiyoruz, değil mi? Artık bu pisliği üzerimden atabilir miyim?"

"Kesinlikle," diyor ve elimi tutarak ayağa kalkıyor. Duşa uzanıyor, musluğu çeviriyor ve elini suyun içinde tutuyor, banyo buharlanıyor. "Gel." Beni kendine çekiyor ve sıcak akıntıya doğru tökezliyorum.

Ona baktım. Belden yukarısı çıplak ama... "Pantolonun mu? Islanacaklar."

Salvatore alay ederek kemerini ve fermuarını açar, kirlenmiş ve zaten sırlıslıkla kaplanmış takım elbisesinin pantolonunu çıkarır. "Bu kimsenin endişeleneceği bir şey değil." Boxerını da çıkarıyor ve çıplak kalıyoruz. Bunda tehdit edici bir şey yok. Cinsel bir şey de yok. Sadece öyle. Akıntının altına girip sabuna uzanıyor. "Senin için bu pislikten kurtulacağım. Üzerinize ateş ettiğim için özür dilerim ama içgüdülerimle hareket ettim. Silahlarına uzanıp sana zarar vermeleri için onlara zaman veremezdim. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Gözlerimi kapatıyorum. Elleri omuzlarımı okşuyor, boynumu ovuyor, sırtım boyunca iniyor. "Öldükleri

için mutluyum."

Önüm boyunca devam ediyor, göğüslerimi ve karnımı geçiyor, sırtım hafifçe göğsüne değiyor. "Burada kilitli olmasaydın bunların hiçbirini olmayacaktı," diye mırıldanıyor. Sesinde pişmanlığa benzer bir şey var.

"Beni kilitlememiş olsaydın, ölmüş olacaktım. *Senin* ellerinle."

Elleri kalçalarımnda durdu. "Bu uzun zaman önceydi."

Ona doğru eğiliyorum ve o da kollarını bana dolayarak beni sıkıca tutuyor. "Ama yine de doğru," diyorum.

Salvatore cevap vermiyor, sadece bana sarılmaya devam ediyor. Göğsü her nefeste kabarıyor, kalbi sabit bir ritimle çarpıyor. Tuhaf bir şekilde güvenli ve tanıdık geliyor.

"Bu tarih oldu," diyor sonunda, sesi duygusallıkla lekelenmiş. Sabuna uzanıyor ve beni köpürtmeye devam ediyor. Ayaklarımın yanındaki kırmızı perçemler sadece kırmızı çizgiler haline geldi ve her geçen saniye azalıyor. "Bacaklarını aç."

Hiç düşünmeden dediklerini yapmaya şartlanmışım ve bir saniye bile tereddüt etmeden ayaklarımı iki yana açıyorum ve elini bacaklarımın arasına sokup amımı dikkatlice okşamasına izin veriyorum. İzinsiz girmiyor. Almıyor. Şu anda, Salvatore tanıdığım adam değil. Şefkatli, sevecen ve ben artık onun kim olduğunu bilmiyorum. Çömelerek bacaklarım boyunca devam ediyor. Başımı sıcak akıntıya tutuyorum, yüzümü yukarı çevirerek akan suyun tenime çarpmasına izin veriyorum. Tecavüzcülerden kalan son kalıntıların da gitmesini istiyorum. Onları düşündükçe içimdeki bulantı tekrar yükseliyor ama bastırıyorum. Onlar öldü. Gerçekten, gerçekten öldüler. Saldırıya uğrayan her kızın yanında, tecavüzcülerini paramparça eden bir mafya babası olmalı. Anında karma. Kendi kana susamışlığımla kendimi şaşırtıyorum.

Elimi tutup avucuma sabun döktüğünde hayallerimden sıyrılıyorum. "Yüz."

Başımı sallıyorum ve ovuyorum. "Ovabileceğim bir şeyin var mı? Kendimi çiğ çiğ keselemek istiyorum. Derimi temizlemek istiyorum."

"Evet, öyle bir şey olmayacak. Sadece kendini temizle. Etkisi geçecektir. Sen çetin cevizsin." Saçıma şampuan dökerek kafa derimi ovalamaya başlıyor ve ben de gözlerimi kapatıp olan biten her şeye, onun olduğu her şeye rağmen dokunuşuyla rahatlıyorum.

"Neden bana karşı iyisin?" Bulamaç diyorum.

Salvatore sessiz. Sonunda ona dönüyorum. Kaşlarını çatıyor ve yüzünü kapatmadan önce kısa bir an için gözlerinde endişe var. Yanıma uzanıp duşu kapatıyor ve omuzlarıma sardığı yeni bir havlu alıyor.

"Kurula," diye mırıldanıyor ve

dışarı çıkıyor. "Ivan nasıl?"

Donup kalır. "Muhtemelen ölmüştür." Sesi düz, duygusuz.

Kalbim taş gibi oldu. Ivan hayatımın bir parçası haline geldi, varlığım için neredeyse nefes almak kadar hayati. Banyodan dışarı bir adım atıyorum ve önümdeki mezbahayı görünce duruyorum. Yarı otomatik bir tüfeğin bir bedene verebileceği zararı hiç bilmiyordum. Onlara isabet eden çok sayıda mermi neredeyse onları ikiye bölmüştü.

"I..." Bir adım geri atıyorum. "Yapamam."

"Bakma. Gel." Salvatore kalçalarımın ve sırtımın altından tutup beni kollarının arasına aldı, yatak odasından koridora ve diğer yatak odasına taşıdı. Beni yatağa yatırdı. Çekmeceleri çekip dolabı açarak giyecek bir şeyler buluyor ve giyiyor. Siyah kot pantolon. Göğsüne tam oturan siyah bir tişört, kasları şişkin ve kumaşı zorluyor. "Burada bekle."

"Geri dönecek misin?" Mırıldanıyorum.

Alnımdaki ıslak saç tellerinden birini okşuyor. "Seni göndermem gerekecek, Chloe. Burada kalamazsın." "Ne?"

Dönüyor ve kapıyı kilitleyerek gözden kayboluyor. Daldım ve boşuna kolu çektim. "Ne?"

ONBİR

Luciano

E Ric iki kez aradı. Sesli mesajı dinliyorum, sözleri üzerine kalbim deli gibi hızlanıyor, sonra Dustin'i arayıp koridora fırlıyorum. Ivan Zuckerberg'de pamuk ipliğine bağlı ve evimin ne durumda olduğu ya da burada kimin olduğu umurumda değil. *Hemen* gidiyoruz. Ivan'ı kaybedemem. O adamın yanımda olmayacağı bir gelecek göremiyorum.

Her yerde polisler var. Belli belirsiz tanıdığım kıdemli bir dedektif konuşmak için yanıma geliyor ama onu iterek geçiyorum. "Sonra," diye homurdanıyorum ve ön kapıdan çıkıyorum. Dustin arabanın yanında bekliyor. Ön bahçemdeki araçların arasında zig-zag çizmesi ve birkaç çalıyı biçmesi gerekiyor ama çok geçmeden tepeden aşağı hızla iniyoruz. Eric'i aradım.

"Konuş benimle."

"Ivan ameliyathanede. Biz konuşurken göğsünden kurşunları

çıkıyorlar." "Diğer herkes?"

"Birkaç kayıp yaşadık. Matteo iyi." "Luca?"

"Burada kıyamet kopmadan önce Chicago'daki havaalanına bile varamamış Luci. Ama şu anda yolda." "Ne oldu? Neden içeri girdin? Neden gecenin çökmesini beklemedin?"

"Toplanıyorlardı ve hareket halindeydiler. Onları toparlamışken saldırmaya karar verdik."

Bu mantığa karşı çıkamam. "Peki yatak odamın her yerinde dağınık halde yatan üç melez de kim? Evime kim saldırdı?"

"Sadece seni ortadan kaldırmak için yedek bir planları olduğunu ve birinin bu çağrıyı

yaptığını varsayabilirim." "Üç kişi mi? Bu çok aşağılayıcı."

"Bana göre bu kadarı yeterliydi."

"Evin neredeyse boş olduğunu biliyorlardı," diyorum dişlerimi sıkarak. *Neredeyse boştu.*

"Peki ya personel?"

"Bilmiyorum amına koyayım," diye hırladım. "Evden polisler ve acil yardım ekipleriyle dolu olarak

çıktım. Kim yaşarsa yaşasın." "Polisler mi?"

"Fazla seçeneğim yoktu. Bunu sonra hallederiz," diye homurdanıyorum pencereden dışarı bakarken. "Seni nerede bulabilirim? Birazdan seninle olacağım."

Eric nerede olduğunu açıklarken Dustin, Zuckerberg Travma Merkezi'nin süslü kırmızı tuğla ve cam girişinin önüne yanaşiyor. Dustin'e adamlarımızı toplamasını ve durumu tekrar kontrol altına almasını ve *kimsenin* özel kanadıma dokunmamasını söylüyorum.

Eric bir heykel gibi donmuş bir şekilde oturuyor, yumruklarını sıkmış, boş boş önüne bakıyor. Bana bakarken yüzü duyumsuzdu. "Hiç bu kadar kötü durumda olmamıştık, Luci."

"Herhangi bir yerde konuşabileceğim lanet olası biri var mı? Biraz açıklığa ihtiyacım var."

Eric başını en sağ köşedeki cam kabine doğru eğiyor. Bakışlarımız karşılaşınca genç hemşire gözlerini açıyor. Neye benzediğimi bilmiyorum ve umurumda da değil. "Ivan Sokolov," diye homurdanıyorum. "Durumu hakkında bilgi istiyorum. Pronto."

"Özür dilerim efendim... En yakın akrabanız siz misiniz?"

Yumruğumu masaya vurdum. "Bu seni hiç ilgilendirmez. Bir doktora ihtiyacım var. Bana bazı cevaplar verebilecek birini verin!"

Sandalye geriye doğru fırlayarak duvara çarpıyor ve bir yığın kâğıdın dağılmasına neden oluyor. "Üzerinde çalışıyorlar efendim," diyor yalvarırcasına ve bir telefon kaldırıyor. "Lütfen oturun, yoksa güvenlik görevlisini çağırmak zorunda kalacağım."

Çenemi sıkarak öne doğru eğildim. "Ben Luciano Salvatore. Birini ararsan nerede yaşadığını öğrenirim. Anladın mı?"

"Birisi bir şey öğrenir öğrenmez seninle olacak," diye fısıldıyor, yüzü kül rengi.

Dudaklarımı büküyorum, sonra arkamı dönüp Eric'in yanına gidiyorum.

"Bu tam bir kabus," diyor. "Evi temizlemeniz gerek. Ateş edemeyen ve kaybetmeyi göze alamayacağınız herkesi gönderin."

Zihnim imalarla dönüyor. Saldırı altındayız. Yıllar boyunca çatışmalar oldu ama daha önce hiç her şeyim tehdit edilmemişti. Tüm imparatorluğum. İşim. Halkım.

"*Luci!* Uyan lan. İşe koyul. David'i, Carmen'i ve diğerlerini şehir dışına çıkar. Elena'ya bak. Kulüplerimizi kapatmalıyız. Bu gece hiçbir şey açılmazsa hepsi bir tırmanma riskiyle karşı karşıya kalacak. İntikam."

Telefonu açıp uzun süredir birlikte olduğum ortağımı ararken ayağa fırlayıp odada

volta atıyorum. "Bu bir sürpriz," diyor Elena. "Tavsiyem işe yaradı mı?"

"Elena. İşyerini derhal kapat. Kızlarınızı silahlandır ya da gönder. İşler kötüye gidiyor ve kimse güvende değil." Bir an sessiz kaldı. "Ne diyorsun sen?"

"Savaşta'yız. Evinizi korumak için adam ayıramam. Kızlarınızı gönderin ya da kendinizi savunmaya hazırlanın. Küçük bir orduya yetecek kadar ateşli silahımız var, bu konuda size yardımcı olabilirim ama size göz kulak olamam."

"Ne-"

"Beni duydunuz. Kendimi nasıl daha açık ifade edebilirim?" Ellerimin titrediğini fark ederek bağlantıyı kesiyorum.

Bekleme alanında bir ileri bir geri yürüyorum. İnsanlar gelip gidiyor. Dustin düzenli olarak arayıp bilgi veriyor, bir şey bilip bilmediğimi soruyor. Ivan'ı da uzun zamandır tanıyormuş. Nathan arayıp Christian'ın New York'taki Mount Sinai'de tıbbi olarak komada olduğunu ve durumunun kötü olduğunu söylüyor. Patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. Harekete geçememe duygusu beni öldürüyor. Ivan'ın yaşaması ya da ölmesi -ve bunun benim elimde olmaması- hastaneyi tuğla tuğla yıkmak istememe neden oluyor. Eğer onu kurtaramazlarsa, bunu yapacağım.

Eğer Ivan ölürse.

Christian ölürse.

Nefes alamam.

Eric'e baktığımda, yüzünde aynı sessiz korkuyu ve bunun nasıl kararlılığa dönüştüğünü görüyorum. Aniden ayağa kalkıyor. "Burada öylece oturamam. Geri dönüp bu Rus piçlerini yeryüzünden silmek için plan yapmaya başlayacağım. Orada

iyi adamlarımız var ama sana ya da bana ihtiyaçları var. Bir lidere ihtiyaçları var."

Kaskatı duruyor, cevabımı bekliyor ve ben de ona doğru yürüyorum, ona sarılıyorum, sırtını sıvazlıyorum.

"Sana güveniyorum." "Eski tetikçinin Roarke Brennan'ı çağdırmamı ister misin? Paralı askerleri mi?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Eğer ona ulaşabilirsen. Küs ayrıldığımızı sanmıyorum. Herkesi gemiye alın. Dünyadaki tüm psikopat katillerin şu anda bizim tarafımızda olması gerek."

Eric başını sallayıp başka bir şey söylemeden gidiyor ve ben yalnız kalıyorum, sanki dünyanın yükü üzerime çökmüş gibi hissediyorum.

Bekleme odasında uzun bir süre yalnız kaldıktan sonra en uçtaki cam kapı açılıyor ve otuzlu yaşlarının ortasında, önlüklü bir kadın kapalı alandan çıkıyor. Bana doğru yürürken ayağa kalkıyorum. Çok genç görünüyor. Ne hakkında konuştuğunu bilen birini istiyorum.

"Siz Bay Sokolov'un arkadaşı mısınız?"

"Ben-" Ne sikimim ben? "Evet! O nasıl?"

"Ben Doktor Marin. Travma cerrahiyim. Durumunu stabilize etmeye çalışıyorduk. İki kez kalbi durdu."

"Nasıl. Lanet olsun. O mu?" Homurdanıyorum.

Beklediğim korku yerine, yorgun yeşil gözleri şefkate dönüştü. "Arkadaşınız yoğun bakıma götürülüyor. Herhangi bir garanti veremesem de sonuç konusunda iyimseriz. Çok kötü yaralanmış."

Ne kadar yorgun olduğumu fark ettiğimde sönüyorum. Geriye doğru sendeleyerek, bacaklarımın arkasıyla bir sandalyeye çarptığımda oturuyorum. "Ama yine de başaracak mı? Onu ne zaman görebilirim?"

"Bay Sokolov'un bilinci yerinde değil ama kısa bir ziyaret ayarlayabilirim. Birinin gelip sizi almasını sağlayacağım, Bay..." "Salvatore," diye mırıldandım.

Gözleri açılıyor ve adımın onun için bir şey ifade ettiğini anlamak zor değil. Boğazını temizliyor. "Doğru. Birisi... yakında seninle olacak." Topuklarının üzerinde dönerek cam kapıdan geri kayboluyor ve ben içerideki akıl almaz kargaşayla baş başa kalıyorum.

IVAN HER ZAMANKİ GÜÇLÜ HALINE HIÇ BENZEMİYOR, SOLGUN YATİYOR, DAMARLARINA PLASTİK KORDONLAR ITILMIŞ, GÖĞÜS TÜPLERİ, BİR vantilatör hafifçe tıslıyor, antiseptik kokuyor. Oturmadım bile. Ona bakıp, dayak yemiş adamı gözümün önüne getirdikten sonra arkamı dönüp aceleyle yoğun bakım ünitesinden, hastaneden çıkıyorum.

Karanlıkta, ana girişin dışındaki terk edilmiş araba yolunda durup Dustin'in gelip beni almasını beklerken, mide bulantımı bastırmak için derin nefesler almak zorunda kalıyorum. Gecenin soğukunda, her düzensiz nefes verişte hava beyaz bulutlar halinde dışarı çıkıyor. Yaşamak *zorunda*. Ona ihtiyacım var. Bir seğirmeyle Christian'ı hatırlıyorum, telefonumu açıyorum ve Nathan'ın numarasını tuşluyorum.

"Amca?" Sesi sert ve sanki acı çekmiş gibi. "Saat sabahın biri."

"Christiano nasıl? Yanında biri var mı?"

İç çekiyor. "Angela onun yanından ayrılmadı. Onu ilaçlarla doldurdular."

"Ama başaracak mı?"

"Tanrı aşkına," diye inliyor, "yarın konuşabilir miyiz? Kırk sekiz saattir uyumadım lan!" "Konuş benimle,"

diye hırladım. "Gerçekten boktan bir gün geçiriyorum ve herkesten ve her şeyden bıktım artık!"

"Söyleyemezler Luci! Bilmiyorum amına koyayım! Tamam mı?"

Çılgılığa dönüşmeden nefes vermeye çalışırken dişlerimi sıkıyorum. "Biri seninle konuştu mu? Ne olduğunu duydun mu

Burada neler oluyor?"

"Hayır, Amca, yapmadım ve yaptığımı da söyleyemem-"

"İvan'ı vurdular," diye bağırdım. "Kulübümü ve evimi vurdular."

Nathan sessizdir. Cadde boyunca yüksek hızda siyah bir araba geliyor. Dustin beni almaya geliyor.

"Kim?" diye soruyor Nathan, "bize kim saldırıyor lan?"

"Kadınına ve çocuğuna iyi bak. Christian'la ilgilen, her şeye sahip olduğundan emin ol. San Francisco'dan uzak dur.

Doktorlar sana bir şey söyler söylemez beni ara. Bunu halledeceğim."

Siyah Mercedes önümde durdu ve aramayı kapattım. Dustin camını indirdi ve dışarı eğildi. "Adam nasıl?"

"Yaşıyor," diye homurdandım. "Şimdilik. Beni Carmen'e götür."

Şaşırdıysa bile belli etmiyor. Arka koltuğa atıyorum ve yola çıkıyoruz, şeytanlarımız tarafından kovalanıyoruz, hızlı gidiyoruz, seyrek trafikte bir o yana bir bu yana savruluyoruz.

Moreno-Payne'lerin evi sessiz. Pencereler karanlık. Parmağımı kapı ziline götürdüm ama sonra vazgeçtim. Bütün evi uyandırmak ters etki yarattı. Onun yerine Carmen'e hızlı bir mesaj atıyorum. Birkaç dakika sürüyor, sonra okunuyor. Cevap vermiyor ama çok geçmeden içeriden bir hareket duyuyorum ve kapı açılıyor.

"Burada ne yapıyorsun Luciano?" Kollarını göğsünde kavuştururken Carmen'in gözleri parlıyor, siyah ve ateşli.

"Konuşmamız gerek. Hemen." İçeri girmeme izin vermesi için başımı eğiyorum.

"Evimde olman hoşuma gitmiyor."

Patladım. "Bunca yıldan sonra, Carmen!"

Çenesini sıkıyor ve sonra belinden tutup kaldırdığımda inliyor. İçeri girip kapıyı tekmeliyorum ve kıvranan küçük kadını tekrar yere bırakıyorum.

"Luci! Seni bok parçası!" diye tıslıyor.

"David tehlikede. Hepinizin yer değiştirmesi gerekiyor. Bugün. O parlak zekânı kullan," parmağımı alnına götürdüm, "ve tek bir iz bile bırakma."

Gözlerini açarken ağzı bir karış açık kalıyor. "Ne-"

"Her şey cehenneme döndü. Kendi evimde saldırıya uğradım. Korumalarımı etkisiz hale getirdiler. Herkesi topluyorum, herkesi kastediyorum. Savaşa gidiyoruz."

"Savaş mı?" Sesi bir perde yükselir. "Ahh, *Dio!* Bilmek istemiyorum! Ne yapacağız? David'in peşine mi düşecekler?" "Kesinlikle yapacaklar. Hepinize ülke dışında ihtiyacım var. Dikkatim dağılmamalı. Zarar görmemem lazım."

"Anlıyorum," diyor ve anladığını biliyorum. Carmen son derece zeki bir kadın, oğlumun annesi ve beni yenip de hayatta kalan bir avuç insandan biri.

"Hepinizin başka kimliklerle pasaportları var, değil mi? Olduğunu biliyorum." "Var," diyor.

Elimi kapı koluna koydum. "O zaman onları kullan. Bugün. Ailene git. Kolombiya'ya git, Carmen. Basit, dikkat çekmeden seyahat et. Yarın seni burada görmek istemiyorum, anladın mı?"

Başını sallıyor, yüz hatları asık. "David için kolay olmayacak.

Anlamayacaktır." "Onun canlı ve kafası karışık olmasını tercih ederim," diye

homurdanıyorum. "Yap o zaman."

Sonra kapıyı arkamdan çarparak çıkıyorum, kalbim ağırlaşıyor, bilinmeyen geleceğe doğru attığım her adım daha da zorlaşıyor.

tWENtY-tWO

Chloe

S Beni bitirmek
mi?

Kilitli kapının hemen içinde çırılçıplak duruyorum, hala nemli, saçlarımdan küçük damlalar yere sıcıyor. Kalbim göğsümde baş döndürücü bir staccato ile çarpıyor ve saldırıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ağrı yayılıyor. Onun sıcak tenini tekrar üzerimde istiyorum, kollarındaki güvenliği. Birkaç dakika boyunca hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde güvende hissettim, en azından küçük bir kız olduğumdan beri, ne kadar saçma olursa olsun.

Vücudumu ürpertiler sarıyor ve zihnim ağlayan, çılgık atan bir karmaşa içinde parçalanmak ya da kendimi toparlamak arasında bıçak sırtında dengede duruyor. Bir an gerçekten seçim yapabileceğimi düşünüyorum ama sonra çok geç oluyor. Gözümünden tek bir damla yaş süzülüyor ve barajın kapaklarını açıyor. Sendeleyerek kocaman yatağa doğru yürüyorum ve yorganın altına kıvrılıyorum, yorganı sıkıca sarıyorum ve sadece nefes almak için duraklayarak yastığa doğru çılgık atıyorum.

Başlangıçta, ev gürültüdür. Erkek sesleri. Kapıların çarpması. Hafif araba sesleri. Sonra ortalık sakinleşiyor ve midem açlıktan çalkalanmaya başlarken, iki yastığın iki yanını da gözyaşlarımla ıslatmış oluyorum. Ne zaman kendimi toparlayacağımı düşünsem, zalim beynim önümde etimin parçalara ayrıldığı, beni kana bulayan görüntüleri, kapının çarpılarak açıldığı ve üç lanet Rus'un yatak odasına girdiği anlara dair anıları canlandırıyor. Kitap okuyordum. Sadece bir kitap okuyordum. Birkaç dakika huzur ve sükûnet içindeydim ve onlar, azgın sırtlanlar gibi üzerime atılıp çılgınlık atarak, yuh çekerek, vücudumdaki giysileri yırtarak beni paramparça ettiler.

Tecavüz ve ölüm bekliyordum. Bozuk İngilizceleriyle bana söyledikleri buydu. Kimse beni kurtaramazdı. Herkes ölmüştü ve sırada ben vardım. Dünyanın en güçlü adamının öldüğünü anlayamıyordum. Canavarımın öldüğünü.

Ve sonra değildi.

Bir parçam daha önce hiç böyle bir nefret hissetmediğimi düşünmek istiyor ama bu doğru değil. Varlığımın her zerresiyle nefret ettim. Sanki nefretin kalbimde kendine ait bir odası varmış gibi. Ailemi öldüren kişiden, her kimse ondan. Küçük kardeşlerimi silah ve uyuşturucuyu saklamak için işe alan, sonra da onları şiddet ve suç yoluna çeken adam. Güvendiğim ama verdiği sözleri hiçbir zaman tutmayan ve tutmaya da niyetli olduğunu sanmadığım yaşlı adam. Christian. Arkadaşımı inciten, onun parlak ruhunu kıran, beni o kadar kötü döven Christian Russo ki öleceğimi sandım.

Ve sonra Luciano Salvatore.

Salvatore'dan düşündüğümde daha fazla nefret ettim. Onun acımasız dokunuşu ruhuma işledi. Dayakları, saldırıları. Ama öldüğünü düşündüğümde sevinmedim, onun yerine kalbim kırıldı.

Ve sonra değildi.

O parlak zırhlı bir şövalye değil. O inindeki ejderha. O karanlıkta pusuda bekleyen bir dehşet. Ama beni kurtardı. Beni

göğsüne bastırdı, kırık, kanlı Chloe, beni sıkıca tuttu.

Salvatore'dan bahsetmişken. Nerede o? Bana saati söyleyecek bir şeyim yok ama açlık sonunda beni

ve tekrar ayağa kalktım. Burada da bitişikte büyük bir banyo var ve bir duş daha alıyorum. Bir daha asla temiz hissedebileceğimi sanmıyorum. Keşke biri bana sarılsa. Terapiye ihtiyacım var. Birinin beni önemsemesine ihtiyacım var. Yine ağlıyorum, yüzüm akıntıya dönük. Köpürt. Duruluyorum. Tekrarla. Vücudumu ve saçlarımı. Dört kez, kavrayan ellerinin neredeyse fiziksel anısından kurtulmaya çalışıyorum, boğazımdaki horoz, hala kendimi kanamaya yetecek kadar sert fırçalayabilmeyi diliyorum. Göğüslerimde ve kollarımda parmak şeklinde morluklar var. Üst dudağım şişmiş ve dilimle dürtmeye devam ettiğim bir yırtık var. Ağrım var ama olabileceklerle kıyaslandığında yine de bir şey değil. Tam anlamıyla tecavüze uğramadığım için çok şükrediyorum.

Benim için geldiği için *ona* minnettarım.

Çekmecelerini ve dolabını karıştırıyorum ve külot, bir çift siyah kot pantolon, çoraplar, bir eş kazağı, bir tişört ve koyu gri bir gömlek çıkarıyorum. Kotu tutmazsam ayağıma düşüyor ama kemer işimi görüyor ve ayağım takılmasın diye paçalarını kıvrırmak zorunda kalıyorum. Palyaço gibi görünüyorum ama en azından sonunda ısındım ve güzel kokuyorum. *Onun* kokusunu alıyorum.

Koridorda adım sesleri ve kilidin içinde bir anahtar şıngırtısı duyduğumda dışarısı uzun süre karanlıktı. Kapı sallanarak açıldı. Kalbim korku, umut ve başka bir insanın özlemiyle çarpıyor. Salvatore kapı aralığında duruyor ve odaya girmek için hiçbir harekette bulunmuyor. Bakışları vücudumda geziniyor ve beni onun kıyafetlerini giydiğim için son derece utandırıyor.

"İvan nasıl?" Kollarımı göğsüme sarıp kendime sarılırken soruyorum. Bir elini saçlarının arasından geçiriyor ve iç çekiyor. "Pamuk ipliğine bağlı."

Başımı salladım.

"Tamam." "*Sen* nasılsın?"

Çenemin bir çocukmuşum gibi titremesine engel olamıyorum. "Bana sarılacak birine ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

Önce sessiz kalıyor ve o an uzuyor. "Evet, bu ben olmayacağım. Benden nefret ediyorsun, unuttun mu?"

Kalbim sıkışıyor. Şu anda istemiyorum. Kollarının beni sarmasını o kadar çok istiyorum ki tenim boşlukla ağrıyor.

"I-" "Bir uçak ayarladım. Özel bir havaalanına nakledilecek ve şehirden uzaklaştırılacaksınız."

"*Ben-Ne?*"

"Burası senin için güvenli değil."

Histerik kahkahalar boğazımda düğümleniyor. "Güvenli mi? Ağzından çıkan kulağın duysun!"

"Bunlar benim bu konudaki son sözlerim. Uçuş için yanınıza bir şeyler almanızı tavsiye ederdim ama diğer yatak odasına adımınızı atmak istemezsiniz ve zaten giyiniksınız. Biri seni alacak. Hoşça kal, Chloe." Bir adım geri çekiliyor, gözleri ölü gibi bakıyor, yüzü kapalı, sonra kapıyı kapatıp tekrar kilitliyor.

Yataktan fırladım ve yumruklarımı kapıya vurdum. "Hey! Beni bırakma! Ne demek beni gönderiyorsun? Nereye?" Karşı taraftan herhangi bir tepki gelmiyor, ama yine de varlığını hissediyorum, sanki oyalanıyor gibi, ama muhtemelen bu sadece benim hayal gücüm.

Bir dahaki sefere kapı açıldığında içim endişe ile doluyor. Ona doğru koşuyorum ve kapı açıldığında duruyorum. Rose, solgun, sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, makyajsız, kot pantolonlu, çizmeli ve kırmızı deri ceketli. Yüzü ciddi ve bana ilk tanıştığım kızı, baştan çıkarıcı fahişeyi hatırlatan hiçbir şey yok.

"Duydum," diyor. "Özür dilerim."

Alay ediyorum. "Buradaki herkesin üzgün olduğu tek şey
bu." Bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırıyor.

"Gitmeye hazır mısın?" Ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Nereye?"

"Kimse sana bir şey söylemiyor mu kızım?" Koridora bakıyor ve sonra bana doğru uzanıyor. "Gerçekten gitmemiz gerek.

Lütfen."

Etrafıma bakıyorum. Bu bir içgüdü. Normal bir hayatta olsam, anahtarları, telefonu, çantayı alırdım. Hiçbir şeyim olmadığını fark ettiğimde çok sarsılıyorum. Üzerimdeki kıyafetler bile, son ipliğine kadar bana ait değil. Sanki ben yokmuşum gibi. Bu odadan, bu evden çıktığımda Chloe'den geriye hiçbir şey kalmıyor. Gözlerim Rose'unakilere kayıyor. Gitmek. Gidebilirim. Buradan siktir olup gidebilirim ve kaçabilirim. Kalbim güm güm atarak Rose'un elini tutuyorum ve koridora çıkıyorum. Bakışlarım istemeden diğer yatak odasına, mezbahaya yöneliyor ama kapı kapalı ve birkaç saat önce orada yaşanan dehşetten eser yok. Çıkışa doğru döndüğümde midem bulanıyor. Orada bir muhafız duruyor. Uzun boylu, esmer, siyah kargo pantolonu giymiş ve silahları, telsiz ekipmanları ve güvenlik yeleğiyle savaşa girecekmiş gibi görünüyor. Tamam. Kaçmıyorum.

Rose parmaklarını benimkilere doluyor ve beni adama doğru çekiyor. "Gitmeliyiz, Chloe."

Üçümüz evin içinde ilerlerken, Salvatore'unkini ayırt etmeye çalışarak uzaktaki sesleri dinliyorum, ama yapamıyorum ve Rose çekmeye devam ediyor, daha hızlı gitmem için beni teşvik ediyor.

Bir arabanın arkasına itildim, Rose yanıma atladı ve kapıyı çarparak kapattı, kemerlerimizi bağladı. Gardiyan direksiyonun arkasına atlıyor ve hemen harekete geçiyoruz. Dışarısı karanlık. Paneldeki dijital saate bakmak için boynumu eğiyorum. Saat sabah 6:14. En son ne zaman yemek yediğimi bilmiyorum ve kendimi baygın hissediyorum. Sanırım dün kahvaltı ettim. Virajlı yollarda, banliyölerden geçerek sanayi bölgelerine doğru hızla ilerliyoruz. Rose iki elimi de tutuyor, başparmağı ileri geri okşuyor. Ne kadar ciddi görüldüğünü görünce midem bulanıyor. Gökyüzü giderek aydınlanıyor. Güvenlikli kapılardan geçip küçük bir uçağın dışındaki bir havaalanında durduğumuzda ufku turuncu bir renk kaplıyor. Şoförümüz atlayıp yolcu kapısını açıyor ve sabırsızca başını eğiyor.

Rose kemerimi çözdü. "Hadi, hadi, hadi."

Bir bacağımı uzatıyorum, sonra dönüyorum. "Sen de geliyor musun?" Başını sallıyor. "Gelemem. Matron'un bana ihtiyacı var."

"Kim?"

Yüzünde kısa süreli bir hüznün beliriyor, sonra elini sabırsızca sallıyor. "Boş ver. Seni arayacağını söyledi. Yapman gereken-"

"Bayan Becker," diye bağıyor muhafız, sesi derin bir bariton. "Bir saniyeniz var, yoksa sizi gemiye taşıyım." Bana doğru uzanıyor. Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve Rose'a yalvaran son bir bakış atıyorum, ama o bakışlarını kaçırıyor. "Tamam, tamam, siktir. Tamam, geliyorum!"

Dirseğimi tutuyor ve beni pist boyunca uçağa giden merdivenlere doğru çekiyor. Hava rüzgarlı. Havayı solumak kolay, berrak. Egzoz, yağ ve ıslak beton kokusu sinmiş. Güvenlik görevlisi uçağın girişine kadar beni takip ediyor, arkamdaki kocaman bedeni kaçma isteğimi engelliyor. Bir saniye içinde yere düşüp sarmalanırdım ve bahse girerim gideceğim yere olan uçuşum çok daha az konforlu olurdu.

İçeri giriyorum ve dış dünyaya, uzaktaki koyu gri tepelere, yükselen güneşe son bir kez bakmak için dönüyorum. Gözlerim gardiyaninkilerle buluştu. Düşmanca görünmüyor, sadece temkinli. Aramızda tuttuğu beyaz bir zarfa bakıyorum.

"Patrondan," diye mırıldanıyor. "Dikkatli ol." Büyük avucunu başımın yanındaki çelik duvara vuruyor. "Gitmeye hazırsın," diye bağıyor kokpite doğru, sonra dönüp merdivenlerden aşağı iniyor. Ayakları merdiven boşluğunu terk eder etmez merdiven yükselmeye başlıyor ve ben de çarpmamak için geri çekiliyorum.

"Bayan," diye bağılıyor uçağın ön tarafından bir erkek sesi. "Kemerlerinizi bağlamanız gerekiyor. Havadayken hareket edebilirsiniz ama kalkış sırasında edemezsiniz."

Kokpite doğru yürüyorum ve lacivert takım elbise giymiş, kep takmış, birbirine çok benzeyen iki adamın sırtına bakıyorum.

Pilotlar.

"Nereye gidiyoruz?"

Dönüp bana bir kez bakıyorlar. "Sicilya, hanımefendi. Kemerlerinizi bağlayın yoksa birazdan kabinin her tarafına sıçrayacaksınız. Tepeleri aştığımızda bir süre sarsıntılı olacak."

"Sicilya mı?"

Yardımcı pilottan gelen sert bir iç çekiş beni harekete geçirdi. "Tamam, peki!" Dönüp yolcu bölümüne bakıyorum. Küçük ama lüks, pelüş, bej rengi deri koltuklarda bolca popo ve bacak boşluğu var. Arkada bir bar ve her duvarda kanepeler olan bir salon alanı var. En yakın koltuğa gömülüyorum ve kemerimi bağlıyorum.

Hareket ederken elimde bir şey tuttuğumu fark ediyorum ve zarfı hatırlıyorum. Zarfı açarken ellerim titriyor. İçinde birkaç kısa kelime olan bir mektup var.

/Sicilya'daki akrabalarım gidiyorsun. Benim işim hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Onlara saygılı davranın. S.

Uçak gittikçe hızlanırken parmağımın ucuyla harfleri takip ediyorum, hızlanma sanki midemi vücudumdan çekip çıkarıyormuş gibi hissediyorum. Bir kez zıplıyoruz, sonra uçuyoruz. Altımızdaki binalar düzgünce düzenlenmiş küçük lego parçalarına dönüşürken, zihnim olayların ani dönüşüyle dönüyor.

Sicilya mı?

ON ÜÇ

Chloe

WEmniyet kemeri işareti kapandıktan sonra tekrar kokpite yöneliyorum. "Oraya varmamıza ne kadar var?" Yardımcı pilot koltuğunda yarı döner. Keskin bir çenesi ve nazik, kahverengi gözleri olan temiz traşlı bir adam. "On beş saat.

Paris'te kısa bir mola verip yakıt ikmali yapacağız. Ancak Amerika'dan ayrılmadan önce Jacksonville'e de inmemiz gerekebileceği haberini aldık. Ne kadar süre kalacağımızı bilmiyoruz."

"*On beş!*" İnledim. "Etrafta hiç yiyecek var mı?"

"Elbette. Arka tarafta, buzdolabında hazır yemekler var."

"Oh, Tanrı'ya şükür!" Onun sözleriyle midem gurulduyor ve arkamı dönüp salon kısmına doğru ilerliyorum, buzdolabını karıştırıyorum ve plastik paketlerde hem kahvaltılık hem de ana yemeklerle dolu buluyorum. Meyve suyu şişeleri, maden suyu, kırmızı ve beyaz şarap, bira ve küçük içki şişeleri var. Bir kahvaltı paketini açıp kamımı doyururken ellerim titriyor. Bir bardak portakal suyuna votka koyup yudum yudum içiyorum. Kimin umurunda olacak ki? Bok suratlı olabilirim. Burada kimse bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemez.

Bir parçam heyecanlandı, hapsedilmiş, ihlal edilmiş ve tamamen acımasız, umursamaz bir adamın merhametine kalmış hissetmeyen küçük bir parçam. Sicilya! Avrupa! Lanet olsun! Amerika'nın dışına hiç çıkmadım.

Uyuyorum ama beni sertçe kavrayan ellerin, tecavüz ve ölüm tehditlerinin olduğu, hızla kaçan kâbuslar yüzünden defalarca seğirerek uyanıyorum. Bazı rüyalarda beni inciten Salvatore oluyor. Bazı rüyalarda ise bana sarılıyor ve güvende hissetmemi sağlıyor. Morluklara bir daha bakmadım ama hepsini çok iyi hissediyorum. Günü Jacksonville'in dışında bir hangarda geçiriyoruz ve ben çok sıkılıyorum. Biraz daha şarap içiyorum ve biraz uğraştıktan sonra eğlence sistemini çalıştırıp arka arkaya iki film izliyorum. Kanepelerden biri, bir battaniye ve birkaç yastıkla en iyi arkadaş oldum, zihnim odaklanamayacak kadar bulanık.

Kıyı şeridinden Fransa'ya, küçük köylere, uçsuz bucaksız tarlalara geçerken pencereye yapışmış durumdayım. Hava gri ve kış, ne yazık ki çok fazla kar yok. Çocukken birkaç kez kayak yapmaya gitmiştik. Karı özlüyorum. Lanet San Francisco'ya değil de kuzeye taşınmalıydım. Paris'in üzerinden geçtiğimizde ve şehir merkezinden yılan gibi geçen geniş nehri ve gerçek Eyfel kulesini gördüğümde çığlık atıyorum!

Biz yakıt ikmali yaparken pilotlar sırayla mola veriyor ama benim uçaktan inmeme izin verilmiyor. Belli ki Salvatore burada bile bana ulaşıyor. En azından kapıyı açıp kapadıklarında bir Fransız havası kokusu alıyorum. Ve yakıttan gelen ağır bir duman kokusu.

Başka bir yerde durmayacağız. Düz araziler. Dokunabileceğimi düşündüğüm kadar yakın hissettiren karla kaplı dağlar. Okyanus.

Mavi, ısıltılı okyanus.

GECEİN İÇİNDE YOL ALDIK, ATLANTİK ÜZERİNDEN BIZE DOĞRU HIZLA GELEN DÜNYA'NIN GÖLGESİNE ÇARPTIK.

Paris'te şafakla tanıştım ve şimdi güneş neredeyse bulutsuz bir gökyüzünden acımasızca parlıyor. Kulaklarımda basınç oluyor ve emniyet kemeri işareti tekrar açılıyor. Yemeklerimin yanında şarap içtiğim ve aralarda içki içtiğim için tüm bu süre boyunca hoş bir şekilde kafam iyiydi.

Kim bilir beni ne bekliyor? Bir manastır ya da zindan, zincirler ve prangalar hayal ediyorum. Fırsatını bulur bulmaz kaçmaya çalışmayacağımı nasıl düşünebilir?

Pilotlardan biri yanıma geldi. "Kemerlerinizi bağlama zamanı hanımefendi. İnmek üzereyiz." Pencereden dışarı bakıyorum ve dağlardan başka bir şey görmüyorum.

"Nereye?"

"Özel bir havaalanının küçük bir şeridi." Gitmek için döndü ve ben kolunu tuttum. "Bana ne olacak?"

"Bilmiyorum," diyor. "Bizim işimiz sizi buraya getirmektir. Birinin sizi karşılayacağını umuyorum. Şimdi emniyet kemerinizi takın."

Kalçamda yerine oturtuyorum ama o kokpite döner dönmez kemerimi çözüp buzdolabına koşuyorum ve son küçük şişe votkayı alıyorum. Eğer bundan sağ çıkabileceksem sıvı cesarete ihtiyacım var.

Havaalanı çok küçük ve inerken nefesimi tutup kolçakları kavırıyorum. Genelde uçmaktan korkmam ama lanet olsun, pistin bittiği yerden birkaç metre ötede durduk. Yan tarafta siyah bir araba ve kot pantolon ve tişört giymiş, belindeki silah dışında gayet rahat görünen bir adam duruyor. Merdivenlerden inerken yardımcı pilota yalvarırcasına bakıyorum. Bu normal değil, beni burada bırakma! Ama konuşmıyorum. Kaptanlarının pençeleri arasında sıkışıp kaldım, belki onlar da öyledir?

Sıcak sanki bir duvara çarpmışım gibi yüzüme tokat gibi çarpıyor ve nefes nefese kalıyorum, kalın kıyafetimin içinde tüm vücudum ter içinde kalıyor. Düzgün olmayan beyaz betona ayak bastığımda hala ayakkabım olmadığını fark ediyorum. Etrafımızı saran çorak dağlara, kaba kuru otlara, barakalara bakıyorum ve tüm direnişimden vazgeçiyorum.

Hiçbir yere gitmiyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum adama, kuşkusuz oldukça seksi. Uzun boylu ve esmer, gür bir sakalı var, kasları bembeyaz tişörtünün altında kabarıyor.

"*Buongiorno, Signorina.*" Benim için arka kapıyı açtı. Motor çalışıyor ve içerideki hava mübarek bir şekilde serin.

"*Lütfen bana birinin İngilizce konuştuğunu söyleyin,*" diye inliyorum.

Adam öne atlıyor ve yarı yolda dönerek kocaman bir gülümseme fırlatıyor. "*Evet.* Anlıyorum. Ama gideceğiniz yerde pek çok kişinin bildiğinden emin değilim." Aksanı ağır ama İngilizcesi iyi.

Herhangi bir bilgi kısıntısı için hevesle ilerliyorum. "Nereye gidiyorum ben?"

"Dağlarda küçük bir köy," başını sola doğru eğiyor ve işaret ettiği yere, uzakta kaybolan dolambaçlı, tozlu çakıllı yola bakıyorum.

Aniden hareket edince geriye doğru fırladım. "Orada kim yaşıyor?" Omuz silkiyor. "İnsanlar."

Kemerle oynayıp yerine kilitliyorum. "Salvatore için de çalışıyorlar mı?" Motorun sesini duyabilmek için bağırarak zorundayım.

Bir ileri bir geri sallanıyoruz, çukurlardan ve tümseklerden kaçıyoruz. Tüm yolculuk boyunca kalbim boğazımda.

Şoförüm yine omuz silkiyor. "Onlar sadece insan *Sinyorina*. İyi insanlar. Göreceksiniz."

'Sicilya'daki akrabalar. Onlara saygılı davranın.'

Sözleri boğazımı sıkıyor. Ya beklentilerini karşılayamazsam? Kim bu insanlar? Karşımda filmlerdeki gibi sert, kaba saba mafyalar görüyorum, şapkaları, ağızlarının kenarında puroları, makineli tüfekleri. Düz, bej renkli taş binalara yaklaştıkça ağzım kuruyor. İşte bu kadar. Bir çocuk yolun karşısına koşuyor ve şoförüm kornaya basıp keskin bir dönüş yaparak dar bir

sokağa giriŸor ve kısa sũre sonra bir meydana ađılıŸor. Diğerlerine çok benzeyen bir evin nũnde duruyoruz. Her pencerenin nũnde ağlayanlar gibi ekler var. Huzurlu ve bakımlı grũnũyor.

Şoförüm evden bir kadın çıkana kadar defalarca korna çalıyor. İniyor, kadını yanaklarından öperek selamlıyor ve sonra kapımı açıyor.

"*Sinyorina*. Bu taraftan."

Yaşlı kadın tamamen siyah giyinmiş, gri saçlı ve kösele gibi, yıpranmış bir tene sahip. Arabadan indiğimde iki elimi birden tutuyor ve sıkıyor, sıcaktan bir kez daha etkileniyorum. Beni tepeden tırnağa süzüyor, bakışları çoraplı ayaklarımda duruyor. Şoföre dönüyor, bana ve gökyüzüne işaretler yapıyor, bilmediğim bir dizi kelime üzerimize dökülüyor. Şoför omuz silkiyor, bir cevap veriyor.

"Hey, ne diyor bu?"

"Neden böyle giyindiğini merak ediyor."

Yüzümü buruşturarak ona döndüm. "Uzun hikâye."

"Bu *Sinyora* Maria DeCata. Sizinle o ilgilenecek. Benim gitmem gerekiyor." Selamlamak için elini kaldırıyor, arabaya atlıyor ve ben daha cevap veremeden kükreyen bir toz bulutu içinde kayboluyor.

"*Vieni, vieni, Signorina!*"

Onunla gelmem için el sallıyor ve ben de onu takip ediyorum, evin şaşırtıcı derecede serin, yarı karanlığına adım atıyorum. Maria konuşmaya devam ediyor, el kol hareketleri yapıyor. Başımı sallıyorum ve kulaklarımı işaret ediyorum. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"İngilizce mi?" Ben soruyorum.

Durur ve kaşlarını çatar, bir elini kaldırır. "*Attesa*." Sonra kapıdan çıkıp kayboldu ve beni yalnız bıraktı.

Yalnızım. Yalnız bırakıldım. Açık bir kapı ile. Hiçbir şeyden haberleri yok mu? Kalbim hızlanıyor. Belki buradan gerçekten uzaklaşabilirim? Dağları, uzun, tozlu yolu ve çorak toprakları düşünüyorum. Ayakkabısız olmaz. Arabasız olmaz. Bu düşüncüyü şimdilik bir kenara bırakıyorum ve sağlam, ahşap bir mutfak masasının yanındaki sandalyeye çöküyorum. Çok geçmeden kadın sesleri duyuyorum ve Maria yanında benim yaşlarımda olduğu anlaşılan bir kadınla içeri giriyor. Omuzlarımdan tutuyor ve iki yanağımı da öpüyor.

"Ben Alessandra. Bietini'ye hoş geldiniz." Soru işareti gibi görünüyor olmalıyım.

"Bizim köyümüz. Bize seninle ilgilenmemiz söylendi. Benimle gelebilirsin." Bana baktı. "Çantan var mı?" Ayağa kalkarken başımı sallıyorum. "Biri İngilizce konuştuğu için çok mutluyum!"

Alessandra gülüyor. "Sanırım bir tek ben varım. Çantam yok. Hmm. Kıyafetlere ihtiyacın var. Ve ayakkabı."

Heyecanla başımı sallıyorum ve o da bana gelmem için el sallıyor. "*Grazie*, Maria," diyor ve yaşlı kadını yanağından öpüyor.

Kaldırım taşları sıcak ve çoraplarımdan içine işleyerek ayaklarımdan tabanını yakıyor. Tekrar terlemeye başlıyorum ve gömleğimi yırtıp atıyorum, üstümde üç yerine sadece iki kat kıyafet kalıyor. Her an bayılacakmışım gibi hissediyorum. Başım dönüyor ve belki de o son votkayı içmemeliydim. Boğazım kurumuş. Ona ne kadar uzağa gittiğimizi sormak üzereyken küçük bir ara sokağa keskin bir dönüş yapıyoruz ve o iki katlı bir binanın kapısını iterek açıyor.

"Senin için bir oda ayarladık, Chloe. Sana giyecek bir şeyler bulacağım. Aç mısın?" "Hayır, ama susadım. Hava çok sıcak!"

"Evet, Sahra'dan gelen rüzgarlar var." "Sahra mı? Afrika mı?"

Alessandra güler. "Evet. Çok yakın. Birazdan dönerim. Odan üst katta sağda. Diğer kapı banyo. Bunu kaçıramazsın. Mutfakta su şişeleri var. Kendinizi evinizde hissedin."

Afrika mı? Şu ana kadar nerede olduğumu hiç fark etmemiştim.

Evi hızlıca gözden geçiriyorum ve dediği gibi sebze dolu bir tezgah ve birkaç plastik şişe su ile rustik bir mutfak buluyorum. Hevesle içiyorum ve bir kanepa, bir koltuk, tığ işi masa örtüleri olan birkaç masa ve bir televizyonun bulunduğu küçük bir oturma odasına geçiyorum. Odanın uzak tarafında bir yatak odasına açılan bir kapı var. Üst katta bana ayrılan odayı ve evdeki tek banyoyu buluyorum. En iyi yatak odasının bana verilip verilmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Duvarlar beyaza boyanmış. Oldukça büyük, sayvanlı bir yatak, ahşap bir dolap, bir koltuk ve küçük bir sehpa var. Yatağın üstündeki duvarda asılı duran küçük bir Meryem ve İsa tablosu dışında hiçbir süsleme yok. Arka bahçeye ve dağlara bakan pencereyi şeffaf beyaz perdeler örtüyor. Çok sessiz. Burada kaç ev olduğunu, kaç insan olduğunu ve herkesin nerede olduğunu merak ediyorum.

Alt kattan gelen bir kapı sesi beni sarsıyor. Merdivenlerin yarısında Alessandra'yla karşılaştım. Kolları kıyafetlerle doluydu.

"Uyacağını düşündüğüm birkaç elbise buldum. Ve ayakkabılar." Göz

kırıyor. "Teşekkür ederim! Nasıl yapacağımı bilmiyorum-"

"Oh, bu bir sorun değil, *Signorina*. *Sinyor* Salvatore'ye yardım etmekten mutluluk duyarız."

Adını duyduğumda donup kalıyorum, bu kızın ağzından o kadar rahat söyleniyor ki, evdeki herkesin içinde barındırdığı korkudan eser yok.

"Onu nasıl... tanıyorsun?"

"Büyükannem onun babasının kuzeniydi. Sanırım." Kaşlarını çatıyor ve sonra gülüyor. "Birbirimize bağlıyız. Şimdi git üstünü değiştir. Bize çorba yapacağım. Fesleğen sever misin?"

Başımı sallıyorum. Neye kafa salladığımı bile bilmiyorum, doğru düşünemeyecek kadar bunalmış durumdayım.

Yatağın üzerine çiçekli, diz boyu üç elbise seriyorum ve deri sandaletlerimi yere bırakıyorum. O kadar heyecanlıyım ki, kirli kıyafetlerden kurtulduğumda neredeyse sıçrayacağım. Salvatore'un kıyafetleri, kokusu yükselirken fark ediyorum.

"Hey," diye bağıriyorum merdivenlerden aşağıya,

"duş alabilir miyim?" "Tabii ki," diye bağıriyor.

"Havlular temiz."

Banyo küçük ama şirin, lavabo ve tuvalet küçük pembe çiçeklerle boyanmış, yerde pembe bir halı var.

Hızlı ve serin bir duşun ardından kendime geldim, başıma bir elbise geçirdim ve dehşet içinde iç çamaşırimın olmadığını fark ettim. Hay sikeyim. Ağız sulandıran bir kokuyu takip ederek aşağıya iniyorum ve Alessandra'yı sobanın yanında buluyorum.

"Daha iyi hissediyor musun? Çok güzelsin, Chloe. Sarı saçlarınla aramızda bir işaret feneri gibi olacaksın. Seni neden seçtiğini anlayabiliyorum." Hâlâ nemli olan saçlarımdan bir tutam tutuyor. "Tabakları hazırlayın lütfen. Birazdan yiyebiliriz."

Beni mi seçtin? Raflara bakıp iki derin tabak indirirken içimden alay ediyorum.

"Var mı... Hiç iç çamaşırim yok." Yanaklarım kızarıyor.

Durur ve döner. "Bunu düzelteceğim. Özür dilerim, aklıma gelmedi. Hazır sıcakken yiyelim, sonra sana yardım ederim."

Alessandra oturmamı işaret ediyor, sonra kaselerimize domates çorbası dolduruyor ve bir parça ekmek kırıp kendisi için bir parça daha kırmadan önce bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim!"

"Bir şey değil." Gülüyor. "Ye. İhtiyacın var. Sonra bulaşıkları yıkarsın. Biriyle yaşamaya alışık değilim. Bundan kesinlikle faydalanacağım."

"Lütfen, beni kullanın. Yük olmak istemiyorum."

Çorba şimdiye kadar yediğim en lezzetli şeydi. Tuzlu, baharatlı, vücudumun ihtiyacı olan her şey var. Sakin atmosfer, sessizlik, seyrek döşenmiş ev ruhumun ihtiyaç duyduğu her şey.

"Burada kaç kişi yaşıyor? Hepiniz ne iş yapıyorsunuz?" "Yaklaşık kırk kişiyiz. Çoğunlukla çiftlik işleri. Ben öğretmenim."

"Oh?" Canlandım. Tam benim tipim! "Ne öğretiyorsun?" "Her şeyi," diyor. "Ben öğretmenim."

Yanaklarım ısınıyor. Tabii ki. "Kaç çocuk? Kaç yaşındalar?" "Yedi. Beş ile on beş arasında, sonra şehre gitmek zorundalar."

"Ben de çocuklarla çalıştım." Şimdi ne kadar uzak görüldüğünü görünce kalbim sıkışıyor. Kerry'yi Chicago'da bıraktığımda o hayatı da bırakmıştım. Ve sonra her şeyim elimden alındı. Yine de buradayım, Akdeniz'in beyaz sıcak bir adasında çorba içiyorum. Hayat aniden tersine döndü ve ilk kez korkunç değil.

"Ne yaptın sen?"

"Ben... muhasebeciydim," diyorum kulağa ne kadar aptalca geldiğini duyunca.

Alessandra kaşlarını çatıyor ve ben de otistik çocuklara yönelik toplum merkezini anlatıyorum. "Kulağa sevmişsin gibi geliyor."

"Yaptım," diyorum ve bakışlarımı kaçırarak pencereden dışarı bakıyorum. Her şeyi mahveden kişi onun akrabası. Nerede olduğumu hatırlamak zorundayım.

"Belki sen de gelmek istersin? Yanımda birinin olması beni mutlu eder. İngilizce konusunda yardımcı olabilirsin!" Canlandım. "Edebilir miyim? Çok isterim!"

O gece köydeki ailelerden biriyle akşam yemeği yiyoruz. Her yaştan kadın, çocuk ve yaşlı erkekler var. Yirmili ve altmışlı yaşlar arasında hiç erkek göremiyorum. Tam Alessandra'ya bu gizemi soracakken biri adımı söylüyor ve bir cep telefonu uzatıyor.

"Bu senin için," diyor Alessandra.

Kalbim boğazıma kadar fırlıyor. Sadece bir tane olabilir. Gizlice oturma odasına girip kapıyı kapatıyorum. "Chloe," diyorum nefes verirken.

"Yeni konaklama yerinizi nasıl buldunuz?" diyor yumuşak, iyi modüle edilmiş, çok iyi bilinen bir ses. Onu duymak neredeyse içimi rahatlatıyor. En azından tanıdık bir ses.

"Bu... farklı."

"İyi bir kız mı oluyorsun?"

İçime bir sıcaklık yayılırken yutkunuyorum. Bunu kastettiğini bile sanmıyorum ama derin baritonu kulağa o kadar erotik geliyor ki kıvranıyorum. "Ben hiç başka bir şey oldum mu?"

Salvatore gülüyor. *"Aklıma birkaç durum geliyor."*

"Benim hatam sayılmaz," diye mırıldandım. "Neden buradayım?"

"Benimle olmayı mı tercih ederdin? Bu güzel bir değişiklik."

"Ben öyle demedim." Ayrıca, ben bile ne demek istediğimi bilmiyorum.

"Ben de öyle duydum."

Gözlerimi deviriyorum. "Soruma cevap vermedin."

"O kadar ukalasın ki seni tokatlayamıyorum."

"Beni dövün demek istiyorsun."

"Ya da çılglık atana kadar amının ırzına geçerim."

Nefesim kesiliyor ve kalçalarımı sıkıyorum, kaçmakla tehdit eden bir iniltiyi bastırıyorum.

"Söyle bana Chloe. Hâlâ sıkılıyor musun?"

Alay ediyorum.

Kısa bir kahkaha attı. İkimiz de bunun cevabını biliyoruz. Bugün kesinlikle sıkılmadım.

Salvatore boğazını temizler. *"Daha ciddi bir not olarak. Benim akrabalarımınla birliktesiniz. Onlara her zaman son derece saygılı davranmalısınız."*

"Buradan mı geldin?"

"Ah, hayır. Ben Chicago'da doğdum. Ailem köyden gelmiş. Bu insanlar ailemin kardeşleri, kız kardeşleri, kuzenleri, aklınıza ne gelirse."

"Bütün erkekler nerede?"

"Çalışıyorum."

"Ne? Nerede? Oh bekle-" *"Evet.*

Onlar bu işin içinde." "Ama sen yazdın-"

"Bu gece etrafınızda gördüğünüz insanlar işimin ayrıntılarını bilmiyor. Ve öyle de kalacak. Hiçbir şekilde benim hakkımda konuşamazsınız. Onlara seninle ilgilenmelerini, benim için önemli olduğunu ve bir süre burada kalacağını söyledim."

Ağzım kurudu. "Öyle miyim?"

"Kalıyor musun?"

"Önemli."

Salvatore hemen cevap vermiyor. Nefes alışını duyuyorum. *"Malıma gözüm gibi bakarım. Buona notte, Chloe. Uslu dur. Terbiyeli olmazsan anlarım."*

"Salvatore!"

"Evet," diyor, birden sesi sonsuz yorgunlukta

çıkıyor. "Beni buraya neden gönderdin?"

"Saldırıya uğradım. Savaşa gidiyoruz. Etrafımdaki hiç kimse güvende değil. Bunu herkesten daha iyi biliyorsunuz, bunun için üzgünüm. Dikkatimi dağıtacak bir şey yapamam. Sana tecavüz edilmesi dikkatimi dağıtıyor. Ivan'ın yoğun bakımda olması dikkatimi dağıtıyor."

"David!" Nefes nefese kaldım.

"Oğlum annesi ve geniş ailesiyle birlikte ülkeyi terk etti. Onu düşündüğünüz için teşekkür ederim. Bunun için minnettarım. Müsait olduğumda seni çağırtacağım. Seni bıraktığın yerde bulmayı umuyorum. Şimdi, iyi geceler."

Bağlantıyı kesiyor.

Kardeşlerim mi? ığlık atmak istiyorum. Ne olmuş onlara? Onların zamanı bugün oldu. *Onlara zarar verdin mi?* Ama hat kesik ve numara görünmüyor. Geri arayamıyorum.

Mülkiyet mi? Aradığında, sesindeki neşeyle, neredeyse sevebileceğim bir adam gibi konuşmasıyla içimde küçük bir umut kıvılcımı çıktı.

Şimdi kalbim sıkışıyor. Mülkiyet! Onun için ben buyum. Bir et parçası. Rahat bir kanepe de olabilirim.

Ana odaya dönüyorum ve telefonu geri veriyorum. Kahkahalar boş geliyor, sanki bir teneke kutunun içindeymişim gibi. Konuşmayı anlamamam artık önemli değil. Zaten takip etmem mümkün olmazdı.

O gece rüyamda şiddeti, dehşeti görüyorum ve beni inciten artık Christian ya da Salvatore değil. Ter içinde, kalbim neredeyse göğsümden çıkacakmış gibi atarak uyandığımda, keşke onun güçlü kolları yine etrafımda olsaydı, beni güvenle sarsaydı diyorum. Bir yastığa sıkıca sarılıp uyumaya çalışıyorum ama beynim görüntülerin gitmesine izin vermiyor. Üzgün ya da korkmuş değilim. Utanç duymuyorum. Keşke bana saldıranları tekrar tekrar vurabilseydim. Salvatore'un bana silahı verirken gösterdiği güven için minnettarım. Ona çok ihtiyacım vardı.

tWENtY-EOUR

Luciano

H Onun sürekli güvensizliğini duymak beni rahat olduğumdan daha fazla rahatsız ediyor. Elimde başka meseleler var, endişelenmem gereken başka şeyler. Yaptığım hiçbir şeyden mutlu olmuyor. Benden uzakta olmaktan bile mutlu değil,

Tanrı aşkına. Bietini

Dağlarda bir araya getirilmiş birkaç evden başka bir şey değil, ama orada hayat sessiz ve huzurlu.

Onu daha az düşman yapmak için ne gerekiyor? Tavrını bırakması gerekecek. Beni deli ediyor.

Sonra kardeşlerini ve onları serbest bırakma kararlılığımı hatırladım. Daha dün müydü? Bir günde, normalde bir haftada olandan daha fazla şey oluyormuş gibi hissettirdiğinde zaman çarpıtılıyor. Evin içinde ilerlerken Dustin'in numarasını tuşluyorum.

"Efendim," diye bağılıyor beni görür görmez atılarak gelen bir hizmetçi. Dustin de aynı anda cevap veriyor. "Bekle, Dust. Evet?" Adama dönüyorum.

Ellerini sıkıyor. Alnında boncuk boncuk terler var. "Odanızı ne yapacağız efendim?"

Yatak odam kurtarılabılır değil. Oradan hiçbir şey istemiyorum. "Her şeyi yırtıp atın. Çırılçıplak soyun. Her şeyi yak. Anladın mı?" Seçiren adamı arkamda bırakıp koridora doğru ilerliyorum. "Neredesin, Dust?"

"Kulüp odasımdayım."

"Kaldır kışını garajıma gel. Charlie ve Chad Bourne'u ara. Müsait olduklarından emin ol. Çocuklarla biraz sohbet edeceğiz."

"Olur. Ivan'dan haber var mı, efendim?" "Aynı," diye mırıldandım. "Stabil diyorlar."

Dustin birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. Ne düşündüğünü biliyorum. Hepimiz aynı endişeyi paylaşıyoruz. "Her şey çok boktan," diyor sonunda. Onu alabiliyorlarsa herkesi alabilirler."

"Böyle bir şey olmayacak," diye homurdandım. "Eric bir manga aldı ve Moskova'ya gitti. Onlarla savaşağız. Acıyan yerlerinden vuracağız. Matteo hesaplarını soymak için çalışıyor. Onlarla işim bittiğinde, fakir ve ölü olacaklar. Şimdi git-"

"Tamamdır, efendim. Bir dakika içinde yanınızda olacağım."

Şehir merkezine yolculuk sessizdi. Arkada dizüstü bilgisayarımla oturuyor ve Matteo'nun bana gönderip durduğu istihbaratı yakalamaya çalışıyorum. Bu Rus gangster klanının dünyanın dört bir yanındaki varlıklarının peşinde ve gerçekleştiğinde ellerindeki tüm Rubel, Dolar, Pound, Yen veya Euro'yu birkaç dakika içinde silip takip edilemez bir hesabıma aktaracak bir saldırı planlıyor. Bunu ayarlamak birkaç gün sürecek ve bunun gerçekleşmesi için sabırsızlanıyorum. Kulüplerim hala kapalı ve milyarlar kaybediyorum. İstediklerinin bu olduğunu biliyorum, kumar kulübünü vurmak, bana acı çektirmek. Bilmedikleri şey ise dünyanın dört bir yanından ne kadar çok gangsteri harekete geçirebileceğim. Şu anda insanlar

Rusların güçlü olduğu her yerde toplanıyor, tabii ki Moskova'da, Ukrayna'da birkaç yerde, Londra'da ve San Francisco'da. Tüm alarm sistemleri varlıklarını kaybettiklerini haykırdığında, herkes kendini telefonlarının ve bilgisayarlarının üzerine attığında saldıracağız. Kanlarında yıkanacağım, gülerek. Ivan'ın, Chloe'nin, kulüpteki ve evimdeki personelimin intikamını alacağım. *Kimse* benim olana dokunamaz.

Chad ve Charlie yirmili yaşlarının başında iki parlak çocuk. Belli ki Chloe'nin kardeşleri, uzun boylu, sarışın, mavi gözlü ve keskin yüz hatlarına sahipler. İkisi de Amerikalı üniversite öğrencisi, beyzbol takımının kaptanı görünümünde. İkisi de bu olasılığı berbat etti. Onları okula göndermeyi düşünüyordum. Ne kadar sadık olacaklarına bağlı olarak, gelecekte onları kesinlikle daha fazla kullanabilirim ve kastan daha fazlası olma potansiyeline sahipler.

Burada altı ay geçirdiler, hapisten çıktılar, serbestçe dolaşıyorlar ve her zaman emirlerimi yerine getirmeye hazırlar. İş batırırlarsa kız kardeşlerini öldüreceğimi biliyorlar.

Tabii ki bunu yapmayı planlamıyorum ama onlar bunu bilmiyor.

Chad açıyor. Charlie kanepede PlayStation'ın önünde oturuyor. Beni görür görmez ayağa fırladı. "Bay Salvatore."

"Otur," diyorum ve Dustin'in bize katılması için başımı sallıyorum. Yer bulmak için bir yığın giysiyi itmek zorunda kalıyorum ve burnumu kıvırıyorum. Domuz ahırında yaşıyorlar. Ben düzeni severim. Ellerimi birleştirip aralarına bakıyorum. "Beyler, size bir teklifim var ve beni iyi dinleseniz iyi olur."

Birbirlerine bakıyorlar ve sonra bana odaklanıyorlar. Endişelilerse bile belli etmiyorlar. Bu hoşuma gidiyor.

"Kız kardeşin Chloe, ya da tercih edersen Christine, başka bir yere yerleştirildi. Ülke dışında. Saldırıya uğradı ve şu anda benim korumam altında. Tüm organizasyonum saldırı altında. Sana onun özgürlüğünü kazanması ve senin de bana olan borcunu ödemen için bir şans sunacağım."

Charlie kaşlarını çatıyor ve Dustin'le bana, sonra da başını sallayan kardeşine bakıyor. "Devam et," diyor. "Hepimiz dinliyoruz. Christine'e kim saldırdı? O nasıl? Ne oldu?"

"O iyi. Ona kendin sorabilirsin. Size bir numara vereceğim. Nerede olduğunu ya da benimle olan ilişkisini sormayacaksın. Bu onun kendi güvenliği için. Anladınız mı?"

"Evet, Bay Salvatore. Sorun değil. Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

"Silah kullanmayı biliyor musun?"

Chad alay eder ve Charlie kısa bir kahkaha atar.

"Mükemmel," diyorum. "Benim işime karışan bazı insanları vuracağız." "Kız kardeşimize saldıranları mı?" Chad öne doğru eğildi, çenesini sıktı.

"Aynıları."

"Bizi de say," diyor Charlie. "Bizi dışarı çıkardığın için sana borçluyuz. Ama kardeşimizi tehdit ettiğin için suratını yumruklamalıyız."

Dustin ayağa fırlıyor ama elimi koluna koyup tekrar oturmasını sağlıyorum. Kız kardeşine onu tehdit etmekten çok daha fazlasını yaptım. Bunu düşünüyorum ama söylersem iyi sonuç vereceğinden şüpheliyim. Onun yerine bir kaşımı kaldırıyorum.

"Aferin oğlum. Bu öfkeye tutun. Onu iyi kullanacaksın. Bana telefonunu ver." Charlie telefonunu avucuma sıkıştırana kadar elimi uzatıyorum ve bakışlarımı onunkilerle birleştiriyorum. Sırıtiyorum ve Chloe'ye ulaşabilecekleri numarayı tuşluyorum, sonra telefonu masanın üzerine bırakıyorum. "Yarın sabah onda biri seni alacak, hazır ol. Sana teçhizat sağlayacağız ve bir takıma atanacaksın."

Ben ayağa kalkıyorum ve diğerleri

de ayağa fırlıyor. "O zaman yarın,"

diyor Chad.

Başımı onaylarcasına eğiyorum. Bu ikisini çalıştırmak ve Chloe'nin artık baltamı başlarının üzerinde tutmadığımı bilmesini sağlamak iyi bir şey olacak. Dustin ve ben binadan çıkarken kendimi oldukça iyi hissediyorum.

"Beni Ivan'a götür" dedim.

Dustin iyi bir adam ama Ivan'ın hayatımdaki huysuz varlığını özlüyorum.

Chloe

Kapımın çalınmasıyla irkilerek uyandım. Yataktan fırladım ve geceliğimi dizlerime kadar çektim. Birkaç gündür buradayım. İlk gece çok canlı olan gece terörü şimdiden biraz azaldı. Bu sessiz küçük köy ruhuma iyi geliyor.

Alessandra bana gülümsüyor. "Uyandırdığım için üzgünüm. Bir telefonunuz var." Kalbim bir takla attı. "Gerçekten mi? Nereden?"

Elinde bir telefon tutuyor ve ben de kapıyı tekrar iterek telefonu elinden alıyorum. "Alo?" Sanki koşuyormuşum gibi nefes nefese söylüyorum.

"Abla!"

İlk başta sesi tanıyamadım. Sonra farkına vardığımda nutkum tutuldu.

"Abla? Konuş benimle. İyi misin?"

"Evet, evet, buradayım! *Charlie?* Aman Tanrım! *Neredesin*, yaralandın mı?"

Gülüyor. *"Kahretsin, sesini duymak güzel. İncindin mi? Hayır, incinmedim. Neden incineyim ki? Sen iyi misin peki? Bize saldırıya uğradığını ama güvende olduğunu söyledi. Güvende misin? Güvende misin?"*

Kelimeler ağzından dökülüyor ve her zaman olduğu gibi, bir cümle kurmaya çalışırken zorlanıyorum.

Güvende miyim? Acı acı gülüyorum, sonra bir hıçkırık kaçıyor ve bir sonraki anda baraj açılıyor ve Salvatore beni mezbahadan bozma yatak odasında yere yatırdığından beri hiç ağlamadığım kadar ağlıyorum.

"Chris? İyi misin? Siktir. Chad ben-"

"Christine?" Hoparlörden Chad'in sesi geliyor ve o kadar rahatlıyorum ki kusabilirim.

"Ağladığım için özür dilerim," diye feryat ediyorum. "Sesinizi duymak çok güzel."

"Hayal edebileceğiniz en berbat şeyleri yaşadık."

Sanırım bunu yaşadınız ama ben söylemiyorum. Ben onların ablasıyım ve annelerine en yakın kişiyim. Hapishane hakkında konuşmasına izin verdim, aniden serbest bırakılıp götürüldüğümü, esir tutulduğumu ve Salvatore'un onlara söylediklerini yapmazlarsa vücudumun parçalarını göndermeye başlayacağını söyledim.

İçim soğuyor, sonra içimde kırmızı bir öfke bulutu yükseliyor ve patlıyorum. *"Ne dedi?"* Onu öldüreceğim! "Bak, lanet Sicilya'ya gönderildim ve-"

"Chris! Nerede olduğunuz ya da ikinizin ne yaptığı hakkında konuşamayacağımızı özellikle söyledi."

Donup kalıyorum, midem sıkışıyor. O haklı. Salvatore'la olan ilişkim yüzünden gerçekten tehlikedeyim, bu çok açık.

"Şimdi ne oluyor?" diye soruyorum.

"Öldürdüğünüz o moruğun intikamını almak için tutulduğunuzu sanıyorduk."

"Dostum, bu yıllar önceydi ve onu ben *öldürmedim!* O sadece... öldü."

"Her neyse-"

"Ve hayır. Bu saçmalığın konuyla ilgisi yok. Bu işin içine sürüklendiğiniz için çok üzgünüm."

Bir gürültü kopar ve sonra Charlie konuşur. *"Hoparlördesin. Lanet Chad seni kendine istiyor. Üzgün müsün?"*

Bu harika dostum. Dışarı çıktık. SF şehir merkezinde bir apartman dairesinde kamp kurduk, kafayı bulduk, güzel götler siktik, Bay S'nin ayak işlerini yaptık ve şimdi de dövüşeceğiz."

"Kavga mı? Ne savaşı?"

"Charlie! Kapa şu lanet çeneni. Özür dilerim," diyor Chad. *"Bunun hakkında konuşamayız."*

Kalbim çarpıyor ve ağzım kuruyor. "Seni lanet mafya savaşına mı çekiyor? *Hayır! Hayır!* Bunu yapamazsın! Seni öldürtecek! Ona her şeyi yapacağımı söyle!"

"Biz mi? Sen söyle ona!"

"Yapamam-"

"Yine de bunu yapmak istiyoruz," diyor Charlie. *"Çok havalı bir şey."*

"Hayır! Bu 'havalı' değil. Tehlikeli."

"Hapishane de öyle kardeşim," diyor Chad. *"Artık bizi o kadar iyi tanıdığını sanmıyorum. Ona borçluyuz."*

"Chad! Hayır! Hayır! Siktir!" Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek bir ileri bir geri yürüyorum. "Lütfen. Ona borçlu değilsin. Beni kontrol altında tutmak için seni hapisten çıkardı. İtaat etmezsem sana zarar vermekle tehdit etti... Tam tersi değil. Bu asla seninle ilgili değildi. Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Olsa olsa onun dişlerini kırmalısın."

"Ne oluyor lan?" diyor Charlie. *"İşin içinde bir bit yeniği olduğunu biliyordum. Sana ne yaptırdı? Onu öldürmemizi mi istiyorsun?"*

"Hayır!" Bunu istemiyorum. Bu Chad ve Charlie'yi yerin dibine sokar ama... Salvatore'un ölmesini de istemiyorum. Onu burada istiyorum ki gözlerini oyabileyim ve ayrıca bu çileden çıkarıcı adamı burada istiyorum. "Hayır. Bu... bu gerçekten karmaşık. Denemeyi aklından bile geçirme. Sadece sana verdiklerinin kıymetini bil. Ben biliyorum. Artık elinizde temiz bir sayfa var. Lütfen gidip onun için öldürmeyin!"

"Christine," diyor Chad. *"Fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum. Sence var mı?"*

Ne cevap vereceğimi bilemiyorum. O haklı. Bir cereyan beni döndürdü. Alessandra kapı aralığında duruyor, gözleri hassas, alnında endişeli bir kaş var.

"Lütfen dikkatli ol," diye fısıldıyorum. "Seni seviyorum. İkinizi de."

"Kızım! Aynı." Birisi öpüşme sesleri çıkarıyor ve sonra arama kesiliyor. "İyi misin?"

Alessandra'ya bakıyorum, sonra kollarımı ona doluyorum ve gözyaşlarına boğuluyorum.

"Hayır," diye boğuluyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Yapamam."

"Tamam. Sorun yok. Yanındayım."

Bu beni daha da çok ağlatıyor, sanki göğsümde bir şey sıkılıyormuş gibi hissediyorum. Kendimi bildim bileli kimse bana 'sahip' olmamıştı. Kimse bana bu nezaketi, basit ve sözsüz bir kucaklaşmanın verdiği rahatlamayı göstermemişti.

tWENtY-EIVE

Luciano

T Malikânemde gerilim çok yüksek. Gecede üç ya da dört saatten fazla uyuyamıyorum. Az önce adamlarımdan biriyle telefonda konuştum, bir saldırıdan kıl payı kurtulduklarını söyledi, şehir merkezinde bir arabadan ateş açılmış ve Matteo arar.

"Vakit neredeyse geldi," diyor. "Son üç gün."

Kalbim hızlanıyor. "Tam zamanında. Eric'e adamlarımızı koordine etmesini söyleyeceğim."

"Herkes nasıl?" diye soruyor. "Nate ile her gün konuşuyorum ve Chris'in hâlâ komada olduğunu biliyorum, ama Ivan? Senin kız?"

"Uyanıksın ve bu seni ilgilendirmez," diye homurdandım. "İşinin başına dön."

Ivan bu sabah uyandı. Chloe'den haber yok. Benim kitabımda haber olmaması iyi

haberdir. "Patron." Dustin kapıyı bile çalmadan ofise daldı.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve beklentiyle ona baktım, genişleyen gözleri karşısında ani bir endişe göğsümü sıkıştırdı.

"Ara. Senin için. Bunu almak ister misin?" Bana bir cep telefonu uzatıyor ve ben de şüpheyile önce ona, sonra da kulağıma götürürken Dustin'e bakıyorum.

"Salvatore konuşuyor."

Tanımadığım bir ses kendini tanıtırken kelimeleri karıştırıyor. 'Doktor' kelimesini duyuyorum ve Ivan'la ilgili olduğunu düşündüğüm için kalbim hızla çarpıyor.

"Sizi aramam için talimat aldım. Arkadaşınız Bayan Wokowska bizim gözetimimizde. Çok acı çekiyordu. Kalan zamanını mümkün olduğunca huzurlu geçirmesini sağlamak dışında yapabileceğimiz pek bir şey yok."

"Ne?" Telefonu tutuyorum, ellerim aniden terliyor. "Elena'nın nesi var?"

"Arkadaşınız dördüncü evre göğüs kanseri. Çok üzgünüm Bay Salvatore, bildiğinizi sanıyordum. Son birkaç aydır palyatif bakımda ayakta tedavi görüyor ve korkarım fazla zamanı kalmadı."

Nefes alamıyorum. Elena olmaz. Şimdi olmaz! Sözleri zihnime nüfuz ederken içim donuyor.

"Nerede?" Homurdanıyorum ve telefonu hoparlöre verirken Dustin'in bakışlarını tutuyorum.

"Tekrar çok özür dilerim, durumdan haberdar olduğunuza inandırıldım," diye kekeliyor doktor.

"Nerede?" Kükrüyorum.

Dustin kâğıt kaleme uzanıyor ve talimatları karalıyor. Bağlantımı kesip ayağa fırlıyorum, aciliyet hissi göğsümü sıkıca sarıyor.

"Git, git, git!" Onu hışımla geçtim. Gökyüzü üzerime çöküyor ve bakımevine giden yol boyunca tünel görüşü yaşıyorum. Sanki her ses çok gürültülü ve hantal ve aynı zamanda beynimin etrafına pamuk sarılmış, her duyuşal girdiyi boğuyor.

Binaya girdiğimizde korkuyorum. Ben asla korkmam ve bu duygu beni çileden çıkarır. Kara bulutlar etrafımda dönüyor ve

Çenem o kadar sıkılmıştı ki zar zor

konuşabiliyordum. "Elena Wokowska,"

diye homurdanıyordum.

Resepsiyondaki kız klavyesine dokunuyor. "Aileden misiniz, efendim?"

"Lanet olsun! Evet!" Bu anlamsız soru karşısında neredeyse patlayacaktım ve yakasına yapışıp onu kendime çekmemek için kendimi zor tuttum.

Bakışlarıyla beni iğnelerken dudakları geriliyor. Yirmi beş yaşlarında, genç ve deneyimsiz görünüyor, ama o anda yüz hatları keskinleşiyor ve saçmalamayan bir ifadeye bürünüyor. "Burada ağır hastalarımız var. Öfkenizi kapıda bırakmanızı öneririm, yoksa sizi iki saniye içinde binadan dışarı atarım."

Elena için duyduğum endişe, her kayıp saniye kalbimdeki boşluğu büyütüyor. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

Kız ayağa kalkıyor, elini tezgahın altına koyuyor, şüphesiz bir alarm düğmesine. "Bilmiyorum ve umurumda da değil. Korktuğumu biliyorum. Bu genellikle saldırganlığa dönüşür. Bu çok doğal. Bunu tırmandırmayın. Benim endişem hastalarımızın iyiliği. Anlıyor musunuz?"

Dustin elini koluma koydu. "Patron."

İstemedenden de olsa haklı olduğunu kabul ediyorum ve bana karşı kendini savunmasına hayranlık duyuyorum. İyi bir ruh halinde olmadığımda nasıl göründüğümü biliyorum ve o çok cesur.

Derin bir nefes alıp yumruklarımı gevşeterek başımı sallıyorum. "Anlıyorum. Özür dilerim."

"Bayan Wokowska'yı bir kat yukarıda bulacaksınız, C koridorunu takip edin ve onu üçüncü odada bulacaksınız. Lütfen önce hemşireye giriş yapın."

"Teşekkür ederim," diyor Dustin merdivene doğru adım atarken ve her seferinde iki basamak çıkarken. C koridoru sessiz. Ölüm gibi. Dustin peşimdeyken yanlarından hızla geçtiğimde bazı personel ayağa kalkıyor ama üçüncü odayı hedefleyip kapıyı açarken tünel görüşüm var.

Duvarlar yumuşak bir yeşile boyanmış, bir koltuk ve üzerinde lamba olan küçük bir masa var. Lavanta kokusu çok baskın ve bunun arkasında hastalık, antiseptikler, hastalık ve ölümün alt tonları var. Odanın ortasında, ortasında insan olamayacak kadar küçük bir figürün yattığı yalnız bir yatak duruyor. Yatağın yanında bir kadın oturuyor, sırtı bize dönük, omuzları titriyor, hıçkırıklara boğulmuş. Uzun sarı saçları var ve döndüğünde onu Elena'nın fahişelerinden biri olan Rose olarak tanıyorum. Yüzü gözyaşlarıyla kaplı, yanaklarında siyah lekeler var ve beni görünce gözleri açılıyor. Onu geçip yatağa doğru ilerliyorum. Çok sessizdi. Hiç hareket yok.

Elena'yı gördüğümde boğazım daralıyor, gözleri kapalı, yüzü çökmüş, cildi balmumu gibi ve kırıksız. Bu doğru değil. Kolundan tutup onu sarsıyorum. Vücudu hareket ediyor ama tepki vermiyor. O kadar zayıf ki.

"Elena. Ben buradayım. Uyan lan!"

Cevap yok. Biri elini koluma koyuyor ve ben de tokatla

uzaklaştırıyorum. "Elena, Tanrı aşkına. Cevap vermemeye

hakkın yok!"

"Bay Salvatore. O vefat etti," diyor Rose.

Boğazını sıkıp onu duvara doğru itiyorum. "Sikeyim hayır!" Yüzüne doğru bağırdım. Sonra onu bırakıp Elena'ya dönüyorum. Omuzlarından tutarak onu daha şiddetli sarsıyorum. Kafası yana doğru kayıyor. Tepki yok. "Hayır! Siktir! Ona

uyanmasını söyle!"

Rose duvarın dibinde kalmıştır, eli boğazındadır, gözleri yeni yaşlarla dolmuştur. "O *öldü!* Anlamıyor musunuz? Onu rahat bırakın. Ona tecavüz ediyorsun! Bırak huzur bulsun. Sonunda huzura kavuştu. Görmüyor musunuz? Çok acı çekiyordu, Bay Salvatore. Çok acı çekiyordu. Çok mücadele etti. Artık daha iyi bir yerde!"

Elena'yı kollarıma çekiyorum ve vücudunu kendi vücudumla sallıyorum, boğuk bir feryat, daha önce hiç duymadığım ilkel bir ses benden kaçıyor.

Çok zayıf. Ne zaman bu kadar zayıfladı? Bunu neden görmedim? Neden ben-

"Neden ben bunu *bilmiyordum*?" Rose'a kükredim.

"Sana asla söylemememizi açıkça söyledi. Aklınızda çok fazla şey olduğunu ve onun için endişelenmenizi istemediğini söyledi."

"Ne kadar sürecek?" Törpüledim. "Ne zamandır biliyordu?"

"Bilmiyorum efendim," diye fısıldıyor. "Bize sadece birkaç hafta önce söyledi." Bakışlarını kaçırıyor, taze gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

"*Siktir!*" Kükrüyorum. Bu kadar zaman boşa gitti. Onunla ilgilenebilirdim. Son günlerine kadar benim için canla başla çalıştı. Çılgılık atıyorum, sözsüzce ve serum askısını yana itiyorum, böylece yere düşüyor ve kordonu kolundan koparıyor. Hiç kan yoktu. Lanet olası kan yok! Kalbime bir çivi daha çakıyor, mesajı yerine oturtuyor. Kalbi durdu. O artık burada değil. Etrafımda değil ve bir daha da olmayacak. O benim kayam, arkadaşım, yetişkin hayatım boyunca tek teselli kaynağım oldu. Onunla tanışmadan önce şefkat nedir bilmezdim ve şimdi hepsi gitti.

"Beni neden terk ettin?" Çılgılık atıyorum ve içindekileri yatağın yanındaki yan sehpadan itiyorum. Şırıngalar, haplar ve peçeteler yere saçılıyor. "Buna iznin yok! Neden?"

"Efendim."

Biri arkamdan konuşuyor. Omzumda bir el.

"Bırak lan beni!" Elini tutup büküyorum ve o kişinin inleyip geri çekilmesini sağlıyorum. Elena'nın zayıf bedenini kendi bedenimle sararak ona biraz sıcaklığımı, havamı ve atan kalbimi vermeye çalışıyorum. "KALP MASAJI! Neden kimse ona suni teneffüs yapmıyor?" Ayağa fırlıyorum ve göğsünü sıkıştırmaya başlıyorum, ağzına hava üflemeye çalışıyorum, ama mide bulandırıcı bir direnç var ve göğsü yükselmiyor.

"*Efendim!*" diyor tanımadığım bir ses.

"Salvatore. Lütfen! Lütfen onu rahat bırak." Rose'un kırık sesi sağımda yankılanıyordu. "Son nefesini on dakika önce verdi. Faydası yok. Acı içindeydi. Kanseri her yerdeydi. İş bitmişti. Sonu yaklaştığı için mutluydu. Son üç gündür komada. Onu rahat bırakın, lütfen."

Düşüyorum, kulağım Elena'nın göğsünde. Gümürtü falan yok. Tek duyduğum kafamın içindeki tiz çınlama. "Neden kimse bana söylemedi?"

"Onlara seni aramalarını söyledim," diyor Rose sessizce. "Bunu yapmamı istemezdi ama sana haber vermeliydim, vedalaşmak için zamanında buraya gelmene izin vermeliydim-" Sesi kesiliyor. "Ama artık çok geçti. Çok üzgünüm."

"Beni yalnız bırakın," diyorum.

"Lütfen." "Efendim," diyor

Dustin.

"*Git!*" Kükrüyorum. "Hepiniz. Siktirin gidin. Beni rahat bırakın!"

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı Elena'nın hareketsiz göğsüne yaslıyorum. Arkamda ayak sesleri ve kapının kapanma fısıltısı duyuluyor. Elena'nın sesi aklımdan çıkmıyor. Bilge sözleri, her zaman akli başında, her zaman soğukkanlı. O asla kurban olmak istemedi. Yıllar önce, sadist yöntemlerim sonunda onu kıldığında, bana aşkını itiraf ettiğinde ve eşitim, kadını olmaya izin vermem için yalvardığında ve ona hayır dediğim gün bile. Ona benim için sadece kullanabileceğim bir

dizi delik ve et olduğunu söyledim. Bu onu ezdi ama yine de kalmak istedi, bir sevgili olarak değil ama bir şey olarak, yine de hayatımda kalmak istedi, ben de onu işe aldım. Hissettiğim dostluğun karşılıklı olup olmadığını ya da sadece bana katlanıp katlanmadığını asla bilemeyeceğim.

Lütfen beni.

Kendimi kalpsiz biri olarak görüyordum ama göğsümdeki ağrı artıyor ve beni boğuyor. Onun atmayan kalbi benimkini canlı canlı tekmeledi. Çok geç. Onun için çok geç. Ona daha iyi davranmalıyım. Onun yanında olmalıyım. Tek başına acı çekmek zorunda kalmamalıydı. Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Hâlâ yumuşak ve dokunulduğunda sıcak ve yakında olmayacağını bilmek midemi bulandırıyor. Çok fazla ölüm gördüm, çok fazla ölüme sebep oldum ve bu beni hiç rahatsız etmedi. Şu ana kadar. Sadece altmış yaşındaydı. Çok daha uzun yıllar yaşayabilirdi.

Ne yılları? Kölen olarak mı? Kum torbası olarak mı?

Kafamdaki ses bana ait değil. Elena'nın da değil. Dünyanın öbür ucundan konuşan Chloe. Onu duyuyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Elena'yla barışmak için çok geç ama Chloe'yle barışmak için çok geç değil. Nefes almak çok zorlaştı, içim ağrıyor, her kasım acı içinde, sanki grip olmuşum gibi.

Ayağa kalktım ve eski metresime, ortağıma ve bir arkadaşına en yakın şeyime baktım. Çarşafı düzeltiyorum, kollarını iki yanına koyuyorum, yanağını okşuyorum, sonra öne doğru eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum.

"Güle güle," diye fısıldıyorum. "Meleklerle birlikte git. Senin için dua edeceğim."

Odadan çıkarken adımlarım ağırlaşıyor ve kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum. Dışarıda Rose, Dust ve üç personel duruyor.

Rose'a "Ona iyi bak," dedim. "Her zaman efendim. Hepimiz Matron'u severdik."

Bunu gerçekten kastettiğine ikna olana kadar bakışlarını tutuyorum, sonra başımı sallayıp Dustin'e dönüyorum. "Gitme vakti geldi."

Sanki görünmez ipler beni yerimde tutmak istiyor, ama ben ileriye, binadan dışarıya, buraya koşarak geldiğimizde çılgın atarak durduğumuz kaldırımda duran arabamıza doğru itiyorum.

İkimiz de içeri girmiyoruz, Dustin sürücü kapısının yanında duruyor, benim elim arka kapının kolunda. Bir damla yağmur elime çarpıyor, sonra gökyüzü açılıyor, hala ikimiz de hareket etmiyoruz.

"Nereye, Patron?"

"Pilotumu ara. Depoyu doldurmasını ve hazır olmasını söyle. Şimdi. Beni havaalanına götür." Dustin itiraz edecekmiş gibi görünüyor ama sonra başını sallayıp arabaya atlıyor.

Yoğun trafiğin içine girdiğimizde uyuşmuştum. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor. Dustin telefonda. Tek bir düşünceyi bile sonuna kadar düşünemiyorum. Binalara, kaldırımda koşuşturan, hayatlarını yaşayan insanlara bakıyorum. Hayatlarının ne kadar ani bir şekilde ellerinden alınabileceğini biliyorlar mı? Hepimiz her an ölümden kıl payı uzaktayız.

Küçük özel jete binerken ham keder göğsümde delikler açıyor. Dustin arabanın yanında, siyah bir şemsiyenin altında duruyor ve merakla bana bakıyor. Ona ve her şeye sırtımı dönüp kokpite yöneliyorum.

"Beni *Sicilya*'ya götür."

ON ALTI

Chloe

I Koltuğumda oturmuş, ayaklarımı masaya dayamış, çocuklar için İtalyanca bir anlama kitabı okuyorum. Çevirisi yok ama resimlerin yardımıyla kelimeleri öğrenmeye çalışıyorum. Dışarıdan gelen bir gürültü kitabı bırakıp ayağa kalkmama neden oluyor, sonra kapım uçarak açılıyor ve vahşi görünümlü Salvatore içeri giriyor, varlığı odayı dolduruyor, karanlık, tehlikeli, o. Benim

Kalbim boğazıma atlamadan önce bir atım atlıyor.

Kapıyı çarparak kapatıyor ve sonra orada öylece duruyor, göğsü kabarıyor, siyah bakışlarıyla beni sabitliyor. "Merhaba," diyorum sonunda, nefes nefese.

Bir elini saçlarının arasına sokup karıştırıyor, saç telleri farklı yönlerde savruluyor, sonra kolu düşüyor. Yanaklarındaki kirli sakal her zamankinden daha uzun ve tüm görünüşünde vahşi bir şeyler var. Yüzündeki okunamaz ifade karşısında içime hızlı bir korku ateşi düşüyor, ama sonra beynim ne yaptığımı anlayamadan ayaklarım hareket ediyor. Ona dokunmalı ve gerçek olup olmadığını görmeliyim. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni itti. Hâlâ onun sağladığı güvenliği arzuladığımda, bunun yerine beni ülke dışına gönderdi. O zamandan beri kendimi eksik hissediyorum, her ne kadar idare etmeye çalışsam da, çünkü başka ne yapabilirim ki? O kadar yakınım ki, her nefes verişinin yüzümü havalandırdığını hissediyorum. Gözleri ıstırabın ıssız derinlikleri. Onu hiç böyle görmemiştim ve göğsüm ani bir endişeyle sıkışıyor.

"Nasılsınız? Savaş bitti mi?"

Başını sallıyor. "Kımıldama." Gözleri yüzümde geziniyor, sonra eli yanağımı okşuyor, sıcak, büyük, şefkatli, parmakları kulağımın arkasındaki saçların arasından enseme doğru ilerliyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesim aniden boğuklaştı.

"Sanırım ölüyorum."

"Ne?" Geri çekiliyorum ama beni tekrar kendine çekiyor.

"Kımıldama." Başını eğiyor. "Seni tatmak istiyorum."

Donup kalıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Dudakları dudaklarıma değiyor, sadece hayalet gibi bir dokunuş. Diğer eli diğer yanağımı avuçlamak için yukarı geliyor. Nefes alamıyorum. Beni öpüyor mu? Bunca zamandır beni hiç öpmemişti. Dudaklarını dudaklarıma bastırırken başımdaki tutuşu daha da sertleşiyor.

"Sen ne-" Söylemeye çalışıyorum. Zayıf konuşma girişimim dudaklarımdan dökülüyor ve sonra o orada, beni kavıyor, öpüyor. Dilinin ucu benimkiyle buluştuğunda inliyorum ve bedenim onunkinin içinde eriyor. Onu hissetmek için can atıyordum ve nedenini hayal bile edemiyordum. O bir canavar. İtiraz etmediğimde ağzıma tamamen sahip oluyor, beni yutuyor, nefesimi kesiyor. Her zaman olduğu gibi, bana şefkatle dokunduğunda, ellerinde kil gibi oluyorum. Başparmakları çene çizgimi okşuyor ve sonra boğazıma doğru kayıyor. Bu tutuşla beni kolayca boğabilir ama bu düşünce beni korkutmuyor. Bana zarar vermiyor, benim için çaresiz ve duyguları ruhumun derinliklerine işliyor, tüm varlığımı

karıncalandırıyor.

Hava kalınlaşıyor, sanki etrafımızda bir fırtına oluşuyor, vücudunun sıkıştığı var olmayan boşlukta şimşekler çakıyor

bağırsaklarımı sıkan elektriksel bir his ve eğer beni bu kadar sıkı tutmasaydı, total bir yığın haline gelebilirdim.

"Sana ihtiyacım var," diye hırlıyor ağzımın içine.

Sarsılıyorum ve dizlerimin üzerine çökmek için bir hamle yapıyorum, aklımdan buraya kadar oral seks için gelmesinin delilik olduğu düşüncesi geçiyor. *Omuzlarımdan* tutup beni durduruyor, sonra dizlerinin üzerine çöküyor, kolları kalçalarımı çevreliyor, yanağı karnıma bastırıyor. Nefesleri kesiliyor. Titriyor, sarsılıyor. Ellerimi tereddütle başına koyuyorum, parmaklarımı yanlarında birkaç gümüş teli olan zengin siyah saçlarının arasından geçiriyorum. İpeksi. Daha önce saçına dokunup dokunmadığımı hatırlayamıyorum.

"Ne oldu sana böyle?" Bu ürkütücü anı bozmaktan korkarak fısıldıyorum.

"Artık ne yaptığımı bilmiyorum. Kayboldum, Chloe. Kayboldum amına koyayım. Herkes gitti." Yüzünü karnımın yumuşaklığına gömüyor. Buraya geldiğimden beri spor yapmadım ve yemekler harika. İştahım yerine geldi ve uzun zamandır olmadığım kadar güçlü hissediyorum. Alessandra'nın bana verdiği elbiseler kesinlikle kalçalarımı ve göğsümü biraz daha sıkıyor.

"Salvatore... Ne diyeceğimi

bilmiyorum." "Elena'yı kaybettim," diye

homurdanıyor.

Kafam karışmış bir şekilde bekliyorum ama ayrıntı

vermiyor. "Elena kim?" "Tabii ki bilemezsin," diye

mırıldanıyor.

Bir kıskançlık kıvılcımı içimde bir sızıyı yakıyor. Onun için Atlantik'i geçecek kadar önemli biri.

Benimle olmak için mi?

"Söyle bana?"

Salvatore ayağa kalkıyor. O kadar yakın ki vücudunun sıcaklığı aramızdaki mesafeye nüfuz ediyor. Çıplak kolları benimkilere değiyor ve ikimiz de çekilmiyoruz. Sonra beni geçip yatağa uzanıyor, ayakkabıları ve her şeyiyle, sırtı bana dönük. Ne yapacağımı, davranışındaki bu ani değişiklik hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Hareket etmediğinde ya da konuşmadığında gidip yatağın kenarına oturuyorum. Çekingen bir şekilde elimi omzuna koyuyorum. Düzensiz bir nefes alıyor ve tutuyor. Nefes verirken aksıyor. Acı çekiyor. İçgüdülerimle hareket edip yanına sürünüyorum, kollarımı geniş göğsüne doluyorum, onu kendime çekiyorum, kaşıklıyorum. Omuzları titriyor. Ürperti onu dalgalandırıyor. Sanki ruhu ağlıyor ama bedeni buna karşı koyuyor.

Uzun bir süre yatıyoruz. Güneş batmaya başladıkça odadaki gölgeler uzuyor. Ev çok sessiz. Sanırım Alessandra'ya yürüyüşe çıkması söylendi. Tek duyulan nefes alış verişlerimiz. Onunki sakinleşti. Nihayet. Uyanık mı bilmiyorum. Bir süre sonra uyuduğuna emin oldum. Kaslarım sertleşiyor ama kalbimdeki sızı fiziksel rahatsızlığın çok ötesinde. Hareket etmeye cesaret edemiyorum. Eğer huzurlu bir anı varsa, bunu yaşamasını istiyorum.

Uyandığında gece çökmüştü ve yere vuran ay ışığı dışında oda karanlıktı. "Merhaba," diye

fısıldıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor ve dönüyor. Yüzü gölgeli ama yine de yüz hatları benim için net, zihnime kazınmış. Bazen hayatımda başka bir erkek görmediğimi düşünüyorum. Salvatore eğiliyor ve alnını benimkine dayıyor. "O benim arkadaşımdı." Sesi çok farklı. Karanlık ve boğuk, son kelimedede kırılıyor, anlaşılmaz bir kederle dolu.

Devam etmesini bekliyorum ama saniyeler geçiyor ve sessizlik artıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Zamanında yetişemedim. Hasta olduğunu bile bilmiyordum. Orada olmalıydım. Onu görmeliydim. Çok zayıftı, bir deri bir kemikten başka bir şey değildi. Ben lanet bir aptalım."

"Arkadaşın öldü mü?"

"Yirmi dört saat bile olmadı."

"Sicilya'ya kadar mı geldin? O buralı mıydı? Ailesi-" Başını sallar.

"Geldim... Sadece dinlenmeye ihtiyacım vardı."

"Kaybın için çok üzgünüm, Luciano."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve az önce ne yaptığını fark ettiğinde

yanaklarını kızarıyor. "Adımı ikinci kez söylüyorsun."

Kaşlarını çatıttı. "İkinci mi? Ben-"

"Sana sarıldım. Kanlar içindeydin, korkmuştun. 'Luci' diye fısıldadın."

Ben mi yaptım? Ona bakıyorum, kalbim dört nala atıyor. İlk adını söylemem neden onun için bir

şey ifade ediyordu? "Ben kimim?" Sertçe yutkunuyorum, kalbim dört nala atıyor. "Luci."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana. Neden buradasın? Neden buradayım? Neden umursuyorsun? Sadece 'mülkünü' korumuyorsun, değil mi?"

"Gidecek başka yerim yoktu," diye fısıldıyor. "Herkes beni farklı yönlerle çekiyordu. '*Patron*'. '*Efendim*'. '*Amca*'.

Hiç kimse... Benden hiçbir şey talep etmedin." Kaşlarını

kaldırıyorum. "Özgürlüğümü mü?"

Salvatore sırt üstü döner ve gözlerini tavana diker.

"Beni neden aldın?"

Alay ediyor. "Çünkü ben bir aptalım."

"Evet, öylesin." Ben daha düşünmeden ağzımdan çıkıyor. Çizgiyi aştığım için ani bir korkuyla nefes alıyorum ama o tepki vermiyor. Elimi koluna koyuyorum, kaba saçlarını usulca okşuyorum, teni sıcacık. "Kayboldum," diye fısıldıyorum.

"Çok fazla hayatım oldu. Artık kim olduğumu bilmiyorum."

"Evet... Yardımcı olmadım, değil

mi?" Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Benden nefret mi ediyorsun, Chloe?"

Kalbim küt küt atıyor. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Vermeliyim. Verdim. Ama çok daha fazlası var. Bu adamın içinde altın bir kalp yok. O geldikleri kadar karanlık. Ama içinde onur var, gurur var, acı var, çaresizlik var. Kabul edilmek istiyor. Önemsenmek, sevilme istiyor. Sadece bunu nasıl isteyeceğini bilmiyor. Bunu sağlayabileceğini düşünen kişi ben olmamalıyım, ama içimde sadece cinsel olmayan bir şey uyandırdı. David'le birlikte geçirdiğimiz sabahlar. Gecenin geç saatlerinde, evi sakinleştğinde verandada rahat bir sessizlik içinde oturmamız.

"Ben de seni kaybettim," diyor, sesi her zamankinden daha karanlık, daha ıssız.

"Beni 'kaybetmedin'. Hiç sahip olmadığın bir şeyi kaybedemezsin."

Sızlanma ile inleme karışımı bir ses çıkarıyor ve sonra yan dönüp benden uzaklaşıyor.

"Hey." Elimi omzuna koydum, yaptıklarından dehşete düşmüştüm. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, onun hiç de kendisi gibi olmadığı ve acısını görmeye dayanamadığım.

Sertleşiyor. "Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorsan bana

dokunma." "Benim için en iyisinin ne olduğunu hiç bilmedim."

Luciano elimi tutuyor ve etrafında dönerek beni hızlı bir hareketle altına çekiyor. Vücudu benimkinin üzerinde

ağırlaşırken

yakın. "Öyle mi?" diye hırlıyor.

"Ofisine zorla girdim, değil mi?" Nefes nefese kaldım.

"Gençliğinde kötü adamlarla ilişki kurmuşsun. *Christine*'. Beni büyülüyorsun."

"Hayatımın teması bu gibi görünüyor," diyorum nefes nefese. Vücudum onunkiyle temas ettiği her yerde karıncalanıyor. İğrenç geçmişimden bu kadar etkilenmiş olmasından garip bir şekilde gurur duyuyorum.

"Sen kötü bir kızsın, Chloe. Evime adımını attığın gün kokusunu aldım. Yıllar önce David senin gözetimindeyken beni kontrol ettiğini biliyorum. Tehlike seni çekiyor, değil mi? Kalbinizin daha hızlı atmasını, adrenalininizin yükselmesini sağlıyor mu? Seni hayata bağlıyor mu?"

"Bilmiyorum," diye sızlanıyorum.

O haklı. Haklı. Lanet olsun, gerçekten öyle. Salvatore'un karanlığı, ışık çizgileriyle, kırılğanlığı ve David'e olan sevgisini gördüğüm küçük pencerelerle kafa karıştırıcı bir şekilde karışıyor ve beni ona çekiyor. Çoğu zaman beni incittiğinde, *sadece* incitmekle kalmadı. Beni en utanç verici şekillerde ateşe verdi ve ben daha fazlasını istiyorum. Beni dövdüğü o tek seferin acısını istemiyorum, ama o zamandan beri bana ne kadar üzgün olduğunu birden fazla şekilde gösterdi.

İçimde olduğunu bilmediğim bir ihtiyacı uyandırdı ve o bunu biliyor. Tabii ki biliyor.

"Evet, biliyorsun," diye homurdanıyor ve yüzünü boynuma gömerek üzerime daha da ağırlaşıyor. Sıcak nefesi tüylerimi diken diken ediyor ve nefes almak giderek zorlaşıyor. "Mmm," diye inliyor. "Çok güzel kokuyorsun."

Sonra sanki tüm havası boşalıyor ve beni de kendisiyle birlikte çekerek yan yatıyor. Bakışları uzaklaşıyor ve yüzü yine acıyla buruşuyor. Neden bildiğimi bilmiyorum ama bu gece bana zarar vermeyecek. Benimle olmak için okyanusu aştı. Bunu anlayamıyorum. En ufak bir iyi hissettirmemeli ama kalbim kabarıyor. Evet, ona çekiliyorum. Onun da dediği gibi. Fark ettiği için utandım ama şaşırmadım. Ondan hiçbir şey kaçmıyor. Evet, bu uzun, karanlık, gizemli adamdan etkilenmiş, büyülenmişim. Sonra beni kırdı. Zalim tarafını bana çevirdi. Luciano Salvatore bana var olan her duyguyu hissettirdi. En derin nefret ve en ahlaksız şehvet arasındaki her şeyi. Özlem, sıcaklık, güvenlik. Aşk dışında her şeyi.

Bu geceye kadar.

Bu gece onda zalimlik yok. Derin, çiğ bir yas, dürüst bir umutsuzluk hissediyorum. Bu gece, o kayıp yaşamış bir insan ve bu Elena'dan daha fazla kayıp yaşadığından şüpheleniyorum. Luciano'ya yakın olduğunu bildiğim nazik dev Ivan'ı düşünüyorum. Yeğeni Christian'ı düşünüyorum, her ne kadar onu düşünmek istemesem de, ama bu gece bana can havliyle sarılan bu mafya babası için korkunç bir his olmalı.

Bana aşk dışında dünyadaki her duyguyu hissettirdi, ama bu gece kalbim onun için kırılırken ayrım yapamıyorum. Acı çekiyorum ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sadece onu bu boşluktan geri istiyorum. O adamı istiyorum, çılgın, baskın, tehlikeli, dengesiz, kafası karışık ve yalnız adamı. Bu kırık insan beni daha çok korkutuyor.

"Üzgünüm," diyorum ve yanağını okşuyorum. "Kaybınız için üzgünüm. Hiç kimse bir arkadaşını kaybetmeyi hak etmez."

"Ben bile mi?" Sesinde bir düşmanlık belirtisi var. Kendini reddetmemden korumak için bir duvar örüyor. Korkuyor.

"Sen bile Luci."

Beni sıkıca çektiğinde nefesim kesiliyor, neredeyse beni güçlü kollarının arasında ezecek. Çenesini başımın üstüne yaslıyor ve ben onun kokusunda, sıcaklığında, hızla çarpan kalbinde kayboluyorum. "Özür dilerim Chloe," diye mırıldanıyor, o kadar sessiz ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Çok üzgünüm. Bunu asla hak etmedin. Bunların hiçbirini."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Her şeyin yolunda olduğunu söylemek imkansız. Yaptığı şey asla doğru olmayacak. Yine de

onun elinden kurtulmak istiyorum. Onu arzulamaya başladım. Bu beni korkutuyor. Hayır, korkutmuyor. Aklım olsaydı korkardım ama sanırım aklım beni uzun zaman önce terk etti.

Luciano yine konuşmuyor. Tıpkı saldırıdan sonra bana sarıldığında, duşta beni temizlediğinde olduğu gibi, onun kollarında kendimi garip bir şekilde güvende hissediyorum. İçerik. Daha yakına sokuluyorum, onu kokluyorum. Bir süre sonra nefesi değişiyor. Sakinleştirici ve göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Gözlerimi acımasızca parlatan güneşten uyanıyorum. Perdeleri kapatmayı unutmuşum. Ani bir kayıp hissi ve sonra onun gittiğini fark ediyorum. Bakmama bile gerek yok. Evin boş olduğunu ve onun Sicilya'yı terk ettiğini biliyorum. Eve dönüş mücadelesi bitmedi. Kalbim küt küt atıyor. Kardeşlerim için yalvarmalıydım! Ne kadar aptalım!

ON YEDİ

Luciano

Kayıp acısının bu kadar fiziksel olabileceğini hiç bilmezdim. Ruhum Elena'nın kaybıyla acıyor. Bedenim Chloe'nin yumuşak şekillerinin kaybını hissediyor. Dustin'e pilotumu aratırken hiç düşünmedim. Sadece onu görmem, ona sarılmam gerektiğini biliyordum. Bunun verebileceğim en iyi karar olduğu ortaya çıktı. Bir şekilde temiz hissediyorum, zihnim daha berrak. Keşke onu da yanımda getirseydim ama yapamam. Savaş

"Christiano nasıl?"

İnliyor. *"Aman Tanrım. Saatin kaç olduğunu biliyor musun? Neden hastaneyi aramıyorsun?"*

"Seni arıyorum."

"Durumu stabil. Hâlâ ilaç veriliyor. Yakında sakinleştiriciyi azaltabileceklerini düşünüyorlar."

"Yani... bu iyi bir haber mi?"

"Evet! Şimdi uyumaya gidiyorum." Bağlantıyı kesiyor.

Hayal kırıklığı içinde dudak büküyorum ve onun yerine Matteo'nun telefon numarasını tuşluyorum. Sesi çok daha uyanık geliyor. *"Amca?"*

"Plan hâlâ programa uygun

mu?" *"Dostum, şehri terk*

ettiğini duydum." "Kim

ispiyonladı?"

Tereddüt ediyor.

"Benden bir şey saklama. Dust?"

"Hayır. Evinizi aradım. Çalışanlarınızdan biriyle konuştum. Gittiğinden bahsetti. Elena gerçekten öldü

mü?" "Evet," diye hırladım, göğsüme yeni bir acı saplandı. "Zamanında döneceğim. Her şey için

endişelenme." *"Endişelenmiyorum."*

Bağlantıyı kesip Eric'i aradım. O Moskova'da olduğu için birbirimizin saat dilimlerine daha yakınız. "Kendini toparlayabiliyor musun? Az önce Matteo ile konuştum. Hâlâ yarın gece gitmeye hazırız. Batı yakası gecesi."

"Biz hazırız Luci. Hareket halindeydiler ama herkesi takip ediyoruz. Hepsini cehenneme göndereceğiz."

"Öyle yapacağız. Sonra konuşuruz."

Bağlantıyı kesiyorum ve tereddüt ediyorum, parmağım kişinin üzerinde geziniyor, sonra aramayı yapıyorum. Alessandra açıyor ve ona telefonu Chloe'ye vermesini söylüyorum. Elena'yı mahvettim. Bunu asla düzeltemem. Sicilya dağlarındaki o küçük beyaz taş evde yaşayan zeki ve şefkatli kadını mahvettim. Eğer beni affedecekse, ona bir şeyler vermeye

başlamalıyım.

Bu Elena için olduğu kadar onun için de. Umarım eski dostum bunu onaylardı.

"Sal-Luciano?" Chloe'nin sesi şaşkın ve biraz da uykulu geliyor. Boğuk sesi karnıma bir ürperti gönderiyor. Keşke ben de

kalabilirdi.

"Kardeşlerini serbest bırakacağım, Chloe. Artık benim hizmetimde değiller. Güle güle." O bir şey söylemeden önce telefona dokunup kapatıyorum. Duymak istemiyorum. Ben insanlara hizmet *etmem*. İnsanları mutlu etmiyorum. Yumruğumla yönetirim. 'Teşekkür ederim' lafını duymak istemiyorum çünkü ne cevap vereceğimi bilmiyorum.

UÇAKTA BIRKAÇ SAAT UYUYABILIYORUM. GÜNÜN GERİ KALANINDA HAZIRLIKLARIMIZI TAMAMLİYORUZ.

Vakit geldi.

Kalan dört Rus'un yaşadığı apartmanın rutubetli koridorunda ilerlerken tepeden tırnağa silahlanmış durumdayız. Ön kapıya yaklaştığımızda kapı açılıyor ve bir kız dışarı çıkıyor. Çılgılık atmak için ağzını açtığı anda parçalara ayrılmasına sadece bir milisaniye kalmış. Sakladığından daha fazla teni gösteren mini bir etek ve küçük bir üst giymiş, onun sadece bir fahişe olduğunu hemen anlıyorum. Kolları gibi bacakları da yara bere içinde ve reşit bile görünmüyor.

Elimi kaldırıp parmağımı dudaklarıma götürüyorum, başımı sallıyorum ve anlayıp anlamadığını görmek için bakışlarını tutuyorum. Gözleri beşimiz arasında gidip geliyor, sonra başını sallıyor, gözleri kocaman ve korkmuş. Yaygara koparmayacak. Bu adamlara hiçbir yatırımı yok. Cildindeki taze izlere bakılırsa, muhtemelen onların zamanında ölümlerini kutlayacak.

Buradan defolup gitmesi için başımı sallayıp onu harekete geçirdikten sonra dikkatimi şimdi rahatça açık olan kapıya veriyorum.

Isı kamerası oturma odasında üç ve mutfakta bir kişi gösteriyor. Hepimiz yerleşimi inceledik ve tam olarak nerede konumlanacağımızı biliyoruz. Adamlarıma içeri girmelerini işaret ediyorum.

Apartmanın arkasından üzgün sesler yükseliyor. Sırıttıyorum. Hiç şüphesiz, mal varlıklarını aniden tamamen kaybettikleri konusunda bilgilendirilmişlerdir.

Sadece bir kapı var ve içeri dalıp odanın her tarafına mermi yağıdırıyoruz. Vahşi, özensiz ve korkunç derecede tatmin edici. İki adamım mutfığa doğru koşarken bir el ateş edildi, sonra bir tane daha. Dördüncü Rus orospu çocuğunun tepki verecek zamanı vardı ve adamlarımdan biri omzunu tutarak yere düştü, ardından yarı otomatik silahtan açılan seri ateş San Francisco'daki son Rus gangsterin hayatını sona erdirdi. Şehrime bir daha ayak basmaları çok uzun zaman alacak. Tabii bir daha gelirlerse.

Kanepedeki katledilmiş adamlara bakıyorum, sonra onlara doğru yürüyorum ve tükürüyorum. "Lanet olası *culo! Vai all'inferno!*" Hırlıyorum. Hepsi cehenneme gidebilir. Onlarla orada buluşacağım ve öbür dünyalarını da mahvedeceğim.

"Patron," diyor arkamdan biri ve ben dönüyorum. Düşen adamımız omzunu tutuyor. Solgun ve terli. Ona doğru yürüyorum ve çılgınlıklarına rağmen güvenlik yeleğini ve ceketini yırtıyorum.

"Bu bir sıyrık. Yelek seni korumuş. Bacakların iyi çalışıyor. Gitme vakti geldi. İşimiz bitti."

Adamlardan ikisi yaralıyı hastaneye götürürken ben ve kalan asker malikaneme geri dönüyoruz. Yolculuk sırasında telefonuma birbiri ardına mesajlar geliyor. Londra bitti. Roarke Brennan tam bir cinayet makinesi, acımasız ve etkili. Moskova tamam. Eric Reed en zor görevi üstlendi ve en büyük saldırıyı koordine etmek zorunda kaldı. Ukrayna tamam. Adamlarım iyi performans gösterdi. Her birini şahsen ödüllendireceğim.

Düşmanlarımızı yok etmek için tek gereken uzun ve soğuk bir gece. Katliam çok lezzetliydi. Ivan'ın solgun yüzünü görüyorum. Chloe, travma geçirmiş ve onların kanına bulanmış. *Şehrime* gelip hayatımı mahvedebileceklerini düşünen Rus mafyasının her bir orospu çocuğunu öldürmüş olmanın keyfini çıkarıyorum.

Eğer birini kaçırdıysak, iyileşmek için hiçbir araçları olmayacak ve öngörülebilir gelecekte kimse bizimle uğraşmak istemeyecek.

Kulüp müdürümü aradığımda saat sabahın dördü.

"Efendim?" Sesi zar zor yarı uyanık geliyor.

"Bu gece tekrar iş başındayız. Her şeyi açın. Kendi takdirinize göre indirim yapın. Ne pahasına olursa olsun insanları mekânlarımıza geri getirin."

Alan'ın sesi aniden çok daha uyanık geliyor. *"Sonunda. Yapacağım, efendim!"*

"Bu gece Crown'a uğrayacağım ve bir görünüş yapacağım."

"Tercih ettiğiniz şarabı her zaman saklarız."

"Aferin oğlum."

Çok yorgunum ama adrenalinle doluyum. Yatakta dönüp duruyorum, sonunda pes ediyorum, egzersiz yapıyorum, duş alıyorum ve güne başlamak için hazırlanıyorum.

Ofisimin önünden geçerken dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve kendime bir espresso yapmak için mutfığa gidiyorum. Masa ürkütücü bir şekilde terk edilmiş görünüyor. Geçmiş konuşmaların hayaletleri duvarların arasında zıplıyor. Chloe, David'le, sakın, yataktan yeni kalkmış, sarı saçları omuzlarına dökülmüş. Buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum. Onu tekrar hapsedemem ama gitmesine de izin veremem. Kardeşlerine karşı elimdeki kozları bir kenara attım ve şimdi bana cehenneme gitmemi söylerse boku yerim.

Dizüstü bilgisayarımı açıp, düşüncelerim dönerken açılmamış onlarca e-postayı sıralamaya başlıyorum. Evimi tekrar düzene sokmam gerekiyor. Yapılması gereken kapsamlı onarımlar var. Herkesi bir bilgilendirme toplantısı için toplayacağım ve adamlarıma olağanüstü çabaları için ödeme yapacağımdan emin olacağım. Sonunda bir gün ayırıp New York'a Christian'ı ziyarete gideceğim. O piçi kendi gözlerimle görmeliyim. İkinci el raporlar sinir bozucu bir şekilde tatmin edici değil.

Evim tekrar yaşanabilir olduğunda, Chloe'yi çağıracağım. O ne istiyor? Kalmasını nasıl sağlayabilirim? Para mı? Mücevher mi?

Araba mı? At mı? Köpek yavrusu? Nelerden hoşlanır? Onun hakkında çok az şey bildiğimin farkındayım ve soracak kimsem de yok.

Belki ona sorabilirim?

Ben, talep etmek yerine bir şey isteyen ben mi?

Artık kim olduğumu bilmiyorum.

Ön kapımın sessizce açılıp kapanma sesi beni bir saniye içinde ayağa kaldırdı. Silahımı aldım ve gizlice yaklaşırken dinledim. Saat sabahın altısı. Bu saatte habersiz gelebilecek birini düşünemiyorum. Yeni kapı muhafızlarını henüz yerleştirmemiştim ve şimdi bunun özensizliğinin de ötesinde olduğunu fark ediyorum.

Ayak seslerinin geldiği yönü bulup tek dizimin üzerine çöküyorum ve kapının eşiğine hızlıca bir göz atıyorum.

Koridorun ortasında, pusula gülü mozaığının tam üzerinde, neredeyse vurulduğu yerde Ivan duruyor. Kolu askıda ve gömleği görmeye alışık olduğumdan daha gevşek duruyor. Biraz kilo vermiş. Silahı bir kenara koyup kollarımı iki yana açarak ona doğru yürüyorum.

"Seni lanet moron. Neredeyse kendini vurduruyordun. Burada ne işin var? Gitmene izin mi verdiler? Bu saatte?"

Elini saçlarının arasından geçiriyor. Genelde temiz traşlı olan uşağımın kısa ama vahşi sarı bir sakalı var. "Patron! Kendimi dışarı attım." Omuz silkiyor, yüzünü buruşturuyor ve sonra utangaç bir şekilde gülümsüyor.

Bir kakhaha attım ve başımı salladım. "Birkaç kurşunun seni öldüremeyeceğini biliyordum. Kahvaltı yaptın mı?" Elinden çantayı aldım. "Ne istiyorsun?"

Ivan başını sallıyor.

"Ben bir şeyler ayarlarım. Ben de henüz içmedim."

"Patron," diyor peşimden gelirken, "herkes nasıl?"

Oturmasını işaret ediyorum ve masadaki bir sandalyeye çöküyor. Bir fincan sert, sade kahve hazırlarken omzumun üzerinden ona bir bakış fırlatıyorum.

"Elena'ya olanları duydun mu?" Kaşlarını çatıyor. "Ne olmuş ona?"

Yeni bir acı göğsüme saplanıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. "Kanserdi, dostum. Hiç bilmiyordum," diye boğuluyorum. "Kanser miydi?"

"O *öldü*. Gitti ve benim üzerimde öldü!" Bardağı Ivan'a doğru itiyorum ve karşısına oturuyorum. Espressom soğumuştı. Yüzümü buruşturarak boşaltıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

"Özür dilerim patron."

"Evet," diye mırıldandım.

"Teşekkürler." "Senin kız nasıl?"

Kaşlarımı çatarak tekrar ona bakıyorum.

"Chloe," diye ekliyor.

Alay ediyorum, midem sıkışıyor. "O benim değil. O iyi. Onu Bietini'ye gönderdim." Başını salladı. "İyi karar. David? Chris? Diğerleri?"

Ellerimi kaldırıp ayağa kalkıyorum ve yiyecek bir şeyler bulmak için buzdolabını açıyorum. Ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Hiçbir şey 'iyi' değil.

"Birkaç adamımızı kaybettik. Önemli kimse yok. Rusların icabına bakıldı. Bizi bir daha rahatsız etmeyecekler." Aramızdaki masaya ekmek, tereyağı, jambon ve peynir koyup bir sandviç hazırladım ve Ivan'ın önüne koydum.

"Patron?" Onu alırken hıçkırık taklidi yapıyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." "Kapa çeneni. Seni tekrar forma sokmak istiyorum, bok gibi görünüyorsun."

Ivan bir ısırık alıyor ve sırtıyor. "İşe dönmeye hazırım," diyor çiğnemeler arasında. "Uzun bir süre daha savaştık durumda olmayacaksın dostum."

"Doğru. Ama yardım edebilirim."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Seni Dust'ın yanına vereceğim. Son zamanlarda kendini gerçekten geliştirdi."

BİR GÜN SÜRDÜ AMA DUSTIN KAPILARI TAMİR ETTİRDİ VE YENİ MUHAFIZLARI YERLEŞTİRDİ. BEN DE IVAN'I inşaat işçileri eski yatak odamı yıkacak. Sadece tamir edilmesini istemiyorum. Evin o bölümünü tamamen yıkıp yeniden inşa edeceğim. Tavandan tabana pencereler, bahçeye bir çıkış ve bodrumdaki odadan kurtulmak istiyorum. Bunu düşündüğümde tek gördüğüm kırık bir Chloe. Buraya dönüp bu pisliği görmesini istemiyorum. Bu düşünce bile beni hasta ediyor.

Günün ilk espressosunu yudumlarken, Matteo'nun mali durumumuzla ilgili bana gönderdiği evrak işlerine dalmışken hayatımın en az beklediğim anonslarından birini alıyorum. Kapım çalındı ve ardından Ivan kapıyı hafifçe araladı. "Efendim, Bayan Jackson sizi görmek istiyor. Kendisini görmek istediğiniz konusunda kararlı bir şekilde kapı görevlileri ile tartışıyor."

Zihnim bir anlığına boşluğa düşerken çenem düşüyor. Kaybolan kız. Christian'ın saplantısı. Çöküşünün sebebi.

Çocuğunun lanet annesi. İçim buz kesiyor.

"Onu içeri alın."

Başını sallayıp kapıyı kapattığında ayağa fırlıyorum ve odayı adımlamaya başlıyorum. Neden geri döndü ki? Tesadüflere inanmam. Christian'ın içinde bulunduğu durumla bir ilgisi varsa, onu öldürürüm.

Kapı açılıp o içeri girdiğinde dönüp bakıyorum. Hatırladığımdan daha ufak tefekti ve berbat görünüyordu. Bakışlarında çığ bir korku var, ama aynı zamanda meydan okuma, ilk tanıştığımızda beni kazanan o güç çizgisi. Uzun kızıl saçları gitmiş. Kısa ve siyah, korkunç, dalgalı bir kesim ve bunu kendisinin yapıp yapmadığını merak ediyorum. Ona doğru yürüyorum, kasten yavaşça, sonra yanından geçip kapıyı kilitliyorum, anahtarı cebime atıyorum. Bir kere kaçtı. Christian'ın kızıyla birlikte kasabadan ayrıldığından beri geçen her dakikayı açıklamadan buradan çıkamaz, onun ortadan kaybolması Christian'ı yıkıma götüren yola sokmuştu.

Tahmin edildiği gibi, tamamen çılgına dönüyor, gözleri kocaman ve dehşet içinde, kilitli kapıya sabitleniyor. Onu bir sandalyeye itip kendini açıklamasını istediğimde nazik davranmadım.

"Nereye gittin, Kerry? Seni aradık." "Chicago'ya taşındım."

"Bunu *biliyorum*." Sabırsızlığım artıyor, içimde sürünen yılanlar gibi sürünüyor.

"Devam et." "Kanada."

Seğiriyorum ve ona bakıyorum. Tesadüflere inanmam. "Nerede. Kanada'da mı? Kanada'da?" SıkılmıĞ diğlerimin arasından yavaşça söylüyorum, içimdeki sıcaklık bir öfke bulutu gibi yükseliyor. Eğer Christian'ın durumuyla bir ilgisi varsa, kutsal olan her Şeyin üzerine yemin ederim ki-

"Middlebro adında küçük bir kasaba," diye kekeliyor, şüphesiz saldırmaya hazır olduğumu hissediyor. "Seni lanet orospu!" Hırlıyorum ve boğazından tutup sırtını koltuğun arkalığına yaslıyorum.

Kerry çığlık atıyor ve elimi tutuyor ama aslanın elindeki bir fare gibi ve hiçbir kozu yok. Yüzü pancar rengine dönüyor. "Lütfen," diyor ağzından. "Bu Christian, o-" Acıyla irkilerek yutkunuyor.

Elimi geri çektiğimde ayağa fırlıyor ve birkaç adım geri atarak sandalyeyi deviriyor. "Hepiniz aynısınız!" diye haykırıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor, eli boğazındaki kızarmış deriyi örtmek için havalanıyor. "Hepiniz pisliksiniz."

"Ben hiçbir zaman başka bir şey olduğumu iddia etmedim, Bayan Jackson. Yeğenim ya da ailemden herhangi biri de öyle. Bulduğumuz yere sevimlilik yaparak gelmedik. Peki ya Christian?"

"*O öldü!*" diye bağırıyor. "O öldü!"

Kıpırdamadan duruyorum. Ona bunu düşündüren ne? Haklı çıkmaya çok yaklaştı ama bu işe nasıl karıştı?

"Devam et." "Bizi buldu," diye fısıldıyor yeni gözyaşları yanaklarından süzülürken.

"Ve?"

Kerry dolgun alt dudağını çiğniyor. Bana bakarken burun delikleri genişliyor. "O... Cecilia hastalandı ve onu hastaneye götürmek için yürümek zorunda kaldık. Bir vadiye, bir nehre düştü ve kayboldu."

"Neden yürüdün?"

"Her şey ters gitti! Fırtına vardı. Yol kapalıydı." Gözleri uzaklaşıyor, sanki artık odada değilmiş gibi. "Mecburduk." Son sözleri acı dolu boğuk bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

"Şunu doğru anlamama izin verin. Hiçlikten kaçtın, hiçbir yere yerleşmedin, yeğenim seni buldu ve *senin* yüzünden şimdi öldü mü? Onu sen mi öldürdün? İttin mi? Takipçinden kurtulmak için uygun bir fırsat mı buldun?"

Yeşil gözleri büyür. "Hayır! Öyle bir şey değildi!"

"O zaman nasıldı?"

"Bu seni ilgilendirmez!"

Saniyeler içinde aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve onu kitaplığa çarpana kadar itiyorum, elim yine boğazında.

"Tatlım! Bunu benim işim *yaptın*."

"Nefes alamıyorum," diye soluk soluğa kalıyor.

Baskıyı biraz azaltıyorum ama o açıklayana kadar hiçbir yere gitmiyor. "Eee?"

Yutkunuyor ve anlamlı gözleri neredeyse beni ele geçiriyor. Christian'ın ona neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamakta hiç zorlanmıyorum. Güçlü, zeki, cesur ve o kadar güzel ki neredeyse retinamı yakacak.

"Ona zarar vermedim ama yine de suçlu benmişim gibi hissediyorum."

"Komik, ben de böyle hissediyorum. Eğer kaçmasaydın, bunların hiçbir olmayacaktı." Yüz ifadesi korkuya dönüştü. "Bilmiyordum."

Elimi çektim, bir adım geri çekildim ve ona baktım.

Eli boğazına doğru uçuyor. "Lütfen bana zarar

verme." "Cecilia nerede?"

"Annemle."

"Peki annem nerede?" İpek gibi soruyorum.

Bana bakıyor ve ağzını kapatıyor. "Boş ver.

Onu bulacağız."

Kerry öne atılıp gömleğimi kavradı. "Hayır, lütfen! Ona zarar vermeyin!"

Ellerini tutuyorum, yüzündeki irkilmeden dolayı biraz fazla sıkıyorum. "Bayan Jackson. Şu andan itibaren kasabada kalacaksın. Kapıyı çalarsam açacaksın, buraya gel dersem kışını kaldırıp buraya geleceksin, atla dersem atlayacaksın. Anlaşıldı mı? Ve çocuğu saklamak yok. O bir Russo. Sen bir hiçsin ama genç Cecilia ailemden biri ve yeğenimin çocuğu. Bu benim için çok önemli."

Omuzları yenilgiyle çöküyor. Bu güçlü kadının mücadelesinin tükenişini izlemek beklenmedik derecede üzücü bir manzara. Bana Chloe'yi hatırlatıyor, bugün hâlâ bana direniyor. Chloe neredeyse tam bu noktada durmuş, Christian'ın ona nasıl davrandığını haykırıyordu.

"Gidebilir miyim?" diye zayıfça sorar.

Elimi kapıya doğru uzatıyorum, o birkaç hızlı adım atarken ben de onu takip ediyorum. Anahtarı çıkarıp kilidi açarken "Seni arayacağım," diyorum.

"Eminim," diye mırıldanıyor.

İşte yine meydan okuyor. Geçici olarak düştü ama yenilmedi. Bunu sevdim.

O gittiğinde, Christian'ın hala nefes aldığını söylemeyi unuttuğumu fark ettim. Muhtemelen gittiği için rahatlamıştır, o yüzden olduğu gibi bırakacağım. Daha acil işlerim var. Yine de onlara göz kulak olması için birini görevlendireceğim. Ona hiç güvenmiyorum ve eğer geri dönerse ve Christian uyanırsa -Hayır, Christian uyandığında, tekrar ayağa kalkmak için *çok* motive olacağına inanıyorum.

tWENtY-EILHt

Chloe

İki gün oldu ve ben hala aldığım iki telefonun etkisindeyim. Birbiri ardına. Önce Luci'den. Ya da Salvatore'dan. Kafam çok karıştı! Artık ona nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum. Salvatore, Luci'nin canını yakan kişi.

Luciano benimle yatan ve yas tutarken ona sarılmama izin veren adamdır. Luciano kalbimi yakan adamdır. Salvatore, geceleri kalçalarımı sık mama neden olan, bana nasıl şaplak attığını, benimle nasıl dalga geçtiğini, benim isteğimle ya da isteğim dışında her şeyi nasıl aldığını çok canlı bir şekilde hatırlayan adam. Bir şey hariç her şeyi. Nedense bu canavar adam hiçbir zaman sikini bacaklarımın arasına sokmadı. Bunun için sonsuza dek minnettarım ve tamamen şaşkınım. Onun çarpık onur anlayışı ya da her neyse, kendisinden başka kimseye mantıklı gelmiyor.

Sonra Chad aradı, Charlie'yle birlikte belalı gangsterler olamayacakları için öfkeliydi.

Ona kesin bir dille, hâlâ onların ablası olduğumu ve kafasını silinmemiş kışından çıkarana kadar beni bir daha aramamasını söyledim.

Yağmur yağıyor. Sadece çiseleyen küçük bir yağmur değil, gökyüzünün açılıp içindekileri bir anda başınıza yağırdığı çılğın ve acımasız bir yağmur. Birkaç küçük toprak kaymasına yol açtı ve tarlaların bir kısmını çamurla kapladı. Büyük çocuklar okuldan çıktılar ve küreme işine yardım ediyorlar, Alessandra ve benim ise sadece dört çocuğumuz kaldı.

Tembellik ediyoruz, doğanın dünkü güç gösterisi ve bugünkü güneş ışığı dikkatimizi dağıtıyor. Bir toz bulutu gördüğümde pencerenin yanında durup uzun, dolambaçlı yola bakıyorum. Kaşlarımı çatarak öne doğru eğilip bu yeni fenomenin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Daha fazla felaketi kaldırabileceğimizi sanmıyorum. Dirseğimle Alessandra'nın kalçasını dürtüyorum ve başımı görüntüye doğru eğiyorum.

"Bugün birini bekliyor muyuz? Adamlar geri gelecek mi?"

Haftanın olayı, oğulların ve kocaların arabaları şehirden gelen hediyelerle dolu olarak hafta sonu için döndükleri Cuma günleri. Bugün Salı.

Gözlerini kısıyor ve başını sallıyor. "Kimseyi beklemiyoruz."

Kalbim takla attı. Belki de Salvatore'dur? Beni almaya mı geldi? Gülümsememi gizleyemiyorum ve Alessandra merakla bana bakıyor. Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum, tek bir şey dışında: aramızda bir şey değişti, her şeyi tersine çeviren hayati bir şey. Mantıklı davranmıyorum, onu istememeliyim, ama Tanrım, kollarını tekrar etrafımda hissetmeyi arzuluyorum.

"Sanırım kim olduğunu göreceğiz." Havalı görünmeye çalışıyorum ama sesimdeki titremeyi gizleyemiyorum, bunun yerine çocuklara dönüp odaklanmaya çalışıyorum. Onlar bana benim onlara İngilizce öğrettiğimden daha fazla İtalyanca öğretiyorlar ama zaten onların gerçek öğretmeni ben değilim ve kimsenin umurunda değil. Benim telaffuzumla eğleniyorlar.

Meydandan kadın sesleri yükseliyor. Öğle yemeği hazırlamak için toplanıyorlar. Erkekler ve genç oğlanlar hâlâ tarlaların uzağındalar. Birden uzaktan bir patlama sesi duyuyorum. Nefesim kesildi. Alessandra donakalıyor, çocuklar da şaşkın şaşkın

bakıyor.

"Bu-" diyor Alessandra.

Bu motorun teklemesi değil. Bu sesi çok iyi bilirim. "*Bambini! Vieni!*" Bağırıyorum ve benimle gelmeleri için çılgınca el sallıyorum.

Alessandra da benim gibi birer çocuğu eline alıyor, sonra da diğer kadınların toplandığı meydana doğru koşuyoruz, üzgün sesler havaya karışıyor. Alessandra çocukları annelerine koşmaları için yönlendiriyor.

"Hadi, hadi, hadi," diyorum ve Alessandra'yı itiyorum. "Çocukları al ve saklan!"

Vahşi gözlerle bana bakıyor. Yeni silah sesleri geliyor. Kadınlardan biri çığlık atıyor, birkaçı inliyor, bir kız sessizce ağlamaya başlıyor. Alessandra etrafına bakındıktan sonra en yakındaki kadını yakalıyor, sanırım adı Juliana, diğerlerine yaklaşmaları için el sallıyor ve hızla konuşuyor, tepelere, bana, çocuklara ve silah seslerinin duyulduğu yere doğru işaret ediyor. Kadınlar başlarını sallıyor ve kendi aralarında konuşuyorlar. Biri omzumu okşuyor. Kalbim boğazıma düğümleniyor ve daha fazla hareketsiz duramıyorum. Hemen harekete geçmeliyiz, yoksa çok geç olacak.

Yaşlı kadınlardan birkaçı çocukları ve iki genci alıp bir ara sokağa doğru koşmaya başlıyor ve gözden kayboluyor. Bizimle birlikte otuzlu ve altmışlı yaşları arasında değişen beş kadın daha kalıyor.

"Onlar da kaçmak zorunda," diyorum, içimdeki panik tırmanıyor.

"Kalıyorlar. Bizi kırmak o kadar kolay değil, Chloe. Sence kim geliyor?" "Her kimse, Lu'yla bir ilgisi var -burada olmamın nedeni bu. Bunu biliyorum." Alessandra başını sallıyor.

"Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi. Silahlanacağız ve-"

"Silahınız var mı?"

Doğuya, meydandan uzağa, yolun bittiği yerde terk edilmiş halde duran birkaç barakaya doğru koşmaya başladığımızda kısa, yarı histerik bir kahkaha atıyor. "Hayır. Yaratıcı olmamız gerekecek." İtalyanca bir şeyler geveliyor ve herkesi ileri doğru kışkırtıyor. "Baltalar," diyor, "budama makasları, kürekler ve baltalar. Elimizde bunlar var. Marcia erkekleri geri çağırıyor ama açıkçası bence zamanında yetişemeseler daha iyi çünkü ya çok gençler ya da çok yaşlılar."

"Saklanman gerek! Elbette silahlanın ama bu sizin savaşınız değil."

Alessandra beni tozlu eski binanın yarı karanlığına çekiyor. "Peki sen neyden yapıldığını sanıyorsun? Sen de bizim gibi etten kemikten birisin. Eğer buraya zarar vermek için geldilerse, onları tek başına durduramazsın."

"Ama incinmeni istemiyorum!" Tıslıyorum.

Alay ediyor. "Sana zarar verdiler, o zaman geri kalanımız için gelmelerine ne engel olacak? Hepimiz aynı *ailedeniz*, Chloe. *Sinyor* Salvatore kapımıza her ne getirdiyse, bu bizim-" Durup dinliyor. Herkes sessizleşiyor. Binaların arasında yankılanan belirgin bir motor sesi var. Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Bu bizim de savaşımız," diye bitiriyor.

Birdenbire sessizlik. Hiçbir şey olmuyor. Yanağımın içini çiğnerken ayaklarımın arasında kayıyorum. Bir şeyler yapmam lazım! Dakikalar geçiyor. Sessizlik bir çarpma ve bir şeyin kırılma sesiyle acımasızca bölündüğünde hepimiz irkiliyoruz.

"Chloe Becker!"

Ses sert, saldırganlardan tanıdığım ağır bir aksana sahip ve içimde mide bulantısı baş gösteriyor. Bu bir Rus. Luci beni buraya kadar gönderdi ama yine de beni buldular.

"Bu köyü ve içindeki herkesi yerle bir edeceğiz! Burada olduğunu biliyorum. Göster kendini, Salvatore'un fahişesi!"

Son sözleri ağzından dökülüyor ve bu sözler beni derinden etkiliyor. Midem bulanıyor. Bu insanlar çok kızgın. Luciano mu saldırdı? İntikam için mi buradalar?

Gürültülü bir çarpma beni sarsıyor, cam kırılıyor, sonra bir kükreme, daha önce hiç duymadığım bir ses. Duvar tahtalarının arasındaki çatlaklardan titrek, turuncu bir ışık parlıyor.

"Oraya gitmeliyim!"

Alessandra kolumu tutuyor ve beni şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde kavıyor. "Kendini öldürteceksin!"

"Evleri yakıyorlar! Onlara izin veremem!" Kendimi kurtarıyorum ve kapı aralığından dışarı fırlıyorum. "Kal!" Tıslıyorum. "Hazır ol!"

Bluzumu çıkarıp yere attıktan sonra eteğimi de çıkarıp düşmesine izin veriyorum. Erkekler aptal ve dikkatlerini dağıtmak çok kolay. Vücudum benim tek gerçek silahım. Dar, beyaz bir üst ve dantelli külottan başka bir şey giymeden gürültüye doğru koşuyorum. "Ben buradayım! Buradayım, sizi sikikler!" Sokağın ilerisinde, bej renkli kamuflaj giysili, iri yarı, sarışın iki adam köşeyi dönünce aniden duruyorum. Omuzlarında yarı otomatik silahlar ve kalçalarında tabancalar vardı. Nasıl görüldüğüm hakkında en ufak bir fikirleri varsa bile, aradıkları kişinin ben olduğumu biliyorlar. Siyah saçlı insanların yaşadığı bu ülkede sarı saçlarım ve açık tenimle dikkat çekiyorum. Yavaş adımlarla onlara doğru yürürken kalbim küt küt atıyor.

"Ne istiyorsun?" Uzaktan bağıryorum.

"Ona acı çektireceğiz! Seni yavaşça öldüreceğiz, *suka*, seni keseceğiz, seni becermek için yeni delikler açacağız!"

Korkudan dizlerimin bağı çözülüyor ve sendeliyorum. Ne dediklerini bilmiyorum ama bunun bir kadına yönelik bir hakaret olduğundan hiç şüphem yok. "Cehenneme kadar yolun var!" Ben de bağıryorum.

Yaklaşırken beni tepeden tırnağa süzüyorlar. "Bizi kim durduracak?" diye tükürüyorlar. "Bir kadın mı?" İkisi de gülüyor.

Sertçe yutkunuyorum, sonra dönüp kulübeye doğru koşuyorum. Çamurda kayıp yüzüstü düşüyorum. Sürünerek, dönerek ve çırpınarak ayağa kalkıyorum. İki canavar peşimdeyken karanlığa doğru daldım. "Hazır olun!" Nefes nefese kaldım. Bir balta kaparak, kapının iki yanında ve bir kutunun arkasında saklanan diğerlerine katılıyorum. Kapı açılırken ayak seslerini duyduğumda, baltayı arkama koyarak öne çıkıyorum. "Siktirip gidebilirsiniz!" Ayaklarının dibinde yere tükürüyorum, sonra boştaki elimle üstümü parçalıyorum, sadece pratik, beyaz bir sütyenle gizlenmiş göğüslerimi daha da fazla gösteriyorum. "Gelin beni alın o zaman!"

Bir hırıltıyla ileri atılıyorlar, yüzleri mide bulandırıcı, ürkütücü bir şekilde buruşmuş. Arkalarındaki kadınlara kısa bir bakış attıktan sonra baltamı kaldırıp sallıyorum ve en yakındaki adamın omzuna vuruyorum. Ben güçlüyüm ama o uzun boylu ve balta ağır. Bağıryor ve silahına sarılıyor, diğer adam kendini geri atıyor, tam altı ilkel silahlı kadının kollarına, haklarımızın ihlal edilmemesini, evlerimizin yakılmamasını ya da hayatlarımızın tehdit edilmemesini savunuyor. Baltalar havada savruluyor, kürekler sallanıyor, budama makasları saplanıyor. Herkes çığlık atıyor, hırlıyor, ağlıyor ve yuhalıyor. Kakofoni sağır edici, katliam sesleri mide bulandırıcı. Amaçsızca iki el ateş ediliyor, kimseye isabet etmiyor. Son çığlıklar yüksek ve tizdir, bunlar ölüm çığlıklarıdır, sonra saldırganlar yere düşer.

Kimse durmuyor. Silahlarını kapıp işlerini bitirebilirdik ama hepimizin paylaştığı kana susamışlık bizi intikamcı bir canavar sürüsüne dönüştürdü, adrenalin tüm mantığı kovalıyor.

Sonunda, birbiri ardına, hareketsiz kaldık, sessizleştik. Yüzlerimizdeki ter ve kanı silerek, doğranmış iki Rus'un etrafında daire şeklinde duruyoruz. Kadınlardan biri konuşuyor ve sonra onlara tükürüyor.

"Ne diyor o?" Nefes nefese kaldım.

"Mezar almaya değmez. Onları köpeklere yem edebiliriz" diyor Alessandra.

Genç kadınlardan biri sendeleyerek geri dönüyor ve sonra şiddetle kusuyor. Geri kalanımız kargaşayı incelerken diğer iki kişi onunla ilgileniyor.

"Umarım hepsi bu kadardır," diyorum. "Aman Tanrım! *Yangın!*"

Alessandra hemen harekete geçiyor ve onunla gelmemizi işaret ediyor. Hepimiz ara sokaktan aşağı, meydana doğru koşuyoruz ve sonunda gelen adamlarla buluşuyoruz. Kadınlardan biri dizlerinin üzerine çöküyor ve feryat ediyor. Bir çocuk fırlayıp kadının yanına çömeliyor ve kollarını ona doluyor. Sanırım alevler içinde kalan onun evi. Birinin evinin alevler içinde kalışını izlemek dehşet verici ve son derece üzücü bir manzara. Kurtaracak bir şey yok. İçimdeki nefret büyüyor, çoğalıyor, çılgılık atma isteği uyandıran bir öfkeye dönüşüyor. Onları zaten öldürmemiş olsaydık, bunu tekrar ve tekrar yapardım.

Bir damla yağmur elime çarpıyor. Sonra bir tane daha. Gökyüzü kapalı, siyah ve ağır, kasvetli havaya uygun. Damlalar çiselemeye başlıyor ve sonra gökyüzü açılıyor. Çocuk kadının ayağa kalkmasına yardım ediyor ve onu başka bir binaya doğru götürüyor. Geri kalanımız ellerimizi başımızın üzerine atıp sığınağa koşuyoruz.

"Bu çok iyi," diye bağılıyor Alessandra. "Yangını söndürecek!" "Ayrıca daha fazla toprak kaymasına yol açacak!" Ben de bağıyorum.

İnliyor ve sonra içeri giriyoruz, sıırıslıkla ve titriyoruz. "Korkunç bir iklimin var," diye mırıldandım.

"Korkunç düşmanlarınız var," diyor Alessandra. Her zamanki neşesi kayboluyor ve göğsüm endişeyle sıkışıyor. "Sen iyi misin?"

Kaşlarını çatıyor. "Bu... Bunu bir daha yapmak zorunda kalmak istemiyorum. İğrençti. Aynı zamanda sanki transa geçmiş gibiydim. O küreği öylece salladım. Hayvan gibiydik." Eteğini çıkarırken, içinden bir ürperti geçiyor.

"Siz güçlü kadınlarsınız," diyorum.

Alessandra yanağımı okşuyor. "Sen de öylesin. Sana neden değer verdiğini anlayabiliyorum."

İçgüdülerim öyle olmadığını söylüyor. Sadece bir evcil hayvan istediğini. Ama şimdi beni buraya göndererek beni gerçekten korumaya çalıştığını görebiliyorum. Sadece bir köle bebek olsaydım bunu gerçekten yapar mıydı? Acı çekerken geldi, sanki hayatı buna bağlıymış gibi bana sarıldı. Vücudum titrerken içimde bir sızı oluşuyor. Şu anda *ona* sarılmam gerekiyor. Sanırım bana sarılırdı. Sanırım beni teselli ederdi. Gerçekten yapacağını düşünüyorum. Bence o kötü şöhretli mafya babası Luciano Salvatore beni gerçekten önemsiyor.

"Onu aramalıyım."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyor Alessandra ve cebinden telefonunu çıkarıp bana uzatıyor. Ekranı dokunuyorum ve o da bana numarayı gösteriyor.

Cevap vermiyor. Saatlerce onu aramaya çalıştım. Tekrar ve tekrar. İçim çılgılık atıyor. Beni ele geçirdiler. Belki onu da ele geçirmişlerdir?

ON DOKUZ

Luciano

İ Van mutfağa daldı. İşe aldığım mimarla öğle yemeği toplantısının ortasındayım, ama Ivan o bakışa sahipse, o zaman önemlidir ve diğer adamı susturmak için bir elimi kaldırıyorum.

"Patron. Pilotlardan biri-" Gözleri kocaman. Benim belalı infazcım korkmuş görünüyor.

"Ne olmuş ona?" Mimara gitmesini işaret ediyorum. "Bunu sonra bitiririz. Ivan, otur."

Ayakta kalıyor. "Konuştu."

Kaşlarımı çatıyorum ve omuz silkiyorum. "Ne hakkında?"

"Burada, kulüp odasında, her tarafı yara bere içinde."

Ayağa kalkıyorum. "Evet? Konuşsana lan!" Kapıyı iterek açıp kulüp odasına doğru ilerliyorum. Şimdiden uzaktan rahatsız edici sesleri ayırt edebiliyorum. Ivan yarı koşarak arkamdan geliyor.

"İşkence gördü. Chloe'nin yerini söyledi!"

Kalbim öfkeyle çarpmaya başlamadan önce neredeyse duruyor. Benim halkım konuşmaz. Kollarına, bacaklarına ve hayatlarına mal olsa bile sessiz kalırlar. Bir sonraki anda kulüp odasına daldım. Bir grup adam kanepenin etrafında duruyordu. İçinde Emmett oturuyordu, pilotlarımdan biri. Kanlı yüzü, morlukların ve şişliklerin altında zar zor seçilebiliyor. İki eli de sargılar içinde ve giysileri paçavraya dönmüş. Pantolonunun paçalarından biri kana bulanmış.

Önündeki masaya oturuyorum ve başımı eğerek onu inceliyorum. Demek herkesi yakalayamadınız, Rusları. "Nasılsın?" Sesimi yumuşatarak, onu güvende hissetmesi için kandırarak soruyorum. Elimi nazikçe üst koluna koyuyorum. "Biri ona acı için bir şey verdi mi?"

Yanımdaki adamlardan biri "Tamamdır patron," diyor ve barın arkasına koşuyor. Elinde iki beyaz hap ve içinde pipet olan bir bardak suyla geri dönüyor. Bardağı alıyorum ve Emmett'in hiçbir işe yaramayan ellerine bakıyorum.

"Ağzını aç."

Emmett itaat ediyor ve pipeti dudaklarına yakın tutarak hapları dilinin üzerine koyuyorum. Ağgözlülükle içiyor ve sonra yüzünü buruşturarak yutkunuyor.

"Percocet, Patron," diyor hapları getiren adam.

Ona bir bakış attım. "Aferin oğlum." Emmett'e dönerek kaşlarımı çattım. "Ne oldu? Bana her şeyi anlat. Her şey yolunda. Sana hiçbir şey olmayacak. Her ne ise, karşılık verdiğin çok açık."

"Yaptım patron," diye inliyor. Sargılı ellerini kaldırıyor. "Parmaklarımı kestiler," diye inliyor.

İrkildim. Parmaklarımdan kesilmesi, başıma gelmeyecek şeyler listemde sikimin kesilmesinden sonra ikinci sırada geliyor. "Ne istediler?"

"Kadının nerede olduğunu bilmek istediler."

İçim soğuyor. "Yaptılar, ha? Bu ne zaman oldu?" "Ben

savaşım, patron!"

Omzunu okşadım. "Yaptığını biliyorum. Sorun yok. Onlara ne söyledin? Ne zaman?"

"Denedim. Gerçekten denedim!"

"Sen iyi bir çocuksun. Tabii ki yaptın. Onlara ne söyledin?"

"Dün gece. Bilincim yerinde değildi. Uyanır uyanmaz aradım. Çocuğumu tehdit ettiler!" diye inliyor. "Ona ölene kadar tecavüz edeceklerini söylediler, Patron. Lütfen!"

Chloe'ye saldıran adamları düşündükçe içimde mide bulantısına varan bir tiksinti yükseliyor. Çocuğu on altı yaşında. Yine de konuşamayacağını biliyor. Dün gece. *Lanet olsun*. Sicilya'ya adam göndermek için çok zamanları vardı. Özellikle de Avrupa'da zaten adamları varsa. Tüylerim diken diken oldu.

"Onlara Chloe'yi nereye götürdüğünü söyledin mi?" İpek gibi soruyorum.

Koltuğun arkalığına yaslanıp başını sallıyor. "Çok özür dilerim patron."

"Sorun yok," diyorum ceketimin içine uzanıp Beretta'mı çıkarırken ve onu iki kaşının ortasından vururken. Ne yapmam gerektiğini çok iyi bilen Ivan hariç herkes gerizekalıydı. Rütbelerimde muhbirlerle yer veremem, muhalefeti görmezden gelemem.

"Ailesinin güvende olduğundan emin ol," diye homurdanıyorum. "Onların ihtiyaçlarını karşılayın." İki adamı işaret ediyorum. "Sen ve sen, benimle gelin. Ivan, *diğer* lanet olası pilotumu ara ve hemen uçağa gelmesini söyle."

"Evet, efendim! Bir yardımcı pilota ihtiyacı olacak."

"Bu yolculuğun co-pilotluğunu ben yapacağım," diye hırladım. "İşe koyulun! Emmett'e bunu yapanı bulmaları için insanları görevlendirin ve bu insanların işini bitirin!"

Aciliyet hissi içimi parçalıyor. Arabada köyü arıyorum, sahip olduğum iki numarayı, ama cevap yok. Uçak pistte ilerlemeye başladığında panik göğsümden yukarı ve aşağı tırmanıyor. Onu katledecekler. Benimle olan bağlantısı yüzünden acı çekmesini sağlayacaklar. Geniş ailemin son üyesiyle birlikte köyü yerle bir edecekler.

Bietini'deki güçlü kuvvetli adamlarla bağlantı kurdum ve ne yapıyorlarsa bırakmalarını ve çift olarak eve gitmelerini sağladım. Benden çok önce orada olacaklar ve ne olacaksa olacak. Ne olursa olsun, ben oraya vardığımda her şey bitmiş olacak ama San Francisco'da da kışımın üstüne oturamam. Gitmem gerek.

Havada üç saat kaldıktan sonra olayın halledildiği mesajını alıyorum. 'Sarışın *Sinyorina*' da dahil olmak üzere herkes iyi.

"Geri dönelim mi efendim?" diye soruyor pilot.

Bir an düşündüm, sonra başımı salladım. Onu kendi gözlerimle görmeliyim. Ellerimi onun üzerine koymalıyım. Başa çıkabileceğini bilmeliyim. Benim bokum ona zarar veriyor ve bunun onarılamaz olduğu korkusu içimi kaşındırıyor. Onu henüz eve getirmememin bir nedeni var, bunu birkaç gün önce yapabilecek olmama rağmen.

Sorun bodrum değil. Evin restorasyonu değil.

Bu kadınla ne yapacağımı bilmiyorum. Buradan nereye gideceğimi bilmiyorum. Acınası bir durum. Ben böyle biri değilim. Yine de çirkin gerçek bu.

Sicilya'ya uçmak çok uzak. Bu yolculuğu çok yaptım ve buna alışkınım. Bu küçük köy yıllar boyunca benim tek huzur ve sessizlik kaynağım oldu. Güzel yemekler var, tempo yavaş ve geceler sessiz. Ama bugün her şey sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Güneş, Eyfel Kulesi'nin karanlık silüetiyle Paris'in üzerine doğuyor. İndiğimizde, bir sonraki güne hızlıca

ilerlemiştik.

Telefonum sonunda yeniden bağlandı ve düzinelerce cevapsız arama var. Çoğu Chloe'den. Birkaçı da bilmediğim başka numaralardan. Kısa mesajlar patlıyor, ekranda titriyor. Beni biraz sakinleştiriyorlar. Adamlar köyde kalmaya devam ediyor. Bir ev yakılmış. Kimse zarar görmemiş. Yeniden inşa edeceğim elbette. Bu insanları vuran benim pisliğim. Daha fazla acı çekmelerine izin vermeyeceğim. Geçen haftaki acımasız çarpışma kursunda takdir ettiğim bir şey varsa, o da köklere sahip olmak, rol oynamak zorunda olmadığınız bir yere inmektir.

Her yerde insanlar var. Meydanın ortasında arabadan iniyorum ve yanıma gelip sarışın *Sinyorina*'yı soran bir adama el sallıyorum. Evde, dedi.

Ben yürüyorum. Çok uzak değil. İçimdeki gerginlik artıyor. Telefonum bağlandığında onu geri arayabilirdim ama sesini duymak istemedim. Onu görmem gerekiyordu.

Bir zamanlar maviye boyanmış, şimdi rengi güneşten solmuş eski, yontma ahşap kapının kilidini açtım ve kapıyı çarparak açtım.

Chloe mutfakta duruyor, üzerinde uyluğunun ortasında biten çiçekli küçük bir elbise var. Alessandra açık bir dolabın önünde çömelmiş, sırtı bana dönük. Beni duyduklarında ikisi de dönüyor. Chloe'nin ağzı açık kalıyor ve gözlerini kocaman açıyor. Diğer kıza ortadan kaybolmasını işaret ediyorum.

"Dışarı!"

Seğiriyor ve tek kelime etmeden kapıdan kaçıyor. Chloe olduğu yerde yapışmış gibi duruyordu. Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve ona doğru yürüdüm, sonra kalçalarını kavradım ve onu tezgâhın üzerine kaldırdım, vücudunu kendime çekerken dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

"Benim" diye homurdanıyorum.

Chloe

Luciano Salvatore küçük kulübeye daldığında midemde hissettiğim emme hissi neredeyse iki büküm olmama neden oluyor. Alessandra'nın gitmesi için homurdandığında sıcıyorum, kapıyı çarparak kapattığında nefesim kesiliyor ve sonra sadece biz kalıyoruz. Bana doğru ilerlerken ateşli bakışları karşısında donup kalıyorum.

Dünden beri adrenalinin hala yüksek ve bir dakika bile uyumadım. Karanlıkta uzun yürüyüşler yaptım. Çoğu evde ışıklar yanıyordu ve dün gece birçok uykusuz insan saydım. İçim kaşınıyor ve bir türlü boşalmayan huzursuz bir enerjiyle doluyum.

Luciano bir saniye bile kaybetmiyor, tereddüt etmiyor, izin istemiyor. Beni kendine çekiyor, vücudunu kalçalarımın arasına sıkıştırıyor, elleri kalçalarımı kavrayıp kıcıma doğru kayarken ve beni kendisine doğru bastırırken ağzımı talep ediyor. Aleti sertleşiyor ve içimde umutsuz bir ihtiyacın kıvılcımlarını çaktıyor.

"Benim," diye hırlıyor, neredeyse bir hayvan gibi. Başımın arkası dolaba çarpıyor ama hissetmiyorum bile.

"Evet," diye nefes nefese gömleğini yırtıp başının üzerinden yukarı çekiyorum ve aman Tanrım, o çok güzel. Güçlü, tamamen ısırılabilir, tehlike ve ateşle dolu.

Elleri belime doğru kayıyor, elbisemin kumaşını kavırıyor ve çekiştiriyor. "Çık şundan, yoksa yırtacağım."

Sıcaklık karnımın çukuruna, bacaklarımın arasına hücum ederken bir inilti kaçıyor benden, aleti çok fazla kumaşın engelini aşarak ısrarla amıma bastırıyor. Popomu hafifçe kaldırıp elbisemin eteklerini kavırıyorum, tek hamlede başımın üzerine çekip yanımdaki tezgâha fırlatıyorum. Ellerini kalçalarımın gezdirirken tüylerim diken diken oluyor, göğsünde derin bir gümbürtü.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

"Oh, dua edeceksin, kızım." Bir adım geri çekildi ve hemen ardından külotumu çıkardı. Tamamen içgüdüsel olarak kalçalarımı birbirine çarpıyorum. Luciano çıtlatıyor ve onları birbirinden ayırıyor. Elleri kalçalarımın içini okşarken sadece sığ nefesler alabiliyorum.

Kalçalarım dokunuyor, yumuşak ve alaycı dokunuşu amıma kadar ulaşıyor. Alt dudaklarımı okşayıp ayırdığında karnım sıkışıyor. "Oh, ıslanmışsın, seni kötü kız."

Dizlerinin üzerine çöküp ağzını zaten ağrıyan etime dayadığında benden kaçan tek ses tutarsız bir miyavlama oluyor. Kaygan dikiş yerimi yalıyor, dilini içeri itiyor, sonra dili klitorisime doğru ilerlerken bir parmağıyla değiştiriyor, fiskeliyor, daire çiziyor, sert, talepkar, acımasız.

"Tanrım," diye bağıriyorum, saçlarını kavrayıp onu kendime çekiyorum.

"Adımı söyle," diye homurdanıyor, bir parmak daha ekliyor, derine itiyor, içeri ve dışarı pompalıyor, ağzı klitorisime yapışıyor.

Her sinir hücrem bacaklarımın arasında ne yaptığına odaklanmış gibi görüldüğünden kalbim çıldırmış gibi gerildim. "Yüce Tanrım!" Nefes nefese, saçlarını daha sıkı tutarak, başını kendime çekerek, kalçalarımı sallayarak haykırıyorum.

Dişleriyle klitorisimi sıyrıyor ve beni zıplatıyor. "Adımı söyle!"

"Luciano!" Neredeyse ağlayacağım, yaylanıyorum, titriyorum. Durmuyor, yüzünü amıma gömüyor, parmaklarını beni sertçe sarsan bir noktaya sürtüyor. "Dur," diye nefes nefese kalıyorum. "Yapamam!"

Ne zaman durdu ki? Durmuyor. Bunun yerine bir parmağını diğer girişime doğru itiyor. Sularım ile kayganlaşan parmağını tereddüt etmeden içeri itiyor. İçgüdüsel olarak sıkıyorum ama o acımasız, dili klitorisimde, parmaklarını her iki deliğime de pompalıyor. İlk spazm beni sarsıyor ve sonra beni nefes nefese bırakan, zevkimi haykıran bir dizi kasılma içinde tamamen çözüldüğümde neredeyse tezgahdan düşüyorum. Kalçalarım titriyor ve bedenimi kontrol edemiyorum ama Luciano beni tutup kanepeye taşıyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve boynunun omzuyla birleştiği yerdeki şişkin kası ısıriyorum.

Beni kanepeye bırakıp pantolonunu yırtarak açıyor ve boxer'ıyla birlikte yere düşmesine izin veriyor. Bana öyle aç, öyle karanlık gözlerle bakarken gözleri kısıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Karşımda çıtır çıtır duruyor, siki benim için kalın ve sert, güçlü kalçalarındaki kaslar esniyor, iri elleri kenetlenip açılıyor.

"Buna pişman olacaksın," diyor alçak bir sesle, tehlikeli derecede sakın ve kontrollü bir şekilde, boynunun yan tarafındaki kırmızı ize dokunarak. Sözleri beni ateşliyor. Hâlâ titreyen gözlerimden amıma, göbeğime, göğüslerime, boynuma ve tekrar gözlerime doğru kıvrımlarımı takip eden bakışları beni kavuruyor ve tenimin her bir parçasını daha fazla dokunuşu için acıtıyor.

Midem sıkışıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Bir yarasa kadar deliyim ama pişman olmadan önce söylüyorum. "Belki de cezalandırılmam gerekiyordur?"

Gözlerinin daha da kararabileceğini düşünmemiştim ama tehlike yepyeni bir anlam kazandı. "Buraya gel," dedi ve bir adım geri çekildi. "Eğil." Kolçağı işaret ediyor ve ben titreyerek, korkarak, alev alev yanarak koltuktan kalkıyorum.

Önünde durup bakışlarını karşılıyorum ve birkaç saniye öyle kaldıktan sonra dönüp kıçımı ona sunuyorum. Bir elini kürek kemiklerimin arasına koyuyor ve düşene kadar beni ileri itiyor. Ellerimi dua eder gibi birbirine kenetleyip yüzümü kollarımın arasına gömüyorum.

Elini kıçımda hissettiğimde sarsılıyorum, ama tokat atmıyor, onun yerine şefkatle okşuyor. "Dün bir adam öldürdün mü?" "İki," diyorum ürpererek.

"Seni kötü kız!" Elini tenime bastırıyor ve keskin acı beni haykırmaya zorluyor. "Bu sana nasıl hissettirdi?"

Tereddüt ediyorum. "Korkuyorum."

Bana tekrar tokat attı. Daha sert. İnliyorum, acının yerini alan yanma hissine karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Korkmalısın Chloe. Artık benim dünyamdasın. Orası korkutucu bir yer."

"Mm-hmm!" Tekrar tokat attığında haykırıyorum, beni ileri fırlatıyor.

Luciano kalçalarımдан tutup beni geri çekiyor ve avuçlarını tekrar tekrar popoma değdiriyor. Kıvrılıp sarsılıyorum ve uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni kanepeye yapıştırıyor. "Sana bir soru sormadım."

"Bana şaplak atmak için bahane uyduruyorsun," diye nefes nefese kaldım.

Parmaklarını sırlıslıkla olmuş am dudaklarımda gezdirip aşağı yukarı sürttüğünde seğiriyorum. "Bahaneye ihtiyacım yok. Ne istersem onu yaparım."

İnliyorum, yüzümü yastığa gömerken bacaklarım titriyor. Birden parmaklarını içime soktu. "Bu seni sadece korkuttu mu?"

Miyavlıyorum. Konuşamıyorum! Eli tekrar üzerime geldiğinde çığlık atıyorum. "Söyle bana!"

"Hayır!" Ağlıyorum.

"Seni tahrik etti mi?"

"Hayır!"

"O zaman neden birdenbire seni becermem için bu kadar çaresiz kaldın?"

Sırtımda, kıcımda derimin yandığı yerden kafa derime kadar tüylerim diken diken oluyor. "Değilim," diye nefes alıyorum.

Bana bir tokat daha attı. "Saçmalık! Kızıışmış bir sürtük gibi bana sürtünüyorsun. Sonunda üstünlüğü ele geçirmek seni azdırdı mı? Galip gelen taraf olmak? Artık kurban olmamak? O adamları katlederken beni düşündün mü? O baltanın benim sırtıma saplanmış olmasını diledin mi?" Eli yine kıcıma değiyor. "Seni becermemi istediğini söyle."

"I-"

Şu anda daha fazla istediğim bir şey yok. O uzun, kalın sikin amıma girmesini, beni genişçe açmasını istiyorum. Onun acımasız girişinin acısını hissetmek istiyorum. Bu adamı o kadar çok istiyorum ki aklımı kaçırdığımı düşünüyorum.

Bana tekrar tokat attı. "Söyle

bana!" "Becer beni, seni canavar!"

Çığlık atıyorum. "Sikimi mi

istiyorsun?"

"Evet!" Elini sıkarken neredeyse ağlayacaktım, parmakları hâlâ içimde ilerliyordu.

"Buraya mı?" O kadar derine itiyor ki öne doğru sarsılıyorum.

"*Mmm-evet!*"

Luciano elini çekip kalçalarımı kavırıyor ve sikinin başını girişime dayıyor. "Seni o kadar sert sikeceğim ki Chloe Becker, bir hafta boyunca ayakta duramayacaksın."

Bir hamlede sonuna kadar içeri itiyor, beni dolduruyor, daha önce hissettiğim her şeyden daha geniş bir şekilde geriyor. Kukum bu saldırıya karşı kenetlenirken nefesim kesiliyor. "Tanrım!" Ciyaklıyorum.

Kalçalarımı tutuşu beni zedeleyecek ama acımadan içime girmeye başladığında acıyla zevki ayırt edemiyorum. "Kendine dokun," diye bağılıyor. "Ellerini bacaklarının arasına koy. Boşalacaksın, yoksa seni tekrar tokatlayacağım ve bana yalvarsan bile durmayacağım. Kolum yorulduğunda duracağım. Ve ben kolay kolay yorulmam."

Onun tehdidi amımın sıkışmasına neden oluyor. İtaat ederken ve parmaklarımı klitorisime koyarken kolumu zorlukla işbirliği yapmaya zorlayabiliyorum. İtildim ve çekildim, benim kanepenin sert kumaşına sürtündü.

"O eli çekme." Beni çekip kaldırıyor, siki içime gömülüyor, bizi döndürüyor ve beni duvara doğru itiyor. Eli kalkıp boğazımı kavırıyor ve başımı göğsüne doğru çekiyor. Baskıya karşı zorlayıcı bir şekilde yutkunuyorum. Rahatsız edici, korkutucu ve sapıkça erotik. "Gitmene asla izin vermeyeceğim." Daha derine, daha sert itiyor, bedenimi duvarla kendi arasında sıkıştırıyor.

Hiçbir yere varamıyorum. Bunu durduramayacağımı bildiğim için içimi bir korku kaplıyor. Hayır diyemiyorum. Teslim oldum ve tatmin olana kadar beni alacak. Bunun farkına varmak amımın spazm geçirmesine neden oluyor ve ona karşı sallanarak daha hızlı, daha sert olması için onu zorluyorum.

"Ben öldürdüm, Chloe. Bu eller sayamayacağım kadar çok insanı öldürdü." Boğazımı daha da sıkıyor, beni kıvrandırıyor, göğsümde yeniden bir korku alevleniyor. "Bu seni tahrik ediyor mu?"

Bir şekilde öyle ama kafamı sallıyorum. Bu çok sapıkça. Kavrayışı sıkılaşıyor ve o kadar derine itiyor ki ciyaklıyorum. "Söyle!"

"Hayır!" Ona sormaması için sessizce yalvarıyorum. Bunu söyleyemem. İğrenç bir şey bu. Beni hasta eder.

"Sen lanet bir yalancısın." Çekildi ve geri adım attı. Yere düşüyorum, elim ayağım tutmuyor, elim hala bacaklarımın arasında. Başımı kaldırdığımda, üzerimde yükselirken ona bakıyorum. "Benim saflarımdaki yalancılara ne yaptığımı biliyor musun?"

Zar zor nefes alabiliyorum. Başımı sallarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum.

"Ayağa kalk." Kolumdan tutup beni ayağa kaldırıyor ve odanın içinde sürüklüyor. Elinin bir hareketiyle mutfak masasını temizliyor, bir yığın tabak ve çiçek dolu bir vazoyu yere düşürüyor. "Sırt üstü uzan."

O kadar korkuyorum ki hareket edemiyorum. Kalbim küt küt atıyor ve nefeslerim kısa soluklarla geliyor.

"Sırt üstü yat."

Hayata seğiriyorum. İtaatsizlik etmeye cesaret edemiyorum. "Luci," diye fısıldıyorum. Bana bakarken gözleri kısılıyor.

"I-" Nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum. "Korkuyorum."

Bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Ağzımı sahiplenirken bakışlarını benden ayırmıyor, dilini derinlere doğru zorluyor. Ne olduğunu anlamadan yanaklarını kavrayıp onu daha da yakınımaya çekiyorum, kokusunda, dokunuşunda boğuluyorum. Sonra onu itiyorum ve o da bana izin veriyor. Ellerim hâlâ yanaklarında.

"Bu beni korkutuyor, tahrik ediyor ve aklım başımda değil, çünkü şu anda seni çok fena istiyorum."

Yanağımı okşuyor, boğazımdan aşağı iniyor, köprücük kemiğimi geçiyor, sonra ellerini sırtımın arkasına geçirip sütyenimi çözüyor ve üzerimden çekiyor. Başını eğerek bir meme ucumu ağzına alıyor, dişleriyle sıyrıyor ve ben inlerken saçlarını yolmama neden oluyor. Eli diğer meme ucumu buluyor, yuvarlıyor, çimdikliyor.

"Beni öldürüyorsun," diye inliyorum, eğilerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama buna izin vermiyor. Beni masanın üzerine itiyor ve üzerimde yükseliyor.

"Seni alacağım. Hepinizi. Beni bir daha asla inkar edemeyeceksin."

Gözlerindeki sahiplenme duygusu ve çiğ açlık içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor. "O zaman yap."

KİRLİLİK

Chloe

Luciano, ya da belki bu gece Salvatore, vücudumu kendi iradesine göre büküyor. Elleri, dili ve sikiyle beni defalarca boşaltıyor ama ben onu ağızıma almam için yalvarana kadar kendini bırakmayı reddediyor. Daha fazla dayanamıyorum. Daha fazla. O acımasız. Şefkatli değil. O kelimeyi bildiğini sanmıyorum. Ama beni uçuruyor. Tekrar ve tekrar.

Sonunda terli bir uzuv yığını içinde uykuya daldık. Doymuşum, ağrım var ve hala sıralamaya bile başlayamadığım karmaşık bir duygu karmaşası içinde muhtacım.

Umutsuz ihtiyaçlarını nasıl karşılayacağımı bilmiyorum. Bu ham yüzün arkasındaki adamı nasıl bulacağımı bilmiyorum. Orada olduğunu biliyorum. Bakışlarında kısa süreliğine görüyorum. İçinde öyle bir özlem var ki, göğsüm onu kollarıma alma ve her şeyin yoluna gireceğini gerçekten anlayana kadar ona sarılma isteğiyle sıkışıyor.

Ama hiç olacak
mı? Onun
susuzluğunu
giderebilir miyim?
O benimkini
doyuracak mı?

Yanağıma tüy kadar hafif bir dokunuşla uyanıyorum. Gözlerimi açtığımda doğrudan onunkilere bakıyorum. "Nasılsın?" diye soruyor.

Keşke sormasaydı. Keşke uyanmasaydım. Her yerim ağrıyor. Kollarım ve omuzlarım o baltayı sallamaktan ağrıyor. Dün gece Salvatore'un benimle oynamasına izin verdiğim için amım ve kalçalarım ağrıyor.

İnliyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Kıkırdıyor.

"Açıkçası ben de çok kırıldım. Sana doyamadım." Eli yanağımdan kayıyor, bir parmağı çene çizgimde geziniyor, battaniyeyi iterek göğsüm boyunca göğsüme doğru ilerliyor. Meme ucumun üzerinde daireler çiziyor, fiskeler vuruyor. "Nasıl başa çıktığını soracaktım. İnsanları öldürmek zor olabilir."

Kalbim küt küt atıyor ve hissetmeye çalışıyorum. Ona cevabımı verirken hiç tereddüt etmiyorum. "Sonunda kazanmış gibi hissediyorum. Kendimi güçlü hissediyorum. Eğer iş o noktaya gelirse, bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım."

Yüzü aydınlandı. "*Kesinlikle* iyi bir kız değilsin. Chloe mi yoksa Christine mi konuşuyor?"

Bakışlarını tutarken dudaklarımı büzüyorum. "Artık bilmiyorum. Belki de ikisi de hiç iyi bir kız olmadı." Başımı geriye atıyorum ve göğüs ucumu sertçe çimdiklediğinde inliyorum. "Ama ben kesinlikle neyim biliyor musun?"

"Neden bana söylemiyorsun?"

Aramızdaki hava yoğunlaşıyor ve nefes almak zorlaşıyor. Elimı göğsüne koyuyorum ve karnı boyunca, zaten kalın ve sert olan sikine doğru iniyorum.

"Gerçekten azdım."

Parmaklarımı tabanın etrafında dolaştırıyorum ve onu okşuyorum. Yukarı ve aşağı. Sonra oturup üzerine çıkıyorum ve kafasını

ileri geri kaydırıyor. Kayganlaştım, şiştım ve acıyla boşaldım. O lezzetli gerginliği tekrar hissetmek istiyorum, beni pişmanlık duymadan nasıl becerdiği aklıma geldikçe tüylerim diken diken oluyor. Bir makine gibiydi, ben yorgunluktan ağlayana kadar beni öfkeyle çalıştırıyordu. Acıdım. Hâlâ ağrıyor. Yine de onu tekrar hissetmek istiyorum.

Aşağı doğru batmaya başlarken bakışlarını tutuyorum, beni doldurmasına izin veriyorum. Acıyor. Neredeyse yapamıyorum. Tereddüt ettiğimde kalçalarımı kavırıyor, gözleri gözlerimi hiç bırakmıyor, sonra beni ona çarpıyor ve çığlık atıyorum, saldırı acımasız, acı verici ve yine de çok iyi.

Luciano kıpırdamıyor, bedenlerimiz bir bütün gibi birleşmiş. Kalbim deli gibi atarken biraz yükseliyorum ve yüzümü buruşturarak tekrar yere çöküyorum.

"Acıyor
mu?"

Başımı
salladım.

Dudaklarında hınzır bir gülümseme yayılıyor. "Nerenin ağınmadığını biliyor
musun?" "Her yerim ağrıyor," diye inliyorum.

"Her yerde değil," diyor. Beni kolaylıkla üzerinden kaldırıyor ve yanına, yatağın üzerine bırakıyor. "Kımıldama."

Ayağa kalkıyor ve başka bir şey söylemeden, çırlıçıplak ve ereksiyon olmuş bir halde odadan çıkıp gidiyor. Alessandra'nın uzak duracak kadar mantıklı olması için dua ediyorum. Luciano elinde bir şişe zeytinyağıyla geri geliyor. Ağzım kurudu. Birden bunun nereye gittiğini anlıyorum.

"Oh, hayır, hayır, hayır."

"Sormadım," diyor. "Yuvarlan."

"Yapamam," diye nefes nefese kaldım.

Bana bakıyor ve sonra o mide bulandırıcı sırtışı yeniden beliriyor. "Pekâlâ." Tekrar odadan çıkıyor ve ben ürpererek nefes veriyorum.

Birkaç dakikalığına gitti ve kolları paçavralarla dolu olarak geri döndüğünde, gözlerimi açarak yatağın karşı tarafına geçtim "Hayır, Luci!"

"Evet, Chloe," diyor. Sesinde hiçbir tehdit yok. Sesi sakın, tonu yatıştırıcı ve dostça.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve bir çıkış yolu bulmak için çaresizce etrafıma bakıyorum ama yatakla duvar arasında sıkışıp kalıyorum. Yatağa fırlayıp paçavraları bıraktığında çığlık atıyorum ve sonra yanıma çöküp beni köşeye itiyor, eli boğazımda.

"Benimle savaşılabirsin," diye kulağıma üflüyor, "ama kazanamazsın. Bana boyun eğ ve kendini zahmetten kurtar."

Kıpırdanıyorum, göğsünü itiyorum ama bileklerimi yakalıyor. Her ikisini de bir eliyle kavırıyor, acımasızca kavırıyor, sonra yatağın üzerindeki kumaş yığınının uzanıyor ve bileklerimin etrafına sarmaya başladığı yırtık bir çarşaf şeridi çıkarıyor.

"Seni bir Noel hediyesi gibi paketleyeceğim, kadın, ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok." Sıkıca sarıyor ama yine de zalimce sıkı değil. Kıvrılıp kıpırdanıyorum, kendimi yana atmaya çalışıyorum ama bir kalçasını benimkinin arasına sıkıştırıyor ve beni sıkıca yerinde tutuyor. İşi bittiğinde, bileklerim sarılmıştı ve hatta düzgün bir fiyonkla bitirmişti.

"Senden nefret ediyorum!" Tükürdüm.

"Öyle mi?" Bir elini göbeğimde, bacaklarımın arasında kaydırıyor ve parmaklarını amımın içine sokuyor. "Kaygan

amcığın başka bir hikâye anlatıyor."

"Siktir git!" Kıpırdanıyorum ve karıncalanan sıcaklıktan nefes nefese kalarak kurtulmaya çalışıyorum.

"Oh, seni becereceğim, tamam. Yatağa geç." Beni döndürüyor ve yatağın üzerine atıyor. Kıvraniyorum, diğer tarafa geçmeye çalışıyorum, ama o bana sarılıyor ve başka bir şerit çıkarıyor, ustalıkla bir yatak direğine, sonra da bileklerime sarıyor.

"Hayır! Kes şunu!" Çekiyorum ve kurtulmaya çalışıyorum ama hiç boşluk bulamıyorum.

Luciano kıs kıs güler. "Sadece kendine zarar verirsin." Beni yanımdan itip karnımın üzerine yatırıyor ve hızla pozisyon değiştirerek kalçalarımın üzerine oturtuyor.

Tekmeliyor ve çığlık atıyorum, ama onun gücü ve bariz tecrübesi karşısında hiç şansım yok, her seferinde bir ayak bileğimi yatağın ayakucundaki karyola direklerine bağlamaya devam ediyor. Bir de o sayvanlı yatağı sevimli bulduğumu düşünürdüm.

Çıplağım, ağrıyorum, karnımın üzerinde yatıyorum, bacaklarım müstehcen bir şekilde açılmış, tamamen onun merhametine kalmışım. Ve yine korkuyorum. Ayağa kalkıyor ve bana bakıyor, bakışları içimi burkacak kadar karanlık ve aç. "Dövüşmeye devam etmek istiyor musun?"

Zar zor nefes alabiliyorum. Nefes almamı istiyor. Korkumu, savaşımlı istiyor. "Seni boşaltıyor," diyorum. Sesim zayıf, kararsız. Bu bir soru değil. Öyle olduğunu biliyorum.

"Acıdan zevk alıyorum, Chloe. Acı çektirmekten." "Biliyorum," diye fısıldadım.

"Savaşmaya devam edecek misin? Yoksa boyun mu eğeceksin? Her ikisi de benim için sorun değil." "Dövüşeceğim," diyorum içimden bir heyecan geçerken. "Her zaman dövüşeceğim."

"İyi kız," diyor. "Seni her zaman cezalandıracağım."

Ve tam o anda bunun bir tür oyun olduğunu, bana zarar vereceğini ama aynı zamanda beni de yanına çekeceğini anladım. Bu bir oyun, kedi ve fare, avcı ve av, ve ben bunu oynayacağım.

"Sen bir sadistsin," diyorum.

Ellerini kalçalarımın koyuyor, kıcımın kenarlarını okşuyor, yanaklarımı aralıyor, yarığımı parmaklıyor, dudaklarımı ayırıyor. "Etiketleri umursamıyorum. Öyle de olabilir. Bana boyun eğ ve sana neler verebileceğimi göstermeme izin ver."

Parmaklarını amımın içine soktuğunda, bir diğeri klitorisimi bulduğunda gözlerim neredeyse geri yuvarlanıyor. "Vermiyorsun," diye nefes nefese kaldım. "Sen alıyorsun."

Kıs kıs gülüyor. "Çok meydan okuyorsun. Şu anda ne kadar savunmasız olduğunun farkında mısın? Sana istediğim her şeyi yapabilirim."

Okşamaya devam ederken sözleri bacaklarımın arasından baş döndürücü, yoğun bir ihtiyaç fırlatıyor. Yüzümü yastığa gömüyorum ve duyumların saldırısına karşı dişlerimi sıkıyorum. Kıç yanaklarımın arasındaki soğuk sıvı beni irkiltiyor.

"Yine de *bununla* savaşmak istemezsin," diyor, sesi boğuk, tüylerimi diken diken eden derin bir gümbürtü. "Güven bana."

Sızlanıyorum ve başımı sallıyorum. Ona tamamen inanıyorum ve bir parçam, küçük bir parçam bile değil, anal seks hakkında hastalıklı bir merak duyuyorum.

Bir parmağını dar deliğime doğru itiyor, korkutucu bir kolaylıkla içeri kayıyor. İtiyor, sonra bir parmak daha ekliyor. Yavaş ilerliyor, ama ben sıkıldığımda kabul etmiyor, bunun yerine avucunu kıcıma bastırıyor ve ciyaklamama neden oluyor.

Sikini amımın içine itiyor ve eğiliyor, vücudu benimkinin üzerinde ağırlaşıyor, ağzı kulağımın yanında.

"Seçim senin, Chloe. Sana zarar vermeyeceğim, ama bana direnirsen canın

yanacak." "Sen bir canavarsın," diye fısıldıyorum.

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Hiçbir zaman başka bir şey olduğumu iddia etmedim. Durmamı ister misin?"

İçimde hareket ediyor, yavaş ve derin itiyor. Vücudum zevkle uğulduyor ve o benimle bir usta gibi oynuyor. O

Benim melodimi buldu ve bunu çok iyi biliyor.

"Yapamam," diye inliyorum.

"Yapamaz mısın?"

"Dur. Duramıyorum. Oh, *Tanrım*." Ağgözlü bir ihtiyaçla nefes nefese kalarak okşamasını karşılıyorum.

Luciano çekiliyor, kayıyor ve sonra parmaklarından çok daha kalın bir şey arka girişime bastırarak onu şok edici bir şekilde genişletiyor.

"Sanırım sevgili yaşlı Tanrı seni uzun zaman önce terk etti, Chloe Becker. Artık senin Tanrın benim. Ve senin şeytanın." Daha derine itiyor. Bedenim direniyor, kenetleniyor, panikliyor.

"Yapma!" Miyavlıyorum. "İşe yaramayacak!"

Oturuyor, dışarı çekiyor ve ben havayı sıkıyorum. Sonra daha fazla sıvı. Çok daha fazla sıvı. Girişime ve etrafına sürüyor, parmaklarını içeri itiyor. Tekrar üzerime eğilip sikini tekrar bana doğru ittiğinde, direncim acınacak halde. Boynumu öpüyor, baskıyı sürdürüyor, omzum boyunca öpüyor, itiyor, sonra ısıtıyor ve beklenmedik acıdan sarsılıyorum, geçici olarak kontrolümü kaybediyorum ve girişimi geçiyor, biraz kontrol etmek için tek şansımı geçiyor.

"Piç kurusu," diye bağıyorum.

"Hayır." Biraz dışarı çekiyor ve sonra tekrar içeri itiyor. Bacaklarımın arasında binlerce cehennem ateşi yanıyor. "Benim annem ve babam evliydi. Daha iyi hakaretler bulmalısın." İtmeye devam ediyor. İçeri ve dışarı. Nefes nefese kalıyorum ve kendimi sıkmaya çalışıyorum, ama saldırısına direnmek imkânsız.

"Canavar!"

"Bu bir iltifat." "Senden nefret ediyorum!"

"Ve bu lanet bir yalan." Bir elini bacaklarımın arasına koyuyor, itişleri şiddetlenirken klitorisimi parmaklıyor. Yanıyor. Her sinir ucumu ateşe veriyor. Geriliyorum, kopmak üzere olan bir piyano teli gibi hissediyorum.

"Lütfen durma!" Nefes nefese kaldım. Yatağı hissetmiyorum, nefes aldığımı sanmıyorum, biri sorsa adımlı bile söyleyemem. "Asla durmayacağım," diye inliyor, gürleyen kalbi göğsümde yankılanıyor, benimkiyle bir atıyor.

İlk derin spazm bedenimi sarsarken "Geliyorum" diye haykırıyorum ve sonra şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazmda çözülürken tüm benliğimi kaybediyorum. İçimde yanıyor, salıverildiğini haykırırken kavurucu sıcak, kıcımın derinliklerine gömülmüş, seğiriyor, kalın, beni mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla dolduruyor. Ondan nefret ediyorum ve ona doyamıyorum. Şu anda olduğum her şeyi alıyor, yutuyor, büküyor ve başka bir şey olarak, olmadığım ama olabileceğim biri olarak, beni dönüştürdüğü biri olarak serbest bırakıyor.

Hâlâ içimde, üzerime düşüyor, ağır ve terli. Göğsü kabarak pantolonunu indirirken sıcak hava kulağımı havalandırıyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum nefes nefese.

"Çok farklı," diyor, kalçalarını biraz sallayarak, yavaşça iterek, fırını yoğunlaştırarak. "Farklı olan ne?"

"Boşverdiğim biriyle birlikte olmak."

Sanırım ne söylemek istediğini biliyorum ve bu beklenmedik neredeyse itirafın şokuyla patlamak üzereyim. Ayrıca kaçmasına da izin vermeyeceğim. "Biri seni...?"

Saçlarımı okşuyor, birkaç telini yüzümden çekiyor. Sonra yanağımı, çene çizgim boyunca kulağıma doğru öpüyor. "Sen

meraklı bir kızsın."

"Sen korkak bir mafya babasısın." Tüm vücudum ter içinde kalırken kalbim aniden çarpıyor. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bunu alacaktır.

Luciano ensemdeki saçları sert ama acı vermeyecek şekilde tutuyor ve başımı geriye çekerek bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "İnsanlar-"

"-daha az gezeze olarak öldü. Biliyorum," diyorum ve onun yerine cümleyi tamamlıyorum.

Beni çok rahatlatan bir şekilde gülümsüyor ve bu bazen gerçekten korkunç bir şey yapmak üzereyken attığı o korkutucu, görünüşte dostça gülümseme değil. Koyu kahverengi gözlerini parlatan bir gülümseme bu.

"Çok komik," diyor, "hayatımdaki kadınların bana kötü davranmaktan paçayı sıyırması. Bana yanlış şekilde baktıkları için erkekleri vurdum."

"Kaçmak mı?" Kekeliyorum.

Başını eğiyor ve kaşını kaldırıyor. "Belki de bunu yeniden ifade etmeliyim?"

"Evet! Ve lütfen üzerimden kalk, nefes alamıyorum."

Ellerime uzanıyor ve bileklerimi ustalıkla çözüyor. Kan tekrar parmaklarıma hücum ederken inliyorum. "Bana bir saniye ver. Oh, ve kendini hazırla."

"Ne için-" diyecektim ki, çekip ayağa fırlayarak yatak odasının dışında kaybolduğunda acıdan ciyakladım. Birkaç dakika sonra geri döndü, sikinin üzerinde bir havlu tutuyor, bir başkasını bacaklarımin arasına itiyor.

"Seni çözeceğim."

Ayak bileklerimi tutan kayışları çekiyor ve gevşiyorum. "Parmağımı bile oynatamıyorum," diye inliyorum. "Ayaklarımı hissedemiyorum."

Luciano ayaklarımdan birini iri ellerinin arasına alıp ovuyor. "Mazoşist bir yanın var Chloe. Seni incittiğimde boşalıyorsun."

"Mmm hayır," diye mırıldanıyorum, yüzümü buruşuk yorganın içine gömüyorum. Alay ediyor. "Ben de senin hükmetmekten zevk alacağını düşünüyorum."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sende öyle bir meydan okuma var ki. Bunca zaman sonra hâlâ." Bakışlarım onu güldürüyor. "İşte böyle." Diğer ayağına geçip onu okşuyor. "Sanırım beni bağlayıp dokuz kuyrukla alay ederek, sırtımı kavurarak büyük bir zevk alırdın."

Bakakalıyorum. Bu görüntü içimde bir telaş yaratıyor. "Bana izin verir misin?" Yüksek sesle kahkaha atıyor. "Hayır."

Alay ediyorum. Alay et! "Peki. Farklı olan ne o zaman?" "Hm?"

"Daha önce söylediğin şey."

Kıpırdamıyor. "Kendimi savunmasız bırakamam Chloe."

"Bunun için biraz geç değil mi?" Fısıldıyorum. Aramızdaki hava aniden yeniden yoğunlaşıyor, şarj oluyor.

Luciano bakışlarımı tutarken çok ciddi görünüyor. Bir iniltiyle ayağa kalkıyorum, elimi kaldırıyorum ama tekrar bırakıyorum. Ona dokunmak istiyorum ama birden korkuyorum. Sanki bu, keşfetmeye hazır olduğumdan emin olmadığım bir şey anlamına gelecekmiş gibi.

"Değer verdiğim biriyle birlikte olmak çok farklı," diyor. Sonra gözlerini kısıyor. "Ve bana bir daha asla korkak deme."

Dilimi ona doğru uzatıp arı kovanına çomak sokuyorum, umarım o da benim kadar yorgundur. Bir kaşını kaldırıyor,

gözleri ağzıma kayıyor.

"Gerçekten 'mafya babasını' kızdırmak mı istiyorsun?"

"Senden korkmuyorum." Lanet bir yalan, ama bu eşsiz anda tamamen farklı bir adam. Sanki bir balonun içindeyiz ve hiçbir şey bize dokunamıyor. Hiçbir kural geçerli değil.

Başını sallıyor. "Seni sarıp sarmalamalı ve o yaramaz çocuğu senden uzaklaştırmalıyım, ama çok yorgunum." "Yağmur kontrolü mü?"

Kendini üzerime atıp beni yüzüstü çevirerek altına aldığı anda çılglık atıyorum. Bir sonraki anda sikini amımın içine itiyor, ani müdahalenin şoku tüm havanın dışarı çıkmasına neden oluyor.

"Hayır! Siktir! Kıcıma girdin." Kıvraniyorum. Cehennem gibi acıtıyor ama yine de beni uyandırıyor, içimi karıncalandırıyor.

Luciano alay ediyor. "Yıkadım." İçimde hareket ediyor, yavaş, derin. Sonra duruyor ve üstüme uzanıyor, kollarımı kendi kollarıyla sarıyor, parmaklarımızı birbirine doluyor. "Keşke kalsaydın." O kadar sessiz söylüyor ki doğru duyup duymadığımdan emin değilim. Bunun benim için söylendiğinden de emin değilim.

Birden üzerimden çekiliyor ve bana dokunmadığı yerde kendimi boşlukta hissediyorum. "Yakında seni çağıracağım, Chloe."

KİRTLİK-ONE

Chloe

Luciano uzun süre duş aldı. Banyo çok küçük, yoksa istese de istemese de ona katılırdım, çünkü terliyim ve büyük bir iğrençlik içindeyim. Ayrıca onun güçlü, çıplak vücudunu, sıçrayan suyu düşünerek utanç verici bir şekilde tahrik oluyorum.

üzerinde.

"Keşke kalsaydın."

Burada mı? Bietini'de mi? Onunla mı?

Suyun şırıltısı kesiliyor ve belinde bir havluyla kapıda beliriyor. Bir iniltiyi yutuyorum. Bu adam nasıl bu kadar güzel olabiliyor?

Başını eğiyor. "Git duş al. Ben kahvaltı hazırlayayım."

Ayağa fırladım. "Orada-"

"Bu evde yolumu biliyorum."

Benim şaşkın bakışlarım karşısında gülüyor. "Burası benim evim, Chloe. Ben şehirde olmadığım zamanlarda Alessandra'nın burada yaşamasına izin veriyorum, yoksa hâlâ annesiyle yaşıyor olurdu."

"Oh... tamam. Ben... duş alayım o zaman." Bunca zamandır *hâlâ* onun çatısı altında olduğumu fark etmenin sarsıntısıyla banyoya kaçıyorum. Su beni ıslatırken, ılık ve arındırıcı, artık bunun neden önemli olduğunu bile bilmiyorum.

Merdivenlerden inerken kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum, tüm kaslarım karşı çıksa da. Luciano mutfak tezgahının yanında sırtı bana dönük duruyor. Üzerinde yeni kıyafetler var, koyu mavi bir kot pantolon ve beyaz bir tişört. Kollarındaki kaslar dalgalanıyor. Duruyorum ve başımı eğip manzarayı seyre diyorum. Bu küçük kulübede, bu uzun boylu, esmer adam o kadar gerçek dışı bir görüntü ki, onun henüz keşfetmediğim yönleri olduğunu fark ediyorum. Onu zalim gördüm. Şefkatli gördüm. Sanki onun da peşini bırakmayan bir şeytani varmış gibi spor salonunda kendini tüketene kadar çalıştığını gördüm. Onu oğluna karşı sevgi dolu ve savunmasız gördüm ve şimdi de bize kahvaltı hazırlarken gördüm.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Seğiriyorum ve bakışlarını karşılıyorum. Ben düşüncelere dalmışken o döndü, elinde kesilmiş domates, salatalık ve bir yığın rucola olan bir tabak vardı. Kahve kokusu ağzımı sulandırıyor ve midem gurulduyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sebzeleri severim."

Henüz alışmadığım o zengin kahkahasını atıyor. Burada çok farklı. Rahatlamış. Bir parçam kalabilmeyi diliyor. Kalabilmeyi. Bu beni duraklatıyor ve az önce ne düşündüğümü anlamamı sağlıyor. Bunu sindirmem gerek. Kardeşlerimi özledim. Arkadaşlarımı özledim. Benim gibi biri için onları bulmak zordu, insanların gerçekten benimle olmak istediklerine, kalmak istediklerine güvenmekte zorlanıyorum ama bu kızlar beni buldular ve bırakmadılar. Özellikle de Kerry. Tanıştığımız andan itibaren beni benimsedi. Tatlı, neşeli Kerry. Göğsüme bir acı saplanıyor. Bu adam onun düşüşünden, kayboluşundan

sorumlu. Bunu unutmamalıyım. Hain kalbimle savaşmalıyım çünkü şu anda onun kollarına girmemi ve bu kadar yakın kalmamı istiyor,

Çünkü iyi hissettiriyor. Çocukluğumdan beri kimse benimle ilgilenmedi. Hep başkalarını kollayan ben oldum. Bietini'ye geldiğimden beri güneş, sıcak, yavaş yaşam, Alessandra ve buradaki diğer insanlar özümü yumuşattı.

Ve şimdi bu adam, bu canavar, bundan daha fazlası olduğunu gösteriyor. O bir insan.

Onun kim olduğunu hatırlamak zorundayım. Kendimi kaybedemem.

"Bir süre benimle otur. Birazdan gitmem gerekiyor."

Beni düşüncelerimden uyandırıyor ve harekete geçiyorum, masaya oturup bana kahve koymasına izin veriyorum.

"Teşekkür ederim. Nereye gidiyorsun?"

Kendisine de kahve koyar ve kalın bir dilim beyaz ekmeğin üzerine salam ve sebze koymaya başlar. "Evdeyim. İşlerim kendi kendine yürümüyor ve düzenlemem gereken bir cenaze töreni var."

Yüzündeki ifade karşısında kalbim sıkışıyor. "Arkadaşın

mı?" Yüzünü buruşturdu. "Evet."

"Yakın mıydın?"

"Artık bilmiyorum. Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi bilmiyorum."

Ne cevap vereceğimi bilemiyorum ve ondan sonra sessizce yemek yiyoruz. Bakışlarımı ondan kaçırmaya devam ediyorum, kişiliğinin bu diğer yönüyle tamamen kafam karışmış durumda.

"Savaş... bitti mi?"

"Son adamımıza kadar katlettikten sonra ben de öyle düşünmüştüm. Ta ki size yapılan saldırıyı öğrenene kadar."

"Sadece ben değildim. Bütün köydeydi. Buradaki herkes tehlikedeydi. Benimle durmazlardı." Yüzü asıldı.

"Bunun bir daha asla olmayacağından emin olacağım."

"Nasıl? *Herkesi* öldüremezsin."

"Yapabilirim. Ve yapacağım." Dudaklarını peçeteyle siliyor, peçeteyi masanın üzerine bırakıyor ve ayağa kalkıyor. "Bu... farklıydı. İyi olduğunu gördüğüme sevindim. Benim gitmem gerekiyor ama sen burada fazla kalmayacaksın." Eğilerek bana hızlı bir öpücük veriyor ve telefonunu eline alıp ekrana baktıktan sonra cebine koyuyor. "Gitme zamanı."

Kalkıyorum, göğsüm sıkışıyor. Bu tuhaf anın bitmesini istemiyorum. Luciano çantasını alıp omzuna atıyor ve arkasına bile bakmadan dışarı çıkıyor. Midem bulanıyor. Beni çağdırtacak. Tutsak ve tutsak, avcı ve av durumuna geri döneceğiz. Bu düşünce gözlerimi yaşartıyor ve artık soğumuş olan kahvemin sonunu içerken ellerim titriyor. Kaçmaya çalışmalıyım ama faydası olmayacağını biliyorum. Buradan uzaklaşamam. Sicilya'da erişiminin ne kadar olduğunu bilmiyorum ama etkisinin geniş olduğundan ve nereye gidersem gideyim adamlarıyla karşılaşacağımdan hiç şüphem yok. Ayrıca hiç param yok, sandaletlerim ve küçük elbiselerimden başka bir şeyim yok. Kendime ait bir telefonum ve kendimi kurtaracak bir aracım yok.

ÖNÜMÜZDEKİ BİRKAÇ GÜN CEHENNEM GIBIYDI. İÇİM ÖZLEM VE KORKUYLA KAŞINIYOR. TEK GÖRDÜĞÜM NASIL KILITLENDİĞİM Bana nasıl şaplak atacağını, beni nasıl sikeceğini ve beni nasıl kullanacağını. Ona izin vereceğimi biliyorum. Bedenimden kontrol edemediğim cevaplar koparıyor. Onu o kadar çok istiyorum ki: üzerimde, altımda, her yerde. İçimde keder birikirken aynı anda onu tekrar hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Yol boyunca hızla ilerleyen bir toz bulutu yaklaştığında ve bir araba şekli ortaya çıktığında köy hareketleniyor. Kalbim boğazıma kadar fırlıyor, korku beni ele geçiriyor. Artık savaşmak yok! Bunu tekrar yapamam! Alessandra elinde bir telefonla koşarak meydana geliyor, onu pencereden görüyorum. Eve girerken heyecanlı görünüyor ama korkmuş değil.

"Chloe! Bu senin için!" Yüzünde sinsi bir ifadeyle telefonu bana uzatıyor.

Korkuyla kulağıma götürdüm ve belli belirsiz bir "Chloe" sesi çıkardım.

"Araba senin için." Salvatore'un sesi kulağımda ipek gibi. "Çabucak toplanmanı öneririm."

"I-" Ama çoktan bağlantısı kesildi.

Bir kadın Alessandra'ya sesleniyor ve o ve ben evden dışarı fırlayıp ara sokakta koşmaya başlıyoruz. Meydanda, neredeyse birkaç hafta önce bırakıldığım yerde, koyu renkli camları olan siyah bir limuzin duruyor. Yanında lacivert takım elbiseli ve kasketli bir şoför. Şakağından bir damla ter akıyor. Hava sıcak ve bu kıyafetler içinde kavurucu olmalı.

"Sinyorina Becker?" Şapkasını çıkarıp göğsüne dayıyor ve bana küçük bir selam veriyor. "Sizi aeroporto."

"Evet," diye nefes nefese kaldım, koşudan dolayı hâlâ nefes nefeseydim. "O benim."

Arka kapıyı açtı ve kolunu uzatarak beni içeri davet etti. Tereddüt ediyorum, sonra bavuluma koyacak hiçbir şeyim olmadığını fark ediyorum. Omzuma dokunan bir el dönmemi sağlıyor. Alessandra'nın gözleri yaşıyor ve kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarılıyorum. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Seni özleyeceğim. Keşke kalabilseydim."

Başımın arkasını okşuyor. Her zaman çok sıcak, çok şefkatli. "İyi olacaksın, Chloe Becker. Seni tanımak bir onurdu. İyi bir kalbin var. Kendine iyi bak. Sinyor Salvatore'ye söyle, eğer sana iyi davranmazsa, bir dahaki sefere buraya geldiğinde ödeyecek çok şeyi olacak."

Alay ediyorum. "İstedliğini yapar. Sen nereden bileceksin ki?"

"Eğer irtibatta kalmazsan, haberimiz olur." Beni kol mesafesinde tutuyor. "İrtibatta kal. Geri gel ve ziyaret et." Titremesin diye alt dudağımı ısırıyorum. Ona bunun sözünü veremem. Beni neyin beklediğini bilmiyorum.

Herkes bana veda etmeye geliyor. Bu sefer birkaç kelime anlıyorum. 'Teşekkür ederim', 'hoşça kal', 'kendine iyi bak' ve 'geri dön' kelimelerini tanıyorum. Her şey söylenip bittikten sonra Alessandra'nın ellerini tutuyorum ve yalvarırcasına ona bakıyorum. Ellerimi güven verici bir şekilde sıkıyor ve gülümsüyor. "Her şey yoluna girecek. O sana sandığından daha çok değer veriyor."

Hiçbir şey söylemiyorum ama onu mutlu etmek için başımı sallıyorum, sonra arabanın arkasındaki serin karanlığa dönüp içeri giriyorum. Alessandra bana küçük bir el sallıyor ve kapıyı kapatıyor. Daha kemerimi bağlamadan yola koyuluyoruz, dar yolda o kadar hızlı gidiyoruz ki nefesim kesiliyor ve her virajda yol kenarından fırlayacağımızı düşünerek koltuğa yapışıyorum.

Bulanık, karla kaplı tepeleriyle dağların manzarası bu sefer tanıdık geliyor. Havaalanına giden bu yolculuk hatırladığımdan daha kısa sürecektir gibi görünüyor. Belki de bu sefer büyük bilinmezlikten daha çok korkan benimdir? Arabadan inip uçağa doğru tereddütlü adımlarla ilerlediğimde parıltıdan sıcaklık yüzüme tokat gibi çarpıyor. Onay için şoföre dönüp bakıyorum ve o da başını sallayıp devam etmemi işaret ediyor.

Pilotu tanıyorum ama yardımcı pilot yeni bir yüz.

"Kemerlerinizi bağlayın, Bayan Becker. Sıkı bir programımız var." İç çektim. "Uzun bir yolculuk."

"Bu o kadar uzun değil," diyor

pilot. "Hayır mı? Nereye

gidiyoruz?"

"Büyük *Roma*, İtalya'nın başkenti."

Düz duruyorum. "*Roma*'ya mı gidiyoruz? Roma'ya mı gidiyorum? Roma'yı *görebilecek* miyim?"

Pilotun ciddi, neredeyse hüzünlü yüzü biraz aydınlanıyor. "Bilemiyorum. En azından pencereden dışarı iyi bakabilirsin.

"Şimdi lütfen oturun."

İtaat ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Diğer her şeyi siktir et. Roma'yı gerçekten görmem gerek. Kiliselerin, Kolezyum'un, *Da Vinci Şifresi*'nin, dondurmanın, Anita Ekman'ın oynadığı siyah beyaz eski filmlerin ve adını hatırlayamadığım o ünlü meydanın görüntüleri zihnimde titreyiyor ve uzun zamandır ilk kez heyecandan başka bir şey hissetmiyorum.

Uçaktan indiğimde, bana kısa bir tebessüm eden pilota el sallıyorum, sonra da merdivenlerden aşağı zıplıyorum. Burada hava farklı. Kesinlikle daha kirli ve dağlardakinden daha yoğun, daha nemli. Görünürde sadece bir araç var. Siyah bir limuzin tabii ki. Arka koltukta birinin oturuyor olmasını bekliyordum. Belki Luciano'nun kendisidir, ama boş. Yolcu bölümü ile sürücü arasındaki camı indiriyorum.

"Hey. Nereye gidiyoruz?"

Omuz silkiyor ve emniyet kemerini çekip arkaya oturmamı işaret etmeden önce İtalyanca bir şeyler söylüyor. İnledim. Hayatımın özeti, etrafta dolaştırılıyorum.

Pencerelere yapışmış gibiyim, dar sokaklardan ve geniş bulvarlardan geçerken bir sağa bir sola savruluyorum. Buradaki her şey *eski*. Gerçekten ama gerçekten eski ve ben hayranlığın ötesindeyim. Çok güzel. Kirli bej renkli taş binaların neredeyse her penceresinde çiçekler var. Evler biraz daha büyüyor ve biraz daha modern görünüyor ve ağır cam kapıları ve renkli pencereleri olan siyah mermer bir cephenin önünde duruyoruz. Sokak dar. Diğer tarafta küçük bir kanal var ve arkasında bazı çocukların oynadığı ve şık annelerinin oturup sohbet ettiği bir park uzanıyor. Birden basit kıyafetimden utandım ve bilinçli bir şekilde elbisemin eteklerini çektim. İki kez park ettik ve şoför çıkmamı işaret etti. Kafam karıştı. Tek başıma mı çıkacağım? İlk defa biri beni kolumdan tutup çekiştirmiyor. Neredeyse agorafobik bir hisle dışarı çıkıyorum, kaldırımda kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi duruyorum. Kaçabileceğim düşüncesi aklıma geliyor. Amerikan elçiliğini bulabilir ve sığınabilirdim. Onlar bana yardım ederdi!

Bir sonraki anda artık çok geçti. Beyaz, dar bir elbise giymiş bir kadın kapıları çarparak açıyor ve içeri girmem için el sallayarak merdivenlerden aşağı iniyor. Sağa sola bakıyorum. Eğer sadece o varsa, bunu yapabilirim. Beni nasıl durdurabilir ki? Sırtımdaki bir karıncalanma omzumun üzerinden bakmama neden oluyor. Şoför camını indirmiş, gözlerini bana dikmişti. Evet, tamam. Biri beni durdurabilir.

Bugünlerde her zaman olduğu gibi en kötüsünü bekliyorum ve kızı merdivenlerden takip edip bir güzellik salonuna girdiğimde ne diyeceğimi bilemiyorum. Altın ve beyaz dekor, ne kadar çekici olduklarına göre işe alınmış gibi görünen zarif personel, buzdaki Cristal şişesi ve diğer tek müşterinin kucağındaki Bottega çanta arasında spa cennetine adım attığımı fark ediyorum. Daha önce basit kıyafetlerimin içinde rahatsız oluyorsam, şimdi önümüzde duran tezgâhın altına girip saklanmak istiyorum.

"*Sinyorina* Becker," diye el sallıyor kız sabırsızca, "benimle gelin lütfen."

Düşünemeyecek kadar sersemlemiştim ve onu dar merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. Bana bir giyinme odası gösteriyor ve bir yığın beyaz kumaş uzatıyor.

"Duş. Bornozu giy ve düğmeye bas. Seni almaya geleceğim." "Bekle.

Benim burada ne işim var?"

Şaşırmış görünüyor. "Tedavi göreceksiniz." "Ne tedavisi?"

"*Sinyorina*, Roma'nın sunabileceği en iyi şey. Yüz bakımı, masaj, ağda, manikür ve pedikür, saçınızı yapacağız," bakışları yedi-sekiz aydır hiç sevgi görmediğini itiraf ettiğim yelelerimde geziniyor. "Makyaj yapacağız. Çok güzel

olacaksın. Hafif bir öğle yemeği ve tabii ki şampanya olacak, sonra da Ralph Lauren'den Celia kıyafetlerle gelecek."

"Şampanya tabii ki.

Ralph Lauren.?

"Sadece düğmeye basın, *Sinyorina*. Bütün gün yanınızda olacağım ve sizi rahat ettireceğim.

Tamam mı?" "Evet," diyorum derin bir nefes vererek. "Tamam."

BANA AĞIR OKALİPTÜS KOKULU SICAK BİR BANYOYA KADAR EŞLİK ETMELERİNE İZİN VERDİM. MASAJ SIRASINDA UYUYAKALIYORUM VE Yüzümü ellediklerinde kalın buharı soluyorum.

Ayaklarımı keselerken elime bir telefon tutuşturdular.

"*Si?*" Diyorum ve sonra elimi ağzıma kapatıyorum. İtalyanca'ya boğulmuş durumdayım, her gün, gün boyu etrafımda duyuyorum.

İlk kadeh şampanya kesinlikle dilimi de gevşetmişti. Ayağımın dibindeki kız başını kaldırıp kıkırdıyor.

Kulağıma gelen derin, gürleyen kahkahası tüylerimi diken diken ediyor.

"Si, Chloe? İtalyan mı oluyorsun?"

Yüzüm kızardı. "Merhaba. Bana ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Hoşuna gitmedi mi? Bunun kadınlara özgü bir şey olduğunu sanıyordum, şımartılmak."

"Ben... şey... Bu çok güzel. Ama..."

"Ama?"

"Bu lanet bir seksen. Burada kırbaçlanıyorum."

"Sikimi okşarken ellerinin yumuşak olması hoşuma gidiyor."

Nefesim kesildi. Kıvranıyorum ve bunu duymamış olmasını umarak kıza bakıyorum. "Misafirim var," diye tıslıyorum.

"Onlara söylediğim her şeyi yapmaları için cömertçe para ödüyorum. Sana iyi davrandıklarından emin ol."

"Çünkü birinin bunu tekrar yapması uzun zaman alacak."

Luciano sessiz ve ben irkiliyorum. Belki de sadece iyi davranmaya çalışıyordur ve ben de

bunun üzerinde tepiniyor muyum? *"Ben bana ait olanla ilgilenirim. Günün geri kalanında iyi*

eğlenceler, Chloe. Bu gece eve uçuyorsun." "Ben-" ...üzgünüm, demek istiyorum ama

bağlantısı koptu.

Çağrı, neşenin bir kısmını alıp götürüyor. Hıyarlık ettiğim için kendimi bok gibi hissediyorum.

Saçımı ve makyajımı yaptıklarında aynadaki görüntümü inceliyorum. Bana bakan hüzünlü gözlü güzel sarışın kadın bir yabancı, başka bir enkarnasyon. Ben Christine miyim? Chloe? Bu yeni insana ne diyeceğim?

Bir gardırop edinmek beni yeniden kendim gibi hissettiriyor. Alışık olduğumdan biraz daha şık. Ben daha çok deri ve dantel giyinen bir kızım ve bu giysiler daha rahat ve yine de özel bir havası var. Buna alışabilirim. Başka bir kız dantelli iç çamaşırı ile geliyor. Ayrıca iki çift ayakkabı ve bir çanta alıyorum. Telefonum hala bende olduğu için, görünüşe göre benim içinmiş, onu çantaya koyuyorum ve çok uzun zamandır ilk kez kendimi yeniden insana benzer bir şey gibi hissediyorum.

Roma'yı hiç göremedim. Akşamın erken saatlerinde beni havaalanına götürdüler. Aynı şoför bana bir kez daha bakıyor, ısıklık alıyor ve *"Bella!"* diye bağırıyor. Yanaklarım kızarıyor. Artık ilgiye alışık değilim. Bu şekilde değil. Görünüşümü kandırmak için kullandığım gençlik yıllarımdan beri başımı öne eğdim, çalıştım ve sadece yaşamaya, *kendimi* bulmaya çalıştım. Luciano'ya çarpmak bunu on yıl geriye götürdü. Ya da belki ileri aldı?

Amerikan topraklarına tekrar ayak bastığımda hala akşamdı. Çantamı alıyorum, birlikte geçirdiğimiz onca saatten ve

benim son derece sıkılmamdan sonra neredeyse arkadaş olduğumu hissettiğim pilotlara el sallıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum.

Bir araba var. Büyük siyah bir Mercedes. Önünde uzun boylu, esmer bir adam duruyor, koyu gri bir takım elbise ve siyah bir palto giymiş.

açık duruyor. Kıpırdamadan duruyor, bir eli diğerinin üzerinde gevşekçe duruyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Bu şoför değil.

Luciano Salvatore kesinlikle çok güzel ve beni kucağına çektiğinde, çenesini başıma yaslayıp iç çektiğinde, onda daha önce hiç görmediğim yeni bir ciddiyet var. Derin derin içime çekiyorum, kolonyasının o bilindik kokusunun tadını çıkarıyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

tHIRtY-tWO

Luciano

T Uçaktan inen uzun boylu sarışın kadın o kadar çarpıcı ki, gördüğüm manzara midemi bulandırıyor. Saçları düzleştirilmiş ve omuzlarının üzerinde zarıfçe sarkıyor. Omuzlarına atılmış açık kahverengi bir palto, uzun, bol siyah bir pantolon, yüksek topuklu ayakkabılar ve açık bej bir bluz. Kolunda küçük bir Bottega çanta var ve diğer elinde de bir el çantası taşıyor.

Tekrar insan gibi hissederek geri dönmesini istedim. Son haftalarda çok değişti. *Ben* de değiştim. Geri dönemeyiz. Nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum ama her şeyin farklı olması gerekiyor ve umarım bu bir başlangıç olur. Ivan ve genelevdeki daha deneyimli birkaç kızla birlikte onun cenazesine hazırlanırken Elena'nın sözleri kulaklarımda çınılıyordu.

Kalbinizle verin.

Bunun için teşekkürler. Kalbim olduğunu düşünmüyordum ama göğsümde bir şey çok fena acıyor ve aynı şey bana doğru yürüyen görüntüden de titriyor.

Eskiden hayat daha kolaydı. "Merhaba" diyor.

Kelimeleri kifayetsiz bırakarak onu kucağıma çekiyorum. Çiçek ve baharat kokuyor. Gökyüzü pembeye dönüyor, sis çöküyor ve üzerimize bir serinlik çöküyor. Arka kapıyı açıp içeri girmesi için ona doğru ilerliyorum. Yüzümü inceliyor, yüz ifadesi muhtemelen cevabını bilmediğim binlerce sorudan biri.

EV NEREDEYSE BOMBOŞ. ELBETTE KAPIDA MUHAFAZLAR VAR, İVAN, BİR UŞAK VE BİR HİZMETÇİ, AMA HEPSİ bu gece uzak durmak için.

Chloe'yi yanıma alıp koridora çıkıyorum, bavulunu kenara koyuyorum. Kapıyı kapattığımda bana döndü.

"Şimdi ne olacak?"

"Harika görünüyorsun. Taşra hayatı sana yakışıyor. Tasarım kıyafetler sana yakışıyor.

Bronzluk sana yakışıyor." "Sonunda biraz D vitamini aldım."

Biraz suçlu hissederek yarı omuz silktim.

"Benim hatam." "Ben de öyle derdim!"

"Hey. Yine gevezelik etme. O kadar çok ceza biriktirmişsin ki, tahmin bile edemezsin."

Gözlerini açıyor ve çantasını bırakarak bir adım geri atıyor. Ani korkusu sikimi kıpırdatıyor. Birkaç gün oldu.

Bu çok uzun. Ona doğru ilerliyorum. Geri çekildi. Duvara dayanana kadar göğüs göğüse yaklaştım. "Luci." Sesi

boğuk, biraz titrek.

Bir elimi boğazına koyup onu sıkıca tutarken, diğer elimi karnına koydum, pantolonunun içine doğru kayarak yolumu buldum

K lotu. Amı pürüzsüz ve  ıplak. İçeri itiyorum ve itiyorum, sı , sonra tepki verdikçe daha sert ve daha derin. Nefes nefese kalıyor ve omuzlarımı kavırıyor, kasılıyor, boğazından küçük bir miyavlama kaçıyor.

"Tanrım," diye inliyor ve avucuma karşı sertçe yutkunuyor.

Onun hayatını ellerimde tutmak çok erotik. Onu her an bo abilirim, gözlerinin korkudan çılgına döndüğünü görebilirim, benimle sava t  n , kollarımda nasıl zayıflad  n  hissedebilirim. Bunu kesinlikle ke fedece iz. Tehlikeden ho land  n  biliyorum. Onu ne kadar zorlayabilece imi g rece im. G  s m  ok uyor ve parmaklarını karın kaslarım boyunca gezdiriyor. Bu dokunu  içimde istemsiz dalgalanmalara neden oluyor ve pantolonumdaki çıkıntıyı kavrayıp uzunluğunu ileri geri ok adı ında, tutu unu sıkıla tırd  ında, o kadar sertle iyorum ki neredeyse iki katına  ıkıyorum.

"Sikimi çıkar," diye ba ırdım. "Ok a beni."

Kalçalarını sıkıyor, nefes nefese, amı sınıslıklam. "Ben-sen-"

Buna izin vermiyorum ve bacaklarını ayırıyorum. "Kal," diye homurdanıyorum, mücadele etme girişimlerini seviyorum. "Sikimi  ıkar." Chloe dudaklarını yalıyor. "Evet, efendim." D  meyi açıp fermuarımı açarken bakışlarını tutuyor.

Bu itaat ar bir 'evet, efendim' değil. G r n   te itaat etse de benimle savaşmaya devam edeceğine dair lanet olası bir meydan okuma mesajı. "Oh, acı dolu bir dünyanın içindesin."

Gözleri açılıyor, masum görünüyor. "Ne?"

"Sen kötü bir kızsın, Chloe. Kötü kızlara ne yapt  n  biliyor musun?" Elimi pantolonundan  ekiyorım ve inlerken dizleri b k l yor.

"Bir fikrim var," diyor sıcak küçük elini kaya gibi sertle mi  sikimin etrafına kapatırken.

"Dizlerinin  zerine   k! Beni ağzına al."

"Evet, efendim." Bana muzip bir gülümseme verirken yanakları kızarıyor.

Yüzümü tavana çeviriyorum ve dudaklarını sikimin etrafına koyup diliyle ba ını döndürürken gözlerimi kapatıyorum. Bunu mükemmel bir şekilde yapıyor. Her tepkime çok dikkat ediyor. Hayatım boyunca orospularla siki mekten, onların korkmu  isimsiz yüzlerine ve göstermelik arzularına bakmaktan farkı hiç bu kadar net olmamıştı. Chloe'yi  artlandırdım, tıpkı yapmak istediğim gibi, ama o da beni  artlandırdı. Onun her kıvrımını biliyorum, onu neyin azdırd  n , neyin kıvrandırd  n , neyin korkuttu unu, sınırlarının nerede olduğunu ve onları her biraz daha zorlad  ında nasıl tepki verdiğini biliyorum. Ona, vücuduna,  efkatine, zekasına, meydan okumasına ve yaramazlıklarına o kadar bağımlı hale geldim ki, nasıl geri d nebilece imi bilmiyorum.

Başını tutup daha derine itiyorum, itmeye  alı tı  a yüzü kızarıyor. Onu sıkıca tutup duvara bastırarak, beni yenene kadar ağzını beceriyorum, sonra  ekiyorım.

"Seni lanet olası pislik!" diye mırıldanıyor.

Onu ayağa kaldırıyorum ve fermuarını indirirken a zımı onunkine çarpıyorum. " ık bunlardan. Şimdi!"

Chloe sesli bir şekilde yutkunuyor ve hızla pantolonunu ve külotunu çıkarıp ayakkabılarıyla birlikte tekmeliyor. Ceketini yırttım ve onu duvara doğru kaldırdım. Kal asından tutup yukarı çekerek sikimi hizalıyorum ve tek hamlede içine sokuyorum. Sıcaklığı etrafımı sarıyor, mengene gibi sıkıyor. Kabzasına kadar itiyorum,  ı lık atmasına ve kaçmaya çalışarak yükselmesine neden oluyorum. Onu kendime  ekiyorım, kollarımı beline doluyorum ve tekrar tekrar üzerime atıyorum.

" ok sıkısın," diye inliyorum.

"Çok büyüksün amına koyayım," diye inliyor. "Beni öldürüyorsun." "Hayır, seni kesinlikle öldürmüyorum. Seni beceriyorum."

"Sen bir pisliksin!"

Gülüyorum ve onu ayağa düşürerek çekiliyorum. "Eğil."

Gözleri açıldı. "Hayır, eğilmeyeceksin."

"Eğil!" Avuç içim kışının pürüzsüz derisiyle buluşmak için kaşınıyor. İnlemesini ve yalvarmasını istiyorum, yumuşak ve korkmuş olmasını istiyorum. Bedeninin, ruhunun ve her nefesinin benim olmasını istiyorum.

Kaskatı kesilmiş, kımıldamadan duruyor. Belinden tutup omzuma atıyorum ve yan odadaki kanepeye yöneliyorum. Chloe tekmeliyor ve çığlık atıyor. Güçlü ama benim dengim değil.

"Benimle dövüşürsen seni bağlarım," diyorum onu yere bırakırken. Beni itiyor, kaçmaya çalışıyor. Kollarından tutup onu kolçağın üzerine yatırıyorum, kıvranıp sarsılırken onu kolaylıkla yere sabitliyorum. Kavgası doğrudan sikime vuruyor, içim çığlık atarak onu amına sokmamı istiyor, ama hepsi zamanında. Sonunda her iki bileğini de bir elimle kavrayarak kollarını kürek kemiklerinin arasından yukarı itiyorum ve ayaklarını birbirinden ayırıyorum. "Hiç öğrenmiyorsun, değil mi?"

"Siktir git!"

Sırıtiyorum ve avucumu onun narin solgun kışına dayayıp parlak kırmızı bir iz bırakıyorum. Chloe çığlık atıyor. Ona tekrar tokat atıyorum, ve tekrar.

"*Huuurts!*" diye bağılıyor.

Durup üzerine eğildim, elimi kış yanaklarının arasından geçirdim ve amının sınısıklam olduğunu gördüm. "Kötü mü oldu?" Kulağına fısıldıyorum. İnliyor ve bu benim için yeterli bir cevap. "Bana benim olduğunu söyle."

Cevap vermiyor. Poposunu okşuyorum, sonra öyle sert bir tokat atıyorum ki avucum acıyor. Teni koyu kırmızıya dönüyor, küçük mavi noktalarla benetleniyor. Chloe nefesini tuttu ve elimden kurtulmaya çalıştı.

"Benimle savaşmayı bırak. Benim olduğunu söyle. Seni

becermemi söyle." "Tanrım, senden nefret ediyorum!"

"Şimdi anladın mı?" Yarığı boyunca okşuyorum, şişmiş klitorisinin etrafında dönüyorum. Sıcacık, sınısıklam ve elimi iterek kıvranıyor. "Sikimi içinde istiyor musun? İçine girerken amını iyice açmamı ister misin?"

İçinden bir ürperti geçiyor. "Mm-hmm."

"Aferin kızıma." Kaya gibi sertleşmiş sikimi kaygan kıvrımları boyunca aşağı yukarı okşuyorum, sonra birazcık içeri itiyorum, sıkı açıklığının hemen yanından geçiyorum. Chloe yüksek sesle pantolonunu indiriyor, elleri sıkı yumruklar halinde kenetleniyor. Biraz ileri geri sallanıyorum, ama bekliyorum. Bana gelmesini bekliyorum.

"Tanrım, sen şeytansın!"

Onu sert bir hamleyle doldurduğumda ciyaklıyor. "Kışını tokatladığımda kötü olmuyor muyum?" Verdiği tek cevap, ben içine girmeye başladığımda gırtlaktan gelen bir iniltiye dönüşen tutarsız bir ses. "Ellerini kanepeye koy," diye homurdanıyorum, neredeyse kendimi onun dar amının hissinde kaybediyorum. Ellerini bırakarak kalçalarını kavriyorum ve tüm gücümle içine giriyorum. Chloe minderlere tutunuyor, inlemeleri gittikçe yükselirken parmak eklemleri beyazlaşıyor. Daha fazla dayanamayacağım ve onu yanımda istiyorum. Bir elimi bacaklarının arasına sokup klitorisine sürüyorum. Şu anda kendimi pek yetenekli ya da kontrol sahibi hissetmiyorum. "Benim için gel," diyorum bir iniltiyle, içimden ürpermeler geçiyor. O kasılmaya başladığında kalbim göğsümde patlamak üzere, duvarları kasılıyor, beni inanılmaz derecede sıkıyor ve patlıyorum, o kadar sert boşalıyorum ki zihnim tamamen kararıyor, sanki her nöronu kızartıyormuşum, beyin hücrelerini öldürüyormuşum gibi. Tek gördüğüm altımda kıvranan o, tek duyduğum onun çığlıkları, benimkiyle çılgınca bir yoğunlukta eşleşen nefes alışları.

Sonunda durdu. Onu kendime doğru çekerken bacaklarım titriyor, sikim hâlâ içinde. "Bu inanılmazdı. İyi misin?"

Yarı döner, ağzı açıktır, gözleri donuklaşmıştır. "İyi misin? Bana iyi olup olmadığımı mı soruyorsun?" "Eh... Evet."

"Çok yorgunum, bir hafta boyunca oturamayacağım, amım ağrıyor ve bu şimdiye kadar yaşadığım en akıl almaz orgazmlardan biriydi. Ben iyi değilim. Aklımı kaçırdım."

"Bir şeyler yemek ister misin? Bir kadeh şarap?" İçinden çıkıp pantolonumu yukarı çekiyorum. Boşalmam kalçasının iç kısmına damlıyor. Gömleğimin ilk düğmesini, paçalarını açıyorum ve başımın üzerine çekip dikkatlice bacaklarının arasına iterek ıslatıyorum.

Chloe'nin bakışları çıplak göğsümde geziniyor ve gözlerindeki açlığı görmek neredeyse fiziksel bir his.

"Artık kim olduğunu bilmiyorum Luci."

Ben de öyle. Kendimi açık bir yara gibi savunmasız, derisi yüzülmüş ve korku dolu hissediyorum. "Benimle kal." Kelimeler ben daha ne olduğunu anlamadan ağızımdan uçup gidiyor.

Kaşlarını çatıyor, bakışlarımı tutuyor. Kızarmış yanakları ve karmakarışık saçlarıyla o kadar güzel ki midem sıkışıyor. Bu görüntüyü dosyalıyorum. Bu anı hep hatırlamak istiyorum.

"Yani...? Seçme şansım yok sanıyordum."

"Sana seçim şansını veriyorum."

"Neden?" diye nefes alıyor, gözleri büyüyor.

Bir adım geri atıyorum ve elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Seni kilit altında tutmaya geri dönemem. Tüm bu olanlardan sonra olmaz." "Kalmak mı? Seninle mi? Senden istesem gitmeme izin verir miydin?"

Bakışlarını tutuyorum. Buna cevap vermek istemiyorum ama kendimi dudaklarımı oynatmaya zorluyorum.

Gitmesini istemiyorum. "Evet." "Bir bardak şarap alabilir miyim? Ve sonra birkaç tane daha, lütfen?"

Ona salona doğru ilerlemesini işaret ediyorum. "Bir duşa ihtiyacım var. Ve yeni kıyafetlere."

Onun yarı giyinik haline bakıyorum ve sonra kendi buruşuk halime bakıyorum. "Kesinlikle. Kıpırdama. Sana yerini göstereyim. Misafir odasında uyuyorum çünkü-" Koridorda birkaç uzun adım atıp çantalarını alıyorum. "Gel hadi."

Yanımdan geçerken yüzünü buruşturuyor. Neden bahsettiğimi biliyor. "Yatak odana ne yapıyorsun?" "İçindeki her şeyi söktüm ve yaktım. Tam anlamıyla. Bütün kanadı yeniden yapıyorum."

Dudakları gerilirken gözleri kararıyor. "Güzel."

Merdivenlerden ikinci kata çıkıyoruz ve ona en-suite banyolu misafir odalarını gösteriyorum. "Ben de kendime çeki düzen vereyim. Sizinle salonda buluşuruz." İçimden gelen soru sorma isteğini bastırıyorum. Ne kadar kararsız olduğumu ona göstermeyi reddediyorum.

Chloe başını sallar. "Elbette. Ve şarap. Sanırım sarhoş olmam gerek Luci. Artık hiçbir şey bilmiyorum ve bu beni korkutuyor."

Güldüm, rahatladım. En azından gece kalacak. "Şarap o zaman."

İŞİM BİTTİĞİNDE BANYOSUNDAKİ SU HÂLÂ TIKIRDIYORDU. UŞAĞIMI HAREKETE GEÇİRDİM VE ONA

Şarabın yanında hafif bir yemek. Derin düşüncelere dalmışım, burnum telefonumda, akşam boyunca gelen e-postaları kontrol

ederken bir hareket seziyorum. Kafamı kaldırdığımda onun meraklı bakışlarıyla karşılaşıyorum. Sanki zaman durmuştu. O bana geldi. Bana gelmedi.

ilk fırsatta kaçtı. Kalıp kalmayacağını bilmiyorum ama onu kilitlemedim. Kapı muhafızlarıma, koşarak gelirse onu dışarı çıkarmalarını ve tabii ki bana haber vermelerini emrettim. Ama böyle bir şey olmadı. Uzun kollu bej bir kazak giyiyor, kazağın arkası bol ve önü açık mavi kot pantolonunun belinin içine sokulmuş. Saçları hala nemli ve başında dağınık bir topuz yapmış ve makyajsız. Yeni, tereddütlü ve ruhu çıplak görünüyor.

Karşımdaki kanepeyi seçiyor ve yemeği ve şarabı alıyor. Kadehini dolduruyorum ve o hemen kadehin yarısını yudumluyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Bunun ne kadar tuttuğunu biliyor musun?"

"Bunu karşılayabilirsin. Bardağı doldurmaya devam et." Çatalına bir parça Parma koyup ağzına atıyor ve çiğnerken inliyor. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

"Seni yormuş olabileceğimi düşündüm."

Huffs. "Evet. Birazcık."

"Bietini'yi sevdin mi?"

"Oh, harikaydı! İnsanlar, sessizlik, zamanın önemli olmadığı hissi. Alessandra beni onlardan biri gibi hissettirdi, sanki kız kardeşimmiş gibi. Aslında, onun numarasını alabilir miyim? Ona evde olduğumu söylemek istiyorum."

Ev mi?

Zaman durdu. Chloe bakışlarımı tutuyor, sonra bardağı boşaltıp havaya kaldırıyor.

"Elbette." Telefonumda Alessandra'nın numarasına dokunmadan önce bardağını dolduruyorum. "İletişim bilgilerini paylaşacağım."

Telefonu çalınca sıcıyor ve arka cebinden çıkarıyor. "Kahretsin, artık bunlardan birini yanımda taşımaya hiç alışık değilim. Bekle biraz." Telefona dokunuyor, başparmakları ekranın üzerinde hızla hareket ediyor, sonra masanın üzerine koyuyor. Telefonun tekrar çalması sadece birkaç saniye sürüyor. Telefona bakıp gülümsüyor ve okumam için havaya kaldırıyor.

İyi olduğunuzu duyduğuma sevindim. Ona uslu durmasını söyle yoksa bütün köye hesap vermek zorunda kalacak.

Artık bizden birisin." Kalbim takla attı. Bu basit sözler dünyalara bedel; halkımı kucakladığını ve onların da onu sevdiğini duymak. "Seni ne mutlu eder? Temiz hava ve kır hayatından başka?"

"Oh. Ehm... Eskiden sahil boyunca gezintiye çıkmayı severdim. Çok yürürdüm. Kendimi yormayı, her kasımı yanana kadar çalıştırmayı severdim."

"Demek acıdan hoşlanıyorsun?"

Alay ediyor. "Kapa çenenin. Soruna cevap vermemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Bir parça marine edilmiş kuşkonmaz alırken devam etmesini işaret ediyorum.

"Aptal, beyin ölümü gerçekleşmiş TV programları. Müzik. Müziği severim.

Eskiden konserlere gitmeyi severdim." "Öyle mi? Ne tür müzik?"

"Rock. Punk... Deri ve dantel türü müzik." "Ben

opera dinlerim."

"Ne kadar da *vaftiz babası*. "Sana reddedemeyeceğin bir teklif yapacağım." Sesini ağırlaştırıyor, ağır bir İtalyan aksanı taklidi yapıyor.

Gülüyorum. "Şaka yapıyorum. Operadan nefret ederim. Müzik, film ya da konser için zamanım yok. Çok az boş zamanım var."

"Buna kendin karar veremez misin? Bu *senin* işin değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Topu harekete geçirdim ve yuvarlanmaya devam ediyor. Eğer gevşersem insanlar otoritemi sorgulayacaktır." "Benim için çok zamanın varmış gibi görünüyor."

"Motive oldum."

Başını eğiyor. "Neden?"

Bakışlarını tutuyorum. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ben bir oyuncak, bir köle istemiştim. Eğer daha önce kımıldasaydı, sadece o olacaktı, başka bir şey değil. Onu asla tanıyamayacaktım. Onu oğlumla hiç görmeyecektim, geçmişini hiç bilmeyecektim. "Doğru bir cevabım yok."

"Ne zamandan beri bunu önemsiyorsun?" "Şu andan beri."

Chloe uzun bir süre sessiz kaldı. Aramızdaki hava yoğunlaşıyor. O ikinci kadehini boşaltıyor, ben yeniden dolduruyorum. "Ne değişti?" diye soruyor sonunda.

"Tüm dünyam değişti. Her şeyim. Derin bir çukurdayım ve tekrar yukarı çıkmaya çalışıyorum. Sana ne kadar yanlış yaptığımı fark ettim ve bunu düzeltmek istiyorum."

"Nasıl?" diye fısıldıyor. "Bunu nasıl düzelteceksin?" "Ne istiyorsun Chloe?"

"Özgürlüğüm," diyor tereddüt etmeden, bakışlarımı tutarak.

Kalbim sıkışıyor. "Gitmek mi istiyorsun?"

"Gelip gitmekte özgür olmama izin mi vereceksin?"

Normal bir insan gibi. "Bunu yapabilirim."

Gözleri büyüdü. "Bir araba."

"Herhangi bir şey."

"Eşyalarım mı? Eşyalarım nerede?"

Kaşlarımı çattım.

"Dairemden," diye ekliyor. "Benim eşyalarım."

"Oh. Onları saklamıştım. Taşınmışsın gibi gösterdim."

Yüzü aydınlanıyor. "Gerçekten mi? Bir kızı zincire vurmak için çok zahmete girmişsin." "Birine yaptırdım. Sorun değil."

"Patron olmanın

avantajları mı?" Omuz

silkiyorum.

"Eski yatak odanı yeniden mi dekore ediyorsun?"

"Bütün kanadı yıkıyorum. Yeniden inşa ettireceğim."

"Bunun için bir planın var mı?"

"Bazıları... ama mimarla oturup konuşacak zamanım olmadı."

"Ben... Bu da benim bir başka tutkum. Dekorasyona bayılırım. Evin o bölümüyle oynamak harika olurdu-" "O

senin," diyorum tereddüt etmeden. "Keyfine bak. Onunla ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Yüz hatları parlıyor. "Güzel." Şarabın son suyunu da içiyor.

"Yorulдум." Yorgun. Sadece o kadar. Bir arabanın anahtarını talep etmek değil.

"Gel," diyorum ve elini tutuyorum. "Hadi yatağa gidelim."

ÜÇ-ÜÇ

Luciano

"Elena hayatımı değiştirdi. Yıllar önce Chicago'da tanıştığımızda, varoluşun içinde amaçsızca koşuşturan bir yavrudan başka bir şey değildim. Beni yoluma koydu ve asla sapmama izin vermedi. Arkadaş olarak başladık ve iş ortağı olarak devam ettik. Ne zaman Ölmek üzere olan annesine bakmak için eve dönmek istedi, ben de peşinden gittim. Her zaman arkamı kolladı; her zaman yanımdaydı. Onu her dakika, aldığım her nefeste özlüyorum. Karşılaştığım en parlak zekâlardan birine sahipti, tanıştığı herkes tarafından sevilirdi, her zaman başkalarının dertlerine kulak verirdi ve karşılığında hiçbir şey istemezdi. Zayıflara, dayak yiyenlere ve dışlananlara olan tutkusu takdire şayandı ve bu şehirde asla doldurulamayacak bir boşluk bıraktı. Onu dostum olarak gördüğüm için gurur duyuyorum."

Kalabalığın önünde, Elena'nın hayatını onurlandıran ve ölümünün yasını tutan insanların önünde duruyorum. Konuşacak son kişi benim. Önümde genelevdeki tüm kızlar oturuyor, hiçbiri bugün uzaktan bile baştan çıkarıcı ya da ucuz görünmüyor. Ayrıca organizasyon dışında onun arkadaşı olan birkaç kişi daha var: hiç görmediğim iki erkek ve bir kadın. Ivan, David'in elini tutarak sürekli hıçkıran, teselli bulamayan Carmen'in yanına oturuyor. David kıvranıyor, bu durum için mümkün olan en yumuşak kumaştan dikilmiş, kaşındırmayan siyah takım elbisesinin içinde rahatsız görünüyor. Ayağındaki kırmızı spor ayakkabılar siyahın içinde göze batıyor. Ona düzgün bir ayakkabı giydirmek imkânsızdı. Gözlerim ön taraftaki boş sandalyemin yanında, David'in diğer tarafında oturan Chloe'ye takılıyor. Günlerce bu konunun etrafında dolandık ama sonunda onu burada isteyip istemediğimi sordu.

Kasvetli görünüyor, gözlerini bana dikmiş. Aramızda görünmez bir bağ var, bir çekim. Seksten daha fazlası. Uzun zamandır seksten daha fazlasıydı. Değişim, onu David'in yanında, koridorda yerde otururken bulduğum gün başladı. Onu rahatlattı. Kapı kilitli değildi, kaçabilirdi ama o korkmuş küçük çocuğa öncelik verdi. Uzun bir süre bunu kabullenmeyi reddettim, ama santim santim, felaket felaket, onsuz yaşayamayacağım biri haline geldi. Olmayacak. Bugün Elena'yı gömmek bu gerçeği ölümcül bir güçle yüzüme vuruyor. Hayatım boyunca kimsenin bana yaklaşmasına izin vermemek, onu kaybetme korkusuyla bir daha asla sevmemek için savaştım ama deneyimlerim kendi çöküşüm oldu.

Bu kadına ihtiyacım var.

Gökyüzü uygun bir şekilde kapalı ve çimenler sabah yağın yağmurdan dolayı hala ıslak. Hepimiz ayaktayken rahip son sözlerini söylüyor ve ardından tabut toprağa indiriliyor. İçimden kaçmak isteyen çılgığı bastırıyorum. Bu hiç adil değil. Çok fazla zamanı kalmıştı. Olmalıydı.

Soğuk bir elin elimde olması seğirmeme neden oluyor. Chloe'ye ve sonra birleşen ellerimize bakıyorum, sessiz bir teşekkürle sıkıyorum. Bu kadına gerçekten ihtiyacım var.

Toplantıdan ayrılıp yan tarafa park etmiş arabalara doğru ilerlediğimizde, tekrar tekrar önümdeki tabutu, üzerine atılan toprak küreğini, kırmızı gülleri, ağlayan kızları görüyorum. Onu arayamamaktan, gece geç saatlerde uyuyamadığımda mutfağına gelememekten nefret ediyorum. Artık var olmamasından nefret ediyorum. Hâlâ anlayamıyorum.

Chloe kaldırımında yanımda duruyor, kırılgan güzelliği siyah eteği ve geniş yakalı takım elbise ceketiyile daha da artmış, saçlarını ensesinde sade bir topuz yapmış. Elimi arabanın arka kapısına koyuyorum, sonra kolumu bırakıyorum. Yukarı bakıyor ve

kaşlarını çatar.

"Benimle yürü," diyorum. Pencereye vuruyorum ve açılmasını bekliyorum. "Bizi dışarıda bekle." Başımı mezarlığın çıkışına doğru eğiyorum, sonra bir elimi Chloe'nin sırtına koyup onu yanıma çekiyorum, açık mezardan, çiçeklerden ve ölülerin sessizliğinden uzağa.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Ailen öldüğünde nasıl hissettin? On yaşındaydın, o günü dün gibi hatırlamalısın."

Yere bakar, nefes alır. "Zaman dondu. Sanki hava aniden buz gibi oldu ve yazın ortasındaydık. Bir bebek bakıcımız vardı. Annem ve babam sinemaya gitmişlerdi. Her çarşamba randevu geceleri vardı. Soyuldular ve vuruldular. Babam annemi savunmaya çalışmıştı. Annemin vücudunun bir kısmında yatarken bulundu. Tek kurşun ikisini de delip geçmişti. Ertesi gün okula gittim. Buna inanamıyordum. Şok içindeydim. Bebek bakıcısı gece kaldı. Sonra annemin kız kardeşlerinden biri olan bir teyze bizi almayı kabul edene kadar birkaç hafta acil bir koruyucu aileye gittik. Diğer akrabalar yakın oturmuyordu ve kendi çocukları vardı. Bir adım atmadılar. Biraz para kazanacağı söylenene kadar bu teyze de yapmadı. Yıllar sonrasına kadar doğru düzgün yas tuttuğumu sanmıyorum. Onun yerine öfkelendim, umursamaz oldum, umursamaz. Kardeşlerim yanlış insanlara bulaştı. Küçük kız kardeşim kayboldu. Bu bizi parçaladı. Bizi koruyacak kimsemiz yoktu ve her şey boka sardı. Kapağı kapattım. Sanırım çok acı veriyordu. Beni bıçaklayıp duran küçük şeylerdi."

"Ne gibi?"

"Kahvaltı için aşağı inip süt, mısır gevreği ve taze kesilmiş meyve yerine sadece bir sandviç almak gibi. Tuvalet için sağa dönmek yerine her zaman sola dönmek gibi."

"Artık evinizde yaşamadığınız için mi?" Başını

sallıyor.

"En azından miras olarak para mı kaldı?"

"Evet, ama sevgili teyzem biz on sekiz yaşına girmeden ve hak iddia edemedi önce hepsini

kullanmayı başardı." "Hala hayatta mı?"

"Sanırım öyle. Taşındığımdan beri onunla bir kez bile

konuşmadım." "Bana adresini ver."

Chloe seğirir. "Eh, hayır. Ne yapmayı planlıyorsun?" "Sana

söylemedim mi? Kimse benim olanla uğraşamaz."

"Ne oluyor lan? Luci. Şu anda berbat durumda olduğunu biliyorum, tüm bu olanlardan sonra düzgün düşünemiyorsun. Bırak artık. Geçmişte kaldı. Dürtmeye devam edersen beni incitirsin, bunu göremiyor musun? Ben hayatıma devam ettim. Onu düşünmüyorum. Asla."

"Artık öylesin."

"Sen sordun."

Başımı onaylarcasına eğiyorum. Doğru. "Pekâlâ."

Mezarlığın sonunda küçük bir taş duvara ulaştık. Duvarın arkasında çimenlerle kaplı bir nehir kıyısı ve yavaş akan bir nehir var. Duvardan atlıyorum, Chloe'ye elimi uzatarak onun da tırmanmasına yardım ediyorum, sonra da sırtımı mezarlara verip gözlerimi suya dikiyorum.

"Beş yaşındaydım," diyorum. "Annemle

babam öldüğünde." "Aman Tanrım.

Bilmiyordum! Çok üzüldüm!"

"Üzölme. Bu senin suçun değil. Hiç hatırlamıyorum. Onları hatırlamıyorum. Kız kardeşim Bianca benden on yaş büyük. Ailemle ilgili tüm izlenimlerimi onun bana anlattıklarından edindim, yani tüm bu sahte anılarımı birkaç yıpranmış fotoğraftan ve onun anlattıklarından oluşturdum."

"Anne babanızı kaybetmek korkunç bir şey. İçinizde sonsuza dek bir boşluk kalır. Asla düzelmez. Geçtiğiniz her yeni kilometre taşında, her başarıda içgüdüsel olarak onların onayını almak istersiniz ama orada kimse yoktur."

Söylediklerini anlayamıyorum. Tek hatırladığım acı ve terk edilme dolu bir çocukluk. Kız kardeşim özel biriydi. Beni yanına aldı, onun ve kocası Jackie'nin çatısı altında yaşamama izin verdi ama şefkat göstermekten acizdi ve benim küçük bir çocuk olarak buna çok ihtiyacım vardı. Birkaç çocuk doğurdu, bu da bana bir bağ hissi verdi ve daha sonra birkaçı iş ortağım oldu. Ama onay aramak? Bunu yaptığımı hiç sanmıyorum. Kendi şansımı kendim yarattım, bir daha asla fakir ve bağımlı olmayacağımdan emin oldum. Ve nefret ettim. Herkesten ve her şeyden nefret ettim.

"Evet. Orada kimse yok," diyorum sonunda. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kendi bokum hakkında konuşmam. Kimseyle konuşmam. Elena her şeyi bilen tek kişiydi, bana geçici olarak unutturdu. Oyunlarımız, sadist yanımı giderek daha acımasızca keşfetmem, birlikte olduğumuz birkaç an için zihnimi boşalttı, beni başka bir alana soktu ve şimdi o gitti. O zamandan beri onu aradım, ara sıra buldum, kendi dehşetim yerine başkalarının dehşetinden beslenirken kendimi kaybettim.

Sessizce oturuyoruz. Güneş bulutları yarıyor, suyun üzerinde gezinen hafif sisi dağıtıyor.

Chloe'ye bakıyorum. O da bana aynı huzur hissini veriyor. Farkına varmak göğsüme sert bir darbe gibi çarpıyor. Seviştığımızda, onu bağlayıp şaplak attığımda, acı ve zevkle inlettiğimde, ama aynı zamanda sessiz sabahlarda, onu evin içinde dolaşırken gördüğümde, onun etrafta olduğunu bildiğimde de var. Göğsümü ovuyorum. Çok berbat durumdayım.

"Gidelim," diye bağırdım. "Burada işim bitti."

Chloe

Luciano'nun her gün yeni yönlerini görüyorum. Çok çalışıyor ama benimle birlikte olmak için gizlice kaçtığı da açık. Beni sık sık bahçeye çıkarıp gölgelerde, büyük ağaçların taçlarının altında yürüyüşler yaptırıyor. Uyuduğumuz yerin yanındaki misafir odalarından birine geçici bir spor salonu kurdu ve her sabah birbirimizi teşvik ederek yorulana kadar çalışıyoruz.

Bazen günlerce ortadan kayboluyor ve bana uslu durmamı söyleyen kısa bir mesajdan başka bir şey göndermiyor. Bu yolculuklardan sonra her zaman daha karanlık, daha sert oluyor ve kendine gelmesi biraz zaman alıyor.

Özgürlüğüm var ama onu kullanmaktan korkuyorum. Kardeşlerimi düzenli olarak görüyorum. Organizasyonda çalışmalarına izin vermediğim için bana hala kızıyorlar ama ben kararlıyım. Bu konuda huysuzlansalar da, Genel Eğitim Diploması alabilmeleri için onları derslere kaydettiğimi ve bir daha hapse girerlerse kulaklarını koparacağımı söylediğimde verdikleri tepkinin yanında bu hiçbir şey. Benden korkmadıklarını söylüyorlar ama bence korkuyorlar. Birazcık. Onlara karşı her zaman biraz şirrettim ve arkamı kimin kolladığını bilmekten gelen yeni bir güç buldum.

Luci. Luciano Salvatore.

Bana ve başkalarına çok fazla acı veren ama aynı zamanda bana daha önce hiç sahip olmadığım bir aidiyet duygusu veren bir adam. Bu adamı değiştiremem. O neyse o.

Yine de değiştiğimi biliyorum.

Kısmen daha güçlüyüm, daha mutluyum, sanki bunca yıldan sonra bir ailem varmış gibi. Alessandra ile haftada birkaç kez Skype üzerinden görüşüyorum ve tekrar ziyaret etmek için planlar yapıyorum.

Kısmen daha karanlık, kenarları daha pürüzlü biriyim. İnsanlara karşı daha az sabırlıyım, kimseyi memnun etmeyi

amaçlamıyorum. Ben bir

içimdeki baskın çizgi. Bunun acısını Luci'den çıkaramam, çünkü o buna izin vermiyor. Beni boyun eğmeye zorluyor, bedenimi yakarken diğer her şeyi unutturuyor. Yine de neredeyse her gün müteahhitlerde yeni delikler açıyorum, eğer geç kalmışlarsa ya da özensizlerse veya istediğim renk tonu değilse. Kimsenin beni ezmesine izin vermeyeceğim. Bu devasa evin büyük bir bölümünü yeniden inşa ederken çok eğleniyorum. Aydınlık olacak, tavan yüksek olacak, büyük pencereler olacak, sadece odalarımızdan erişilebilen özel bir bahçe olacak ve bodrumda lanet olası bir işkence odası olmayacak. Ancak orada bir oyun odası var.

"Bunları nereye koyayım?" Ivan'ın kolları duvar kağıdı örnekleriyle dolu. Onu tekrar gördüğüm için çok mutluyum. Uzun zamandır hayatımın ayrılmaz bir parçasıydı. Alessandra dışında, Ivan benim en yakın arkadaşım ve onun öldüğünü düşündüğümde, bu beni kendi vücudumdaki çürüklerden daha çok incitti.

"Kulüp odası. Gündüzleri boş oluyor, o yüzden bunları duvara çivileyebiliriz, ben de seçerim."

Başını sallıyor ve topuklarının üzerinde dönüyor. Peşinden gidiyorum. Fizikini yeniden kazanmış ve sanırım eskisinden daha da iri. "Normal görevine ne zaman dönüyorsun, Ivan?"

"İyileştim. Gücümü geri kazandım."

"Şimdiden çalışmaya başladın mı?"

Başını sallıyor.

"Adamım! Neden bana söylemedin? Lanet olsun. O zaman başka bir uşağa ihtiyacım olacak.

Güvenebileceğim birine ihtiyacım var." "Kardeşlerin mi?"

"*Güven*, dedim."

Ivan daha çok havlamaya benzeyen bir kahkaha atıyor. "Senin için birini bulacağım. Aileyi nasıl buluyorsun?"

"Luci'nin mi?"

"Sevgili kız kardeşi. Matteo. Eric ve Anna'sı."

"Matteo çok tatlı, her zaman çok komik. Anna iyi biri sanırım. Belki biraz uysal."

"Anna iyi biri," diyor Ivan, benim ifademi yineleyerek. "Müthiş bir hanımefendi. Eric'in yanında herkes fare gibi kalır."

"Mm, doğru. O gerçekten baskın biri. Açıkçası bazen sadece kapıdan içeri girerken bile ödümü koparıyor.

Hepsi... özeldir."

"Bayan Russo'ya alışmak biraz zaman alıyor. Bence ikiniz uzun bir süre kafa kafaya gideceksiniz çünkü ikiniz de kıpırdamayacaksınız. Patronun sözünü dinlediği kişi olarak her zaman üstünlük ondaydı. İşler değişti ve hepinizin nerede durduğunu anlaması gerekiyor."

"Nerede durduğumu biliyorum."

Ivan kâğıt rulolarını barın üzerine bırakıyor ve çekmeceleri çekip karıştırarak etrafta dolaşıyor. "Peki bu nerede?"

"Eh..." Dudaklarımı büzüyorum. Belki de nerede durduğumu tam olarak bilmiyordumdur?

"Karışık bir durum," diyorum sonunda. Ivan yüzünde muzaffer bir sırıtişla küçük bir kutu tutuyor. "Seni kıskanmıyorum. O sert bir adam."

"Onu eninde sonunda evcilleştireceğim." Bunu söylüyorum ama bundan şüpheliyim ve bu birden fazla açıdan heyecan verici. Burada bir istikrar var. Beni çok koruyor ve bir anlamda kendimi güvende hissediyorum ama her gün yeni ve köşede beni neyin beklediğini asla tam olarak bilemiyorum. Çılgın gençler geçirdim ve sonra Chloe olarak kendimi gömdüm. Luci, Christine'i ya da onun bir parçasını tekrar ortaya çıkardı ve ben hala orta yolu bulmaya çalışıyorum.

"Evet," diyor Ivan, ben ruloları tutup duvara yaslarken oda onları yerine sabitliyor. "Eminim yapacaksın." Buna hiç inanmadığı çok açık.

İşimiz bittiğinde başımı eğip renkleri ve desenleri inceliyorum.

"Bu arada yarın burada bir parti olacak," diyor Ivan. "Bir sürü insan olacak. Sanırım Christian da burada olacak.

Sadece sizi uyarmak istedim."

Ağzım bir anda kuruyor. Çok uzun zaman oldu ama hâlâ onun adını duyduğumda bile içgüdüsel bir tepki veriyorum.

Beni o kadar ilkel bir düzeyde korkuttu ki, bununla asla başa çıkamadım. Ivan bana her zaman haber veriyor ve ona sonsuza dek minnettarım. Bir gün

Ivan'ın dediği gibi, ertesi gün öğleden sonra ev insanlarla doluydu. Bahçedeki özel bölümümüzün verandasındaki şezlongda, AirPods'umu takmış, açgözlülükle solgun güneşi içime çekerek saatler geçirdim. Takvime göre sonbahar ama bugün neredeyse yaz gibi. Partiden gelen sesleri tamamen yok edemedim. Oynayan çocukların sesleri, yemek kokuları ve konuğan insanların alçak sesle sürekli mırıldanmaları sonunda beni bikinimin üzerine elbisemi çekmeye ve bir göz atmaya itiyor. Christian'ı görmekten korkuyorum ama aynı zamanda belki de onun varlığına alığmam gerektiğini düğünüyorum.

Parmak uçlarımda evin içinde ilerleyerek sonunda balo salonuna ulaştım. Tamamen değişmiş. Parlak renkli süslemeler, bayraklar, altın ve pembe balonlar, tanımadığım bir sürü insan ve tanıdığım birkaç kişi var. Çocuklar yetişkinlerin bacaklarının etrafında koşturuyor, gülüyor, birbirlerini kovalıyorlar. Önümdeki alışılmadık manzara karşısında şaşkına dönüyorum ve kapının girişinde durup her şeyi içime çekiyorum.

Omuz hizasında, alev alev yanan kızıl saçları olan minyon bir kadın bakışlarımı yakalıyor. Sırtı bana dönük ama bir şekilde tanıdık geliyor. Birden dönüyor ve gözlerini bana diyor. Ben gözlerimi büyütürken onun ağzı açık kalıyor.

Kerry! Bu lanet Kerry Jackson! İşte!

Yüzünde milyarlarca duygu yanıp sönüyor, sonra odaya dalıyor ve kollarını bana doluyor. "Chloe!" "Kerry?" Nefes nefese kalıyorum, ellerimi omuzlarına koyuyorum, onu kol mesafesinde tutuyorum, onu içime alıyorum. "Kerry! Aman

Tanrım! Ne oldu?

burada ne yapıyorsun?"

Bakışlarımı kaldırıp omzunun üzerinden bakıyorum. Onu gördüğümde midem sıkışıyor ve ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Christian Russo uzaktan bizi izliyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve kusmak istiyorum. Önce Kerry'ye sonra Christian'a bakıyorum, noktaları birleştiriyorum. Burada birlikteler. *Birlikteler*.

"Ben mi?" diye bağılıyor Kerry. "Burada ne işin var? Nerelerdeydin? Seni çok özledim! Ailen! Döndüğünü biliyorlar mı? Nerelerdeydin?"

Ebeveynler. Herkese söylediğim buydu. Etrafımda ne kadar çok yalan olduğunu unutmuşum.

"Bu... çok uzun bir hikaye. Kerry... sen ve Christian..." Dudağımı çiğniyorum ve omzunun üzerinden tekrar bakıyorum.

Başını çevirip arkasına, gözleri karanlık ve okunmaz olan Christian "a bakıyor.

Başını geriye atıp bana bakıyor. "Hayır! Hayır, değiliz," diyor hızla.

Rahatlayarak nefes veriyorum. Tanrı'ya şükür!

"Ne yaptığını duydum," diyor usulca. "Çok üzgünüm."

"Bu uzun zaman önceydi."

Birbirimize sessizce bakıyoruz. Çok fazla sorum var ama kurcalamak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Eğer sorarsam, o da soracak ve ben yaşadığım hiçbir şey hakkında konuşmaya hazır değilim. Küçük bir parçam hala onu suçluyor. Eğer o gün,

yıllar önce çenesini kapatsaydı, Luci'nin işine burnunu sokmasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. Muhasebeci hayatımı yaşayacaktım, kulüplere gidecektik, kıkırdayacaktık, erkeklerle flört edecektik ve sadece... biraz genç ve

Masum.

Ben de bir yalanı yaşadım.

"Sana ne oldu?" diye soruyor. "Nerelerdeydin?"

"Burada. Ve uzağa," diyorum bakışlarından kaçınarak. Bakışlarımı kaldırıyorum ve Kerry başını çeviriyor. Luciano tam arkasında duruyor, onun üzerinde yükseliyor ve Kerry'yi onunla benim aramda kilitliyor. Gerginlik çatırdıyor, etrafımızdaki havayı kalınlaştırıyor ve aniden Kerry patlıyor, küçük vücudu geriliyor.

"Seni lanet olası piç!" diye bağırıyor. "Chloe'nin burada olduğunu bana söylemedin! Neden bana söylemedin!" Ve sonra minik Kerry Jackson yumruğunu Luciano'nun suratına indiriyor. "Nasıl-"

Adam onu döndürüp yüzüstü duvara iterken çılgık atıyor. Sonra onu kaptığı gibi yan odaya götürüyor.

Kendimi onların peşine attım. "Luci! *Luci!* Hayır! Onu rahat bırak!" Kolundan tutup onu arkadaşımından uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o beni omuzlarından silkiyor, yüzü öfkeden bembeyaz kesilmiş.

"Sen-" diye hırlıyor Kerry'nin kulağına, "sahip olduğum her çizgiyi aştın! Kendi evimde *kimsenin* bana yumruk atmasına izin vermeyeceğim! Christian'ın olması umurumda değil!"

Kıyamet kopuyor. Yalvarmaya devam ediyorum, Christian fırlayıp geliyor ve Luciano'yu kızdan koparıyor. İki adam karşı karşıya geliyor, yumrukları sıklaşıyor, sonra herkes bağırarak koşuyor. İnsanlar Luciano ve Christian'ın arasına giriyor. Kerry ağlıyor ve elini tutuyor.

Bayan Russo hançer gibi Kerry'ye bakıyor. "Tam bir baş belasısın, değil mi?" der, sesi soğuktur. Kerry'nin gözleri büyür ve yaşlarla dolar.

Anna Raymond aralarına girer. "Bunu o seçmedi hanımefendi." Sesi en az yaşlı kadınıninki kadar sertti. Çok yanılmışım. Onda hiç de uysal bir yan yoktu. "Bundan sonrasını ben hallederim." Kolunu Kerry'nin omzuna doladı ve onu yanına çekti.

Luci'ye bakıyorum, şaşkın, içimde yükselen öfkeyle. Gözlerimiz buluşuyor ve ben gözlerimi kısıyorum. Dudakları geriliyor, sonra konuşacakmış gibi nefes alıyor ama hiç ilgilenmiyorum. Topuklarımın üzerinde dönüp odamıza koşuyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum, gözyaşlarımı kontrol altında tutmak için savaşıyorum.

Öğleden sonra akşama döndü ve kapı çalındığında güneş batmıştı. Hâlâ öfkeliyim. Kapı kolu büküldü ve geri çekildi.

"Kapıyı aç, Chloe, yoksa kırarım." Sesi alçak, ölçülü, buz gibi soğuk çelik gibi.

Ben de açabilirim. İçimi dökmem gereken bazı şeyler var. Kapıyı açtığımda yumruklarını sıkmış, üzerime doğru yükselmiş bir şekilde duruyordu. Yanağında, gözünün altında kırmızı bir şişlik var.

"Senin derdin ne lan?" diye homurdanıyor.

"Ben mi? Kerry geri döndü. Bunu benden ne zamandır saklıyorsun? Seni lanet *olası pislik!*" Luciano bir adım öne çıkarak beni geri çekilmeye zorladı. "Bunun için yalvarıyorsun."

Bir adım daha geri atmayı reddediyorum ve göğüs göğüse geliyoruz. "Bu bir oyun değil! Şaplak atmanın, disipline etmenin ya da yapmak istediğin her ne boksa onun yeri ya da zamanı değil."

Çenesini sıkıyor, ölümcül bir güç ve kudret yayıyor. Normalde onun öfkesi karşısında sinerdim ama kendi öfkemi bastıramıyorum. "Oyun oynamıyorum," diye homurdanıyor.

"Benimle oynuyorsun. Bunu geride bıraktığımızı sanıyordum ama sen her zamanki gibisin."

"Neden bu konuda sızlanıyorsun? Önemli bir şey değil. Sadece bunu düşünecek zamanım olmadı. Arkadaş olduğunuzu unutmuşum."

Ona tokat attım. Sertçe. Kerry'nin vurduğu yanağa. "Unutmuşum! Buraya gelmemin tek sebebi buydu zaten." Bileğimi mengene gibi kavradığında çığlık atıyorum ve kurtulmak için sarsılıyorum. Boştaki elimle onu itiyorum ve onu da tutuyor, bana bakarken dudaklarını kıvırıyor.

"Ben. Değilim. Oynamıyorum," diye kükrüyor yüzüme. "Bunu hiç düşünmedim. Senden saklamadım." "Sana inanmıyorum."

Bileklerimi bırakıyor ve kollarını açarak geri çekiliyor. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Çıkmak istiyorum," diyorum, kendi sözlerime şaşırarak, ama artık dışarıdalar ve onları geri alamam. Luciano sersemlemiş görünüyor, bir an için yüzünde üzüntü belirliyor, sonra yüzünü kapatıyor.

"Tamam. Git."

Onu geri almak istiyorum. Kalmam için mücadele etmesini istiyorum ama etmiyor ve ikimiz de kıpırdıyamayacak kadar gururlu bir şekilde çekip gittiğinde ona seslenmiyorum.

Sonunda eşyalarımı toplarken gözyaşlarım sel oldu. Artık kendime ait saydığım şeylerim var. Bir telefon. Bir kredi kartı. Onun parası, ama bana borçlu. Şimdi hesabı kapatacağını tahmin ediyorum, ama her neyse, idare ederim. Kapının dışında beni bekleyen taksiye doğru yürürken kalbimi geride bırakıyorum. Göğsüm ağrıyor, boş ve ıssız.

Buraya bunun gibi bir taksiyle geleli bir yıldan biraz fazla oldu, dövülmüş ama kırılmamıştım. Aklımı başımda tutmak, bir hayat kurmak, bu kaba adamla, onun acımasız dünyasında yaşamanın bir yolunu bulmak için çok mücadele ettim. Şimdi gidiyorum. Yaralarım uzun zaman önce iyileşti ama kalbim kırılıyor.

Onu sevemem. Sevmemeliyim. Ama seviyorum.

tHIRTY-EOUR

Chloe

I Charlie'yi ara. Otelden başka gidecek yerim yok ama belki de sabaha hiç param olmayacak.
Kerry var ama Christian'ın onunla birlikte olup olmadığını bilmiyorum ve onunla aynı çatı altında kalamam. Gayle ve Rebecca

hayatta olduğumu bile bilmiyorlar. Tek kelime etmeden gittiğimi düşünüyor olmalılar. Bir gün o parçaları toplamaya çalışacağım ama gecenin bir yarısı ikisinin de evine gidip aniden ortaya çıkışımı açıklamaya çalışmak... Bunu yapamam.

"Abla?"

"Uyanık mısın?"

"Elbette." Müzik, sesler ve kahkahalar var.

"Parti mi veriyorsunuz?"

"Bugün cumartesi, dostum."

"Gelebilir miyim?" Sesim son kelimedede kesiliyor.

"Bekle, seni zar zor duyabiliyorum." Arka plandaki sesler kayboluyor. "Merdivenlerdeyim. Bir sorun mu var?" Hıçkırıklarla nefes alıyorum. "Kalacak bir yere ihtiyacım var."

"Tabii ki. *Mi casa es su casa*. Artık o adamla birlikte değil misin?"

"Ben... sanmıyorum."

"Kahretsin. Lanet olsun, kafam güzel. Biliyor musun, herkesi dışarı atacağım. Yolda mısın?" "Evet," diye burnumu çektim.

"Güzel, güzel. Dışarı çıktığında ping at. Gelip seni alırım." "Teşekkürler."

CHARLIE VE CHAD HIÇ BEKLEMEDİĞİM ŞEKİLDE BANA DESTEK OLDULAR. İLK DEFA BEN İLGİLENMİYORUM.

Onlar değil, tam tersi. Yemek yediğimden, sabahları giyindiğimden, her gün bir tutam temiz hava aldığımdan emin oluyorlar.

Ayrıldıktan bir hafta bir gün sonra bir mesaj aldım. Ivan'dan.

Deponun anahtarıyla geliyor. Bütün eşyaların orada olmalı.

Ona evde olduğuma dair mesaj attığımda yeni bir hıçkırık krizine giriyorum. Evde *değilim*. Artık bir evim yok.

Koridorda volta atıyor, gelişini bekliyor, onu göreceğim için heyecanlanıyorum. Luciano'nun küçük bir parçasını görmek gibi olacak. Küçük bir parçam onun Luciano olmasını umuyor ama beynimin mantıklı tarafı bunun böyle olmayacağını biliyor. Kapının çalınması beni neredeyse havalara uçuracaktı. Nefes nefese kapıyı açıyorum. Gelen Ivan'dı. Arkasından baktım. Yalnızdı.

"İçeri gel."

Bir anahtar ve bir kağıt parçası uzatıyor. "Bu senin için."

Eşyaları alıyorum ve aniden terleyen ellerimle kavıyorum. "Kahve ister misin?"

Kımıldamıyor. "Seni gördüğüme sevindim."

Dudağımı çiğnerken elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "O

nasıl?" "Çok konuşan bir adam değil."

"Ama sen onu herkesten daha iyi tanıyorsun."

Ivan başını onaylarcasına eğiyor. "Öyle olabilir."

Sessizce duruyoruz, söylemediğimiz her şey aramızda birikiyor. Sonunda bir adım daha yaklaşip kollarımı ona doluyorum ve yüzümü geniş göğsüne gömüyorum. "Pek iyi değilim," diye fısıldıyorum gömleğine, gözlerim yaşlarla doluyor.

Ivan güçlü, güvenli ve acı verecek kadar tanıdık. Onunla ilgili her şey bana Luciano'yu hatırlatıyor: nasıl k o k t u ğ u , nasıl nefes aldığı, sesi. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni garip bir şekilde sıkıyor, sonra da okşuyor.

"O da öyle. Ben gideyim artık. Kendine iyi bak Chloe Becker."

Sakin gitme!

Luci'yle olan son bağlantım o. Ama bunu söylemiyorum. Nasıl söyleyebilirim ki? Terk eden bendim.

BİRKAÇ GÜN SONRA KAPIMIZ ÇALINDI. BURNUMU DİZÜSTÜ BILGISAYARIMA GÖMMÜŞ, YAPMAM GEREKEN ŞEYLERİN BİR LİSTESİNİ YAPMAYA ÇALIŞIYORDUM.

kendi ayaklarımın üzerinde durmak için yapmam gerekenler. Chad ve Charlie PlayStation'ın başındalar, ara sıra beni zıplatacak kadar yüksek sesle bağıyorlar. En yakınımıdayım ve kapının çaldığını duymuyorlar bile. Dışarıda Kerry duruyor.

Beklemediğim bu manzara karşısında ağzım açık kaldı. "Merhaba!"

Ellerini iki yana açıp önce arkasına, sonra da bana bakıyor. "Nasılsın?" Başımı

eğiyorum ve yarı omuz silkiyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Her şey boktan.

"Burada seninle konuşması gereken biri var. Bence sen de onunla konuşmalısın." Alt dudağımı çiğniyor.

Ağzım kuruyor ve göğsüm korkuyla doluyor. Bu konuda içimde çok kötü bir his var ve Christian Russo, Kerry'nin arkasında, tavandaki floresan ışığıyla yukarıdan aydınlatılmış, her özelliği geliştirilmiş, kaba düzlemlerinde şeytani bir şekilde belirdiğinde çılgılık atıp kendimi geriye atıyorum. Kıcımlarımın üzerine düşüp geriye doğru çırpınıyorum.

Kerry ellerini kaldırıyor. "Chloe. Lütfen. Her şey yolunda!"

Kardeşlerim oturma odasından koşarak geliyor, manzarayı izliyorlar. "Sorun nedir, abla?" Gözleri üçümüz arasında gidip geliyor; Kerry ve Christian kapının girişinde sakince dururken, ben yerde manyak gibi davranıyorum. Charlie elini uzattı ve beni yukarı çekti. Ona sokuluyorum, tüm vücudum titriyor. O gece, o sonsuz, cehennem gibi gece aklımdan geçiyor. Çığ korku, acı, çaresizliğim. Hiç kimse, hiçbir şey beni Christian Russo kadar derinden korkutmamıştı.

"Chloe. Biz... o sadece konuşmak istiyor. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece dinler misin lütfen?"

Çaresizce kardeşlerime bakıyorum ve Chad de yanıma geliyor. "Biz burada olacağız. Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Ona cevap vermiyorum ama uzun boylu, geniş ve fazlasıyla yetenekli kardeşlerimin arasında sıkışmışken ve Kerry, Christian'ın yanında sakince dururken, bu her neyse, beni incitmek için burada olmadığını biliyorum.

Ağzımı zorlukla işbirliğine zorluyorum. "Tamam." Biraz geri çekilerek koridora girmelerine izin veriyorum. Kerry kapıyı kapatırken Christian bakışlarımı tutuyor. Oturma odasına doğru başımı sallıyorum. "Orada oturabiliriz."

Chad önden koşuyor ve biz oraya vardığımızda koltukları temizliyor, giysileri ve eski fast food paketlerini yere, gözden uzak bir yere bırakıyor. "Otur" dedi. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Ben iyiyim," diyor Christian, sesi çok iyi hatırladığım derin, sert bir gümbürtü.

Kerry başını sallıyor, ben de öyle. Zaten bir şeyi düşürmeden tutamazdım. Onlar bir kanepeye oturuyor, ben de diğer kanepede kardeşlerimin arasına sıkışıyorum, burada oldukları için sonsuza kadar minnettarım.

Kerry dudaklarını yalıyor ve Christian'a bakıyor. Ona bir bakış atıyor ve sonra kara gözlerini bana diyor. Kendimi geri çekilmemek için zorluyorum.

"Sana o gece için ne kadar üzgün olduğumu söylemeye geldim. Keşke kendimde değildim diyebilseydim, ama muhtemelen tam olarak öyleydim. Kafam, kalbim... Kötü bir yerdeydim. İncitmişim-" Kerry'ye bir bakış atar. Kerry onun elini tutuyor ve sıkıyor. "- pek çok insanı. Özellikle de Kerry'yi. Onun ortadan kaybolmasına benim davranışlarım neden oldu ve ben bununla başa çıkamadım. Bu acıyı beni tüketen bir öfkeye dönüştürdüm. Bu beni saldırganlaştırdı ve sen de yoluma çıktın."

"Taşındım," diyorum sertçe, Luciano'yu düşününce kalbime bir kez daha acı saplanıyor. "Bir daha yollarımız kesişmeyecek."

Kerry'ye bir bakış atıyor ve o da bana bakıyor, gözlerinde acı var. "Seninle bir ara buluşabileceğimizi umuyordum," diyor. "Benim... Cecilia adında bir kızımız var ve onunla tanışmanı çok isterim. Christian'ın burada olması gerekmiyor ama... en azından onun değiştiğini bilmeni umuyordum. Çok değiştiğini. Ve o benim hayatımın ayrılmaz bir parçası. İyi ya da kötü."

Titreyerek nefes alıyorum, aralarına bakıyorum. Christian'ı içime çekiyorum, ona ilk kez gerçekten bakıyorum, canavarı değil adamı görmeye çalışıyorum. Uzun bir zaman geçti. Uzun, çok uzun bir zaman. Çok fazla boktan şey yaşadım ve hepsiyle yüzleştim. Bu neden hâlâ bu kadar acıtıyor?

"Ben-," Dudağımı çiğniyorum ve nefesimi kontrol etmek için savaşıyorum. "Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Ve inanın bana, başıma korkunç şeyler geldi."

Kerry kaşlarını çatıyor ve yüzünü buruşturur.

"Buraya geldiğin için minnettarım Christian, ama beni çok incittin. Gerçekten kötü. Bana ne yaptığını biliyor musun? Kırık kolum, kırık burnum ve kaburgalarım, çürükler, beyin kanaması ve kâbuslar arasında kalıcı bir etki bıraktın. Bunu bir türlü atlatamadım."

Yüzü düşüyor ve başka tarafa bakıyor. "Chloe," diyor ve bana dönüyor. "Çok özür dilerim. Kara kalbimin derinliklerinden, keşke hiç olmasaydı diyorum. Bunu sana nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum. Asla geri alamam. Sadece bilmeni isterim ki bir daha sana zarar vermem konusunda endişelenmene gerek kalmayacak, ya da Kerry." Ona hızlı bir bakış atıyor ve yine elini sıkıyor. "Senden beni affetmeni istemeye cesaret edebilir miyim bilmiyorum. Seni bir şey yapmaya zorlamak istemiyorum. Ama gerçekten çok üzgünüm."

Buna tutunmamın bana bir faydası olur mu? Canımı yakmaya devam ediyor. Onu tekrar görebilirim, Luciano'da olmasa bile Kerry'nin dediği gibi onunla. Ona bakıyorum ve aslında ne kadar dürüst görüldüğünü, o gecedan ve yaydığı tehditten, ölüm vaadinden çok farklı olduğunu görüyorum. Arkadaşıma karşı şefkatten başka bir şey görmüyorum ve onunla çok rahat.

Bu gece olmaz. Hemen olmaz. Bunu hazmetmem gerek. Ama belki bir gün?

"Ne dediğinizi anlıyorum ve buraya geldiğiniz için teşekkür ederim. Şimdilik bu konuyu kapatabilir miyiz? Bence tekrar buluşmalıyız. Kızınızı görmek istiyorum."

Kerry'nin yüzü aydınlanıyor ve sonra bir gülümsemeye dönüşüyor. "Gelmeni çok isterim!"

Kerry ve Christian'la vedalaşırken hâlâ Charlie'nin kolunu tutuyorum. Tüm bu çelişkili duygular yüzünden göğsüm ağrıyor. Hayatıma devam etmek istiyorum. O adamın yanında uzun süre dikkatli olacağım, ama belki bir gün olmayacağım?

O geceyi affedebilir miyim bilmiyorum, ama belki onda gerçek bir değişim olduğunu kabul edebilir ve oradan devam edebilirim?

BİR HAFTA İKİYE ÇIKTI. KENDİMİ DİZÜSTÜ BİLGİSAYARIMI AÇMAYA ZORLUYORUM VE ESKİ MÜŞTERİLERİMLE YENİDEN BAĞLANTI KURMAYA ÇALIŞIYORUM. LUCIANO

banka hesabıma erişimimi kesmedi ama uzun vadede onun parasını kullanmaya devam edemem. Her sabah çantamı toplayıp yakındaki bir kafeye gidiyorum ve birkaç saatimi işimi yeniden kurmak için çalışarak geçiriyorum.

Bugün Salı. Onu terk edeli iki hafta iki gün oldu. Apartmanın ön kapısının hemen dışında siyah, renkli camlı bir araba duruyor. Kalbim boğazıma fırlıyor ve etrafımdaki her şey kayboluyor. Gördüklerim karşısında donup kaldım. Bu o. Bunu mantıklı olmayan bir kesinlikle biliyorum.

Arka kapı açılır ve Luciano tüm nefes kesici ihtişamıyla dışarı çıkar. Kusursuz siyah takım elbisesinin üzerine koyu gri bir palto giymişti. Güç, zenginlik, kuvvet ve ihtiyaçtan iki katına çıkmamak için savaşmama neden olan çiğ bir duygusallık sızdırıyor. Tüm vücudum kollarını bana dolaması ve bir daha asla bırakmaması için çığlık atıyor.

Tek kelime bile edemiyorum. Çantamı tutuyorum ama uzuvlarımı

hissedemiyorum. "Kayboldum," diyor.

Kalbim bir atım atıyor, sonra göğüs kemiğimin arkasında çılgın bir step dansına başlıyor.

"Seni özledim." Kısa, tuhaf bir kahkaha atıyorum ve elimi ağızıma götürüyorum. "Dudaklarımı hissedemiyorum."

Kaşlarını kaldırarak bana doğru bir el uzatıyor. "Gel."

"Nereye?"

"Sadece benimle bir gezintiye

ık." "Beni yine mi

kaçırıyorsun?"

Oflayıp pufluyor, sonra başını sallıyor. "Sadece bir gezinti."

"Aklım başımda değil," diyorum elini tutup beni arabanın arkasındaki karanlığa doğru götürmesine izin verirken.

"Hiç yaptın mı?" Luciano yanıma oturuyor ve şoförle aramızdaki bölmeye vurarak kapıyı kapatıyor.

Araba hareket etmeye başlıyor ve ben kemerimi bağlıyorum, heyecan ve korku kulaklarımdan fişkırıyor. Trafikte hızla ilerliyoruz. Konuşmasını bekliyorum, tekrar tekrar yanlara bakıyorum, içimi daraltacak kadar güzel yüz hatlarına bakıyorum, onu içime çekiyorum. Eldivenli ellerini gevşek bir şekilde kucağına koymuş oturuyor, ara sıra bakışlarımla buluşuyor ve her seferinde kalbim yerinden fırlıyor. Orada karanlık, sıcaklık, öfke ve umutsuzluk var. Bunu biliyorum çünkü son on altı gündür her gün kendi gözlerimde gördüklerimi yansıtıyor.

Sonunda körfeze ve Golden Gate köprüsüne bakan bir uçurumun kenarında duruyoruz. Çok aşağıda arabalar otoyol boyunca ilerliyor, insanlar hayatlarını yaşıyor. Benim hayatım ya sona ermek üzere ya da yeniden başlıyor.

şoför atlıyor ve kapıyı açıyor. Luciano elimi tutuyor ve beni de yanına çekiyor. Diğer adama başıyla selam veriyor, o da arabaya atlayıp yola koyuluyor. Hava rüzgârlı ve dalgalar altımızdaki kıyıya çarpıyor.

"Beni zorlamayı mı planlıyorsun? Çok mu şey biliyorum?"

Kısa bir kahkaha atıyor. "Kesinlikle çok şey biliyorsun."

Sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi açıyorum, aniden niyetinden emin olamıyorum. Çok şey biliyorum. Artık onunla birlikte değilim. Ben ayrıldım.

Belki de beni bir yük olarak

görüydür? "O kadar korkmuş

görünme."

"Ben-"

Bana donuk bir bakış atıyor ve ben de ağzımı kapatıyorum.

"Benden korkuyor musun?"

Kalbim doğruyu söylüyor ve ben onu dudaklarımdan zorla geçiriyorum. "Evet ve hayır. Neden buradayım?"

"Gerçekten gitmek istiyor muydun?" Yaklaşıp beni rüzgârdan korurken kaşlarını çatıyor.

Paltomu etrafıma daha sıkı sarıyorum, kendime sarılıyorum, kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Chloe," diyor uzanıp bir tutam saçını kulağımın arkasına koyarken. "Sana yanımda ihtiyacım var. Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Sana nasıl hissettiğimi göstereceğim. Söyleyecek sözüm yok ve bunu daha önce hiç istememiştim. Seni lüks içinde yıkamak istiyorum. Hayatında bir gün daha çalışmak zorunda kalmayacaksın. Ellerinin nasırlı olmasını istemiyorum, yumuşak ve üzerimde olmasını istiyorum. Aklının karışık olmasını istemiyorum. Gülümsemeni, tutkunu, şefkatini istiyorum."

Yaşamının endişeli kaşlar anlamına geldiğini, hiçbir şeyin onun tasvir ettiği gibi işlemediğini söylemek için nefes alıyorum ama parmağını dudaklarıma götürüyor.

"Seni çırılçıplak, yatağımın kenarına eğilmiş, her gece sertçe sikerken istiyorum. Güneş doğarken kraliçem, geceleri ise fahişem olmanı istiyorum. Sana *yan gözle bakan* her erkeği paramparça edeceğim. Sen benimsin. Geri gel. Benimle kal. Geri döneceğini düşünerek seni beklemeye çalıştım ama sen çok inatçısın ve seni tanıyorsam sonsuza kadar beklemem gerekecek. Hayat kısa. İnsanlar ölür. Bizde bir şey var ve senin de bunu hissettiğini biliyorum."

Dudaklarımı yalıyorum ve titreyerek nefes alıyorum. *Evet diye* bağırarak istiyorum ama halletmem gereken şeyler var. Eğer şimdi olmazsa, asla eşit olamayacağız, asla bir denge olmayacak.

"Luciano, dünyayı paramparça ettin. Beni kaçırdın, kendini bana zorla kabul ettirdin, bana pislikmişim gibi davrandın. Beni dövdün ve en kötüsü de yalan söyledin. Seninle birlikte olmak istememi nasıl beklersin?"

Donup kalıyor, yüzü düşüyor. "O zaman bu bir hayır mı?"

"Kerry'nin döndüğünden bahsetmek gerçekten hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Gerçekten de öyle olmadı. Christian geri döndü ama bunu sana söylemek için bir neden görmedim. Adama fazla düşkün değilsin, ona rastlamayacağından emin oldum. Ve Kerry ile... Hayır, bu bağlantıyı düşünmemiştim."

"Bana söylemediğin başka ne var?"

Ellerini havaya kaldırır. "Bana sor. Başka ne söylememi istediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Sor, cevaplayayım."

Ellerimi yumruk yapıp ona tokat atıyorum. Aslında o kadar da kızgın değilim. Hiç kızgın değilim. Sadece çok gecikmiş gibi hissettim. Ayrıca, ona dokunmaya gerçekten ihtiyacım var. Ben geri çekilmeye vakit bulamadan eli havaya kalkıyor ve bileğimi kavırıyor. Misilleme beklerken kalbim boğazıma doğru fırlıyor. Luciano elimi tutuyor, avucum hâlâ onun yanağında.

"Muhtemelen bunu hak ettim."

"Sen *yaptın*." Diğer yanağını tutup onu kendime çektim. "Buraya gel seni lanet olası kaptan bok parçası." İrkildi ve gözlerini kıstı.

Onu daha yakına çekiyorum, alnım alnına değiyor. "Çok fazla bastırılmış öfkem var," diye mırıldanıyorum.

Dudakları dudaklarıma değiyor, nefesi sıcak ve hırıltılı. "Gerçekten mi? İzin ver de bunu senden çıkarayım." "Burada mı?" Aramızdaki hava yoğunlaştıkça nefes almak zorlaşıyor.

"Evet, burada."

Bir sonraki anda bacaklarımı altımdan çekip aldı ve beni yere yapıştırdı. Gömleğinin eteklerini yırtıyorum ve yumuşak, sıcak bir ten buluyorum. Ellerim göğsüne doğru ilerliyor, parmaklarım gümüş tellerle siyah olduğunu bildiğim zengin saç

halısının arasından geçiyor. Luci inliyor, eldivenlerini çıkarıyor ve bir elini kalçalarımın arasına, eteğimin altına sokuyor.

Bu konuda nazik değil. Nefesimi kesen bir çaresizlikle beni istiyor. Doğrulup eteğimi kalalarımaya kadar itiyor ve tangamı ayak bileklerime kadar indiriyor.

"Benim için bacaklarını a."

Sertçe yutkunuyorum, dizlerimi yukarı çekerken bakışlarını tutuyorum ve sonra onları ayırıyorum. Ani bir endişe etrafımıza bakmama neden oluyor. Tanrı aşkına dışarıdayız.

Bakışlarını indirip göğsümü, karnımı okşadıktan sonra amıma inerken göğsünden alçak, baştan çıkarıcı bir mırıltı yükseliyor. Gözlerindeki sıcaklık bacaklarımın arasından karnıma, oradan da göğüslerime yayılıyor ve meme uçlarımın dikleşmesine neden oluyor.

"Şoförümüz yolu kapatıyor. Buraya kimse gelemmez. Yalnızız."

Onun sahipleniciliği karşısında içimde bir ihtiyaç patlaması yaşıyorum. "Bunu sen planladın,"

diye nefes nefese kaldım. "Seni piç kurusu." Luciano sırtıyor. "Sana zaten söyledim, daha iyi

hakaretlere ihtiyacın var."

"Göt herif."

Kemerini açıyor ve pantolonunun fermuarını çekerek zaten kalın olan sikini çıkartıyor. İri eliyle okşuyor ama hâlâ içine almaktan çok uzak. Onun güç ve kudret gösterisi karşısında donup kalıyorum.

"Beni istiyor musun?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Evet," diye fısıldıyorum.

Üzerime düşüyor, sikinin başını girişime dayıyor, aşağı yukarı oynatıyor. "Seni duymadım." Eğiliyorum

ve onu içeri kaydırmaya çalışıyorum, acı verici bir şekilde boş. "Becer beni Luci," diye inliyorum.

"Burada mı? Şimdi mi?"

"Evet! Aman Tanrım! Benimle alay etmeyi bırak." Amım beklentiyle titriyor, beni doldurmasına ve germesine ihtiyaç duyuyorum. Bu rahatsızlığa, adrenalin ve endorfin patlamasına ihtiyacım var.

"Sen kötü bir kızsın, Chloe." Tek bir hamleyle sikini sonuna kadar sokuyor, ciyaklamama ve omuzlarını kavramama neden oluyor. "ok büyüsun amına koyayım," diye inliyorum.

"Biliyorum." Hınzırca gülümsüyor ama hareket etmiyor, uyum sağlamama izin veriyor.

Nefesim biraz sakinleşiyor ve daha fazlası için çaresizce altında kıvranıyorum. Sonunda içimde hareket ettiğinde, ham bir zevkle başımı geriye atıyorum. Sanki her sinir ucu kalçalarımın arasına gitmiş, sanki kanımın her damlası orada toplanıyor. Luciano içime öfkeyle pompalıyor, kalçalarımı kavırıyor, beni tekrar tekrar ona çarpıyor.

"Lanet olsun, Chloe. Bir daha asla ortadan kaybolma. Seni her zaman bulurum." Hızını artırıyor, ikimiz de daha yüksek sesle nefes alıyor, tutarsız sesler çıkartıyoruz, aniden geriliyor ve sarsılıyor, bir titremeyle üstüme düşüyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor nefes alışları yavaşlayıp normal nefes alışlarına döndüğünde. "Bu kadar çaresiz olmak istememiştim." Parmaklarımı omuzlarına gömüyorum ve ona doğru eğiliyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Burada duramam.

Hâlâ iimdeyken telefonunu eline alıp ekrana dokunuyor, sonra çekip çıkartıyor, fermuarını çekip eteğimi indiriyor. Tangamı ayak bileklerimden sıyrıp yanımıza, yere bırakıyor. "Bunlara bir süre ihtiyacın olmayacak."

Aman Tanrım, teşekkür ederim!

Motordan bir mırıltı geliyor ve Luciano beni ayağa kaldırıyor, yürürken kolunu bana doluyor. Ben yalpalıyorum ve o kıkırdıyor. "Zayıf."

Dilimi ona doğru uzatıyorum, o da hemen eğilip dilimi ağzına alıyor, sonra öpüşmeyi derinleştirip ensemden tutuyor.

Büyük elleri beni daha da yakınlaştırıyor. Ayak parmaklarımı kıvrandıran, çaresiz amıma sıkıntı veren bir öpücük bu. Araba önümüze kırıyor. Kalçalarımın iç kısmına spermier damlıyor ama Tanrı şahidim, umurumda değil. Bu onun. Beni işaretlediğı anlamına geliyor. Luciano beni arabaya çekerek kapıyı kapatıyor ve manzaranın içinde ilerliyoruz, manzara muhtemelen nefes kesici ama benim gözlerim sadece onu görüyor.

"Üzerine oturmak istiyorum," diyorum, sesim titreyerek.

"Kelimeleri ağzımdan aldın. Dileğini yerine getireceğim."

Sırıtiyorum ve sarsak, umutsuz hareketlerle pantolonunu açıyorum, ben okşadıkça sertleşen sikini çıkarıyorum. Luciano başını arkaya yaslayıp inliyor, boynundaki damarlar kabarıyor. Eteğimi belime kadar sıyrıp üzerine oturuyorum ve pürüzsüz başını karıncalanan etimle aynı hizaya getirdikten sonra yüksek sesle nefes alıyorum.

"Oh, bu iyi," diye homurdanıyor. "Üzerime gel. Beni ne kadar istediğini göster."

Ayağa kalkıyorum ve sonra tekrar tekrar ona çarpıyorum, onu daha derine götürüyorum, daha hızlı gidiyorum. Bacaklarım yorgunluktan titriyor ama bunu çok istiyorum. Kıçımın yanaklarını tutuyor ve o kadar sert sıkıyor ki inliyorum, sonra bir parmağını çok daha dar olan deliğime kaydırıyor ve içeri itiyor. Sormuyor, sadece istediğini alıyor. Ben onun sikine sahip çıkarken, o da kıçıma sahip çıkıyor, benimle ritim tutarak daha derine, daha sert sokuyor. Diğer eli önüme doğru hareket ediyor, bluzumu ve sütyenimi yukarı itiyor, göğsümü acımasız bir şekilde kavıyor, acı sınırını aşacak şekilde sıkıyor. Sıkıştırma acısı amıma vuruyor ve onun etrafında kasılmasına neden oluyor. Omuzlarını daha sıkı kavıyorum, horozunun üzerinde hareket etmeye devam ederken cildini zedeliyorum. Meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlayarak acımasızca sıkıyor. İnliyorum ve kıvraniyorum. Aramızdaki dar boşluk şehvet, heyecan ve çaresizlikle çatırdıyor.

"Elini klitorisine koy. Boşalmanı izlemek istiyorum."

"Evet efendim," diye nefes alıyorum ve bir elimi uzun zamandır dokunmak için can atan şişmiş klitorisime kaydırıyorum. Araba sallanıyor, birlikte hareket ediyoruz, kıçımdaki parmağı iki oldu ve derin ve hızlı bir şekilde itiyor. Onun sikini aşağı doğru indiriyorum, klitorisimi ovalarken hareketlerim giderek sarsılıyor. Fazla bir şeyim kalmamıştı ve artık bedenimi kontrol edemiyordum.

"Göster bana," diye hırlıyor. "Her zaman gözlerimin içine bak. Sakın kapatmaya kalkma. Seni görmek istiyorum. Sonra ağzını, amını tekrar sikeceğim, seni yatağımda kartal gibi açacağım ve merhamet dileyene kadar kıçına sahip olacağım. O güzel gözlerine bir göz bağı takacağım, seni çarmıha bağlayacağım ve sırtını yakacağım. Her yaranın canlanmasını sağlayacağım. Sana söz veriyorum, asla sıkılmayacaksın, ne benden, ne de hayattan. Sen tanıdığım en zeki kadınsın, benim mükemmel eşimsin ve şimdi üzerime boşalacaksın."

Karıncalanma artıyor, yayılıyor, sanırım çığlık atıyorum. Sanırım gözlerimi onun için açık tutuyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Tüm dünyam derin, uzun kasılmalarla patlıyor ve beni uçurup düşürüyor. Ben kontrolsüzce sallanırken kollarını bana doluyor ve beni göğsüne sıkıca sarıyor.

İşim bittiğinde, bir paçavra gibi gevşek duruyorum, hareket edemiyorum. Her yerim ağrıyor. Araba durdu. Sersemlemiştim ama evde olduğumuzu biliyordum. Hareket etti. Eteğimi aşağı çekti. Kapı açılıyor ve beni evin içine taşıyor. Bacaklarımı beline doluyor ve kollarımı güçlü boynuna sıkıca sarıyorum. Kimse bizi görür mü ya da ben ne durumdayım bilmiyorum. Umurumda da değil.

Kokular tanıdık, güneşin koyu kahverengi parke zeminlere vuran ışığı, geniş odalar.

Luciano sözünü tuttu. Akşama kadar hava almaya çıkmıyoruz, oyun odasında bir süre kaldıktan sonra onun yatağına dönüyoruz. Vücudumda ağrımayan tek bir yer yok. Bu sefer gerçekten de güzel bir acı çekmeyen tek bir santimetre kare bile yok. Bana sıkıca sarılıyor, sıcaklığı, nefesleri ve okşamaları beni transa geçiriyor. Ağlıyorum. Güzel gözyaşları. Onları öpüp uzaklaştırıyor. Bacaklarımı onunkilere doluyorum, sonunda kendime geliyorum.

"Teşekkür ederim."

"Seni özledim," diye cevap veriyor.

"Fark ettim."

Kıkırdıyor ve beni kendine çekiyor, ama ben bir elimi göğsüne koyup onu itiyorum ve bir kol mesafesinde tutuyorum.

"Bana nasıl karşılık verileceğini öğret, Luci. Bana nasıl silah kullanılacağını öğret. Bir daha asla savunmasız hissetmek istemiyorum."

İrkildi ve bana baktı. "Ateşli silahlardan nefret ettiğini sanıyordum."

"Biliyorum. Ama senin yanındayken onlarla barışmam gerektiğini

düşünüyorum." "Benim gangster karım mı olmak istiyorsun?"

Birden başım döndü. "Karın mı?"

"Ne oluyor Chloe, günah içinde yaşayacağımızı mı sandın? Ben Katolik bir çocuk olarak

yetiştirildim." "Luciano Salvatore, sen günahın vücut bulmuş halisin."

"Öyleyim, müstakbel Bayan Chloe Salvatore. Öyleyim. Ve sen de öylesin. Dünyaya benim kadınımlı olduğunu göstermemeye izin ver."

Ayağa kalkıyor ve beni titreyen ayaklarımın üzerine çekiyor, sonra bir dizinin üzerine çöküp elimi tutuyor. "Bunu hazırlamamıştım ama şimdiki zaman gibisi yok. Yarın sana dev bir elmas yüzük bulmaya gideceğiz. Chloe Becker, bana en büyük onuru bahşedip karım olur musun?"

Göğsüm ağrıyor, iyi bir ağrı. Sonunda hayatım boyunca aradığım o bağı buldum. Duvarlarımı yıkan, gerçek beni keşfedene kadar itip kakan, hayatımı heyecanla dolduran ve asla sıkılmama izin vermeyen o özel kişiyi buldum. Christine'i ve kirli geçmişimi kabul etmekle kalmıyor, her parçasını seviyor, hala büyüleniyor, hala soruyor.

"Evet! Senin kraliçen ve fahişen olacağım."

Yüzüne güzel bir gülümseme yayılıyor. Elim daha sıkı sıkıyor. "Seni her zaman onurlandıracağım ve koruyacağım." "Beni bir daha asla bırakma."

"Yapmayacağım."

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve yanaklarını okşayarak alnımı onunkine yaslıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Buradayım, kalıyorum ve seni seviyorum."

EPILOLUE

Angela Russo

TRussolar garip bir aile.

Hiçbir arkadaşşıma kardeşlerim Christian, Nathan, Matteo ve Luca'dan, annem Bianca'dan ya da amcam Luciano Salvatore'den asla bahsedemem. Onlara acımasız infazcılar Eric Reed, Ivan Sokolov ve diğerlerinden bahsedemem. Hepsinin büyük bir suç örgütünün parçası olduğunu nasıl açıklayabilirim? Onlara ülke çapındaki yasadışı kulüplerden, fahişelerden, kara para aklamadan, koruma işinden, cinayet ve kargaşadan nasıl bahsedebilirdim? Luci Amca zaten anlattığım herkesi muhtemelen öldürürdü, o yüzden çenemi kapalı tutmam daha iyiydi.

Uzakta kalıyorum ve San Francisco'ya hiç gitmiyorum.

Asla. Bugün hariç.

Christian Russo evleniyor. O benim en büyük kardeşim, koruyucum, idolüm ve babama en yakın olan şey. Gerçek babam ilk nefesimi aldığım anda vurularak öldürüldü. Christian güzel Kerry Jackson'la evleniyor. Kız onun hayatını değiştirdi. Küçük, ürkek kadın pek çok insanın hayatını değiştirdi.

Gizlice kiliseye girdim, kalabalığın arasına karıştım ve Sydney Lewis-Russo'nun yanına sokuldum. Burada olmak beni çok korkuttu ve onun varlığı için son derece minnettarım. O ve Nathan düzenli olarak takıldığım tek kişiler. Onlar da benim gibi New York'ta yaşıyor. New Orleans'ta bir otel işiyle uğraşmayı denedi ama yürümedi ve işi arkadaşına bıraktı, pasif bir ortak olarak kaldı. Nathan çok fazla seyahat etti ve sonra küçük küçük Russo'lar doğurmaya başladılar. Şimdilik bir tane, Ava, ama yemin ederim fırında yeni bir çörek var.

Bu büyük kilise insanlarla dolu. Tanıdıklarım da var, tanımadıklarım da. Çoğu Sicilya'dan akrabalar. Sanırım amcam bir Boeing kiraladı ve adayı boşalttı çünkü hepsi burada gibi görünüyor. Biraz İtalyanca biliyorum ve arada bir tek tük cümle yakalıyorum ama çoğunlukla tepemizdeki kemerli tavana ulaşan heyecanlı bir ses kakofonisi.

Sydney'e doğru eğildim. "Bütün bunlar sana da biraz garip geliyor mu?"

Gülüyor ve etrafımıza bakıyor. "Bunlar Ruslar. Abartılı, baskın, hayattan daha büyük. Ve dünyayı sahipleniyorlar. Ne bekliyordunuz ki?"

Gözlerimi deviriyorum ve onaylamayan bir ses çıkarıyorum. "Büyük Elma'yı nasıl buldun? Yerleştin mi?"

Yeşil gözlerini bana çeviriyor. "Sonunda çatı katındaki bekâr evi hissini yendim. Artık benim. Kötü bir şöhretim var. Dekorasyona engel olamıyorum. Nathan pes etti sanırım."

Birkaç metre ötede duran Nathan onun adını duyunca başını kaldırıyor ve göz göze geldiklerinde kendimi birden beşinci tekerlek gibi hissediyorum. Orada aşk var. Birbirlerine tapıyorlar. Manken gibi bir oyuncu olan kardeşimin sevgi dolu bir koca ve babaya dönüştüğünü görmek müthiş bir şeydi. Önceden de etrafta olması eğlenceliydi ama şimdi neşeli, eğlenceyi seven Sydney ve çocukla birlikte üç kat daha eğlenceli. Önümüzdeki yıllarda çocuklarına bakıcılık yapmak için sabırsızlanıyorum.

Christian sunağın önünde, biraz kenarda duruyor. Siyah smokini içinde son derece yakışıklı, kıpırdamadan duruyor.

Kuyruk şeklinde geriye taranmış saçları güçlü yüz hatlarını belirginleştiriyor. Biraz kaba görünüyor, karanlık bir sokakta karşılaşmak istemeyeceğiniz biri gibi, ama sıcaklığını açtığında, size kalbini verdiğinde, güvende olduğunuzu ve sevildiğinizi ve kimsenin sizi incitmesine izin vermeyeceğini biliyorsunuz. Kerry ve o, berbat başlangıçlarını anlamlandırdıkları ve birbirlerini yeniden buldukları için çok mutluyum. Neredeyse onu öldürüyordu, şerefsiz, tabii ki amcasının emriyle. Ama ondan önce onunla flört etmişti ve tüm bunların arasında bir yerde bir bebek yaptılar. Sanırım erkek kızla tanıştığında ve sadece ruhların buluşması değil, aynı zamanda pelvislerin çarpışması da olduğunda ve herkes her yerde aptalca davrandığında bu olabilir. Kız kaçtı, her akli başında insanın yapacağı gibi. Adam onun peşinden gitti ve sonunda adam neredeyse öldükten sonra her şeyi çözdüler. Bunu biliyorum çünkü tüm boş zamanımı hastanede onun yanında geçirdim. Bu onun ve Kerry'nin günü ve ikisi de mutluluğu hak ediyor. Biliyorum hüngür hüngür ağlayıp makyajımı mahvedeceğim.

Christian'ın yanında Nathan, Matteo ve Luca, üç gösterişli sağdıç duruyor. Hepsi de beklentiyle kilisenin girişine doğru bakıyor, kendilerini o ana kaptırmışlar.

Arkamda David Salvatore ve annesi Carmen oturuyor. Yirmili yaşlarının sonunda çok güzel bir Latin. Onun ve amcamın hikâyesinden emin değilim ama birlikte olduklarını sanmıyorum, sanırım amcamın bitmek bilmeyen oyun arkadaşlarından sadece biriydi. Gözlerimiz buluştuğunda bana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Angela Russo?"

Başımı salladım. "Merhaba, nereden biliyorsun?"

Gülümsemesi genişler. "*Chica*. Aynaya baktın mı? Tıpkı kardeşlerine benziyorsun, sadece daha güzelsin." Kızardım. Peki, tamam. Haklı olduğu bir nokta var. "Sadece ikiniz mi varsınız?" Ona ve David'e başımı salladım.

"Ah, evet. Milyarlar verseler bile kocamın buraya adım atacağını sanmıyorum. Evde kalmaktan mutlu olurdu."

"Yeterince makul," diyorum, sonra donup kalıyorum ve dinliyorum. Kilise çanları çalmaya başladığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bütün cemaat aynı anda sessizliğe bürünüyor. Herkes ayağa kalkıyor ve ağır meşe kapılara bakıyor, boynu bükük, gelinin ilk bakışını görmek için geriniyor.

Mendelssohn aniden kiliseyi dolduruyor, ünlü melodi taş duvarlar arasında yankılanıyor. Vakit geldi. Önce üç nedime geliyor, üç farklı desende uzun soluk pembe elbiseler giymişler. Hiçbirini daha önce görmemiştim ve Kerry'nin arkadaşları olduklarını tahmin ediyorum. İki uzun boylu sarışın kız ve biri daha kısa boylu, siyah saçlı. SarıGınlardan biri cemaatteki siyah saçlı bir kadına yanından geçerken el sallıyor. Hepsi mihraba doğru yürüyüp yerlerini alırken Christian'la bakışıyorlar. Sonra anneler geliyor, yan yana. Benim annem Bianca ve Kerry'nin annesi. Sanki kilisenin sahibiymişler gibi zarif adımlarla yürüyorlar, koridorun iki yanına yerleşmeden önce acele etmiyorlar. Sanki ailenin bizim tarafı da gelin tarafını dolduruyor. Kerry'nin akrabaları yürek parçalayacak kadar az. Bundan sonra kocaman bir ailesi olacak.

Kalabalıktan huşu dolu bir ses yükseliyor, birkaç alkış ve birkaç yuhalama. Kalbim hızlanıyor. Kerry ve Christian'ın çocukları küçük Cecilia çok hızlı yürüyor, koyu pembe giyinmiş, bir prenses gibi görünüyor, ipeksi kahverengi saçları kıvrılmış ve başının etrafında sallanıyor. Babasına doğru yürürken her tarafına özenle gül yaprakları serpiştiriyor, son birkaç adımda koşarak kendini babasının bacaklarına atıyor. Babası gülümseyerek onu havaya kaldırıyor ve Bianca'ya doğru götürüyor. Sonra doğruldu ve soluk soluğa koridora baktı. Başımı çeviriyorum ve amcamın önderliğindeki gelin orada. Elbisesi sade, krem beyazı kalın ipek, göğsünün üzerinde düz, omuzları çıplak, beli ve kalçaları zarif ve uzun bir tren yolu var. Gergin bir hali yok. Yüzünde boktan bir sırıtış var ve Batı Yakası'nın en büyük suç patronunun yanında yürümekten etkilenmemiş görünüyor. Onu içime çekerken midem sıkışıyor. Onu yıllardır görmemiştim. Beni evlendirmekle ve ailenin bir parçası olmaya zorlamakla tehdit etti. Bu beni öldürür. New York'ta fotoğrafçı olarak kariyer yapıyorum. Onun emrine

uymayacağım. Bugün onunla buluşmak beni ölümüne korkutuyor ama bunu kardeşim için yapıyorum.

Sicilyalılardan daha fazla yuhalama ve alkış geliyor. Sonra Amca Kerry'yi Christian'a teslim eder ve tören başlar.

Onlar söz verip konuşmalarını yaparken gözyaşlarını yanaklarından süzülüyor. Zorluklardan ve hayattan daha büyük bir aşktan bahsediyorlar. Birbirlerine asla bırakmayacaklarına, her zaman onurlandıracaklarına ve koruyacaklarına, aşklarının sonsuza dek süreceğine söz veriyorlar. Ben buna inanıyorum. Bu ikisi birbirleri için yaratılmış.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Kerry, Christian'ın kollarında kayboluyor. Onu ayaklarından çekip alıyor ve bize sırtını dönüyor. Tek gördüğümüz elbisesinin parçaları.

Nedimeler kıkırdıyor. Geri kalanımız ayağa kalkıyor, alkışlıyor ve sonunda onlara bağırmaya başlıyoruz. Çok sevimli, çılgınca ve tam Hristiyanlara göre.

Onlar çıkarken Kerry'nin yüzü kızarıyor. Christian bana göz kırpmıyor ve ben de ona baş parmağımla onay veriyorum. Cecilia onların önünde zıplıyor ve küçük piruetler yaparak, yaprakları tamamen dökülmüş sepeti sallıyor.

KİLİSE MERDİVENLERİ, PİRİNÇ ATMA, ONLARI PARTİYE GÖTÜREN ESKİ BİR FORD MODEL T. SOLUMDA BİR VARLIK HİSSEDİYORUM VE Amcamı yanımda görmek için kafamı kaldırdım. Midem sıkışıyor.

"Angela. Bize katılman ne güzel. Arayı kapatmak istiyordum."

"Amca," diyorum sertçe, ağzım kurudu. Nedime kızlardan biri onun yanına kayıyor ve bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendine çekiyor. Gözlerimi açtım. Hayatında biri olduğunu hiç bilmiyordum. Yoksa bu gece sadece onunla mı yatacaktı? O kötü bir adam ve kızlardan birini yatağına çağırması beni şaşırtmazdı.

"Chloe," diyor. "Yeğenim Angela'yla tanış. Russo kardeşlerin en küçüğü, tüm kötü çocukların küçük kız kardeşi."

Chloe elini uzatıyor ve bana şaşırtıcı derecede sert bir tokalaşma yapıyor. "Sonunda seninle tanışmak ne güzel," diyor.

Bir selam mırıldanırken gülümsemem gergin, onun pençelerine düştüğü için tamamen üzgün hissediyorum. Ama sonra onları içime çekerken kaşlarımı çatıyorum. Ona bakarken bakışlarında sıcaklık var ve kız ona bakmak için başını eğdiğinde yüzünde hayranlık var. Belki de bu gece için bir oyun arkadaşı değildir? Amcam gerçekten birini mi buldu? Bu yeni bir şey. Bu ne anlama geliyor?

Kalabalık hareketlenir ve Salvatore yukarı bakar. "Kutlama zamanı," diyor. "Sonra konuşuruz, sen ve ben." Ve midemdeki sıkışma geri geldi.

Salvatore dönüp tek dizinin üzerine çöküyor ve Salvatore'un göğsüne yumruğunu vuran David'e gülümsüyor. Ayağa kalkıp Carmen'e göz kırpmadan önce Chloe'ye bakıp sırtıyor.

"Sonra görüşürüz. Onu aldığınız için teşekkürler."

Carmen ellerini havaya kaldırır. "Elbette Luci. Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler." Chloe'ye döner. "Onu doğru yolda tut. Yönetimi ele geçirmesine izin verme. Bu onun partisi değil."

"Oh, bu imkansız bir görev. Tüm partilerin kendisine ait olduğunu düşünüyor." Salvatore kaşlarını çatır. "Kadınlar!

Hep bana karşı birlik oluyorlar."

Bu değişim beni şaşırttı. Bu ne zaman oldu? Ne cüretle canavarla bu kadar geveze olurlar?

Carmen bana el sallıyor. "Seni gördüğüme sevindim. Umarım başka bir zaman görüşürüz, Angela." Sonra David'e onunla gelmesini işaret ediyor ve kalabalığın arasından gizlice geçerek gözden kayboluyorlar.

Amca herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırpıyor.

"Hareket zamanı! Köşede nakliye araçları var." Çoktan

hareket ettim, aceleyle uzaklaşıyorum.

PARTI SALVATORE AMCA'NIN MALİKANESİNDE. BURAYA HIÇ ADIM ATMADIM VE SERVETİNİN GÖSTERİLERİNE AVAL AVAL BAKTIM.

Duvarlardaki sanat eserleri, antikalar, yüksek tavanlar ve geniş odalar birbiri ardına sıralanıyor. Evde sokaktan görünenden çok daha fazlası var ve bahçe muhteşem. Yer yer renkli ve canlı, yer yer ise çimen ve ağaçlardan başka bir şeyin olmadığı dingin bir bahçe. Her ruh haline uygun bir alanı var.

Kaynaşma, içki, daha fazla kaynaşma. Paslı İtalyancamı pratik etme fırsatı buluyorum ve Kerry'nin diğer iki nedimesiyle tanıştırıyorum. Luca ve Matteo'ya sanki yanlarına yapışmışım gibi yapışıyorum. İkimiz de yanımızda birini getirmemişiz, çünkü yanımızda biri yok ve burada olmak beni çok korkutuyor.

"BU UZUN ZAMANDIR KAYIP OLAN KIZ KARDEŞİN Mİ?"

Arkamdan gelen bir kadın sesi topuklarımın üzerinde dönmeme neden oluyor. Arkamda bir çiftin muamması duruyor, görünüşe göre asla eş olamayacak kadar farklılar. Adam uzun boylu ve sarışın, açık yeşil gözleri soğuk ve hesapçı bir bakışa sahip. Ürperdiğimi gizliyorum. Eric Reed. Bu adamı tanıyorum. Küçükken onunla birkaç kez karşılaşmışım. En kötülerden biridir. Christian istifa etmek zorunda kalmadan önce o ve Christian Amca'nın ordusundaki en korkulan tetikçilerdi. Konuşan kişi, koyu sarı saçlı ve sıcak kahverengi gözlü bir kadın, gülümsemesini genişletiyor ve bana elini uzatıyor.

"Ben Anna," diyor. "Sen Angela'sın, değil mi? Seni gördüğüme çok sevindim. Hakkınızda çok şey duydum." Tereddütle elini tutuyorum, Eric'le aralarında bakışıyorlar. "Merhaba. Hakkımda ne duydun?"

Eric benim de elimi sıkıyor ve ben zorlukla yutkunuyorum. Elim onun büyük pençesinde kayboluyor. Beni sarstığını fark etmiyor ve yırtıcı bir sırtışıla gülümsüyor. Anna'nın gözleri aramızda geziniyor, sonra dirseğiyle Eric'i dürtüyor.

"Uslu dur, Reed!"

Bir kolunu gizlice onun beline doluyor. "Evet, hanımefendi." Kadın kıkırdar ve adamın kolunu tokatlar.

Christian kalabalığı yararak ilerliyor ve kollarını bana doluyor. "Seninle henüz konuşmadığım için çok özür dilerim, Angel!"

Görünüşe göre herkes konuşmak istiyor. Bu adam seni rahatsız mı ediyor?" Önce Eric'e sonra da bana baktı. "Henüz bilmiyorum."

Eric gülüyor ve tüm yüzü değişiyor. Sıcaklık var, hatta biraz tatlı görünüyor. "Henüz fırsatım olmadı," diye cevap veriyor ve bana göz kırptıyor. Anna ona taparcasına bakıyor ve birden çekiciliğini anlıyorum.

"Uslu dur, dostum, yoksa kışını tekmelerim." "Sen her zaman benim kışımın peşindesin," diye karşılık verir.

"Kim kimin kışını istiyor?" diyor solumdan hafif, hafif boğuk bir ses. Kerry Jackson, hayır şimdi Kerry Russo, bize doğru yaklaşıyor. Christian onu kollarının arasına alıyor ve sıkıca sarıyor. Ondan bir hırıltı kaçıyor. "Bana bir tutam hava vermek isteyebilirsin," diyor öksürerek.

"Hayır, Bayan Russo. Bir daha gitmenize asla izin vermeyeceğim."

"Bir oda tutun," der Anna. Kucaklağmaya katılır ve kollarını hem Kerry'ye hem de Christian'a dolar. Christian onun saçlarını sevgiyle karıştırıyor. Anna bana dönüyor. "Bu ikisinin bir keresinde beni öldürmeye çalıştığını biliyor muydun? Aptal adamlar." Başını önce Eric'e, sonra Christian'a çeviriyor.

Kaşlarımı çattım. Bir fikrim vardı ama... bu delilik.

"Ben de o tuhaf kulüpteyim," diyor Kerry, Christian'ın kucğıından dıÇarı bakarak.

Bunu biliyordum. Christian binlerce kez hatalarını telafı etti ve Anna da yaşadıklarını atlatmış gibi görünüyor.

"Hepiniz... bu konuda çok rahat görünüyorsunuz." Başımı sallıyorum. "Gezegendeki en berbat aileye sahibim."

"Ama seni çok seviyoruz Angel," diyor Christian. "Bunu asla unutma."

Anna ellerimi tuttu. "Seninle ilgileneceğiz, Angela. Söz veriyorum." Eric'e bakıyor, o da başıyla onaylıyor.

Kerry kızarmış bir halde sarılmaktan kurtuluyor ve elimi tutuyor. "Birbirimizi henüz o kadar iyi tanımadığımızı biliyorum ama söz veriyorum bu değişecek. Geldiğin için çok mutluyum."

"Elbette," diyorum. "Artık kardeşime çok iyi bakıyorsun."

"Oh evet. Bakacağım."

Christian onu bağıının üstünden öperken, birisi herkesi susturacak kadar yüksek sesle ellerini çırpır. Amca bir sandalyenin üzerinde durur ve kollarını havaya kaldırır.

"Millet, mutlu çift, *Sicilyalı*lar ve içeri sızan tüm beleşçiler, akşam yemeği servis edilmek üzere. Masalara!"

"NEREDEYSE CHRISTIAN RUSSO'YU ÖLDÜREREK PAÇAYI KURTARMAK PEK MÜMKÜN DEĞİL. HEM DE İKİ KEZ." LUCA SIRITTIYOR VE KENDISINE BAKAN KERRY'YE GÖZ KIRPIYOR.

Mahcup. Christian elini sıkıp ona bir Çeyler söylerken Salvatore'ye bakar. Matteo, "Kapa çeneni kardeşim," der.

Luca onun kafasına bir tokat atar. "Her neyse. İçkiyi severim. Burada bol miktarda var gibi görünüyor, bu yüzden kısa keseceğim." Kadehini kaldırır. "*Saluti*, Christian ve Kerry. Umarım çok çocuk doğurur ve iğrenç bir şekilde mutlu yaşarsınız."

"Aman Tanrım, Luca," diyorum.

"Hey!" diye cevap veriyor aynı anda birkaç yüz kişi selam verip alkışlarken. "Sen bir hayvanat bahçesine aitsin, seni ucube."

Dilini bana doğru uzatıyor ve ben de onu çaktırmadan tersliyorum. Luca alay ediyor. "Seni göz açıp kapayıncaya kadar indiririm kardeşim." "Sandığın kadar belalı biri değilsin."

Luca doğruldu. "Birileri öyle olduğumu düşünüyor." Salvatore'ye bakıyor, insanlar onun hakkında konuştuğunda altıncı hissi devreye giriyor gibi, çünkü o da gözlerini hafifçe kısarak ona bakıyor.

Donup kaldım. "Sen neden bahsediyorsun?" "Ben de varım."

"İçinde mi? Neye?" Ne söyleyeceğini *biliyorum* ama başka bir şey olması için dua ediyorum, başka bir şey. "Amcam sonunda bana bir pozisyon veriyor."

"*Hayır!* Luca. Yapma Luca! Hayatta yapabileceğin çok şey var. Sen de onun pençelerine yakalanma. Herkesi kaybediyorum! Onu öldüreceğim!"

Matteo bize döndü. "Kulağa ilginç geliyor. Kimi öldüreceksiniz?"

"Kimseyi," diye mırıldandım.

"Amca!" diyor Luca neşeyle.

"Oh, iyi şanslar." Matteo, Amca'ya yakın ve duyma mesafesinde oturan Eric Reed ve Ivan Sokolov'a bakıyor.

Eric başını kaldırıp bakışlarımı karşılıyor ve ben öfkeyle kızarıyorum. Anna'sına bakıyorum ve sonra tekrar yıkıcı yakışıklılığa dönüyorum.

infazcı. Bekâr olsaydı onunla bir gece geçirmeyi reddetmezdim ama lanet olsun, kim onunla yaşamayı seçer ki? Oldukça muhteşem biri olmalı.

Hayat bir anda değişebilir. Salvatore ve yanındaki Chloe'ye bakıyorum. Gülüşüyorlar ve başlarını birleştirip oturuyorlar, birbirlerine fısıldaşıyorlar. Chloe memnun görünüyor. Adam... mutlu görünüyor.

Tost ustası, Charlie Bourne adında bir adam, ayağa kalkıyor.

"Anneler konuştu. Sicilyalı vaftiz babaları ya da her neyse onlar konuştu. Arkadaşlar ve kardeşler konuştu.

Sözü Bayan Angela Russo'ya veriyorum, Christian'ın kız kardeşi!"

Bana bir el uzatıyor ve ayağa kalkıyorum. Kalbim çarpıyor, tüm gözlerin aniden üzerimde olmasından nefret ediyorum. Yıllarca radarın altında kalmaya çalıştım ve işte tüm çabalarımın rağmen ejderhanın inindeyim. Terli avuçlarımı eteğime siliyor, küçük kırışıklıkları düzeltiyorum.

"Christian. Kardeşim, idolüm ve en büyük destekçim. Yuva kuracağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Hayal edebileceğin en imkansız şekilde birini bulduğunu duyduğumda, dürüst olmak gerekirse ilk başta buna inanmadım, ama her zaman derinlerde iyi bir kalbin vardı. Sen kendin görmedin ama ben biliyordum ve Kerry de biliyordu. Sana teşekkür etmek istiyorum-" Kerry'ye dönüyorum: "O anda düşündüğün gibi olmadığını bilsem de kardeşimi kurtardığın için sana tüm kalbimle teşekkür ederim." Kerry'nin gülümsemesi genişliyor ve odayı aydınlatıyor. "Çok güzel bir kızın var ve-" Hepimizin aldığından farklı bir şişeden geldiğini fark ettiğim şarap bardağına bakıyorum, "Daha birçok küçük Russo görmeyi umuyorum, çünkü Tanrı adına, sevimli çocuklar yapıyorsunuz! Ayrıca seni New York'ta görmeyi umuyorum. Hem de çok!"

Christian, "Sizi San Fran'da daha sık görmeyi umuyoruz," diye bağırıyor ve göz kırıyor.

Amca'ya hızlı bir bakış attım ve ürkütücü bir şekilde memnun görünüyordu. Eğer planları varsa, ben buradan gidiyorum! "New York," diyorum. "Nathan ve Sydney'nin evini öneriyorum. Bir sürü yerleri var."

"Uzun sürmeyecek," diyor Nathan ve elini Sydney'in karnına koyuyor. Sydney onu tokatlayarak uzaklaştırıyor ve yanaklarına yayılan kızarıklıkla masanın etrafına bakıyor.

"Defol git buradan!" Ciyaklıyorum. "Tebrikler!"

"Yapmaman gerekiyordu," diye tıslıyor, hepimizin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Henüz değil. *Tanrım!*" Nathan gülüyor. "Kendimi havaya kaptırdım."

"Mutlu çiftin şerefine kadeh kaldırmayı teklif ediyorum," diyorum ve kadehimi kaldırıyorum. "Seni seviyorum Christian. Senin yeni en iyi arkadaşın olacağım, Kerry.

Beni çok göreceksiniz! Aşka ve sonsuz mutluluğa!"

Nathan, Matteo, Luca ve Salvatore gibi ayağa kalkar, ardından herkes onu takip eder. Herkes kadehlerini kaldırırken gök gürültüsünü andıran bir sesle "Aşka" diyor.

MUTLU ÇİFTİN BURUNLARI KREMAYA BATIRILDIĞINDA VE PASTA YENİLDİĞİNDE HEPİMİZ AYAĞA KALKARIZ. BEN ACELE EDİYORUM VE Luca'nın kolundan tutup onu da

kendimle birlikte çektim. "Amca için çalışmayacaksın!" "Neden bu kadar

huysuzsun, abla? Kiskandin mı?"

"Tanrı aşkına, hayır! O bir katil ve zalim bir canavar. Kendini mahvediyorsun. Buna pişman olacaksın!"

Bana çabucak sarıldı. "Ben her zaman senin kardeşin olacağım, Ang. Ben buyum. Hayatım boyunca istediğim şey buydu.

Bianca bana bir çocukmuşum gibi davrandı. Luci bana çocukmuşum gibi davrandı. Sonunda kabul görüyorum."

"Saygı görmenin başka yolları da var, kardeşim."

"Benim için yok. Biz bunun için doğduk. *Sen* bunun için doğdun."

"Ben-" Bir gölge üzerimizde yükseliyor ve ben dönüp Salvatore Amca'nın geniş göğsüne bakıyorum. *Hay sikeyim!* "Seni öldüreceğim!" Hırlıyorum. "Luca'yı da işine karıştırma. Onun yerine beni al!"

Salvatore gülüyor ve Luca'ya bakarken kolumu tutuyor. "Ben de senin küçük ateş kız kardeşinle biraz konuşmak istiyordum, onu bir süreliğine ödünç alabilir miyim?"

Luca kollarını iki yana açarak yanındaki genç İtalyan kıza döner. "Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Luca. Salvatore'nin en yakın adamlarından biriyim."

İnledim ve sonra ABD'nin en korkulan adamlarından biri olan amcam tarafından kenara çekildim. *Bana* göre evrendeki en korkulan adam.

Beni evin içinde boş bir odaya götürürken, "Lütfen Luca'yı götürme," diyorum.

Beni bırakarak duvara yaslanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak bana bir göz atıyor. "Luca'yı 'almıyorum'. Yıllardır başımın belasıydı, onu yanıma almam için yalvarıyordu. Sonunda havaya girdim ve dileğini yerine getirdim." "Onu öldürteceksin."

Daha yakına eğiliyor. Rahat edemeyecek kadar yakın. "Aramızda kalsın Angela, o asla bir katil olamayacak ve sahada onun kaprisli kışına ihtiyacım yok. Lanet bir silahın önüyle arkasını ayırt edemez. Başa çıkabileceği bir şey ayarlayacağım. Bu kadar endişelenme. Matteo ona biraz teknoloji, istihbarat öğretebilir mi diye bakacağım. Bu onu mutlu edecek ve kendini önemli hissetmesini sağlayacak."

Bön bön bakıyorum. "Ne zamandan beri insanları mutlu etmeyi önemsiyorsun?"

"Bu kadar genç birinden bu kadar acı. Fotoğrafçılık işi nasıl gidiyor?"

"Güzel," diyorum, biraz endişeli, darbeyi bekliyor, birinin gelip beni buradan götürmesi için dua ediyorum. "İyi, iyi. İyi misin? Mutlu *musun*?"

Kaşlarımı çatıyorum. Bu hiç de tahmin ettiğim gibi bir şey değil. "Satıyorum. Satıyorum. Yakında bir sergim var. Hayalimi yaşıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim Angela. Umarım tekrar ziyaret edersin."

Tereddüt ettim, sonra söyledim. "Sergiye gelmek ister misin? Belki..." Dudaklarımı yalıyorum, "Birini getir."

Bana bakıyor, cevap vermiyor, sonra gülümsüyor. "Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor. Hoşuma giderdi. Akşamın geri kalanında iyi eğlenceler. Daha fazla konuşmak isterdim ama ev misafirlerle dolu ve ben de ev sahibiyim." Beni kucaklıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Benden bu kadar korkma Angela. Sen benim kanımdansın. Sana asla zarar vermem. Seni asla bir şeye zorlamam."

O uzaklaşıp beni kol mesafesinde tutarken titreyerek nefes alıyorum.

"Değişmişsin." Hafif bir onaylamayla başını eğiyor.

"Chloe mi?"

"Gözlemcisin."

"Birbirinize bakış şeklinizden bunu anlamak zor değil." "O türünün tek örneği."

"Eminim."

"Ona iyi bak," diyorum.

Salvatore yanağımı çimdikliyor ve sonra
avuluyor. "Her zaman."

Gülümsüyor. Mutlu görünüyor. İçerik. Değişim rüzgarları bu klanı kasıp kavuruyor. Christian'ın Kerry'si var. Nathan'ın Sydney'i var. Eric Anna'yı buldu. Amcamın Chloe'si var. Ben, aniden aileden biri oldum ve korkularımı bir kenara bırakabilirim. Çocuklar var ve daha birçoğu da yolda.

Bunun hepimiz için ne anlama geleceğini bilmiyorum ama bir dönemin sona erdiğini, karanlığın yerini ışık ve yaşamın aldığını biliyorum. Yeni bir başlangıç hissediyorum ve bu iyi bir şey. Gerçekten iyi.

Russo Efsanesi sona erdi.

Umarım benim yazarken keyif aldığım kadar siz de okurken keyif almışsınızdır.

Bu karakterleri sevdim, yaşadım ve nefes aldım. Bu seri, özel hayatımın ve yazarlığımın beni yakın zamanda tekrar ziyaret etmek istemediğim bir karanlığa götürdüğü çılgın bir yıl boyunca neredeyse kendi kendini yazdı.

Ama bize çok sağlam kitaplar kazandırdığı kesin.

Daha fazlası için hazır mısınız?

Sizin için bir **BONUS BLMM** var.

Tarayıcıya BookHip.com/QVQDGJZ yazın

veya tarayın

Capo Bonus Chapter

usa today bestselling author

nicolina martin

Dark with a Heart

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.